Lit 11
n 2.50

...porest in ... ut in
... & si. & ... intelli... omnia,
... tamen possint compi... ta φ sint
...portionabilia actionis ... deductæ,
fructus, expensæ, usuræ &c. Est enim in hoc libellus
...issimi iuris. alias. n. non debet recipi libellus genera
, & fatuus est, qui talem libellum recipit, ut l. si. & qđ
not. C. de anna. excep. & de intellectu huius leg. sa-
dicti in c. de libel. obla. Secũdo modo põt intelligi
c regula posita in tex. in iudicijs gñalibus seu uniuer
ibus, ut in petitione hæreditatis, & actione ꝓ socio,
similibus. In his ueniunt omnia, quæ cõprehẽdunt
o uniuerso, se u sub genere, nisi specialiter excipiant.
ædicta uera sunt in iudicijs bonæ fidei, secus in actio
bus stricti iuris, quia in illis non ueniunt, nisi illa tan
...m, de quibus nominatim actum est, ut ueniant, ut ff.
dolo. l. & eleganter, cum si. Et quę sint actiones bo
...fidei, & quæ stricti iuris, hr̃ insti. de actio. §. actionũ,
per gl. in ca... uenerabilis, de excep. † Simile di
... gl. in ar... m c. cum dictus, de arbit. sed certe
hoc non ... dicit glo. quia non est differentia in-
r libellum obla... tum iudici, & oblatum arbitro, dum
odo compromissum non repugnet, arg. in l. de reb.
de arbit. & no. Bar. in l. solemus, de iudi. & iõ si com
missum esset super hæreditate, libellus generaliter,
... uniuersaliter formatus sup hæreditate, intelligitur
...is, sicut corã iudice, ita & in actionibus specialibus
...næfidei, dummodo, ut dixi, non obstet ꝯpromissũ,
de ꝯpromisso loquit. q. cũ dilectus, alleg. in gl. † Vlti-
...ea opp. φ plus ueniat in condemnatione, q̃ in peti-
...ne, inst. de act. §. si minus, & in l. 4. ff. de peti. hæred.
...m si. Gl. soluit, φ ueniunt coniuncta & connexa, seu

...s quando debet ... sonæ
... uans posse ... &
... hic non obstat, si non habet causam continuat... no.
Cy. in l. 2. C. de serui. & Bar. in l. iusto errore. §. non mu
tat, ff. de usuc. Vel dic tertio, φ contra ecclesiam indi-
stinctè sufficit ꝑscriptio 40. ann. interuenientibus aliis
de quibus in c. 1. de prescri. li. 6. & ut ĩ. subiiciã. Cum er
go tempus a lege statutum sit satis longum ꝯ ecclesiã,
sit hæc præscriptio uniformis, ar. in c. ad aures, & in c.
43 de quarta, de præscri. † Secđo oppo. cum ea. gl. ur̃, φ ex
alio capite non debeat hic ualere præscriptio, quoniã
in præscriptione ecclesiastica, quę est ꝯ ius, requiritur
bona fides, & iustus titulus, ut in c. si diligenti, de præ-
scri. & in c. dudum, de deci. Sed hic clerici nullum ha-
bebant titulum, ergo &c. uel saltem debebant allega-
re causam, quæ requiritur in consuetudine inducẽda,
ar. in c. peruenit, de censi. Gl. soluit dupliciter. Primò,
φ in istis incorporalibus patientia hr̃ pro iusto titulo,
ut l. si ego, ff. de publica. ubi habet publicianam is, qui
hẽt seruitutem ꝑ patientiam illius, q habebatur loco
dñi, ac si uere habuisset titulum. Secđo soluit, φ specia-
le est in istis incorporalibus, ut non sit necesse allega-
re titulum, seu sufficit, qđ non ui, ergo &c. Et hęc solu-
tio ur̃ incidere in idem cum præcedenti, & non uidet̃
hęc sol. posse procedere, per c. 1. de præscr. li. 6. & ꝑ no.
in c. si diligẽti. ĩ. eo. ubi patet, φ in istis incorporalibus
non procedit præscriptio ꝯ ius commune, nisi adsit ti
tulus. Nam & expresse concessio canonicorum nõ suf
ficeret, ut in c. constitutis, de ele. Esset enim quodam-
modo alienare iura proprię ecclesiæ sine solennitate
debita; & ideo talis titulus ꝯ ius non sufficeret, etiam si
expresse non interuenisset, iuxta no. in c. dudum, de de
ci. & in c. 2. de his, quæ fiunt a præla. Et licet gl. hic se ra
mittat ad no. in d. c. si diligenti, tamen ibi nõ respõdet
ad

podetur ad ꝯrium s̃.formatum,quare facta fuit, ex
o est inanis.Item Cal.in c.cum dilectus,ꝑpe fi.j̃.co.
it, ꝙ pronunciatio fit super possessorio, ut satisfiat
ri uolenti,ꝙ de qua te fuit cognitum, de ea debeat
ri ꝓnũciatio,ut in c.cũ sup.j̃.eo.& l.de qua te, ff. de
l.Item ꝑꝑ fructus,ut not.in c.ꝑxi. & de testi.c.signi-
auerũt.Sed ꝯ hoc facit & ur̃,ꝙ nullus fructus ueniat
c naturalis,nec industrialis.Naturalis non; quia ex
o extat,non facit illum suum ꝯ dominum, imo pōt
ndicati a domino.Industrialis ēt non,qa ex quo ex-
pōt officio iudicis peti,ut no.in c.grauis j̃. de resti.
olia.& in l.ex diuerso,ff.de rei uendi.& institu. de of
udi.in princ.cum ergo teneatur iste olim possessor
s restituere,ergo non poterit cũ effectu petere,quia
stabit sibi exceptio,dolo facis, &c. & maximè cum
torie constet nunc de proprietate ex parte alterius,
ium ur̃ difficile in tantum,ꝙ ei ur̃ acqescere d. Ant.
c.pastoralis.j̃.eo.licet loquatur in alijs terminis,sed
quendo gl.in c.proxi.quæ apertè uult, ut ualeat resti
tio quoad fructus medio tempore ꝑceptos.(Ad idē
ignificauerũt,de test.)dico, ꝙ cum ꝑꝑ dolum & uio
ntiam istius spoliatoris nō ualuerit iste possessor fru
bus uti,nō debet sibi iste dolus prodesse & alteri no
re;cum hoc casu cesset omnis æquitas, & sic cessare
beat iudicis officium. Et pro hoc facit iste tex. nam
ctio est quasi fructus iuris eligendi, ut no. in c.in li-
is,de restitu.spolia.quę hic cassatur,non obstante ꝙ
ueret nunc de proprietate pro alia parte. Ex quibus
nclude hanc restitutionem nō esse inanem, & facit
od no.in simili gl.in cle.q regulates,de supplen.ne-
prela.Glo.in uer.quicquid est clara, & de materia
ius habetur in c.examinata,s̃.de iudi.& uide Spe. e.
§.fin.†Opp.dr̃ hic tex.ꝙ omnia ueniunt in iudiciũ
ur̃,ꝙ tantum ueniāt expressa in libello,& non alia
ur̃,ꝙ sententia oportet esse conformis petitioni,ut
aliter ... lex dicit fatuum

cta fuit ibi accumulatio, seu aliqua ac-
cesserunt rebus petitis, ut quia egi pe-
titione hæreditatis pro re, quā tu pos-
sidebas de hæreditate,si pendente iudi
cio incipis aliā rem de hęreditate pos-
sidere, etiam in illa fiet condemnatio, b
ut in d. l. 4. Sic cꝯ qñque minus uenit
in cōdemnatione, quàm in petitione,
ut si pendente iudicio facta fuerit alte
rō ex parte rei petitæ, uel ex parte con
uenti,ut qa desiit possidere in toto,uel
41 in parte. j̃.de excep.c.aduersario.†Gl.
in uer.[*Tertio*,]inducit tex.ꝙ tres actus
inducant consuetudinem,dummodo
sit legitimè præscripta. de hac materia
plenè not.in c.si de consuetu.& ꝑ Bar.
42 in l.de quibus,ff.de leg.†Opp. multi-
pliciter ꝯ textum in fi. in co. ꝙ præsup
ponit clericos potuisse præscribere, si peruenissent ad tē
pus legitimum. ur̃ enim ꝙ cum ius eligendi non ha-
beat causam continuam, sed discontinuam, requirat
tempus duplicatum, ut in l.si sic constituta, ff. quēad.
ser.ami.Sol.gl.in uer.[*Propter breuitatem*,]ꝙ secundum
canones illud non procedit,ut in c.de quarta, de præ-
scr.Aliter dixit gl.13.q.2.in summa, uidelicet ꝙ suffi-
cit habere continuationem aptitudine.Nam quotidie
quis est aptus ad eligendum, si toties uacaret ecclesia,
arg.l.foramen,ff.de ser.urb.prædi. & per Ioan.And.in
c.Cumana, de ele. & in c. de quarta,pal.ubi plenè per
Inn.& ibi plenissimè dicam. Et quo ad istum tex.pote-
b rit teneri,ꝙ ius eligendi [b] habet causam ꝯtinuā aptitu
dine,uel præsupposito,ꝙ haberet causam discōtinuā,
sufficit tamen tempus legitimum, nec requiritur du-
plicatum, uel tempus cuius memoria in ꝯrium nō exi
stat.Nam contrarium procedit, qñ seruitus debetur ...

... tā per Fel.in c.li
cet Hel.j̃.de sim.
& ꝑ Ias.in l. uni
cū, ff. si cer. pet.
SEB. SAP.
b Ius eligēdi.Quā
to tpe ꝑscribat
ius eligendi, tra
dit Inn.& Ioan.
An.in c. de quar
ta,j̃.de pręscrip.
Bal.in l.2. co. ṽ.
quæro ergo,C.de
seru. & aqua,
Fir. in tract. de
epscopo.3.par-
te.1.lib.q.6.

b SE SAP. Extranea opi. Hãc opi. d. Ant. defendit, & dr magis cõmunẽ Ioã. Frãc. Bal. in tract. praescriptio. ĩ 1. par te quintæ partis prin. q. 8.

c EB. SAP. Praescribenti. Vide ad il lũ tex. multas solutiones relatas p Fel. in c. si diligẽti, col. 3. & 5. de praescr. ubi po nit octo limitatiões ad illũ tex.

rectum p illud c. 1. de praescr. lib. 6. hæc solutio mihi non placet, tum qa uitanda est iurium correctio, de ele. c. cũ expediat, lib. 6. Tum qa c. si diligenri. ĵ. de praesc. quasi hoc uult, qđ dictum c. 1. & si corrigerctur istud p illud, nõ fuisset hic insertum, ut s̃. in procе. Secũda solu. φ debemus subaudire, φ clerici isti titulum allegabant; hæc est diuinatio. Tertia sol. φ tunc est necessarius titulus, cum praescribitur ꝯ canonicos, ne eligant, qa hoc esset ꝯ ius cõe, sed praescribere ꝯ aliquos forinsecos, cum ipsi eligant, non est ꝯ ius cõe, sed ſm ius commune, ut 63. dist. c. obeuntibus. Et ideo talis praescriptio procedit sine titulo ſm eum. Hęc sol. uř mihi ꝯ tex. c. cum dilectus, de consuet. ubi expresse probatur iuri communi derogari, si aliq forinseci haberent ius eligendi cũ illis de capitulo. quãquã. n. nõ sit ꝯ ius cõe, φ capitulũ admittat aliquẽ gratiosè ad eligendum, maximè religiosũ cã consilij & utilitatis ecclesiæ (& ita loqř. c. obeuntibus. & c. cũ Vinton. de ele. Et hoc facere põt. c. toties, quoties cõtingit uacatio; qa non tractař de p̃iudicio futurorum, uel ecclesiæ, sed ipsorum contendentium tm̃) est tñ ꝯ ius cõe, φ aliquis ex debito necessitatis, seu ali quo iure speciali inuito collegio illius ecclesiæ, uẽdicet sibi ptãtem, ut in d. c. eum dilectus. Item esset ꝯ ius cõe, inquantum p̃tenderet ius ex sola tacita ꝯcessiõe collegij ipsos admittendi, cum ẽt expresse hoc ꝯcedere non posset, qa licet gratiosè posset cõicare hoc ius aliis, quoties contigeret uacario, nõ tamẽ põt hoc ius ad alium transferre in perpetuum, cum sit quædã alie

[...] rur p prie ꝯsuetudo, tunc non est necessarius titu[lus] qa ex usu tm̃ inducif consuetudo, ut inst. de iure na[turali] gen. & ciui. §. ex nõ scripto, & c. fi. de ꝯsuetu. ubi ẽr h[oc] renet Io. An. c. 1. de ꝯsue. & l. uenditor, §. fi. ff. cõia p[rae.] & p Bar. in l. de qbus, ff. de legi. Sed in casu huius c[apituli] nõ est ꝯsuetudo, sed potius p̃scriptio, cũ p eã detra[hi]tur iuri personarũ certarum, seu certi loci, & tẽda[t in] commodum certarum personarum, seu certi colle[gii] ut no. in c. fi. de consuetu. Et hoc casu, quando indu[ci]

a tur consuetudo ut praescriptio, necessarius est titulu[s] ut est tex. nor. iuncta gl. in c. 3. de consue. li. 6. & uide[tur] materiam unum pulchrũ dictum; quod ponit ibi I[o.]

46 And. in nouella.† Seprima solu. est, φ in istis iurib[us] in quibus potestas transferendi ius dependet a facu[lta]te eorum, ex quorum patientia habetur, possessio p[rae]scribitur sine titulo, quasi patientia habeatur loco t[itu]li; & ita loquirur hic. Nam canonici pñt alijs cõica[re] hanc facultatem eligendi, de ele. c. cum Vintonien[sis]. [Se]cus, ubi non competit plena potestas transferen[di] & ita loquirur. c. ad decimas, de restit. spo. lib. 6. hãc [so]lutionem tenuerunt Paul. de Leaza, & do. Car. & ea[m] refert Ioan. de Lig. hic, sed certe non procedit, qa u[t] plene dixi, hæc potestas transferendi hoc ius in pp[etuum] ruum, & sic aliena[n]di iura ecclesiæ in ppetuũ, non

47 apud canonicos, ut in d. c. constirutis, & ibi n[o.] † D[o]

b minus Ant. fuit hic in extranea opinione,[b] & multu[m] se inuoluit in defendendo opi. suam, & conclusio [...] breuiter est hæc, φ in his quæ sunt grauis p̃iudicij, s[i] ꝯ ius, siue secundum ius, semper exigitur titulus, [n] sufficit quasi possessio, uel possessio eum patientia, in talibus patientia non est loco tituli, ff. de usucap. l. Celsus. In alijs autem, quæ sunt leuis præiudicii, s[i] patientia eius, a quo habetur possessio, iustificatur [...]

INSTITVTIONES GRAECAE GRAMMATICES.

AldusManutius Romanus Ioanni Francifco
Pico Mirandulæ. S. D.

Cogitanti mihi iàdiu Ioannes Francifce Pice,aliquē ex libris noſtra cura impreſſis in tuo nomine publicare,tū ut oſtenderem te,quē puerū olim ob egregiā indolem diligebam,nunc uirum & doctū,& ſanctis ornatū moribus amari à nobis,coliq;,ac obſeruari plurimum, tū q Picus meus tibi patruus fuerit,ille ille inq̄ Picus, quem ob ſingularem doctrinam phœnicē omnes uno ore appellabant,uiſum eſt ab iſtis optimis in græcam linguam introductionibus incipere.Nam cum ſcirem te græcas literas diſcendi percupidum,idemq; acciperem ab Alexandro Sarcio bononienſi,integerrimo uiro,ac optimo(ut aiunt)amici amico,& tui q̄ ſtudioſiſſimo,hunc optimum fore librum exiſtimaui,ubi facile,ac breui,quod cupis,queas efficere.In eo enī de nomine,& uerbo,& cæteris orationis partibus ſic copioſe tractatur,ut nihil quod neceſſarium græce diſcere incipientibus uideretur, prætermiſerit Vrbanus meus diui Franciſci ſacerdos optimus,ac ītegerrimus,qui ad cōmunem omnium,& latinorum maxime utilitatem iſtas inſtitutiones meo rogatu,ac impulſu potius,compoſuit. Accipe igitur munuſculū noſtrum,qua fronte cuncta literatorum ſoles,non q̄d te dignū ſit, ſed quia tu humaniſſimus.

Vale.

BIBLIOTECA UNIV. SEVILLA

ℭ Literæ maiuſculæ.

Α· Β· Γ· Δ· Ε· Ζ· Η· Θ· Ι· Κ· Λ· Μ· Ν·
Ξ· Ο· Π· Ρ· Σ· Τ· Υ· Φ· Χ· Ψ· Ω·

ℭ Diphthongi propriæ.

ΑΙ· ΑΥ· ΕΙ· ΕΥ· ΟΙ· ΟΥ·

ℭ Diphthongi impropriæ.

ΑΙ· ΗΙ· ΩΙ· ΥΙ· ΩΥ· ΗΥ·

ℭ Pater noſter.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν· ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

ℭ Aue Maria.

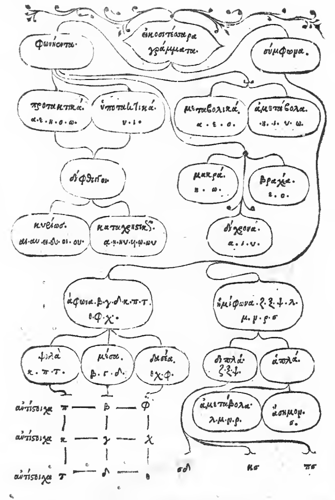
Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία ὁ κύριος μετὰ σοῦ εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ. Ⓚ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Ὅτι σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Fratris Vrbani bellunensis ordinis minorum institutiones grammaticæ.

[Γ]ΡΑ'ΜΜΑΤΑ Quæ latine literæ dicũtur sunt quatuor & uiginti α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. & in duas diuiduntur partes εἰς φωνήεντα καὶ εἰς σύμφωνα. hoc est in uocales & cõsonantes. Vocales sũt septẽ α. ε. η. ι. υ. ο. ω. Cõsonãtes uero decẽ & septẽ β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales trifariã diuidũtur εἰς μεταβολικὰ καὶ ἀμετάβολα hoc ẽ ĩmutabiles, & ĩ immutabiles εἰς μακρὰ καὶ βραχέα καὶ δίχρονα. lõgas breues & ãcipites εἰς προτακτικὰ καὶ ὑποτακτικά. hoc ẽ præpositiuas & subiunctiuas. Mutabiles sunt α. ε. ο. quæ sic appellatæ sunt, quod in uerborũ ptis mutentur. hoc est α & ε, in η. ο μικρόν, in ω μέγα. ut ἀκούω. ἤκουον. ἐθέλω ἤθελον. ὀφείλω ὤφειλον. Immutabiles uero sunt η. ι. υ. ω. quæ cum in ptis non mutentur hoc sortitæ sunt nomen. ut ἱκνῶ ἵκνον. ἰζάνω ἵζανον. ὑβρίζω ὕβριζον. ὠθῶ ὦθον. Vocales naturæ longæ duæ η & ω μέγα. Natura breues duæ ε ψιλὸν & ο μικρόν. Ancipites tres α ι υ quæ apud poetas modo producuntur: modo corripiuntur. ut ἆρες ἄρες βροτολοιγέ. nam α primo loco producta est, secundo correpta, quoniam dactylus est ἆρες ἄ. & sic de aliis. Præpositiuæ uocales sunt α. ε. η. ο. ω. Subiũctiuæ uero ι & υ. Præpositiuæ enim dictæ sunt, quoniam subiũctiuis præpositæ di-

phthógos faciũt Subiũctiuæ uero, q̃m p̄positiuis ĩ cõsti tutione diphthógorũ supponũtur. ex ᾱ ení & ῑ fit di-phthógus. αι. Et ex ε̄ & ῑ fit ει & sic de aliis. ῡ aũt & si sit subiũctiua nõnunq̃ tñ p̄ponit' ἰῶτα ut υἱὸς μυῖα ἅρπυια. diphthógorũ quæ ex dictis uocalibus constituunt' aliæ p̄priæ aliæ ĩpropriæ. Propriæ sũt sex αι. αυ. ει. ευ. οι. ου & hæ εὔφωνοι dicũtur hoc ẽ bene sonæ. Impropriæ itẽ sex, quinq; cõmunes ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. & una ionum propria ωυ. ut ὠυτὸς pro αὐτὸς. quarum tres sũt κακόφωνοι. i. male sonæ hoc est ηυ. ωυ. υι. tres uero ἄφωνοι. id est a sonæ ᾳ. scilicet ῃ & ῳ. ❡Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα. τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc est consonantium autem aliquæ mutæ aliquæ semiuocales. Mutæ sunt nouem β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ. Quæ in quadrati figurã di spositæ duobus modis possunt considerari. uno modo ex eis tres, carent aspiratione & hæ ψιλὰ hoc est tenues literæ nuncupantur κ. π. τ tres plenam eam possi dent & hæ δασέα. hoc est crassæ dicuntur. θ. φ. χ. tres neq; prorsus carent aspiratione neque eam plenam possident, & hæ μέσα hoc est mediæ habentur β. γ. δ. Et sic earum tres habentur ordines. unus medius hoc est β. γ. δ. Alter leuus π κ. τ. Et tertius dexter φ. χ. θ. ita q̧ β media sit inter π & φ. γ inter κ & χ. δ inter τ & θ. Alio modo quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alii fiunt earum ordines transuersi. Primus π. β. φ. Secun dus κ. γ. χ. Tertius τ. δ. θ. & hoc modo ἀντι-

στοιχεῖα appellantur nam tenues pro aſpiratis ponuntur. hoc eſt π̄ pro φ̄ κ̄ pro χ̄ & τ̄ pro θ̄ ut φράζω πέφρακα. χαίρω κέχαρκα. θείνω τέθεικα. pro φέφρακα χέχαρκα θέθεικα. qđ non dicimus propter uocis aſperitatem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur quandocunq; poſt ipſas tenues ſequitur dictio à uocali aſpirata incipiens ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione, ut ἐφίστημι. οὐχ ὅπως. μεθῶν. pro ἐπίστημι οὐκ ὅπως μετῶν ἵστημι enim primam habet aſpiratam, ſic ὅπως. & ὧν ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione & μετὰ extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatæ ſunt tenues ĩ proprias aſpiratas, ſic in οὐκ aduerbio negandi κ in χ̄ tranſiit ſequente ὅπως. Semiuocales autem ſunt octo ζ. ξ. ψ. λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄. σ̄. q̄ ĩ duas ptes diuiduntur εἰς διπλᾶ καὶ ἁπλᾶ. i. duplices & ſimplices. Duplices ſũt tres ζ. ξ. ψ. q̄ ſic appellãtur qm̃ unaquæq; illarũ uim hẽt duarũ cõſonantiũ ζ σ̄ & δ̄. ξ κ̄ & σ̄. ψ π̄. & σ̄. Simplices uero bifariã & ipſæ diuidũtur εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ καὶ εἰς ἄσημ) hoc ẽ in ĩmutabiles ſiue liquidas & ĩ aſemũ. Immutabiles ſũt q̃tuor λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄. q̄ ſic appellatæ ſũt qm̃ nõ mutãtur ĩ declinatiõib⁹ noĩum neq; ĩ futuris uerborũ, ut νέστωρ νέστορος. ἕλλην ἕλληνος. ψάλλω ψαλῶ. κείνω. κρινῶ. ἄσημον uero unũ σ̄ qđ ita nuncupatũ eſt, qm̃ non habet ſignificationẽ ut aliæ. nã ξ & ſemiuocalis eſt, & duplex ut ζ & ψ. ſic λ̄ & ſemiuocalis ẽ & ĩmutabilis ut μ̄. ν̄. ρ̄. At σ. ſolũ ſemiuocalis unde ἄσημον dicitur a quibuſdam ẽt ut refert Diomedes grãmatic⁹ μοναδικὸν appellatur φ ſuæ cuiuſdã poteſtatis ſit.

εἰκοσιτέσσαρα γράμματα.
φωνήεντα.
σύμφωνα.
προτακτικά. α.ε.η.ο.ω.
ὑποτακτικά. υ.ι.
μεταβολικά. α.ε.ο.
ἀμετάβολα. η.ι.υ.ω.
δίφθογγοι.
μακρά. η.ω.
βραχέα. ε.ο.
κυρίως. αι.αυ.ει.ευ.οι.ου.
καταχρηστικῶς. ᾳ.ῃ.ηυ.υι.ῳ.ωυ
δίχρονα. α.ι.υ.
ἄφωνα. β.γ.δ.κ.π.τ.θ.φ.χ.
ἡμίφωνα. ζ.ξ.ψ.λ.μ.ν.ρ.σ
ψιλά. κ.π.τ.
μέσα. β.γ.δ.
δασέα. θ.χ.φ.
διπλᾶ. ζ.ξ.ψ.
ἁπλᾶ.
ἀντίστοιχα π — β — φ
ἀντίστοιχα κ — γ — χ
ἀντίστοιχα τ — δ — θ
ἀμετάβολα. λ.μ.ν.ρ.
ἄσημον. σ.
σδ
κσ
πσ

¶ Συλλαβή ἐστι σύνελευσις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc ē syllaba ē cōcursio ad minimum duarū literarū. Vel sic συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος ἢ φωνηέντων. hoc ē syllaba ē cōprehensio cōsonantiū cum uocali siue uocalibus. Vel sic συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων κατάληκτος ὑφ' ἕνα τόνον. καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη. idest Syllaba ē cōnexio elemētorū ad īuicē sub uno tono & uno spū indistanter ducta. Dicitur autē συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abusiue uero & solæ uocales syllabæ dicuntur, ut ἄω τὸ πνέω. spiro.

¶ Syllabarū aliæ longæ. Aliæ breues. Aliæ cōmunes longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæ quæ natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quādo per longa elementa enunciātur, ut ἥρως aut quādo habēt ancipitem aliquam per extensionem assumptā, ut ἄρης. Aut quando habent diphthongū, ut αἴας. ¶ Positione lōga fit syllaba modis quinq;. Vno cum correpta uocalis in duas desinit cōsonantes, ut ἄλς δάμαρς. Altero si desinat in duplicem literam ut ἄραψ κόραξ. Tertio cum in compræhensione duæ inferuntur consonantes ita tamen, φ non sit muta cum liquida, ut νέστωρ. ἕκτωρ Quarto si sequens a duplici incipiat, ut ἄξω ἕψω. Quinto si desinat in unam consonantem, & sequens item a consonante incipiat ut ἔργον. ἔρκος.

¶ Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non desinunt in duas consonantes, uel in aliud quod possit

pro duabus consonantibus, ut λόγος βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam, ut ἄρης ἰλιάδος ε. ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα. nam ᾱ primo loco longa est. Secundo uero breuis quod poetica licétia factum est cum ᾱ sit δίχρονον. Communis syllaba est longa in breuem, uel contra certis obseruationibus uersa.

¶ Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est cum locum breuis, longa occupat finita parte orationis, uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante ἰλιάδος γ. οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσὶ θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. Secundus cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inferuntur consonátes quarum prior sit muta, sequens uero liquida ἰλιάδος ψ. πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. hoc est patrocle mihi miseræ plurimum gratificate animo. Tertius cum dictio præcedens desinat in uocalem breuem seu puram seu cum aliqua consonante, & sequens incipiat a uocali nó quauis tamen sed ἰῶτα tantummodo. Sic enim inuenio traditum a quibusdam quod etiam Priscianus uidetur sensisse, ubi de diphthongis loquitur sed aduertendum eum locum deprauatum esse. ἰλιάδος. ξ. οἱ δὲ μέ|γα ἰά|χον|τες ἐ|πέδραμον|υἷες ἀ|χαιῶν. Et in eodé. νέστορα|δ' οὐκ ἔλα|θεν ἰα|χὴ πί|νοντά περ|ἔμπης. τὸ μέγα enim extremá habet productá, sequente ῑ quæ alioqui breuis est. sic & ἔλαθεν. Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic ἐν τῇ ἑξῆς

ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. hoc est & sequentem habe
ata uocali incipientem, nec ullam faciunt de ἰῶτα
mentionem secundū quos eēt illud Hesiodi ἐν ἔργοισ.
ῥηίδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν. βόε δὸς καὶ ἄμαξαν. &
Τῶν, πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήια θέσθαι.
Quāquam id πενθημιμερῆ καὶ ἑφθημιμερῆ damus.
ut apud nostros.
Oīa uincit amor & nos cedamus amori. &
Ostentans artem pariter arcúmq; sonantem.

De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ συντακτικοῦ λόγου ἀδιαίρετον idest dictio est minima pars cōpositæ orationis diuisibilis.

De oratione.

Λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc est. Oratio est dictionum compositio sententiā perfectam significans. Dicitur autem παρὰ τὸ λέγω quod est dico. Nam nomina deriuata a uerbis habentibus ε in penultima loco ε habent ο ut φέρω φόρος. φένω φόρος. τρέχω τρόχος. Sic igitur λέγω λόγος. cuius octo sunt partes ὄνομα. ῥῆμα. μετοχὴ ἄρθρον. ἀντωνυμία. πρόθεσις. ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Horum declinabiles sunt quinq;. Indeclinabiles tres πρόθεσις ἐπίρρημα σύνδεσμος.

De nomine.

Ὄνομα ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικόν. σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον κοινῶς. ἢ ἰδίως λεγόμενον idest Nomen est pars orationis causalis corpus uel rem significans communiter siue proprie dictum corpus ut λίθος. rem ut

προσηγορία communiter dictum, ut ἄνθρωπος. proprie ut πλάτων. Nam apud grammaticos id dicitur corpus qđ tactu aut uisu percipitur. Res uero quod sola mente comprehendi potest. Dicitur autem ὄνομα παρὰ τὸ νέμω τὸ μερίζω diuido. ὁ παρακείμενος. νενέμηκα ὁ μέσος παρακείμενος νένομα abiecto νε augumento ac præposito ὀ ὄνομα. Cui accidunt quinque. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πτῶσις. idest genus. species. figura. numerus & casus.

¶ Γένη. Genera quinque. ἀρσενικόν. θηλυκὸν. οὐδέτερον. κοινόν. ἐπίκοινον. hoc est masculinum. fœmininum. neutrũ. cõmune promiscuũ ἀρσενικὸν cui nominatiuo casu numeri singularis præponitur articulare ὁ ut ὁ θεός. θηλυκὸν cui nominatiuo singulari præponitur articulare ἡ ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον cui præponitur articulare τὸ ut τὸ ξύλον τὸ ὕδωρ. κοινὸν cui nominatiuo singulari præponuntur duo articularia ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον quod latine promiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur & simul significat eẽ fœmininum genus, ut ὁ στρουθός. hic passer aut declinatur specie fœminini generis, ac etiam. masculinum genus significat, ut ἡ χελιδὼν hæc hirundo, & sic sub uno genere utrunq; intelligitur. Nam inter commune & epicœnum hoc interest, quod commune est ubi uisu secernimus sexum, ut κύων canis. Epicœnum est e contrario ubi uisu non secernimus sexum ut κόραξ coruus.

Εἶδη

¶ Εἴδη δύο. spés duæ πρωτότυπον καὶ παράγωγον primitiua & deriuatiua, primitiua ut οὐρανὸς γῆ. Deriuatiua ut οὐράνιος & γήϊος. Deriuatiuorũ aũt septé sunt spés. παραγωγικόν. κτητικόν. συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. ὑποκοριστικόν. παρώνυμον καὶ ῥηματικόν. De quibus post nominũ declinationes dicetur.

¶ Σχήματα τρία. Figuræ tres ἁπλοῦν σύνθετον παρασύνθετον. simplex cõposita, & decõposita. Simplex quæ secundũ seipsam simpliciter dicitur, ut ἵππος. Cõposita quæ duabus cõponitur dictionibus, ut φίλιππος. Decõposita quæ a compositis deriuatur, ut φιλιππίδης. ¶ Figura composita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duobus perfectis ut χειρίσοφος. ex χειρὶ datiuo casu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis ut σοφοκλῆς ex σοφὸς & κλέος. Aut ex perfecto & corrupto, ut περικλῆς ex περὶ præpositione & κλέος. Aut ex corrupto & pfecto ut φιλόδημος ex φίλος & δῆμος.

¶ Ἀριθμοὶ .i. numeri sunt tres ἑνικὸς. δυϊκὸς. πληθυντικός. Singularis dualis & pluralis. singularis ut ὁ ἄνθρωπος. dualis ut τὼ ἀνθρώπω pluralis ut οἱ ἄνθρωποι.

¶ Πτώσεις. casus quinq; ὀρθὴ. γενικὴ. δοτικὴ. αἰτιατικὴ. καὶ κλητική. Nominatiuus. gtũs. dtũs. accusatiuus. uocatiuus. ὀρθὴ δὲ πτῶσις. id est rectus casus sic appellatus, ꝙ recte substantiam rei significat. Dicitur autem εὐθεῖα, καὶ ὀνομαστική. εὐθεῖα quidem, quoniam συνώνυμον est εὐθὺ τῷ ὀρθῷ. Ὀνομαστικὴ δὲ id est nominatiuus ꝙ uolentes nominare res τῇ ὀρθῇ. hoc est recto utimur. Reliqui au-

tem quatuor casus πλάγιαι idest obliqui uocātur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equū uel quiduis eorum quæ sūt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo equus. Si quid aūt de his dicere uolumus obliquis utimur.

ℭDe accentibus.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. hoc est accentus est tonus uocis literatæ. ἄλλως προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον δι' ὃ συνεξάγεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων καὶ πνευμάτων καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων hoc est. Accentus est signum quoddam scriptum per quod cognoscitur integra uocum prolatio temporum & spirituum & differentia significati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς τὰς φωνάς. Sicut apud latinos. Accentus dictus est ab accantando ꝙ sit quasi quidam cuiusq; syllabæ cantus. Sunt autem decem. ὀξεῖα. βαρεῖα περισπωμένη μακρά. βραχεῖα. δασεῖα. ψιλή. ἀπόστροφος. ὑφὲν καὶ ὑποδιαστολή idest Acutus. grauis circunflexus. longa linea breuis linea. aspiratio. leuigatio siue siccitas. auersio. subunio siue coniunctio. & distinctio ὀξεῖα est nota a sinistra parte ascendens in dexteram, ita ˊ βαρεῖα est nota a summo in dextrā partem descendens ita ˋ qua syllaba deprimitur ac deponitur. Circunflexus est nota ex acuto

& graui facta, ita ^ qua acuitur, & deprimitur syllaba. μακρὰ nota a sinistra in dextram partem equaliter ducta ita — quæ est signum productæ uocalis, ut ἀνεψῑοῦ κταμένοιο· ψῑ enī producta est, iccirco supra se characterem habet τῆς μακρᾶς. βραχεῖα. Nota iacens similiter supra correptam sed panda & contractio quasi sursum spectans quæ est signū correptæ uocalis, ut ᾱρες ᾰρες βροτολοιγὲ nam ᾰ secundo loco correpta existens, supra se habet characterē τῆς βραχείας his enim duobus accētibus in ambiguis dichronis hoc est ᾱ. ῑ ῡ ueteres utebantur, ut in quibusdam codicibus adhuc uidere licet.

¶ Δασεῖα ad summam uocalem aspiratam ponitur in principio dictionis, & hac notatur figura ʽ quæ est leua pars circuli, ut ἡμέρα ὥρα.

¶ Ψιλὴ etiam ad sūmam uocalem leuigatam ponitur quæ in principio dictionis leui spiritu enuntianda sit, & hac notatur figura ʼ quæ est dextera pars circuli aspirationis notæ opposita, ut ἄιας· ἀνήρ. Veteres tamen diuidentes H uocalém, leua quidem parte pro aspirationis nota utebantur, ut Ἁγνός. Dextra uero pro leui, ut Ἀγρός. Vbi aduertendum est φ omnis dictio a uocali incipiens uel a diphthongo aut δασεία signatur aut ψιλῇ: non etiam Incipiens a consonante, nisi a ῥ incipiat. quæ semper aspiratur ut ῥοπὴ ῥίπτω. excipitur ῥαῤῥος· ῥαρία & ῥαρίον sed de his cumulatius in prætetitis.

¶ Ἀπόστροφος est item extra pars circuli ad sũmam cõsonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ sit ita hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimã uocalem ut ἄρ' οὕτως pro ἄρα οὕτως. q̃d quatuor accidit uocalibus duabus breuibus ε̄. s. & ο̄. ut φέρ' ἐπὶ pro φέρε ἐπί. τοῦτ' ἐμὸν pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc ẽ ᾱ & ῑ si correptæ fuerint, ut παρ' ἡμῶν pro παρὰ ἡμῶν ἐφ' ἡμῖν pro ἐπὶ ἡμῖν. hoc item & duabus euenit diphthongis αι uidelicet & οι cum pro breuibus habeantur ut βούλομ' ἐγώ. pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ' ὡς ἄχθομαι pro οἴμοι ὡς Hoc autẽ apud retores ornatus gratia fit apud poetas & ornatus & metri. ¶ Ὑφὲν nota qua utimur cum duas dictiões cõiungimus quæ natura diuisæ sũt ẽ nanq; ὑφὲν subiecta uirgula uersui circunflexa ita ‿ ut ὁ πωσ ... ῶ. ¶ Ὑποδιαστολὴ est dextra pars circuli adimã literã in fine dictionis applicata, qua nota male coherẽtia discernuntur, ut ὅ,τι. τό,τε. ἔστι,νοῦς. ¶ Exigit hic locus ut de accẽtibus aliquid insup dicã definitionẽq;. Quam Georgius ὁ χοιροβοσκὸς Herodiani alexandrini Apollonii ueteris grãmatici filii asserit esse, in medium affere. quæ huiusmodi est.

¶ Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβήν. ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης. ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. hoc ẽ (ut uerbũ uerbo reddam) accẽtus ẽ quædã extẽsio uocis literatæ sanæ secundũ enũtiationem dictionis prolatæ

cum aliquo

cũ aliq̃ eorũ q̃ ſunt cõiuncta circa unã ſyll. ſiue ſecũdũ cõſuetudiné linguæ certæ, ſiue ſecundũ definitioné,q̃ ſecundũ proportioné exiſtat & rationem. ¶Dictus eſt aũt accẽtus ab eo φ accinit & cõgruit dictioni ſubiectæ. ſũt aũt accentus decẽ ꝑ nũeri pfectioné, ex quibus ſepté,qui ſunt a litteris proprie uocantur accẽtus. Tres aũt ultimi abuſiue qui a literis nõ fiunt. ex. Λ diuiſo in duas partes fit acutus & grauis ex. Θ. tres fiunt circunflexus ex ſuperiori ſemicirculo. breuis ex inferiori. longus ãt ex linea media. ex. H diuiſo duo fiũt ſpirit⁹,ac pars ſiniſtra eſt denſus. Dextra aũt tenuis. Tres aũt alii ultimi nõ fiunt ex literis. Diuiduntur uero oẽs in q̃tuor εἰς τόνους· χρόνους πνεύματα καὶ πάθη. i. tonos tẽpora, ſpũs & paſſiones. Toni ſunt tres, acutus, grauis & circunflexus. qui extendũt uoces ad ſimilitudiné currentiũ. tot. n. ſunt ẽt uiæ uel accliues uel decliues aut curuæ. & acutus quidẽ acuens uocẽ, aſſimilatur uiæ rectæ & ſurſum ferenti, Grauis aũt deprimẽs,& ſecundũ æqualitaté dictus, cõparatur uiæ decliui. At circunflexus, q̃ medius ẽ circũflectit. horũ. duo ꝓprii ſunt toni acutus & circũflexus. nã grauis ſyllabicus ton⁹ dr̃ iacẽs ſup ſyllabis quæ nõ hñt ꝓpriũ tonũ. & acutus qdẽ,& grauis, toni ſimplices. circũflexus aũt cõpoſitus, qa ex acuto & graui fit. Sed acutus & circũflex⁹ toni dictionũ dicũtur. grauis ſyllabarum. Oĩs uero dictio ſiue monoſyl. ſiue polyſyl. unũ horũ ſuſcipit uel in ultima uel in penultima uel in ante penultima. & unus quiſq; tonus ſortitus ẽ propriũ locum.

℃Acutus tres, ultimã uidelicet syllabã penultimã & antepenultimã. In ultima ponitur acutus qñ id qđ suscepturũ ẽ eũ, sit longũ absq; synæresi uel breue ut καλὸς σοφὸς ἀνήρ. talia enĩ p se posita acuũtur. in cõsequẽtia aũt grauãtur, ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ ἰώ. oĩs. n. dictio acutũ in fine suscipiens p se acuitur, in consequẽtia aũt acutus in grauẽ mutatur. Itẽ acutus ponit̃ in penultima quãdo id qđ suscipit natura sit longum uel positione, & finalis sit lõga. Longa. n. ante longã nõ iflectitur. si non inflectitur, acuitur necessario. Nam grauis ultimum solum sortitus est locum, longa ante longam grauatur aut acuitur in penultima. Itẽ supra longã positione circũflexus nõ ponitur, Sed acut⁹ ẽt quãdo suscipiẽs accẽtũ sit breue & ultima syll. breuis aut longa. ut λόγος. πόνος. λέβης. ἔρως nã sup breui iflexus nõ ponitur sed acutus. Itẽ in antepenultĩa acutus solus siue longũ siue breue sit suscipiẽs & finalis sit breuis ut δημήτριος & ἀλόσοφος. lõga uero existente finali, dictio nõ põt acui in antepenultĩa κοινῶς. ἀττικῶς uero põt ut λέξεως. Ante duas syll. circũflexus nõ ponitur, sed acutus ex necessitate. Idcirco habẽs ὀξεῖαν in ultima syll. ὀξύτονον appellatur. ĩ penultima παροξύτονον siue βαρύτονον. in antepenultĩa προπαροξύτονον uel βαρύτονον. ὀξύτονον. n. dicitur qđ ultĩa syl. acuatur παροξύτονον ꝙ penultĩa προπαροξύτονον ꝙ ꝓpe nultima. βαρύτονον uero ꝙ ultĩa grauatur a quo oĩs accẽtuũ ratio pendet. Ponitur aũt accentus quũ opus sit sup uocalibus & diphthõgis. ℃Grauis accentus unũ

tantũ possidet locũ, extremã .s. syllabã. Ponitur nanq; super, ipsum grauans & per se ut τὸν τὸ τοιὸ, & ἐν τῇ συνεπείᾳ hoc est in cõseqẽtia. est. n. συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων καὶ συνεκφώνησις ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα ubi quatuor dictiones oẽs accentũ graué habẽt, quũ se inuicem sequantur, & simul alia aliã trahat. nec inter eas spũs suspensio fiat aliqua & .n. in aliis syllabis nunq̃ signatur grauis accẽtus, & si quælibet syllaba præter illã quæ acuitur aut circũflectitur graui accẽtu enuntietur. tot. n. sũt accẽtus graues ĩ unaquaq; dictiõe quot sunt syllabæ, illa excepta quæ propriũ hẽt. ut ἀγαθοσάμενος. σα propriũ hẽt accẽtũ, cæteræ uero tã præcedẽtes q̃ sequẽtes graué. ¶ Circunflexus uero circunflectens dictioné duo loca occupauit. ultimã .s. syllabã & penultimã. ponitur aũt ĩ polysyllabis sup ultima. cum ex synæresi longa fit. ut ναυσικὰ ἁ ναυσικᾶ. Omnis .n. synæresis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam sup simpliciter longã ut τιμῆς. omnis .n. genitiuus & dtũs extremã productã habens accentũ suscipientem inflectitur ut τιμῆς τιμῇ. καλοῦ καλῷ. quẽadmodũ ntũs & actũs acuitur τιμή. τιμήν. καλός. καλόν. Etiã & diphthongus finalis habẽs ὑψηλὸν si suscipit tonũ circũflectitur. ὅμφου. οὐδαμοῦ. præter adnotata uidelicet ἰδού. ἰού. καὶ οὔ. ponitur etiam supra penultimã quũ longa sit & ultima breuis, ut μοῦσα. γλῶσσα. μοῦσα. omnis .n. natura longa ante finalé breué inflectitur etiam cum ex synæresi penultima longa fuerit. βοάεται βοᾶται omnis nanq; synæresis, ex acuto & graui circun-

flexũ facit, Idcirco habés circũflexum in extrema syll. περισπώμενον appellatur ut ποιῶ. habés uero in penultima προπερισπώμενον ut ποιοῦμαι. ¶ Χρόνοι δὲ. i. tpa duo sunt μακρὰ καὶ βραχεῖα. sequitur. n. uocales tempus unũ aut duo. breuis uocalis unũ tẽpus habet. longa duo. His nanq; signis suis notis utebãtur antiq in ambiguis dichronis ut supra adnotauimus oñdẽtes quæ earũ lõgæ eént & quæ breues. ¶ Πνεύματα aũt hoc ẽ sp̃s duo δασεῖα, καὶ ψιλὴ quæ ad sũmam uocalẽ siue diphthongũ. ĩ prĩcipio dictiõis ponũtur. aspiratur. & ῥ quũ in prĩcipio dictionis ponitur. ut ῥώμη. ¶ Πάθη tria ἀπόστροφος ὑφὲν καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non propriæ appellantur accẽt⁹ quũ a literis factæ nõ sint. sed πάθη hoc ẽ passiones. q̃d circa dictiões patiẽtes uersentur. nec sup uocalibus ponũtur sicuti alii accẽtus. Nã ἀπόστροφος dictionis defectũ ĩdicans sup extrema cõsonante locatur ὑφὲν uero & ὑποδιαστολὴ dictionibus supponũtur. alter quidẽ ut duas dictiones cõiungat, quæ natura diuisæ sunt, alter uero ut male cohærẽtes discernat.

¶ Regulæ generales.

Mnis nominatiuus & accusatiuus & uocatiuus sine synæresi acuitur. καλὴ καλήν· ὦ καλή· τὰ καλὰ ὦ καλά· αἱ καλαί· τὰς καλάς ὦ καλαί.

¶ Genitiuus autem & datiuus super se habens tonum circunflectitur καλῆς· καλῇ· καλοῦ· καλῷ· καλαῖν καλοῖν· καλῶν· καλαῖς καλοῖς. ultima longa existente non acuitur antepenultima sed penultima Μενελάου Μενελάῳ.

attici

Attici ueto regulá trásgtediũtur idcirco. ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω dicunt. & ὁ ἰόλεως. τοῦ ἰόλεω ℭOmnis dictio circunflexa natura longa est, non positione. ℭOís dictio acuta in consequẽtia, sopit acutum in grauem. excipitur. τὶς. τινός. ℭOís dictio nec íflexa nec acuta, grauatur. ℭAcutus & grauis cócurrentes circũflexum faciunt. βοάω, βοῶ. nisi quid impediat. ℭOís longa natura ante breuem finalem, & in eadem existens parte, & supse tonum habens inflectitur. μοῦσα ℭOís synæresis ex acuto & graui circunflexum accẽtum facit. Longa ante longã non íflectitur. sed grauatur, aut acuitur. ℭSupra positione longam nõ ponitur circunflexus, nec supra breuem. sed grauis aut acutus. λόγος. λέβης. ἄρτος. ℭAnte duas syllabas circũflexus nõ poĩtur, sed acutus ψεῦδος, ψεύδεος. σῶμα σώματος ℭDe articulo.

Ἄρθρον ἐστὶ λόγου πτωτικὸν μέρος προτασσόμενον ὀνόματος. hoc ẽ articulus ẽ oratiõis casualis ps ꝑ positiua nominib⁹ ℭDiuiditur ãt í ppositiuũ ut. ὁ. ἡ. τό. hic. hæc. hoc. et subiunctiuũ siue subordinatiuum quod rlatiuũ latini appellant. ut ὅς. ἥ. ὅ. qui. quæ. quod. proprie tamẽ articulus dicitur præpositiuus. ℭAccidũt autẽ articulo genus numerus. casus. ℭArticuli præpositiui genere masculino declinantur sic.

ℭNtõ. ὁ. Gtõ. τοῦ. Dtõ. τῷ. accẽtu circunflexo, ac ἰῶτα subscripto. Accusatiuo. τόν. ℭδυϊκά. Ntõ & actõ, τώ. accẽtu acuto solũ. Gtõ & Dtõ. τοῖν. ℭπληθυντικά. ℭNtõ οἱ Gtõ. τῶν. Dtõ. τοῖς. Accusatiuo. τούς.

¶ Genere fœminino.

¶ Ἑνικά. Ἡ. τῆς. τῇ. τήν. ¶ Δυϊκά. τά. ταῖν. ¶ Πληθυντικά. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς. ¶ Genere neutro.

¶ Ἑνικά. Τό. τοῦ. τῷ. τό. ¶ Δυϊκά. τώ. τοῖν. ¶ Πληθυντικά. τά. τῶν. τοῖς. τά. ¶ Articuli subiũctiui genere masculino.

¶ Ἑνικά. Ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. ¶ Δυϊκά. ὥ. οἷν. ¶ Πληθυντικά. οἵ. ὧν. οἷς. οὕς.

¶ Genere fœminino.

¶ Ἑνικά. Ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. ¶ Δυϊκά. ἅ. αἷν. ¶ Πληθυντικά. αἵ. ὧν. αἷς. ἅς.

¶ Genere neutro.

¶ Ἑνικά. Ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. ¶ Δυϊκά. ὥ. οἷν. ¶ Πληθυντικά. ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

¶ Vocatiuo casu articuli omnino carent. ὦ. uero articulus non ē, sed aduerbiũ uocandi. qđ omnibus generibus ac numeris cõmune ē ¶ De diuisiõe nominum.

¶ Nominum aliqua parisyllaba sunt, ut αἰνείας. αἰνείου. aliqua imparisyllaba, ut αἴας. αἴαντος. ¶ Quæ sunt parisyllaba quadrifariã declinãtur. ¶ Quæ imparisyllaba uno modo tantũ. Vnde quinque fiunt declinatiões. Prima. Secunda. Tertia. Quarta. parisyllabæ, & Quĩta imparasyllaba. & hæ quinque simplices dicuntur.

De prima declinatione parisyllaborum.

PRima igitur declinatio ē parisyllaborũ nominũ masculinorũ in ας desinentiũ. ut ὁ αἰνείας. Et in ης masculinorũ ac cõmuniũ ut ὁ χεύσης. ὁ & ἡ λυστής. quorũ gtũs. in ου desinit. datiuus in ᾳ uel in ῃ diphthongos improprias secundum uocales nominatiui. acusatiuus in. ν. cum uocali nominatiui.

¶ Ἑνικά. Ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία

καὶ ὦ αἰνεία. ℭΔυϊκά. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. ℭΠληθυντικά. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι.
ℭὉ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση. ἢ ὦ χρύσης. ℭΔυϊκά. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. ℭΠληθυντικά. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.
ℭὉ ἢ ὁ ληστής. τοῦ καὶ τῆς ληστοῦ. τῷ δὲ τῇ ληστῇ. τὸν καὶ τὴν ληστήν. ὦ ληστά. Τοῖν ἢ τοῖν λησταῖν. ὦ λησταί. Οἱ δὲ αἱ λησταί. τῶν ληστῶν. τοῖς δὲ ταῖς λησταῖς. τοὺς καὶ τὰς λησταί. ὦ λησταί. Τὸ καὶ τὰ λησά.

ℭHoc in loco aduertendum est omnem datiuum singularem in ῑ. ἐκφωνούμενον, hoc est prolatum desinere, ut τῷ αἴαντι. τῷ πατρί. aut in ῑ. ἀνεκφώνητον. i. non platũ sicuti ẽ in diphthongis. τῷ ἀρχύτᾳ. τῇ ἀρετῇ. τῷ λόγῳ. Sic enim ueteres præpositiuis uocalibus ἰῶτα adscribere solebãt in diphthõgis tam propriis, quam impropriis, nunc uero in tribus ĩpropriis hoc est, ᾳ. ῃ. ῳ, usus obtinuit ut ἰῶτα subscribatᷣ, ut clarior sit lectio. ℭExcipiuntur nomina ĩ ις desinentia. quæ per abiectionem σ. declinãtur. ut ὁ καμῖς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. ὁ κλαυσοῦς. τοῦ κλαυσοῦ. τῷ κλαυσοῦ. Ὁ ἀπφῦς. τοῦ ἀπφῦ. τῷ ἀπφῦ. Ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. et similia. quorũ datiuus õnino respuit ἰῶτα, quoniã nulla ĩuenitur dictio quæ ĩ ῡ. diphthõgum desinat. ℭQuin ẽt æoles datiui si ĩ ω desinẽtibus ἰῶτα non adscribũt. ℭAmplius oĩs dtũs pluralis aut ĩ ἰῶτα platũ desinit, ut τοῖς αἴασι. τοῖς γυναιξί. aut nõ platũ ut τοῖς λόγοις τοῖς μενέλεως. ℭDatiuus uero dualis cũ sẽp ĩ diphthõgũ siue ꝓpriã siue ĩpropriã desinat, ἰῶτα nõ platũ sẽp habet, ut τοῖν αἰνείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν μενέλεων.

Hoc ēt ānotādū ē noīa parisyllaba ī ης desinētia face re utūm in η̄, ut ὁ χρύσης· ὦ χρύση. annotāt̄ ὁ λάσωνης ὦ λάσωνα ὁ πυραίχμης· ὦ πυραίχμα· καὶ ὁ μεναίχμης· ὦ μεναίχμα.

Desinentia uero in της Parisyllaba in ᾰ correptū faciunt . ut ὁ τοξότης ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης· ὦ ἱππηλάτα. excipiuntur ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ ἀναρέτης, ὦ ἀναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. Etiam in της poetica ut ὁ κυνώπης ὦ κυνῶπα. ἰλιάδος ᾱ. τιμὴν ἀρνύμενοι μενέλεῳ, σοί τε κυνῶπα. Etiā noīna gentilia ī ης desinētia ī ᾰ faciūt neutrū, ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὦ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadē fuerint ꝓpria ī η̄ faciūt uocatiuū ut ὁ πέρση. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις· ἐργάζευ νήπιε Πέρση ἔργα. Etiam cōposita a τρίβω. πωλῶ. μετρῶ. ut ὁ παιδοτρίβης ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης ὦ βιβλιοπῶλα. ὁ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρα.

βαίνω
χινωβατης

Varia declinatio ſm uaria idiomata.

Ὁ αἰνείας κοινῶς· καὶ αἰνέης ἰωνικῶς. τοῦ αἰνείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς. καὶ αἰνεία δωρικῶς. Nā dores ī huiusmodi noīnibus abiecto ς faciūt uocatiuū. καὶ αἰνείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς· καὶ αἰνέεω ἰωνικῶς. καὶ αἰνέω κατὰ συγκοπήν. τῷ αἰνείᾳ κοινῶς. καὶ αἰνέῃ ἰωνικῶς. τὸν αἰνείαν κοινῶς. καὶ αἰνέην, καὶ αἰνείαν ἰωνικῶς. ὦ αἰνεία κοινῶς. καὶ αἰνείας ἀττικῶς. Δυϊκά.

Τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. Πληθυντικά.

Οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν κοινῶς καὶ αἰνειᾶν δωρικῶς καὶ αἰνειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς. καὶ αἰνειέων ἰωνικῶς. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι.

Ὁ χρύσης κοινῶς καὶ ὁ χρύσας δωρικῶς, η in ᾱ productum mutato. τοῦ χρύσου κοινῶς καὶ ἀττικῶς καὶ χρύσα δωρικῶς. καὶ χρύσαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς· καὶ χρύσεω ἰωνικῶς· καὶ χρυ

σω ποιητικῶς. τῇ χρυσῇ κοινῶς καὶ χρυσᾷ δωρικῶς. τὴν χρυσῆν
κοινῶς. καὶ χρυσέαν ἰωνικῶς καὶ χρυσᾶν δωρικῶς. ὦ χρυσῆ κοινῶς,
καὶ ὦ χρυσῆς ἀττικῶς. ℭ Δυϊκά, τὼ χρυσᾶ. τοῖν χρυσαῖν. ὦ χρυσᾶ.
ℭ Πληθυντικά, αἱ χρυσαῖ. τῶν χρυσῶν κοινῶς. καὶ χρυσᾶν δωρικῶς.
καὶ χρυσάων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς. καὶ χρυσέων ἰωνικῶς. ταῖς χρυ-
σαῖς κοινῶς. καὶ χρυσῆς. καὶ χρυσῇσι ἰωνικῶς. τὰς χρυσᾶς. ὦ χρυσαῖ.
ℭ Hic sciri uelim inueniri nomina quorum nomina-
tiuus communiter in ᾱς. aut in ης. desinens apud poe
tasĩ ᾱ. correptum ad similitudinẽ uocatiui desinit ἰδίως
αἰολικῷ. βοιωτικῷ. καὶ θεσσαλικῷ. ut ὁ ἀρχύτα ἀντὶ τοῦ ὁ ἀρχύτας
ὁ θυέστα ἀντὶ τοῦ ὁ θυέστης. sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτω
σιν esse. hoc est uocatiuũ pro nominatiuo. quorum senten
tiam priscianus noster affirmat, qui ubi de costructio-
ne scribit, sic inquit ℭ Atticis quoque mos est nomi-
natiuos pro uocatiuis proferre. homerus, ἠέλιος ὃς πάν
τ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις. Quem secutus Virgilius in ix.
Corniger hesperidũ fluuius regnator aquarum. fluui
us ꝑ fluuie dixit. Macedones autẽ, et thessali e cõtrario,
uocatiuos pro ntís solebant proferre, homerus μητίετα
ζεύς. hic uctũs ꝑ ntõ μητίετα pro μητιέτης. Vnde rõani
frequẽtissime huiuscemodi noía, & maxíe appellatiua
ꝑ uocatiuũ græcũ ét ꝑ ntõ suo ꝓferũt Sophista. Cytha
rista. Persius tñ ĩdubitãter ꝑ ntõ posuit. censorẽ uetuũ
uel quod trabeate salutas, trabeate dixit pro trabeatus.
ℭ Etiam annotandũ ẽ iones ĩ nõinib⁹ desinẽtibus ĩ ᾱς
nisi dorica sint, uertere ᾱ. ĩ η. ac dicer̃ ὁ ἑρμέης ἀντὶ τοῦ ἑρ
μέας. τοῦ ἑρμέεω ἀντὶ τοῦ ἑρμέου. ℭ Nam gtós in ου. a no

minibus ī αϲ. siue ī ηϲ. desinentibus iones. διὰ τοῦ εω. enunciāt αἰνέας αἰνέω αἰρέω ὀρέστης ὀρέστου ὀρέστω. accentu acuto in antepenultima. quāquam extrema sit natura longa. quoniam genitiui διὰ τοῦ εω ἰωνικῶς, si a communibus genitiuis barytonis sint, acuunt ante penultimam. nisi syncopam patiantur. ut βορέου βορέω. καὶ συστολῇ βορέω. ἑρμέου ἑρμῆ ἑρμέω. ἰλιάδος ο. ἑρμῆς ἑρμῆ ὥστε καὶ ὑφαίστοιο ἀμαλ τοῦ. ἑρμέω. τὸν ἑρμείω. ἰλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ ἑρμείω ἐριούνιον ὕπνος ἵμαρψε. καὶ ἑρμεία. Sicut, ξέρξω. ξέρξεα. dissoluunt en ī η in εα. & abiiciunt ν. Nam ἀπὸ ἐλληνικόν ἐστι τὸ ν. hoc est abiectiuum. nisi sit a declinatione, ut μοῦσα μοῦσαν. & ἔτυψα ἔτυψαν & similia. ¶ Nec hoc prætereundum est omnem datiuum pluralē in σ desinentem κοινῶς, assumere ι κατὰ προσχηματισμὸν ἔθος ἀττικῶν, δωρικῶν, καὶ ἰωνικῶν, ut ἀτρείδαις. ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις, λόγοισι. ¶ At iones ī iis, quæ habent αι diphthongum siue in σ desinant, siue in ι κατὰ προσχηματισμὸν etiam α in η uertere consueuerunt & sic ex diphthongo propria, fit impropria, ut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς καὶ ἀτρείδῃσι. παλάμαις παλάμῃς ἢ παλάμῃσι. Nam sicut atticorum ē proprium uertere ι in η διὰ ε διφθόγγου, ut ᾔδειν ἤδειν. sic ionum mutare α in η διὰ αι διφθόγγου. οὕτως ὁ τεχνικός.

De secūda declinatione parisyllaboꝝ

Secunda ē parisyllaborū nominum in α siue in η desinentium generis tantum fœminini. quoꝝ genitiuus ī ας siue in ης desinit dtūs in ᾳ aut ī ῃ. accusatiuus ueto ī ν cum uocali nominatiui.

Ἡ μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαῖαν. ὦ μαῖα. ¶ Δυϊκά. τὰ μαῖα. ταῖν μαίαιν. ὦ μαῖα. ¶ Πληθυντικά. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι.

¶ Ἡ μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. ¶ Δυϊκά. τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μοῦσα. ¶ Πληθυντικά. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι.

¶ Ἡ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. ¶ Δυϊκά. τὰ τιμά. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμά. ¶ Πληθυντικά. αἱ τιμαί. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

¶ In hac declinatiõe aduertendum ẽ ex uocalibus, quasdam appetere α finalem, quasdam η et quasdã utrũq;. ε. quidem & ι appetunt α ut ῥέα. θαλία. υ uero & ω μέγα appetunt η ut δίψη. ζωή. α uero, et ο μικρὸν utrunque, ut ναυσικάα & δαμάλη. χρόα & ἀκοή. ¶ Eodem modo ex cõsonãtibus aliquæ appetunt α sicut sunt ζ. ξ. ψ. σ simplex, ac duplex. et duo λλ. ut φύζα. δόξα. δίψα. μοῦσα. θάλασσα. δίκελλα. excipitur ἕλλη nomẽ propriũ mulieris, & πέλλη nomẽ urbis. aliquæ uõ η. ut β et γ. & simplex λ, siue per se, siue in complexione alterius consonantis et μ. π. τ. φ. χ. ut θήβη. στέγη. αὐλή. excipitur παῦλα. et ἀνάπαυλα. ὁμίχλη. κίχλη. ζεύγλη. & ζεύγλα secundum ueteres οἴμη. καλλιόπη. ἀρετή. νύμφη. τύχη. At δ. θ. κ. ν. et α. et η, ut λήδα. κνίδη. κλυταίθη. λήθη. ναυσικάα. πλοκή. χλαῖνα. τέχνη. Etiam in ρα desinentia siue unius sint generis siue trium α uolunt habere finalem ut ἡμέρα. διφθέρα. περιστερά. φοβερά. στιερά. excipiuntur ἄσηρη. κόρη. κόρρη. ἀθάρη. δέρη. κύρη. ἐφύρη. ψιχέρη. κάρη. ὀλυνήρη. ἄγρη. ἴρη. αὐτοπύρη.

¶ Adiectiua etiam fœminini generis, quæ a nominib' masculinis in ος. purum desinentibus fiunt. α. finalem desiderant. ut λόγιος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uero masculina in ος nõ purum desiuerint, fœminina in η desinere uolunt, ut καλός, καλή. ταπεινός, ταπεινή. excipiuntur quæ habẽt ρ ante ος. ut φοβερός. φοβερά. αὔγουστα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουστος cum sit latinum mutauit η. in α. correptum. nam αὐγούστη esse debuerat. Latini enim æolum more η in α correptũ uertere cõsueuerunt, ut θέκλα pro θέκλη. & νύμφα pro νύμφη. ¶ Etiam annotandum est sola nomina in α purum desinentia, & in δα et in. θα & in ρα. seruare α in genitiuo & in datiuo κοινῶς. ut μαῖα. μαίας. μαίᾳ. ἡμέρα. ἡμέρας. ἡμέρᾳ. λήδα. λήδας. λήδᾳ. σιμαίθα. σιμαίθας. σιμαίθᾳ. ἀθηνᾶ uero et ναυσικᾶ, et μνᾶ, et si in nullam dictarum desinant terminationem, seruant tamen α in genitiuo et dtõ, sicut eorum pfecta, quæ in α purum desinũt, hoc ẽ ἀθηνάα, et ναυσικάα. et μνάα. Est enĩ. ἀθήνη. unde ἀθηναία, sicut σελήνη σεληναία. abiecto uero ι ἀθηνάα, κ(αὶ) κράσει ἀθηνᾶ. eodem modo ἀπὸ μναία fit μνάα, & κράσει μνᾶ. iccirco extremam producunt, & circunflectũtur. Sic ναυσικᾶ ἀπὸ τοῦ ναυσικάα. Declinãtur aũt (ut dictum est) ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς. ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ. ναυσικᾶς. ναυσικᾷ. μνᾶ μνᾶς μνᾷ.

¶ Varia declinatio.

¶ Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς.
¶ Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς.

¶Cōsueuerunt .n. iones ᾱ. productū in η̄ uertere nisi dorica fuerit, ut ἱστορίη. ἱστορίης. ἀντὶ ἱστορία ἱστορίας. ¶Δυϊκὰ τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. ¶Πληθυντικά. αἱ ἡμέραι τῶν ἡμερῶν κοινῶς. καὶ ἡμερᾶν, δωρικῶς. καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς. καὶ ἡμέρῃς ἰωνικῶς τροπῇ τοῦ α εἰς η. ἢ ἡμέραισι καὶ ἡμέρῃσι κατὰ προσχηματισμὸν τοῦ ι, ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας, ὦ ἡμέραι.

¶Ἡ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. κοινῶς.

¶Ἡ τιμά. τῆς τιμᾶς. τῇ τιμᾷ. τὴν τιμάν. ὦ τιμὰ δωρικῶς.

¶Doreseni ionibus cōtrarii mutāt η̄ in ᾱ. productū.

¶Δυϊκὰ καὶ Πληθυντικὰ supradicti nominis sequuntur declinationē. ¶Sed aduertendum est datiuū singularē huius declinationis apud poetas gratia metri pati μεταπλασμὸν ut ὑσμίνι διὰ τοῦ ι ἐκφωνουμένου .i. per ι. prolatum ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ διφθόγγου. et ἀλκὶ ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἀλξ ἀλκὸς deduci posset, sicut παλακὶ ἀπὸ τοῦ πάλαξ παλακός. ¶Patitur etiam προσχηματισμὸν διὰ τῆς φι συλλαβῆς, ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. quæ figura etiam in aliis casibus tā singularis numeri quam pluralis apud poetas frequētissimo habetur inusu, nec solum in hac secunda declinatione, sed in aliis. in pronominibus etiā, & aduerbiis. nec discernuntur casus nisi ex orationis sentētia. quoniam nulla datur horū certa formatio. quorū omnium hæc sint exēpla.

¶In nominatiuo secundæ declinationis Ἡσίοδος ἑτέρηφις. ὁδὸς δ᾽ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός.

¶In genitiuo. ὀδυσσείας. β᾽. ὄρνυτ᾽ ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐ-

νῆς. καὶ ἰλιάδος θ. ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. ὀδυσσείας ε. πῦρ μὲν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. In accusatiuo. ἰλιάδος π. ἤυτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ᾽ ἀγέλην. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. μὴ δύνα βάλλεσθαι ἐς ταμεῖον, ἐς τ᾽ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς εὐνήν. In uocatiuo. οὐρανίαφι φίλη. ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. In accusatiuo plurali. ὀδυσσείας ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς κοτυληδόνας. ℂIn genitiuo singulari tertiæ declinationis. ὀδυσσείας ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ ἰλιάδος κ. αἰέ μιν περὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo singulari. ὀδυσσείας γ. νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In genitiuo plurali ὀδυσσείας ξ. μέλλουσι ῥινὸν ἀπ᾽ ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo. ὀδυσσείας ε. οὐδέ ποτ᾽ ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. καὶ ἰλιάδος η. δαρδανίδης πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος. ἀντὶ τοῦ θεοῖς. In accusatiuo. ὀδυσσείας π. φθινύθει δ᾽ ἀμφ᾽ ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστᾶ.

In genitiuo singulari quintæ declinationis. ἰλιάδος ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβευσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In genitiuo plurali. ὀδυσσείας τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ᾽ ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ ἰλιάδος μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ᾽ αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In datiuo. ἰλιάδος ε. εὗρε δὲ τόν γε ἄνακτα παρ᾽ ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In accusatiuo. ἰλιάδος β. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα.

ℂIn pronominibus. ἰλιάδος λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ᾽ αὐτό-

θεν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ. καὶ ἐν τῷ μ. εἴπερ γάρ χ' εὕ-
ρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῶν.
In aduerbiis. ὀδυσσείας. χ. ἐκ τὴν μαθόντα τοῖσδεσι τὸ πέρ δόθι, καὶ τὰ θύρηθι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοθι. τουτέστι ἔξω τῶν θυρῶν.

De tertia declinatione parisyllaborum.

Tertia declinatio é parisyllaborum nominum tam masculinorum, quam fœmininorũ communium & promiscuorum in ος. desinentiũ & neutrorum in ον. quorũ genitiuus desinit in. ου. datiuus in ῳ. accusatiuus in ν. cum uocali nominatiui.

παράδειγμα.

Ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε. καὶ ὦ λόγος
Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. ὦ λόγω. Πληθυντικά. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι.
Ἡ ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδέ. καὶ ὦ ὁδός Δυϊκά. τὼ ὁδώ. ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. Πληθυντικά. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί.
Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε. καὶ ὦ ἄνθρωπος Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. Πληθυντικά. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι.
Ὁ ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετέ. καὶ ὦ ἀετός.
Δυϊκά. τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. Πληθυντικά. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί.
Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. Δυϊκά. τὼ

ξύλῳ. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλω. ¶Πληθυντικά. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα.

¶Hic annotandum eſt omnia neutra in ον. deſinentia tam ſubſtantiua q̃ adiectiua mittere genitiuum in ου. ut τὸ μῆλον. τοῦ μήλου. τὸ καλόν. τοῦ καλοῦ. τὸ ἀγαθόν. τοῦ ἀγαθοῦ. niſi fuerint a maſculinis adiectiuorum nominum in ων. cõmuniter deſinentium, ſiue a comparatiuis, ſiue participiis. quoniam huiuſmodi neutra ſuorum maſculinorum ſequũtur declinationẽ, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. τὸ τύπτον. τοῦ τύπτοντος.

¶Etiam in neutris nominibus tam pariſyllabis, quam impariſyllabis tres caſus ſũt ſimiles in omni numero. hoc eſt nominatiuus. accuſatiuus & uocatiuus. qui licet in ſingulari & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen ſemper in α, correptum cõmuniter deſinũt, ut τὸ ξύλον nominatiui & accuſatiui caſus ὦ ξύλον uocatiui. τὸ τυφθέν. ὦ τυφθέν. ¶Δυϊκά. τὼ ξύλω. ὦ ξύλω. τὼ τυφθέντε. ὦ τυφθέντε. ¶Πληθυντικά. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα. τὰ τυφθέντα. ὦ τυφθέντα.

¶Etiã plura nõĩa ĩueniũt, q̃ ĩ ſingl'ri nũero aut ſũt maſculini gẽeris aut fœminini, ĩ plurali uero neutri, ut ὁ δίφρος. τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος. τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος. τὰ λύχνα. ὁ χαλινός. τὰ χαλινά. ὁ κύκλος. τὰ κύκλα. ὁ μοχλός. τὰ μοχλά. ὁ σταθμός. τὰ σταθμά. ὁ δεσμός. τὰ δεσμά. ὁ νῶτος. τὰ νῶτα. ὁ ζυγός. τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος. τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος. τὰ τάρταρα.

quorum exépla apud Homerum facile ē inuenire. Sūt & quæ duplicem habent declinationem. ut τὸ δένδρον τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον. καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ τὸ κτέατος. hæc enim & si in nominatiuo non īueniuntur, obliqui tamen eorum ī usu habētur. τὰ δένδρεα uero, quidam uolunt non ἀπὸ τοῦ δένδρος, sed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri.

varia declinatio

¶ Ὁ νόμος. τοῦ νόμου κοινῶς. καὶ νόμοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς. καὶ νόμω δωρικῶς. τῷ νόμῳ. τὸν νόμον. ὦ νόμε κοινῶς. καὶ νόμος ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά, τὼ νόμω. τοῖν νόμοιν κοινῶς. & νόμοιιν ἰωνικῶς. ὦ νόμω. ¶ Πληθυντικά. οἱ νόμοι. τῶν νόμων. τοῖς νόμοις κοινῶς. καὶ νόμοισι ἰωνικῶς. τοὺς νόμους κοινῶς. καὶ νόμως, & νόμος, & per ω magnum & p ο paruū δωρικῶς. ὦ νόμοι.

¶ Τὸ λιτόν. τοῦ λιτοῦ κοινῶς. καὶ λιτοῖο ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς. τῷ λιτῷ κοινῶς καὶ λιτὶ ποιητικῶς. τὸ λιτὸν κοινῶς, καὶ λῖτα ποιητικῶς. ὦ λιτόν. ¶ Δυϊκά. τὼ λιτώ. τοῖν λιτοῖν κοινῶς. καὶ λιτοῖιν ἰωνικῶς. ὦ λιτώ. ¶ Πληθυντικά. τὰ λιτά. τῶν λιτῶν. τοῖς λιτοῖς κοινῶς. καὶ λιτοῖσι ἰωνικῶς. τὰ λιτὰ ὦ λιτά.

¶ Hic aduertendum est atticos & iones genitiuum singularem huius declinationis per οιο omnino enunciare. ut καλός. καλοῦ. καλοῖο. ὁδός. ὁδοῦ. ὁδοῖο. Dores uero uertētes ου diphthongū in ω μέγα, λόγω dicūt & ὁδῶ. nec subscribūt ι. ut in datiuo singulari. Θεόκριτος. ἐμὰν ἐς τὸ μέλι μυον ἐλαύνετον, ἔστε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου. ¶ Datiuus etiam singularis in quibusdam nominib' diuersorum

generum μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ ι. ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῷ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λιτῷ. ¶ Illud etiã Homeri λιπ' ἐλαίῳ. datiui casus ē κατ' ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. ἰλιάδος γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε λίπ' ἐλαίῳ. ¶ Accusatiuus etiã singularis apud poetas μεταπλασμὸν patitur, λῖτα enĩ dicũt ἀντὶ τοῦ λιτός. ἰλιάδος θ. ἅρματα δ' ἀμφώμοισι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. Vbi mutata litteratura, & accentus mutatus ē & locus eius ad similitudinem βοῦς. βοός. βόα. ζεύς. διός. δῖα. Accusatiui enim disyllabi in α desinentes super penultimam habent accẽtũ, etsi eorum genitiui extremam acuũt. ¶ In duali numero ὤμοιϊν inuenitur pro ὤμοιν, καὶ ποδοῖϊν pro ποδοῖν. & alia eiusmodi infinita κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι ἔθει ἰωνικῷ. inuenitur etiam τοιοῖνδε, & τοσοῖινδε ἀντὶ τοιοῖν & τοσοῖιν, προσθέσει τοῦ δέ. ¶ In plurali etiam datiuus patitur non solum προσχηματισμὸν τοῦ ι. sicut in aliis declinationibus, ut λόγοισι. νόμοισι. λίτοισι, sed etiam μεταπλασμὸν ut ἄστρασι pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι pro προβάτοις. & πέταλσι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι uero pro τοῖς & σχηματισμὸν τοῦ ι patitur ἔθει ἰωνικῷ & ἐπέκτασιν τοῦ δέ. nec uariatur accentus licet sit ircunflexus in antepenultima contra eius naturam, quod factum est, ut inq̃t Eustathius ne τοῖς datiuus pluralis suã prorsus amittat proprietatẽ ἰλιάδος β. ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. ¶ Accusatiuus etiam in ους. cõmuniter desinens per ως. enuntiatur dorice τὼς λό-

γους pro τοὺς λόγους. τὼς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. mutant enim dores ου diph. in ω μέγα. Θεόκριτος. μή μευ λωβάσησθε τὼς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rursus καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ Φιλώνδα. ubi aduertendum est syllabam corripi, uel esse potius amphimacrum. in quibusdam tamē codicibus inuenimus huiusmodi accusatiuos p ὀμικρὸν ἀμπέλος & κανθάρος pro ἀμπέλους καὶ κανθάρους. subtracto υ. ex ου. diphthongo δωρικῶς sicut νᾶσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέοισι. quod magis probo.

De quarta declinatione parisyllaborum

q Varta declinatio ē atticorū nōium parisyllaborū masculini generis & fœminini accōis ī ως. & neutri ī ων. διὰ τοῦ ω μεγάλου. quorū gtūs & datiuus ī ω desinūt. Accusatiuus uero ī ν cū uocali nti.

Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεω. Δυϊκά. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. Πληθυντικά. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Ἡ ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλω. Δυϊκά. τὼ ἅλω. τοῖν ἅλῳν. ὦ ἅλω. Πληθυντικά. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ.

Ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. et reliqua

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. Δυϊκά. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω. Πληθυντικά. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω

BIBLIOTECA

Quoniam cōmunem ordinem declinationum muta uimus Theodorum gazam imitati, sciri uelim hoc nō temere factum esse. nam nomina ī ōs desinentia masculini generis, & fœminini, & in ōν neutri, quæ secūdum alios ī ordine simplicium declinationum quartum tenent locum, attici rferunt ad propriam declinatiōem, quæ ē ī ῶς et ī ῶν διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, ut ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πεπῶς ἀττικῶς· τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς. ō puo in ω̄ magnum mutato. quæ cum a communi declinatione pē deat, post ipsam merito locāda est. Vbi aduertendum est, quod cum proprium sit atticorum in huiusmodi nominibus uertere nō solū ο μικρ ī ω̄ μέγα (ut dictū ē,) sed etiā ᾱ finalē ī plurali numero neutrorū nominum, euenit, ut ōnes casus cuiusuis numeri & generis ī ω̄ μέγα desināt siue solū siue in diphthōgo nulla mutata consonāte. Si n. ī diphthōgo cōīfuerit ῡ, ōnino abiicitur. si uero ῑ, seruatur. & sic ex ω̄ & ι fit diphthongus ī ppria. qđ quīq; accidit casib⁹, hoc est dtō singulari duali, et plurali, & ntō plurali et utō, masculini generis, et fœminini, ac cōmunis. Corripiunt etiam penultimam. quæ si fuerit ᾱ, uertunt in ε̄ ψιλόν. ut ναός, νεώς. λαός, λεώς. προτεσίλαος, προτεσίλεως, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba. & si mutata sit quātitas syllabarum. attici enim cōmunes accētuum regulas nō sequūtur. nam ultima existente longa, acuunt antepenultimā. Vnde ī obliqs cōibus, si in penultīa fuerit accētus, ī atticis retrahitur ī antepenultimam. QVibus dilgēter seruatis facile poterimus

terimus

terimus unũquod q; nomẽ tertiæ declinatiõis ad atticã reducere. exẽpli grã. ὁ μιλόλαος κοινῶς. ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τῦ νικολάυ κοινῶς. τ' νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. Vocatiuus enĩ ĩ õni numero similis ẽ nominatiuo atticorũ more. ℭ Δυϊκὰ τὼ νικολάω κοινῶς. τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς ὦ νικόλεω ἀττικῶς. ℭ Πληθυντικὰ οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶ νικολάων κοινῶς, τῶ νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς. ℭ Annotantur quædam, quæ a supradictis deuiant uidelicet λαγὸς, λαγώς. & ταλὸς, ταλώς. In his enĩ ᾱ remanet immutabilis. quod factũ puto, quoniã nõ desinunt ĩ ος purum sicut λαὸς et ναὸς & similia. ὄρφος uero mutato accentu ὀρφῶς facit. et λαγὸς λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur apud poetas. quæ in genitiuo singulari gratia metri assumunt ō μικρὸν ut πετεῶ πετεῶο. ταλῶ ταλῶο. ἀναρόγω ἀναρόγωο. μίνω μίνωο. ταλαῶο uero quidam uolunt esse ἐκ τοῦ ταλαῶο. τὸ πῦ τὸ ō, δὶ δίφθογγον in ῶ μέγα. ideo censuerunt ῑ esse subscribendum ταλαῷο. Sunt et pauca quædam fœminina propria urbium nomina. ut τρῶς. τλῶς. κρῶς. κῶς. quæ amoto σ̄ attice declinãtur. δῶς uero quoniã nec ꝓprium est, nec circunflexũ. solũ ĩdeclinabile existit. Significat aũt dationẽ. Hesiodus δῶς ἀγαθὴ, ἅρπαξ ἡ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quatuor etiã annotãtur quæ absq; ῑ ac

c

cusatiuū singularē faciunt.hoc,est ἄθως. ἄθω. κῶς. κῶ. τέως. τέω. λαγὼς λαγῶ. quidam addunt ἕως ἕω.

ℭDe quinta declinatione imparisyllaborum.

q Vinta declinatio est omniū imparisyllaborū nominū fœmininorū neutrorū cōmunium. & promiscuorū differētes terminatiōes habentiū. quorū gtūs desinit in ος. datiuus in ι. accusatiuus ī α.

ℭὉ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν καὶ ὦ αἴας.

ℭΔυϊκά, τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε.

ℭΠληθυντικά, οἱ αἴαντες. τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ (αἴαντες.

ℭἩ τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. ℭΔυϊκὰ τὰ τριάδε. ταῖν τριάδοιν. ὦ τριάδε. ℭΠληθυντικὰ αἱ τριάδες τῶν τριάδων. ταῖς τριάσι. τὰς τριάδας ὦ τριάδες.

ℭΤὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα ὦ βῆμα. ℭΔυϊκὰ τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. Πληθυντικὰ τὰ βήματα. τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι τὰ βήματα. ὦ βήματα.

ℭQuoniā hui⁹ quintæ declinationis multæ, ac uariæ sunt terminatiōes tam in masculinis quā in aliis, ab re nō erit aliquāto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionē necessaria sūt. nō tamen generales regulas uniuscuiusq; terminatiōes ponere itendimus sicut Herodian⁹ fecit. et qui eū secuti sunt. ne ob regularum inculcationem fastidio rudes lectores afficiantur. Sed ea dūtaxat sine quibus non facile intelligi possit quo modo unūquodq; nomen sit declinādū. Sequemur tamē eorū ordinē ī ipsis nominibus uariādis p genera oīa, ac terminatiōes Et primū de masculinis dicēdū ē. quoꝝ finales

litteræ siue eleméta q̄nq; sūt ψ. ξ. ρ. σ. ↓. ¶ Oē.n.masculinū græce declinatū i aliquā harū desinit cōsonantē. ut δίων. φοῖνιξ. νέστωρ. αἴας. ἄραψ. ἀνδρουβαλ uero & βαάλ. et μελχ & similia barbara sunt At ἰακώβ. δανιήλ. ἀδάμ. ἀβραάμ hebræa. reduci tamé ad græcā declinationē possunt ut ἰάκωβος. ἰακώβου. δανιῆλος. ηλου. ἄδαμος. μου. ἄβραμος. μου.
¶ Ex uocalibus uero nulla é i quā masculinū nomē desinat. γη ὁ δε, ὁ, αὐτὶ τοῦ γηός. et γοοσ δε αὐτὶ τ̃ γοός. et ἥρως, ἀντὶ τ̃ ἥρως et similia κατὰ μεταπλασμὸν facta sūt. At νεφεληγερέτα ζεὺς. & ἱππότα νέστωρ et similia. ut q̄busdā placet μεταπλασμοὺς. αὐτὶ τοῦ νεφεληγερέτης et ἱππότης. Alii tamē uolunt ἀντίπτωσιν esse. i. utūm ꝑ ntō, ut i prima declinatiōe dictū é. ¶ Ex dictis igitur cōsonātibus quatuor sunt ipa risyllaborū nominū finales. hoc est ψ. ξ. ρ. ↓. quæ i ος mittūt gtūm, ut δίων δίωνος. κήρυξ κήρυκος. νέστωρ νέστορος. πέλοψ πέλοπος. uero cōis est terminatio et parisyllaborū & i parisyllaborū. Parisyllaba. n. in ου mittūt gtūm. ut αἰνείας αἰνείου. σοφὸς σοφοῦ. Imparisyllaba uero ut dictū é, i ος hēnt gtūm ut μίνως μίνωος. σὲ χὺς σὲ χύος. σωκράτης uero & δημοσθένους & similia, gti sunt κατὰ συναίρεσιν. ¶ Desinentia in σ ante ipsū oēs uocales habere possūt præter ε ut ταμίας. χεὺς. μάντις. καλὸς. ταχὺς. ἥρως. ε tamē iuenitur ante σ non quidē solū sed cū ι aut υ i diphthōgis, ut χαρίεις. βασιλεὺς sunt & quæ in ες desinunt ut μελάμπους. δίπους. ὑ nū in ους ut παῖς παιδὸς ἀπὸ τοῦ πάϊς κατὰ συναίρεσιν. ¶ De quibus dicendum est, & primū de noībus n ās desinētib⁹ cum duplicem habeant declinationem parisyllabā et

ĩparisyllabam,sintq; uariatu faciliora, ꝓpterea et uete-
res grámatici,et iuniores ab eis initiũ sum pserunt. ℭ Pa
risyllaba igitur in ας primæ sunt declinatóis & gtũm ha
bét patti ĩ.ȣ.ptim ĩ ᾱ. Quæcũq;.n.ĩ ας purã desinũt po
lysyllaba hẽntia ῑ ĩ penultĩa ut νικίας λυσίας. uel ε̄. ut ἀ
γέας τηλέας uel εῑ. dipht.ut αἰνείας ἑρμείας. uel ῡ, ut μαρσύας.
Et q̃cũq; ĩ ρας desinũt hẽntia ὀ μικρὸν ĩ penultĩa ut ξεναγό
ρας,in ου mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum
in ᾱ genitiuum habuerint, dorica erit declinatio ut su
pra dictum est. Sunt,et quæ abiecto σ̄ in ᾱ solum faci-
unt genitiuum. quæ quidem,& si dorica sunt,eorum ta
men usus cõmuni linguæ frequentissimus est. ut ὁ λάας
τοῦ λάα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα. Sed cum hæc multa sint, & uaria,
opus est ut per literarum ordinẽ accuratissime ea per-
curramus. discernamúsq; ab iis, quæ ĩparisyllaba sunt.
ℭ Nomina igitur in ας desinentia monosyllaba pauca
sunt. acuũtur autẽ, aut circunflectũtur. & partim sunt
parisyllaba. & declinantur per abiectionem τοῦ σ̄. et
partim imparisyllaba. et ea declinantur ꝑ ντ̄. Sunt.n.
parisyllaba hæc ὁ γρᾶς τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς τοῦ πᾶ.
diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατήρ. ὁ φᾶς τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς τοῦ θᾶ.
Imparisyllaba hæc ὁ κρᾶς τοῦ κρατὸς solum per τ̄ abs-
que ν̄ declinatum. ὁ πᾶς τοῦ παντὸς trium generum ge
nitiuum habens oxytonum. ζᾶς uero ζάντος,et φθᾶς
φθάντος cum participii sumpserit terminationem ac
centum quoque in gtõ ad eius similitudinem seruaue
runt. ut στὰς στάντος. ℭ Desinentia in ας πολυσύλλαβα

circunflexa quæ ſint pariſyllaba in ᾱ mittunt genitiuũ ut θωμᾶσ θωμᾶ. κοσμᾶσ κοσμᾶ. μηνᾶς μηνᾶ. Impariſyllaba uero in τος faciunt gtũm ut πελεκᾶς πελεκᾶντος. Inueniuntur quædã ἰωνικὰ quæ ĩ δος mittũt gtũm. ut βιτᾶς βιτᾶδος. κυρᾶς κυρᾶδος.

℃Etiã deſinẽtia in βας ante β aliam conſonantem habentia dummodo nõ ſit ρ. in ᾱ faciunt genitiuum, ut ὁ σάμβας τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας τοῦ χάλβα. ὁ κείσβας τοῦ κείσβα. his ſimilia ſunt καὶ ὁ ἴβας τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας τοῦ βανέβα ὁ ἀννίβας τοῦ ἀννίβα.

℃Etiam in γας deſinentia diſyllaba ſolum propria ut ὁ μίγας τοῦ μίγα. ὁ μέγας τοῦ μέγα. et ὁ μέγας τοῦ μεγάλου ἑτερόκλιτον ſi ſit adiectiuum. μέγας enim quintæ decli nationis μέγαος facit. ſicut λᾶας λάαος ſiue μέγαντος ſecundum Theodorum. At μεγάλος μεγάλου tertiæ declinationis eſt ὁ ἄλγας τοῦ ἄλγα, excipitur ὁ σάλγας τοῦ σάλγαντος.

℃Etiam polyſyllaba ut ὁ σατύργας τοῦ σατύργα. ὁ στροάγας τοῦ στροάγα excipitur ὁ ἀκράγας τοῦ ἀκράγαντος nomen fluuii ſiciliæ. unde ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος nomen urbis agrigentum.

℃Etiam in δας diſyllaba. & polyſyllaba ὁ λάδας τοῦ λάδα. ὁ ἴδας τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας τοῦ τιμαχίδα.

℃Etiam in ζας ξας ψας θας κας ut ὁ ἀείζας τοῦ ἀείζα. ὁ ἐλίξας τοῦ ἐλίξα. ὁ ἄψας τοῦ ἄψα. ὁ αὔθας τοῦ αὔθα. ὁ πελέκας τοῦ πελέκα.

¶ Etiam in λᾶς ἁπλᾶ disyllaba. quæ sint unius generis & non habeant penultimã natura longam. & etiam polysyllaba duo λλ habentia. ut ὁ ὕλας τοῦ ὕλα. ὁ γύλας τοῦ γύλα. ὁ ἰόλλας τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας τοῦ ἀβόλλα.

¶ Etiam in μᾶς. consonantem habentia ãte μ̄ ὁ σύλμας τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας τοῦ ἀκαματοχάρμα excipitur ὁ τόλμας τοῦ τόλμαντος.

¶ Etiam desinentia in μᾶς περισπώμενα ut ὁ σαλάμας. τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας τοῦ σπιτάμα.

¶ Etiam in νᾶς, ut πίνας τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας τοῦ κάναντος.

¶ Etiam in πᾶς desinentia unius generis. ut ὁ σάπας τοῦ σάπα. ὁ καλάπας τοῦ καλάπα. ὁ λάμπας τοῦ λάμπα. excipitur ὁ κύπας τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς adiectiuum.

¶ Etiam in ρᾶς non habentia primam et secundam syllabam ab eadem cõsonante, uel antisticho eius incipientem, ut ὁ σιμμόρας τοῦ σιμμόρα. ὁ κύδρας τοῦ κύδρα.

¶ Etiam in σᾶς desinentia disyllaba quæ non habeant ē in penultima. ut ὁ χρύσας τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας τοῦ κέρσα.

¶ Etiam in τᾶς, ut ὁ ἀρχύτας τοῦ ἀρχύτα. ὁ δυρώτας τοῦ δυρώτα excipitur ὁ τελεύτας τοῦ τελεύταντος.

¶ Etiam in φᾶς desinẽtia disyllaba et in χᾶς ut ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας τοῦ λάχα. κάλχας uero κάλχαντος facit.

¶ Etiam in ᾶς a uerbis circunflexus composita. ut ὁ

πετραλοίας τοῦ πετραλοία ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω.

℃Etiam in ας a nominibus fœmininis compoſita, ut ἡ φαρέτρα ὁ εὐφαρέτρας τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία ὁ εὐρυβίας τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορὰ ὁ πυθαγόρας τοῦ πυθαγόρα. καὶ πυθαγόρου. ἡ ἀνία ὁ πανσανίας τοῦ πανσανίου. Et hæc de pariter declinatis.

De impariter declinatis.

Eſinentia in ας purum diſyllaba barytona &
d quæ dorica non ſint διὰ τοῦ ντ declinantur, ut ὁ αἴας τοῦ αἴαντος. ὁ θόας τοῦ θόαντος. excipitur ὁ λάας τοῦ λάα cum proprium eſt nomen. cum uero appellatiuum eſt ὁ λάας τοῦ λάαος facit & κράσει λᾶος. ὁ δυναστείας. ὁ λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. et ὁ λάας. τοῦ λάου. τῷ λάῳ. τὸν λάαν.

℃Etiam in ας monoſyllaba ὀξύτονα in τος faciunt genitiuum, ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ſicut ſupra dictum eſt, Et etiam polyſyllaba. ut ὁ ἀνδριάς τοῦ ἀνδριάντος.

℃Etiam in βας deſinentia ſi ancipitem, correptam in penultima habuerint, ut ὁ βίβας τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος cuius & penultima longa eſt. Excipiuntur ὁ βαρνάβας τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας τοῦ λάβα. ὁ κάβας τοῦ κάβα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα ἐθνικόν. At ὁ ἄβας τοῦ ἄβαντος proprium nomen. Similiter & ἰόβας ἰόβα. & ῥίβας ῥίβα.

℃Etiam in βας & quæ ante β habeant ρ in iis quæ impariter declinantur. ὁ φόρβας τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας τοῦ κύρβαντος.

UNIVERSITARIA

ℭ Etiam in γᾶς desinentia disyllaba propria, et appella
tiua siue gentilia. ut ὁ γίγας τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας τοῦ βρίγαν-
τος. ℭ Etiam in δας disyllaba et quæ habeant diphthon
gum in penultima. ut ὁ Φείδας τοῦ Φείδαντος. ὁ οἴδας τοῦ οἴ-
δαντος. ℭ Etiam polysyllaba siue disyllaba a uerbis ba-
rytonis deriuata. ut μείδομαι. ὁ μείδας τοῦ μείδαντος. εἴδω ὁ εἴ-
δας τοῦ εἴδαντος. χαείζομαι, ὁ χαείδας τοῦ χαείδαντος. ℭ Etiam
desinētia in ζᾶς habentia ῡ āte ζ̄ ut ὁ βύζας τοῦ βύζαντος
ὁ πύζας τοῦ πύζαντος. ℭ Etiam in λᾶς δισύλλαβα μονογενῆ
et quæ habeāt penultimam natura longam ὁ φύλας τοῦ
φύλαντος ὁ λήλας τοῦ λήλαντος. Similiter, et quæ habent
consonantem cum λ̄ ut ὁ ἄτλας τοῦ ἄτλαντος. ℭ Etiam
habentia duo λλ̄ ut ὁ πάλλας τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας τοῦ
βάλλαντος. ὁ μέλας uero τοῦ μέλανος, et ὁ τάλας τοῦ τάλανος
triū generū sunt. ℭ Etiā ī μᾶς disyllaba, et polysyllaba
et quæ āte μ̄ breuem uocalē habent ὁ ἀδάμας τοῦ ἀδάμαν
τος ὁ πολυδάμας τοῦ πολυδάμαντος. et cū his ὁ θαύμας τοῦ θαύ
μαντος. ℭ Etiam in ρᾶς disyllaba habentia primam,
& secundam syllabam ab eadem consonante siue an-
tisticho eius incipientem, ut ὁ βάβρας τοῦ βάβραντος.
ὁ πρόφρας τοῦ πρόφραντος. ὁ πένθρας τοῦ πένθραντος. Simi
liter et ea quæ participiis coincidunt. ut ὁ πείρας τοῦ πεί-
ραντος. ὁ ἄρας τοῦ ἄραντος. Similiter et quæ habent ᾱ
ante ρ̄ ut ὁ πάρας τοῦ πάραντος ὁ κάρας τοῦ κάραντος.
ℭ Etiam desinentia ī ᾶς polysyllaba et quæ in penulti-
ma habent. ε̄ ὁ ἀπέσας. τοῦ ἀπέσαντος. ℭ Etiam in φᾶς
desinētia polysyllaba. ut ὁ κορύφας τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέ-

φας τοῦ ἐλέφαντος· ὁ ὀμόφας uero τοῦ ὀμόφα. ℭDesinentia in ᾶς cõposita simpliciũ seruant declinationẽ λυκόθοας λυκοθόαντος, quoniam θόας θόαντος· σύμπας σύμπαντος, quoniã πᾶς παντὸς dicimus. ℭEt hæc de nominibus in ᾶς desinẽtibus et eorũ genitiuis. nunc de aliis casibus nominũ quintæ declinationis pro quibus ὁ αἴας commune sit exemplum.

ℭὉ αἴας ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος nam desinentia in ᾶς purum disyllaba barytona penultimã productam habẽtia διὰ τοῦ ντ declinantur ἡ δοτικὴ τῷ αἴαντι a genitiuo fit. Nã omnis genitiuus in ος desinens mutata ος in ι datiuum singularem facit. Ἡ αἰτιατικὴ τὸν αἴαντα a datiuo. Nam omnis datiuus singularis in ι prolatum desinens ι in α conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in α correptum desinere aut in ν. In α correptum τὸν αἴαντα· τὸν θόαντα. In ν cum genitiuus singularis in ος purum desinens ancipitem uocalem habet in penultima a nominatiuo fit σ in ν conuerso ut ἰχθὺς ἰχθύος ἰχθύν· ὄφις ὄφιος ὄφιν· πόλις πόλιος πόλιν. excipitur δρῦς δρῦα. ℭDesinentia tamen in ῦς & si frequenti usu in ν mittunt accusatiuum ut τὸν χοῦς τὸν χοῦν ὀξὺς ὀξὺν tamen nonnunquam in α faciunt ποιητικῶς. ut εὐρέα πόντον· καὶ πολέα στρατόν. Similiter et in ους desinentia nunc in α mittunt accusatiuum nunc in ν. sed in ν frequentius raro autem in α, ut τὸν βοῦν καὶ βόα.

ℭἩ κλητικὴ ὦ αἶαν. a genitiuo fit extrẽa syllaba abiecta

Nam in nominibus διὰ τοῦ τ declinatis et quæ synæresim nō patiuntur extrema genitiui abiecta fit uocatiuus singularis θόας θόαντος· ὦ θόαν· σιμοῦς uero et πλακοῦς et similia etiam ν extremæ syllabæ abiiciunt, ut σιμοῦντος ὦ σιμοῦ· πλακοῦντος ὦ πλακοῦ. excipitur ὀδούς· huius·ñ· uocatiuus solus est similis nominatiuo· ὦ ὀδούς· in quibus uero genitiuus διὰ τοῦ εος existens in ους facit synæresiatum, a nominatiuo fit η in ε conuerso ὁ δημοσθένης ὦ δημόσθενες. In desinentibus uero in ω siue in ως fœmininis a nominatiuo fit, extrema in οι mutata ἠχὼ ἠχοῦς ὦ ἠχοῖ· ἡ αἰδὼς ὦ αἰδοῖ. In iis uero quæ exeunt in ων siue in ης, quorum neutrum ī ος formatum est a genitiuo fit, abiecta ος syllaba. πέρων πέρενος ὦ πέρεν. χαρίεις χαρίεντος ὦ χαρίεν. Indesinentibus autem in ηρ barytonis fit uocatiuus in ερ. μήτηρ ὦ μῆτερ. excipitur ὦ πάτερ ex oxytonis uero quatuor sunt his similia πατὴρ ὦ πάτερ. δαὴρ ὦ δᾶερ. σωτὴρ ὦ σῶτερ. ἀνὴρ ὦ ἄνερ. ℂ Etiam in quibusdam similis est uocatiuus nominatiuo prorsus. In quibusdā uero & sine ς profertur. Nam in iis quæ in ευς aut in ους exeūt etiam sine ς cum diphthongo pronunciatur. ὦ βασιλεῦ ὦ βοῦ. nisi qnid prohibeat. nam ὦ πούς & ὦ ὀδούς solum dicimus, ne coincidant cum ποῦ aduerbio et ὀδοῦ. Etiam ī appellatiuis barytonis in ις desinentibus quæ non exeunt in natura longam, & omnino in desinentibus in ις barytonis, ut ὁ ὄφις ὦ ὄφι. ℂ Etiam in υς barytonis. ὁ βότρυς ὦ βότρυ. ℂ Etiam in oxytonis quæ sunt trium generum, In ως uero de-

finétibus masculinis productã habentibus penultimã similis est uocatiuus nominatiuo, et omnino indefinétibus in ως· pure autem declinatis siue p τ præter fœminina oxytona ὁ ἥρως· ὦ ἥρως· ¶ Etiam in ης barytonis iãbicis, & omnio in ης desinentibus, declinatis autem p τ· ὁ λαίχης ὦ λαίχης· ¶ Etiam in ις oxytonis ὁ πριαμὶς ὦ πριαμίς· ¶ Etiam in υς oxytonis ἡ χλαμὺς ὦ χλαμύς· ¶ Etiam in ας oxytonis ἡ παλλὰς ὦ παλλάς· ¶ Etiã in λς ὁ ἅλς ὦ ἅλς· ¶ Etiam in aliquam duplicium· ὁ ἄναξ· ὦ ἄναξ·

¶ Etiam in aliquã ĩmutabilium exeuntibus ὁ ἕλλην ὦ ἕλλην præter superius annotata.

¶ Δυικὰ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυικῶν· τὼ αἴαντε a datiuo singulari. Omnis·n·datiuus singularis in ι prolatum desinens mutato ι in ε nominatiuum et accusatiuum dualem facit τῷ αἴαντι τὼ αἴαντε. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τοῖν αἰάντοιν. Omnis nominatiuus dualis in ε siue ĩ ω exiens in οιν facit genitiuum & datiuum dualem·ut τὼ αἴαντε τοῖν αἰάντοιν· τὼ αἰδὼ τοῖν αἰδοῖν·

¶ Πληθυντικὰ ἡ ὀρθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ οἱ αἴαντες ὦ αἴαντες· omnis ñtũs dualis in ε desinens apposito σ nominatiuũ pluralem facit τὼ αἴαντε οἱ αἴαντες·

¶ Ἡ γενικὴ τῶν αἰάντων· omnis genitiuus·pluralis cõmunis cuiusuis generis in ων exit·

¶ Ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς αἴασι· Vbi aduertendũ est datiuũ pluralẽ partĩ a ñtõ singulari fieri, ptim a dtõ· Si a ñtõ, hæc ẽ regula. Omnis nominatiuus singularis ĩ σ desinẽs cũ lõga siue uocali, siue diphthõgo, ac ĩparibus

ſyllabis inflexus, nec habés genitiuũ contractum· apposito ῑ datiuum pluralem facit ὁ θώς τοῖς θώσι· ὁ λέβης τοῖς λέβησι· ὁ τρὼς τοῖς τρωσί· ὁ βασιλεὺς τοῖς βασιλεῦσι. Annotatur τοῖς ποσί· quod a datiuo singulari fit ποδί, et τοῖς ἥρωσι ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ ἥρως et δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομέως pro ἥρωσι καὶ δρομεῦσι. ℂ Sciendum eſt autem nominatiuum in ῡς productam deſinenté aſſumpto ῑ ac ῡ correpto datiuum pluralé facere· ut ὁ ἰχθὺς τοῖς ἰχθύσι· excipitur τοῖς μυσὶ ἀπὸ τοῦ μῦς quod ſolum producitur. Etiã nominatiuus exiens í aliquam dupliciũ eodem modo datiuum pluralem facit· ὁ ἄρπαξ τοῖς ἄρπαξι· ὁ ἄραψ τοῖς ἄραψι.
ℂ A datiuo uero ſingulari fit, cum nominatiuus aliam habet terminationé· proquo aduertendũ é φ ſi datiuus ſingularis in ῑ purũ· exeat aſſumpto σ̄ ante ἰῶτα dtũm pluralé facit τῷ ὄφει τοῖς ὄφεσι· τῷ ἥδει τοῖς ἥδεσι· τῷ δημοσθένει τοῖς δημοσθένεσι· ὄφις enim, et ἥδυς extremã habét correptã· δημοσθένης uero et ſi in σ̄ cũ uocali lõga exeat genitiuũ tamẽ habet per ſynæreſim. Si uero datiuus ſingularis cõſonãtem habeat ãte ῑ aſſũpto σ̄ ac cõſonãtibus abiectis, quæ cũ ipſo minĩe audiri poſſũt, datiuũ pluralé facit· ut τῷ τύπτοντι· τοῖς τύπτουσι. Si uero datiuus ſingularis ῡ ſolũ habeat ante ἰῶτα mutato ῡ in σ̄ datiuum pluralem facit, ut πλάτωνι πλάτωσι· ποιμένι ποιμέσι et ſi alibi ῡ ãte σ̄ ĩueniatur· ut ἔλμινσ· Sed aduertẽdũ é penultimã datiui pluralis· aut paré eſſe penultimæ aliorum obliquorum, aut maioré, quæ ſi ſit anceps, & per abiectioné conſonãtium facta ſit breuis, rurſus in ſe ipſam

productã

productam mutari. ut τῷ θόαντι. τοῖς θόασι καὶ θόασι. Si uero breuis fuerit ι scilicet aut ο, ε quidem assumpto ι in diphthōgo producitur, ut τιθέντι. τιθέσι. τιθεῖσι. ο uero assumpto υ, ut τῷ λέοντι. τοῖς λέοσι καὶ λέουσι. Additur etiam ν consonãs huiusmodi datiuis in ι prolatum desinentibus uocali sequente ut τοῖς ἄλασιν. apud poetas tamen etiã consonante sequente gratia metri additur ν.

Varia declinatio secundum uaria idiomata.

Θόας κοινῶς, καὶ ὁ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς. καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. ¶ Δυϊκὰ τὼ θόαντε. τοῖν θόαντοιν. ὦ θόαντε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ θόαντες. τῶν θοάντων τοῖς θόασι. καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

¶ Hoc in loco aduertendum est αἰολεῖς huiusmodi nomina in ας desinentia διὰ διφθόγγου enunciare, ut τάλαις pro τάλας. μέλαις pro μέλας, & θόαις pro θόας, nō tamen αἴαις pro αἴας dicunt διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων genitiuus uero nonnunq̄ apocopen patitur ποιητικῶς metri gratia ut αἶα pro αἴαντος. θόα pro θόαντος. Datiuus quoque poetica licentia nonnunquam producit extremam hoc est ι facta cōmuni syllaba ut αἴαντι δαΐφρονι cũ r̃gula id corripi expostulet. Interdum uero idẽ κατὰ κρᾶσιν ꝑducitur. ut θέτιδι, ἀποβολῇ τοῦ δ ἰωνικῶς θέτιϊ καὶ κράσει θέτι ἰλιάδος πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ sic μήτι δὲ μήτιϊ μήτι. ἰλιάδος μήτι τοι δρυτόμος μέγ᾽ ἀμείνων. Patit̃ et apocopē ut ἱδρῶτι ἱδρῷ. ἰλιάδος ρ. περὶ θυμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ

συνδόρπεαι. accusatiuus quoque idē patitur. ut ποσειδῶνα ποσειδῶ. ἱδρῶτα ἱδρῶ. ἰλιάδος κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. Incomparatiuis uero in ων desinentibus crasim patitur ἀττικῶς. ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν, μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω μείζω. Nec solū accusatiuus singularis dictorum cōparatiuorū hoc patitur, sed etiā nominatiuus accusatiu[9], & uocatiuus pluralis numeri nō tamē ī ω, sed ī ου crasim faciūt ἔθει ἀττικῷ. ut οἱ μείζονες ἀποβολῇ τοῦ ν μείζοες καὶ κράσει τοῦ ο καὶ ε εἰς ου μείζους. sic actūs casus μείζονας μείζους utūs similis est ntō ὦ μείζονες μείζους. At in ntō, actō, & uocatiuo pluralis numeri neutrorū eadē fit crasis quæ ī accusatiuo singulari masculinorum ut τὰ μείζονα μείζοα μείζω. datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θοάντεσι. et fit a nominatiuo plurali ī ες desinēte siue masculini generis sit siue fœminini addita σι syllaba ut κύνες κύνεσι. γυναῖκες γυναίκεσι. ī neutris uero aut a genitiuo singulari fit τροπῇ τοῦ ο εἰς ε. ut τεῖχος τείχεος τειχέεσι, aut a ntō plurali extrema ī ες mutata τείχεα τειχέων τειχέεσι, iccirco duplici σσ scribitur. nisi metri gratia alterū eiiciatur.

Περὶ τῶν εἰς ης.

O

Omina in ης desinentia cum & ipsa partim sint pariter declinata, partim impariter declinata et quæ pariter decliāt̄ aliqua mittūt genitiuum in ου, aliqua in ους ἔθει δωρικῷ. ordine quodam, & ipsa uarianda sunt et discernenda quæ

sũt parisyllaba ab iis quæ ĩparisyllaba sũt. Et primũ de parisyllabis habẽtibus gtũm ĩ οῦ. ¶ Desinentia ĩ ης baritona ἀποδιαλλα in οῦ faciunt genitiuũ. ὁ χρύσης τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης τοῦ ξέρξου. excipitur ὁ μάθης τοῦ μάθητος. ὁ κρύρης τοῦ κρύρητος. ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος. ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος fluuii nomẽ. qui & τίγρις τίγριδος, & τίγριος ἰωνικῶς. φαύγρης φαύγρητος. μάρνης μάρνητος. ἴσνης ἴσνητος. μάστης μάστητος. μύδης μύδητος. γλοίης γλοίητος. Etiã in ῆς circũflexa ĩ οῦ faciũt gtũm ὁ θαλῆς τοῦ θαλοῦ. καὶ ὁ θάλης τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωσῆς τοῦ σωσοῦ. ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς τοῦ μωϋσοῦ. & ὁ μωσεὺς τοῦ μωσέως, & ὁ μωϋσεὺς τοῦ μωϋσέως. Etiã ĩ ης βαρύτονα a fœmininis ĩ η desinẽtibus cõposita ut ἡ λέσχη ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη. ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη ὁ κυανοχαίτης τοῦ κυανοχαίτου. Etiã in δης desinẽtia πατρωνυμικὰ ὁ ἀτρείδης τοῦ ἀτρείδου. ὁ πηλείδης τοῦ πηλείδου. Etĩ δης ꝓpria patronymici formã habẽtia ὁ θουκυδίδης τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ης desinẽtia barytona siue simplicia sint siue decõposita a nominibus in ος deriuata. ut ἄραξος, ὁ ἀράξης τοῦ ἀράξου. λάπιθος ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. οἰδίπους οἰδίποδος, ὁ οἰδιπόδης τοῦ οἰδιπόδου. Etiam in της quæ composita non sint a uerbo κρατῶ. ὁ δότης τοῦ δότου. ὁ χάρτης τοῦ χάρτου ὁ θύτης τοῦ θύτου. In θης quoque desinentia his similia sunt. ὁ σκύθης τοῦ σκύθου. ¶ Etiã in ινης. ωνης καὶ ωρης καὶ ολης. ὁ αἰσχίνης τοῦ αἰσχίνου. ὁ μηρυόνης τοῦ μηρυόνου ὁ γηρυόνης τοῦ γηρυόνου καὶ γηρυὼν γηρυόνος. καὶ γηρυονεὺς γηρυονέος κοινῶς.

sæpe numero apud poetas. ὁ κερύνης τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης τοῦ ὀζόλου. ¶ Βαρύτονα quoque in ης. desinentia super duas syllabas habentia ante ης immutabilem geminatam ὁ ἰωάννης. τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης. τοῦ καβάλλου. excipitur ὁ πόλλης τοῦ πόλλητος. est enim disyllabum. & ὁ ἀελλὴς τοῦ ἀελλοῦς. ὀξύτονον γάρ. etiam in ης quæ sint unius generis & a uerbis composita, ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης. τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ. ὁ γεωμέτρης τοῦ γεωμέτρου. τρίβω ὁ παιδοτρίβης τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω, ὁ χοινοβάτης τοῦ χοινοβάτου.

De nominibus in ης habentibus genitiuum in η.

MOnosyllaba in ης desinentia circunflexa abiecto σ faciunt genitiuũ ὁ δμῆς τοῦ δμῆ. ὁ τρῆς τοῦ τρῆ. ¶ Hactenus de parisyllabis, nunc de imparisyllabis, ¶ Desinentia in. ης βαρύτονα ἰαμβικὰ a præsenti deriuata cuius consonantē seruant in τος mittunt genitiuum ut λείβω ὁ λέβης τοῦ λέβητος. λήχω ὁ λαίχης τοῦ λαίχητος. πένω. ὁ καὶ ἡ πένης τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ ὁ πλάνης τοῦ πλάνητος. καὶ ὁ πλανήτης τοῦ πλανήτου. κρατῶ. ὁ κράτης τοῦ κράτητος, δαίρω ὁ δαίρης τοῦ δαίρητος, καὶ δαίρου. ὁ κόμης τοῦ κόμητος καὶ κόμου. ὁ γύης τοῦ γύητος καὶ γύου. ὁ μύκης τοῦ μύκητος καὶ μύκου. ὁ πύδης τοῦ πύδητος καὶ πύδου. ὁ χάρης τοῦ χάρητος καὶ χάρου. ὁ πύλης τοῦ πύλητος. καὶ πύλου. ὁ μύνης τοῦ μύνητος καὶ μύνου. ὁ μέσης τοῦ μέσητος καὶ μέσου. ¶ Etiam in ης monosyllaba ὀξύτονα in τος mittunt genitiuũ ὁ κρὴς τοῦ κρητός. ὁ σνὴς τοῦ σνητός. ὁ θὴς τοῦ θητός. ¶ In ης quoq; desinentia polysyllaba cõmunia, ut ἀργὴς ἀργῆτος. ἀβλὴς ἀβλῆτος.

ἀδμὴς

ἀδμὴς ἀδμῆτος. ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. Hæc auté cum composita sint seruant syllabam præteriti perfecti. Etiam ĩ ῆς, & quæ habent ante ῆς immutabilem & ante ĩmutabilem uocalem aliquam, ut ὑπέρης ὑπέρητος. ἀκέλης ἀκέλητος. κεφάλης κεφάλητος. ἐπιάλης ἐπιάλητος. Etiam in ῆς circũflexa a nominibus in ήεις deriuata, δαφνῆς δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς φθογγῆντος ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς τιμῆντος ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Annotantur etiã hæc quæ in ῆς desinunt & in εντος mittunt genitiuum ὁ κλήμης τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρήσκης τοῦ κρήσκεντος.

De nominibus in ῆς circunflexis quæ κατὰ κρᾶσιν in οῦς faciunt genitiuum.

n Omina in ῆς circunflexa composita ἀπὸ τοῦ κλέος in οῦς κατὰ κρᾶσιν faciunt gtũm ὁ ἀνδροκλῆς τοῦ ἀνδροκλέος. ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in ῆς a uerbis cõposita, ĩ οῦς faciunt genitiuum δεύκω. ὁ πολυδεύκης τοῦ πολυδεύκεος. πολυδεύκους. μήδω. ὁ διομήδης τοῦ διομήδεος. διομήδους. φέρω, ὁ ἀριστοφάνης τοῦ ἀριστοφάνεος. ἀριστοφάνους. Etiam in ῆς a neutris in ός composita. τὸ σθένος ὁ δημοσθένης τοῦ δημοσθένεος. δημοσθένους. τὸ γένος ὁ διογένης τοῦ διογένεος διογένους. τὸ τέλος ὁ ἀριστοτέλης τοῦ ἀριστοτέλεος ἀριστοτέλους. & cætera huiusmodi. excipitur ὁ ἀμέλης τοῦ ἀμέλητος. ὁ ἀμένης τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in ῆς ὀξύτονα & barytona habentia neutrum in ες ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέος ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενὴς εὐμενέος εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης κακοήθεος

κακοηθοῦς. Etiam in ῆς δισύλλαβα ὁ πλήρης τοῦ πλήρεος πλήρους. ἄρης uero ἄρου. & ἄρης ἄρητος. & ἄρης ἄρεος ἄρους. et ἄρης ἄρεος κοινῶς καὶ ἄρηος ἰωνικῶς καὶ ἄρεως ἀττικῶς καὶ ἄρευος αἰολικῶς. ℭEtiam in ώρης desinentia et ήρης et ώδης. ut δυώρης. τριήρης. λοιμώδης. ℭEtiam in νής oxytona. σαφηνής. γαληνής. Desinentia quoque in ῆς a nominibus in ύς deriuata βρύς, ἀβρῆς. ὠκύς. ποδώκης.

ℭHic aduertendum é nomina ī ης cōpo sita a neutris in ος desinentibus, si sint propria, grauari. δημοσθένης. ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui διμερής. δυσμενής. διετής. τριετής. πενταετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος grauantur ἔθει ἀττικῷ. διέτης. τριέτης. τετραέτης. et alia. Grauantur quoque et adiectiua composita a trisyllabis nominibus in ος. et etiam disyllabis habentibus η in penultima. si post eam sequatur consonans. ut μέγεθος τοῦ, ἀμεγέθης. κῆτος, μεγακήτης. ἦθος κακοήθης. μῆκος ἐπιμήκης et cætera. Hoc etiam annotandum est desinentia in ης impariter declinata si per τ declinātur eundem habere et nominatiuum et uocatiuum λάχης λάχητος, ὦ λάχης. λέβης λέβητος ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ ντ, in ν mittere uocatiuum τιμῆς τιμῆντος ὦ τιμῆν.

Παράδειγμα.

Λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ
ὁ λάχης. ℭΔυϊκὰ τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λά-
χητε. ℭΠληθυντικὰ οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων
τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

Μάντις τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι
ὁ κοινῶς. καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος διὰ τοῦ δ raro tamen. in compositione uero frequentissime. ut πρόμαντις προμάντιδος. ὀρθόμαντις ὀρθομάντιδος. μάντεως uero prosa oratione frequentius.

℃ Ὁ πάρις. τοῦ πάριδος κοινῶς. καὶ πάριος ἰωνικῶς. τῷ πάριδι, καὶ πάριϊ καὶ πάρι παρὰ ποιηταῖς. τὸν πάριδα καὶ πάριν. ὦ πάρι κοινῶς καὶ ὦ πάρις ἀττικῶς. ℃ Δυϊκὰ τὼ πάριδε. τοῖν παρίδοιν. ὦ πάριδε.

℃ Πληθυντικὰ οἱ πάριδες. τῶν παρίδων. τοῖς πάρισι. τοὺς πάριδας. ὦ πάριδες.

Hoc in loco aduertendum est nomina in ις desinentia, siue per ι siue per υ, facientia genitiuum in ος purum, si habeant ante ος δίχρονον in ν solum mittere accusatiuum ut ὄφις ὄφιος ὄφιν. λέξις λέξιος λέξιν. Hoc idem faciunt et oxytona in υς. quanquam ante ος δίχρονον non habeant. ut ἡδὺς ἡδέος ἡδύν. εὐρὺς εὐρέος εὐρύν. At εὐρέα πόντον, et πολέα στρατὸν, et similia poetica sunt. Si uero in ος non purum desinant, sed cum aliqua consonante si sint oxytona in α solum mittunt genitiuum, ut κρηπὶς κρηπίδος κρηπίδα. χλαμὺς χλαμύδος χλαμύδα. Si uero sint barytona ne solum in α, sed in ν faciunt accusatiuum. ut χάρις χάριτος χάριτα καὶ χάριν. τοξότις τοξότιδος τοξότιδα καὶ τοξότιν. [illegible]εις. πάριδος πάριδα καὶ πάριν. μῆνις. μήνιδος μήνιδα καὶ μῆνιν. ἔπηλυς ἐπήλυδος ἐπήλυδα. καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen

huiusmod nomina quæ in δος mittunt gnitiuum non ex eadem declinatione· duplicē habere accusatiuū sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τοῦ δ ἰωνικῶς, ut πάρις πάριδος πάριδι, unde πάριδα. μῆνις. μήνιδος. μήνιδι. μήνιδα. Subtracto uero δ ἰωνικῶς πάριος πάριος dicitur, unde πάριν quod a nominatiuo fit ἀποβολῇ τοῦ σ εἰς ν et μῆνις. μήνιος. μῆνιν ἄειδε θεά. Nam iones in nominibus desinentibus in ις barytonis, declinatis διὰ τοῦ δος abiicientes δ proprium faciunt genitiuum. quod non faciunt in oxytonis, non enim dicunt ἀσπὶς ἀσπίδος ἀσπίος. Sed horum usus uarius est.

Περὶ τῶν εἰς σ.

Χαρίεις τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίεν
ὁ καὶ χαρίεις κοινῶς. καὶ χαρίεις ἀττικῶς. Δυϊκὰ τὼ χαρίεντε. τοῖν χαριέντοιν. ὦ χαρίεντε. Πληθυντικὰ οἱ χαρίεντες. τῶν χαριέντων. τοῖς χαρίεσι. ἢ χαρίεσι. τοὺς χαρίεντας. ὦ χαρίεντες.

Ὁ εὖρις. τοῦ εὔρεος. τῷ εὔρεϊ καὶ εὔρει. τὸν εὔρεα καὶ εὖριν. ὦ εὖρι κοινῶς, καὶ εὖρις ἀττικῶς. Δυϊκὰ τὼ εὔρεε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὔρεε. Πληθυντικὰ οἱ εὔρεες εὔρεις. τῶν εὐρέων. τοῖς εὔρεσι. τοὺς εὔρεας εὔρεις. ὦ εὔρεες εὔρεις.

Ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν. μόνον. ὦ βότρυ καὶ ὦ βότρυς. Δυϊκὰ τὼ βότρυε. τοῖν βοτρύοιν. ὦ βότρυε. Πληθυντικὰ. οἱ βότρυες, βότρυς. τῶν βοτρύων τοῖς βότρυσι. τοὺς βότρυας. βότρυς. ὦ βότρυες βότρυς.

Diminutiua in ις circunflexa abiecto σ paribus syllabis

ſyllabis declinantur. ut ὁ καμῦς τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. ὁ κλαυσῦς. τοῦ κλαυσῦ. τῷ κλαυσῦ. quorum datiuus in ῦ ſolum abſque ι deſinit ut in prima declinatione dictum eſt.

Ὁ βοῦς τοῦ βοός, καὶ βοῦ ποιητικῶς. τῷ βοΐ. τὸν βόα καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθυντικά. οἱ βόες καὶ βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας καὶ βοῦς. ὦ βόες καὶ βοῦς.

Ὁ πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

Ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος. τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.

Ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθυντικά. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. Δυϊκά. τὼ ἥρωε. τοῖν ἡρώοιν. ὦ ἥρωε. Πληθυντικά. οἱ ἥρωες. τῶν ἡρώων. τοῖς ἥρωσι. τοὺς ἥρωας. ὦ ἥρωες.

Hoc in loco aduertendum eſt, nomina in ῶς deſinentia ὀξύτονα μονοσύλλαβα habentia unam ex conſonantibus tertiæ declinationis barytonorum per ος purum declinari. ut θὼς θωός. δμὼς δμωός. τρὼς τρωός. quæ uero nullam dictarum conſonantium habent ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt ſi non patiantur, per τος uariari, ut φὼς φωτὸς ὁ ἀνήρ. χρὼς χρωτὸς τὸ σῶμα. Si autem patiantur abiecto σ ad ſimilitudinem tertiæ declinationis uariari. ut ὁ σῶς τοῦ σῶ. ὁ ζὼς τοῦ ζῶ. ὁ κῶς τοῦ κῶ. ἀπὸ τοῦ σῶος, ζῶος, κῶος ὁ πολίτης. quorũ ὁ ζὼς acuitur, quanquam ex craſi

fiat. quoniam ex graui et acuto non fit circunflexus.

¶ Ὁ ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς. καὶ τοῦ ἔρω ἀττικῶς. ¶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου αἰολικῶς. ὀδυσσείας α. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

¶ Ὁ μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς. καὶ μίνω ἀττικῶς. Attici enim huiusmodi nomina ad propriã referũt declinationẽ.

Περὶ τῶν εἰς λς.

Ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. ¶ Δυϊκά. τὼ ἅ-
ὁ λε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. ¶ Πληθυντικά. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν
τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. Quod in masculino genere sal significat. in fœminino uero mare, et in numero singulari tantum declinatur.

¶ Ὁ μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen tres diuersos habet nominatiuos. ὁ μακάρειος τοῦ μακαρείου. abiectis uero duabus syllabis, ac manente ρ fit μάκαρ μάκαρος. ὀδυσσείας ε. τρὶς μάκαρες δαναοὶ καὶ τετράκις οἳ τότ' ὄλοντο. manẽte quoq; σ. μάκαρς dicimus.

¶ Ὁ τίρως. τοῦ τίρωθος. τῷ τίρωθι. τὸν τίρωθα. ὦ τίρως.

Περὶ τῶν εἰς ν.

Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πᾶν. deus arca-
ὁ diæ. πᾶν uero παντὸς neutrum est, ἀπὸ τοῦ πᾶς.
¶ Ὁ τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν.
¶ Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. ¶ Πληθυντικά. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

¶ Ὁ ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

¶ Ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

¶ Aduertendum est nomina in ιν desinentia δι-

καταληκτα appellari,quoniam in ῖσ desinunt,ut δελ-
φὶς. eadē tamen seruaturdeclinatio,et ubique ῑ manet
productum.excipitur τίς τινός. quod ῑ habet natura cor
reptum,nec ἀκατάληκτον est.

ℭὉ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. καὶ φόρκυν κατὰ ἀποκοπὴν
τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

ℭὉ φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. καὶ ἄλλως.

ℭὉ φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

Περὶ τῶν εἰς ων.

Nomina in ῶν desinentia aut acuuntur.ut ἑλικών. aut
grauantur. ut πλάτων. aut circūflectuntur ut ποσειδῶν.
Oxytona enim apposita ōς syllaba faciunt genitiuum
Sed in obliquis,partim seruant ω̄ μέγα, ut κοιτὼν κοιτῶνος
partim uero mutant illud in ō μικρὸν ut σαρπηδὼν σαρπη
δόνος. Barytona uero aut per ōς purū declinantur nūc
seruato ω̄ magno in obliquis ut πλάτων πλάτωνος nunc
in ō paruū cōuerso,ut σώφρων σώφρονος. Aut per ντ̄, ω̄ ma
gno ī ō paruū mutato ut θεράπων θεράποντος.circūflexa ue
ro ut plurimū διὰ τοῦ ντ̄ declinātur,et ī obliquis ω̄ ma
gnū semp seruāt.ut δημοφῶν δημοφῶντος. ℭSed qa huius-
modi noīa multa et uaria sūt eū ordinē ī his seruabim⁹,
quo & ioānes charax usus ē. et primū de monosyllabis.

ℭMonosyllaba ī ῶν desinentia acuuntur, et adiectione
ōς declinantur ut πρὼν πρωνός. κλὼν κλωνός. θὼν θωνὸς παρ-
ὰ λυκόφρονι. χὼν uero χονὸς διὰ τοῦ ō μικροῦ. quoniam so-
lum fœmininum.

ℭDesinētia in ωρ cōparatiua per ō paruū declinātur

ut κρείσσων κρείσσονος, χείρων χείρονος. ἀρείων ἀρείονος.

ℭDesinentia in ων patronymica διὰ τοῦ ω μεγάλου declinãtur πηλείων πηλείωνος. ἀτρείων ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος apud poetas temporis quantitatem mutauit. ut ζηνὸς ἔγωγε κρονίονος ἄστυ ἱκοίμην. ἰλιάδος ξ.

ℭDiminutiua quoque in ων seruant ω μέγα ut ζήνων ζήνωνος. λαίκων λαίκωνος. βάκχων βάκχωνος. μορίων μορίωνος.

ℭ Desinentia ĩ ων quæ a futuro uerborũ deriuantur διὰ τοῦ ο inflectũtur νοήσω νοήμων νοήμωνος. στήσω στήμων στήμωνος. ἐλεήσω. ἐλεήμων ἐλεήμωνος.

ℭDesinentia in ων iambica siue acuantur, siue grauentur seruant ω. si ante finalem ἰῶτα habeant τρίβων τρίβωνος. σίμων σίμωνος. πιθὼν πιθῶνος. χιτὼν χιτῶνος.

ℭDesinentia in ων oxytona fœminina supra duas syllabas uertunt ω in ο paruum λαιστρυγὼν λαιστρυγόνος. πηλεγὼν πηλεγόνος.

ℭNomina gẽtilia in ων barytona in obliquis seruant ω μύτων μύτωνος. κύδων κύδωνος. καδμείων καδμείωνος. excipitur κίκων. κίκονος. si uero proprium sit nomen κίκωνος facit. excipitur etiam μαλθάονος.

ℭDesinentia in ων purum barytona habentia ancipitem longam in antepenultima per ο μικρὸν inflectũtur ἱκετάων ἱκετάονος. μαχάων μαχάονος, ἀρετάων ἀρετάονος ὠρίων uero ὠρίωνος si ι correptum habeat εὐριπίδης. πάντα στρα καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. si uero productũ ὠρίονος facit. ὅμηρος. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' ὠρίωνα δοκεύει.

ℭDesinentia in ων purum barytona ancipitem cor

reptam in penultima habentia διὰ τοῦ ω̄ declinantur ἀμφιτρύων ἀμφιτρύωνος. ἠετίων ἠετίωνος.

¶Desinentia in ῶν et quæ habent ε̄ in penultima ω̄ seruant in obliquis πυλεών πυλεῶνος. ποσειδέων ποσειδέωνος ἀλκμέων ἀλκμέωνος.

¶Desinentia in βῶν omnia per ω̄ inflectuntur τρίβων τρίβωνος. ἄμβων ἄμβωνος. βουβὼν βουβῶνος. ἀραβὼν ἀραβῶνος.

¶Desinentia in γῶν disyllaba barytona διὰ τοῦ ω̄ declinantur. πώγων πώγωνος. αἴγων αἴγωνος.

¶Desinentia in δῶν barytona simplicia ω̄ seruant in obliquis φαίδων φαίδωνος. σπάδων indifferens est. κνώδων uero κνώδονος quoniam compositum est.

¶Desinentia ĩ ῶν quæ aliquam aspiratarũ habent siue tenuium per ω̄ uariantur αἴθων αἴθωνος σφὼν σφῶνος. βρύχων βρύχωνος. γλαύκων γλαύκωνος. λάμπων λάμπωνος. πλούτων πλούτωνος.

¶Desinentia in λῶν ω̄ seuant in obliquis. ut ἀπόλλων ἀπόλλωνος. βάλλων βάλλωνος.

¶Desinentia in ρῶν omnia per ω̄ uariantur. εἴρων εἴρωνος. χείρων χείρωνος proprium nomen. Comparatiuum uero χείρονος facit.

¶Desinentia in μῶν et quæ habent ε̄ ante μ̄ per ο̄ μικρὸν inflectuntur. ἡγεμὼν ἡγεμόνος. κηδεμὼν κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ̄ ω̄ μέγα seruant in obliquis ποταμὼν ποταμῶνος. χειμών χειμῶνος. λειμὼν λειμῶνος. si uero μ̄ cũ alia consonante implici-

tũ fuerit· p̃ ὀμικρὸν φράδμων φράδμωνος· ἄκμων· ἄκμωνος.
Desinentia in ζω̃ν & quæ aliis nõ subiiciuntur regulis διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, ῥίζων ῥίζωνος· ἄζων ἄζωνος· τὸ δὲ μείζων, μείζωνος· καὶ ὀλίζων, ὀλίζωνος ἀπὸ τοῦ ὀλίγον. comparatiua sunt & communis generis.

℃Desinentia in ξω̄ & quæ non habẽt participalia nomina διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου· δράξων δράξωνος, σημαίνει τὸν ἐπ' ἀγορᾶς ἐπιπερνῶντα τὰ πωλούμενα. αἴξων· αἴξωνος.

℃Desinentia in σω̃ν διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, γλάστων· γλάστωνος. ἰάσων uero ἰάσωνος παρὰ τῷ ποιητῇ.

℃Aduertendum est nomina participalia, et si sub aliqua dictarum regularum cadant διὰ τοῦ ντ declinari, ut χαρμαβῶν χαρμαβῶντος· ἀλέγων ἀλέγοντος· κελαδῶν κελαδῶντος· ὑψίζων ὑψίζοντος· φαέθων φαέθοντος. Neq; hoc ignorandum est quædam esse quæ cum duabus regulis subiecta sint secundum utranque declinantur, ut χάρων qđ quatenus participale ē ἀπὸ τοῦ χαίρειν κατ' ἀφηρισμὸν χάροντος facit, quaten⁹ uero desinit ĩ ρω̃ν, χάρωνος. sic et δράκων quatenus habet fœmininum διὰ τοῦ αινα per ντ uariatur δράκων δράκοντος. quatenus uero in κω̃ν δράκωνος facit.

℃Desinentia in ω̃ν si in penultima αι diphthongũ habuerint per ω̄ magnũ inflectuntur, αἰγαίων αἰγαίωνος· βαίων βαίωνος· ἀθηναίων ἀθηναίωνος.

℃Composita in ω̃ν simplicium seruant declinationem. φιλοπλάτων φιλοπλάτωνος· ἀσυγείτων ἀσυγείτονος. seruant etiam & tonum. excipiuntur disyllaba quæ cũ

ſint ὀξύτονα in penultimam retrahunt accentum, ut χιτὼν χαλκοχίτων· μονοχίτων· αἰὼν μακραίων.

¶Deſinentia in ῶν circunflexa διὰ τοῦ ντ uariantur ſeruantque ὠμέγα in obliquis. ξενοφῶν ξενοφῶντος· ἀγλαοφῶν ἀγλαοφῶντος· δημοφῶν δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν ποσειδῶνος· καὶ ταῶν ταῶνος· καὶ τιφῶν τιφῶνος quod et τυφὼς τυφῶ dicitur ἀττικῶς et τυφεὼν τυφεῶνος· et τυφωεὺς τυφωέως, et τυφάων τυφάωνος. inuenitur etiam apud poetas δημοφόων καὶ δημοκόων, quæ perfecta ſunt eorum quæ ſunt δημοκῶν καὶ δημοφῶν. nam ex ο et ω fit craſis in ω, et ex acuto accentu et graui fit circunflexus. Sic et ποσειδῶν, ab eo, quod eſt ποσειδέων ſiue ποσειδάων.

¶De uocatiuo horum nominum in ῶν deſinentium aduertendum eſt deſinentia in ων ὀξύτονα eundem habere & nominatiuum & uocatiuum ut ὁ ἐλαιών. ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικών ὦ ἑλικών. Similiter et circunflexa. ut ὁ ξενοφῶν. ὦ ξενοφῶν. excipitur ὁ ποσειδῶν. ὦ πόσειδον, ἀπὸ τοῦ ποσειδέων πόσειδέονος. βαρύτονα uero a genitiuo formant ſuum uocatiuum abiectione finalis ſyllabæ ut τρύφων τρύφωνος ὦ τρύφων. θέων θέωνος. ὦ θέων. λέων λέοντος. ὦ λέον. Aduertendum eſt autem quædam compoſita polyſyllaba in ων facere uocatiuum accentu in antepenultimam retracto ut ἀγαμέμνων ἀγαμέμνονος. ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων ἀπόλλωνος ὦ ἄπολλον. At æoles corripiunt ω in uocatiuo caſu omnium nominum in ων deſinentium ut ἀηδών. ὦ ἀηδὸν χελιδών ὦ χελιδὸν

Ἀγὼν τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα. ὦ ἀγών. ¶ Δυϊκά. τὼ ἀγῶνε. τοῖν ἀγώνοιν. ὦ ἀγῶνε. ¶ Πληθυντικά. οἱ ἀγῶνες. τῶν ἀγώνων. τοῖς ἀγῶσι. τοὺς ἀγῶνας. ὦ ἀγῶνες.

¶ Ὁ ἑλικών. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών.

¶ Ὁ ξενοφῶν τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν. ¶ Δυϊκά. τὼ ξενοφῶντε. τοῖν ξενοφώντοιν. ὦ ξενοφῶντε. ¶ Πληθυντικά οἱ ξενοφῶντες. τῶν ξενοφώντων τοῖς ξενοφῶσι. τοὺς ξενοφῶντας. ὦ ξενοφῶντες.

¶ Ὁ ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα καὶ ποσειδῶ κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

¶ Ὁ πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων. ¶ Δυϊκά. τὼ πλάτωνε. τοῖν πλατώνοιν. ὦ πλάτωνε. ¶ Πληθυντικά. οἱ πλάτωνες. τῶν πλατώνων. τοῖς πλάτωσι. τοὺς πλάτωνας. ὦ πλάτωνες.

¶ Ὁ ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα καὶ ἀπόλλω. ὦ ἄπολλον.

¶ Περὶ τῶν εἰς ξ καὶ ψ.

n Omina in ξ et ψ desinentia in obliquis uocalē seruāt nominatiui ut νάρθηξ νάρθηκος. σκώληξ σκώληκος. excipitur ἀλώπηξ ἀλώπεκος. qđ η̄ ī ε̄ mutauit. κύκλωψ κύκλωπος. μώλωψ μώλωπος. ¶ Oē nomen ī aliq̃ duplicium desinens. aut aspiratā habet in obliquis aut tenuem, aut mediā. ¶ Desinentia in ξ cõsonātes secūdæ coniugationis barytonorū seruant in obliquis, hoc est γ κ χ ut ὄρτυξ ὄρτυγος. κόραξ κόρακος. ὄνυξ ὄνυχος. Et dtūm pluralē mittūt ī ξι. Desinētia uero in ψ cõsonātes primæ cõiugationis seruāt uidelicet β π φ ut ἄραψ ἄραβος κύκλωψ κύκλωπος. κίνυψ κίνυφος. Et dtūm plˡm ī ψ mittūt.

¶ Ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ. τὼ θώρακε. τοῖν θωράκοιν. ὦ θώρακε. οἱ θώρακες. τῶν θωράκων. τοῖς θώραξι. τοὺς θώρακας. ὦ θώρακες.

¶ Ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος πλεονασμῷ τοῦ τ̄. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ καὶ ὦ ἄνα.

¶ Ὁ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ.

¶ Ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.

¶ Ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.

¶ Ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι. τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.

¶ Ὁ πτώξ. τοῦ πτωκός. τῷ πτωκί. τὸν πτῶκα. ὦ πτώξ.

Γ εἰ τῶν εἰς ρ̄.

ὁ Μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

¶ Ὁ λουτήρ. τοῦ λουτῆρος. τῷ λουτῆρι. τὸν λουτῆρα. ὦ λουτήρ.

¶ Ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

¶ Ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δᾶερ.

Ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. ¶ Δυϊκὰ τὼ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ ἀνέρες καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἄνδρασι καὶ ἄνδρεσσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες καὶ ἄνδρες.

¶ Ὁ πατήρ. τοῦ πατέρος καὶ πατρός. τῷ πατέρι καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ.

Hic aduertendum est ex nominibus in ηρ exeun-
tibus quædam pati syncopam in omnibus obliquis.
nisi quid prohibeat, sicuti est ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρός.
ἀνρὸς tamen esse debuerat. sed ν ante ρ neque incom-
prehensione, neque indistinctione locum habet. in
comprehẽsione quoniam immutabilis præcedere nõ
potest aliam immutabilem in eadem syllaba conprehẽ
sam nisi μν. ut μνᾶ. μνῆμα. in distinctione uero quo-
niam ρ non uult aliam habere consonantem iuxta se
præter alterum ρ ut ἄρρωστος. huius gratia interpositũ
est δ et ἀνδρὸς factum est. Cuius accusatiuus singula-
ris ẽ ἄνδρα παροξύτονος ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. licet ex communi
regula accusatiuus singularis in eadem syllaba accen-
tum habere debeat, in qua et genitiuus. Sed ab ea exci-
piuntur nomina quintæ declinationis, quorum geni
tiuus disyllabus in ος desinit. in his enim genitiuus a-
cuitur, accusatiuus uero grauatur, ut βοὸς βόα. διὸς δία. Sic
ἀνδρός ἄνδρα tanquam disyllabum faciens genitiuum
in ος. Patitur etiam syncopam ὁ πατήρ, ĩ omnibus ob-
liquis, nisi quid prohibeat ut dictum est. nam non dici
mus in accusatiuo πατέρα πάτρα, ne coincidat cum
nominatiuo ἡ πάτρα τῆς πάτρας qđ doricũ ẽ pro ἡ πά-
τρη τῆς πάτρης. Demosthenes περὶ στεφάνου. οἱ δὲ πατέρας ἐνε
κα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο. Etiam ex huiusmodi nomi
nibus quatuor annotantur. hoc est σωτήρ. δαήρ. ἀνήρ πα-
τήρ quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ accentu
etiam in penultimam retracto. quoniam desinẽtia in

ρ̄

ρ̄ supra unā syllabam, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam, ut σῶτερ. δᾶερ. ἄνερ. πάτερ. Duo horum etiam proprium faciunt datiuum pluralem, hoc est ἀνήρ. ἀνδράσι. & πατήρ. πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ᾱ καὶ προσθέσει τοῦ σῑ ἀνδράσι.

¶ Ὁ φθείρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ.

¶ Ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα ὦ μάρτυρ. Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c. Ἰλιάδος ᾱ τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

¶ Ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.

¶ Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Desinentia in ω̄ρ ὀξύτονα siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, Et βαρύτονα etiam habentia λ̄ ante ω̄ in obliquis seruāt ω̄ ut φώρ, φωρός. ἰχώρ. ἰχῶρος. πέλωρ πέλωρος.

Cætera uero mutant ω̄ μέγα in ο̄ μικρὸν ut ἕκτωρ ἕκτορος μέντωρ μέντορος. Poetæ tamen, et producta corripiunt. et correpta producunt metri gratia.

Desinentia in ψ̄, aut β̄ habent in obliquis, aut π̄, aut φ̄ ut supra dictum est. Sed uniuersaliter per π̄ uariantur siue monosyllaba sint, siue polysyllaba. ut ὢψ ὠπὸς κύκλωψ κύκλωπος. quatuor inueniuntur monosyllaba, et quatuor polysyllaba. quæ per β̄ inflectuntur, φὰψ φαβός, ἡ νύμφη. φλέψ. φλεβός. νίψ. νιβός. κρήνη. λίψ. λιβός. ἄνεμος. ἄραψ. ἄραβος. χάλυψ. χάλυβος ἐθνικόν. χέρνιψ χέρνιβος. θάρυψ θάρυβος κύριον, Et tria διὰ τοῦ φ̄. κίνυψ κίνυφος. σκίραψ σκίραφος κύριον. κατῆλιψ κατήλιφος. At cōposita ἀπὸ τοῦ τρίβω τῷ β̄ declinantur παιδοτρίψ παιδοτρίβος οἰκότριψ οἰκότριβος.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SEVILLA

Aduertendum auté est nomina in ωψ super unam syllabam per ὀ μικρὸν scribi αἴθιοψ αἴθιοπος. μέροψ μέροπος. οἴνοψ οἴνοπος. Annotantur κύκλωψ. μώλωψ. σκώλωψ. κώνωψ. νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

ὁ Ἄραψ· τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.

¶ Δυικὰ τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

¶ Ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

¶ Ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

De nominibus fœmeninis.

f Oemininorum nominum octo sunt litteræ finales α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. desinentia in α et in η fœminina æquisyllabica secundæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in ω desinunt quartæ sunt declinationis contractorum, et in οῦς faciunt genitiuum κατὰ κρᾶσιν de quibus proprio loco dicetur. Nunc de aliis terminatiõibus et primo de iis quæ in ν desinũt. Fœminina in αν aut in ᾳν non inueniuntur. Sed in ην. ιν. υν. et ων.

Παραδείγματα.

ἡ Τροιζήν. τῆς Τροιζῆνος. τῇ Τροιζῆνι. τὴν Τροιζῆνα. ὦ Τροιζήν.

¶ Ἡ φρήν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρήν.

¶ Ἡ σαλαμὶν ἢ σαλαμίς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν. et alia similia quæ δικατάληκτα appellantur.

pellantur sicut ὁ δελφὶν καὶ ὁ δελφίς.

¶ Ἡ γόρτυν· τῆς γόρτυνος· τῇ γόρτυνι· τὴν γόρτυνα· ὦ γόρτυν.

¶ In ων desinentia fœminina aut grauantur ut τρήρων· μήκων aut acuuntur ut τρυγὼν· ἀηδών. nunquam autẽ circunflectũtur. ¶ Desinentia ĩ ων barytona apposita ος syllaba ac ω magno seruato genitiuum faciunt ut μήκων μήκωνος. Similiter et urbium nomina siue ὀξύτονα sint siue uarytona. ut πυθὼν πυθῶνος· σιδὼν σιδῶνος· καλυδὼν καλυδῶνος· πλευρὼν πλευρῶνος· κρότων κρότωνος· λακεδαίμων uero seruans simplicis declinationem λακεδαίμονος facit. δαίμων etiam δαίμονος.

¶ Desinentia in ων ὀξύτονα et quæ non sint urbium nomina uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρόν, ut τρυγὼν τρυγόνος· χελιδὼν χελιδόνος. excipitur μελεδὼν μελεδῶνος. et τυφεὼν τυφεῶνος et τυφεδὼν τυφεδῶνος.

¶ Etiam in δων nomina urbium et quæ habent η in penultima uertunt ω μέγα in ο μικρόν, ἰσηδὼν ἰσηδόνος. ἀσπληδὼν ἀσπληδόνος. αὐθηδὼν αὐθηδόνος. στρηδὼν στρηδόνος. καρχηδὼν καρχηδόνος. His similia sunt et ἑρμηὼν ἑρμηόνος. βιὼν βιόνος. ἠϊὼν ἠϊόνος. ὀλοσπὼν ὀλοσπόνος. Poetæ tamẽ nunc producta corripiunt. nunc correpta producunt ut metri necesitas exigit.

Παραδείγματα.

Χελιδών. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα.
ἡ ὦ χελιδών. ¶ Δυϊκά. τὼ χελιδόνε. τοῖν χελιδόνοιν
ὦ χελιδόνε. ¶ Πληθυντικά. αἱ χελιδόνες τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας ὦ χελιδόνες.

¶ Ἡ αὖλαξ. τῆς αὔλακος. τῇ αὔλακι. τὴν αὔλακα. ὦ αὖλαξ.
¶ Ἡ αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἴξ.
¶ Ἡ γύναιξ ἄχρηστον. pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis τῆς γυναικὸς ἀπὸ τοῦ γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ. ἑτερόκλιτον.
¶ Ἡ δάμαρ καὶ δάμαρς προσθέσει τοῦ σ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ. καὶ ὦ δάμαρς.
¶ Ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. ¶ Δυϊκά. τὼ χεῖρε in masculino genere, nō autem τὰ χεῖρε dicitur. Similiter et τὼ γυναῖκε. et τὼ πόλεε et multa alia priscorum more τοῖν χεροῖν ut plurimum. ὦ χεῖρε. ¶ Πληθυντικά. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσί. καὶ χείρεσσιν ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα ἀνάλογον.
¶ Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος καὶ μητρός. τῇ μητέρι καὶ μητρί. τὴν μητέρα solum. quoniam si μῆτρα diceretur κατὰ συγκοπὴν coincideret cū hoc nomine ἡ μήτρα τῆς μήτρας qđ matricem significat ὦ μῆτερ. Datiuus pluralis ταῖς μητράσι. sicut πατράσι.
¶ Ἡ θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι. καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis ταῖς θυγατράσι. sicut μητράσι.
¶ Ἡ δημήτηρ. τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα. καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.
¶ Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα solum. ὦ γαστήρ. ¶ In ωρ non inueniuntur quæ sint fœminini generis solum sed communis ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ πανδαμάτωρ τοῦ καὶ τῆς πανδαμάτορος.

¶Ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ
¶Ἡ δαΐς. τῆς δαϊδός. τῇ δαϊδί. τὴν δαΐδα. ὦ δαΐς. (λαμπάς.
Ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
¶Ἡ κνημίς. τῆς κνημῖδος. τῇ κνημῖδι. τὴν κνημῖδα. ὦ κνημίς.
Ἡ θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς. καὶ θέμιτος δωρικῶς. ἢ πλεονασμῷ τοῦ σ θέμιστος. τῇ θέμιδι ἢ θέμιτι καὶ θέμιστι. ὅμηρος. ἠδὲ ἄλλους μῦθ' ἔασε. θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας. Et in accusatiuo plurali τὰς θέμιστας. ὅμηρος. οὔτε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται.
¶Ἡ μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς. καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι καὶ ὦ μῆνις
¶Ἡ θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς. ἢ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι ἢ θέτι ἰωνικῶς ἀποβολῇ τοῦ δ, ἢ κράσει τῶν δύο ι εἰς ἓν μακρόν. sicut μῆτις μήτιδος μήτιδι μήτι. τὴν θέτιν. ὦ θέτι. ἰλιάδος σ. τίπτε θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ.
¶Ἡ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν. ὦ κλείς
¶Ἡ ὀπόεις τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.
¶Ἡ πίτυς. τῆς πίτυος. τῇ πίτυι. τὴν πίτυν. ὦ πίτυ.
Ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
¶Ἡ ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς. ἢ ἐριννύδα ἀττικῶς. ὦ ἐριννύς.
¶Ἡ ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς.
Desinẽtia in ως fœminina, et cõia siue βαρύτονα siue περισπώμενα siue προπαροξύτονα attica in ω faciũt genitiuũ, ἡ ἅλως τῆς ἅλω. ἡ ἕως τῆς ἕω. Sed de his satis dictum est in quarta simpliciũ declinatiõe. Duo ĩueniũtur fœminĩa ĩ ως ὀξύτονα quæ ĩ ους faciũt gtũm p synæresi ἡ αἰδὼς καὶ ἡ ἠώς.
¶Ἡ λαῖλαψ τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ.
¶Ἡ ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

n Eutrorum nominum sex sunt litteræ finales ᾱ. ῑ. ῡ. ν̄. ρ̄. σ̄. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η̄ uero et ο̄ μικρὸν et ω̄ μέγα et si in eas aliqua neutra desinant, non hoc tamen finales litteræ appellandæ sunt. cum huiusmodi nomina apocopen patiantur. ut τὸ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον. ut πλιὸν τε κάρη. et ἰλιάδος χ̄ κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν, uel ut quibusdam placet ἀπὸ τοῦ κάρα ζ ἀποκοπῇ τοῦ ᾱ εἰς η ἰωνικῶς. κάρα uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον fieri κατὰ ἀποκοπήν. Quidam uero τὸ κάρα τοῦ κάρατος declinant ὑπολόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δὲ τιμὸν τὸ πρόσωπον. Inuenitur etiam τὸ κάρηαρ. τοῦ καρήατος τῷ καρήατι. ἐν συγκοπῇ, κάρητος κάρητι. καὶ ἡ κάρη. τῆς κάρης ὀξυτόνως. ut ἄρτεμις σὴν κάρην ὤμοσα. Etiam ἡ κρὰς. τῆς κρατός. τῷ κρατί. τὴν κρᾶτα. ὀδυσσείας χ̄. κρατὶ δ' ἐπὶ φθιμῷ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν. Super hoc tamē dubitat Eustathius ἐν τῷ μ̄ τῆς ὀδυσσείας, an sit masculini generis an fœminini, ubi dicit φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ. φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρῴροιο. sic enim legit ipse: et in sequentib⁹. τῷ σῷ κράατι πείσεις. Inuenitur etiam κράατα in plurali. ἰλιάδος τ̄ ἀλλὰ ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς. Sed cū apud Homerum, et alios poetas horum uarius sit usus tum generis, tum etiam declinationis, eorum interpretibus relinquimus differendum. In ο̄ quoque multa exeūt neutra nomina abiecto ν̄ ἰδέᾳ ἀττικῇ. ut τοιοῦτο. τηλικοῦτο. ἄλλο. τοῦτο et ἐκεῖνο. quæ cum in ν̄ etiā desinere inueniantur

ueniantur ut τοιοῦτον τοσοῦτον, non erit ō propria eorum terminatio. In ω̄ μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν ut δῶ ἀντὶ τοῦ δῶμα.   Παραδείγματα τῶν εἰς ᾱ.

Ὁ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est, sicut & masculinum eius ὁ μέγας τοῦ μεγάλου. Nomina litterarum indeclinabilia sunt. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα τὸ δέλτα. ἄλιφα uero λίπα et ὕφα et σκέπα & γάλα. & κάρα. & si in ᾱ desinant nō tamen est propria eorum terminatio. quoniam ἀποκοπὴν patiuntur. eorum, uero perfecta sunt ἄλιφαρ. λιπαρόν. ὕφασμα. σκέπασμα. γάλαξ. κάρανον, ut quibusdam placet. γάλαξ tamē non dicimus cum nullum neutrum in ξ̄ desinat. quanquam eius obliqui in usu habeantur τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι. πλεονασμῷ τοῦ τ̄.

In ῑ desinentium unum solū inuenitur quod græcum sit. τὸ μέλι et uariatur per τ̄ος. Τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter et ab eo composita. τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος.

Neutra uero communium nominum in ῑς desinentium eorundem seruant declinationem. τὶς τινός. τὶ τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις. εὐχάριτος. τὸ εὔχαρι. τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. φιλοπάτριδος. τὸ φιλόπατρι. τοῦ φιλοπάτριδος. et alia. Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμι, & κιννάβαρι. & similia barbara sunt. Inflectuntur tamen διὰ τοῦ ῑος κοινῶς. καὶ ε̄ως ἰωνικῶς. καὶ εω̄ς ἀττικῶς. τὸ σίνηπι τοῦ σινήπιος. καὶ σινήπεος. καὶ σινήπεως et alia. Quæ cum synæresim patiantur ad secundā

contractorum declinationem referuntur. μέλι uero et
ἄλφι. et ἔρι & πρόβι ἀποκοπὴν patiũtur. quorum pfecta
sunt τὸ μέλιμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ πρόβιμον. τὸ ἄλφιτον.
quare ῐ nõ est propria eorũ terminatio et sic indeclina-
bilia sunt. ¶Desinentia in ῡ per ος purum declinan-
tur. γόνυ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimã, uel
triũ generũ existunt mutato ῡ in ῑ inflectuntur τὸ πῶυ
τοῦ πώεος. τὸ ἡδύ. τοῦ ἡδέος cuius masculinũ est ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέ-
ος. fœmininum ἡ ἡδεῖα.
¶Τὸ πῶυ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶυ. ὦ πῶυ.
¶Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστει. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ. Hæc duo nomi
na et si per εος ĩflectũtur, nõ tamen synæresim patiũtur
sicut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος καὶ τείχους.
¶Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. ¶Καὶ
ἄλλως. τὸ δάκρυον. τοῦ δακρύου.
¶Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ. καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν τοῦ ῡ τοῦ γουνός.
τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. ¶Πληθυντικά. τὰ γόνυα καὶ γοῦνα. τῶν γο-
νύων. καὶ γούνων καὶ ἄλλως.
¶Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.
¶Τὸ γοῦνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦνας. ὦ γοῦν.
¶Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ. καὶ ὑπερθέσει τοῦ ῡ δουρός. τῷ δου
ρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. Καὶ ἄλλως. ¶Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι.
τὸ δόρας. ὦ δόρας. Καὶ ἄλλως.
Τὸ δοῦρας τοῦ δούρατος. τῷ δούρατι. τὸ δοῦρας. ὦ δοῦρας.
Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος. καὶ δόρους. τῷ δόρει καὶ δόρει. ἀριστοφάνης. σὺν δόρει
¶Neutra in ῡ adiectiuorũ triũ generũ decli- (καὶ ἀσπίδι.
nationem masculinoꝝ sequũtur ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τὸ εὐ-
ρύ. τοῦ εὐρέος. ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ. τοῦ ὠκέος. Illud uero He

siodi ἐν ἔργοις. γλάφυ πετρῆεν. fit ἀπὸ τοῦ γλαφυρόν. κατ' ἀποκοπήν. σημαίνει δὲ τὸ κοῖλον σπήλαιον.

¶Neutra in αν desinétia adiectiua trium generũ declinationé masculino ꝝ sequũtur. ὁ πᾶς. τοῦ παντός. τὸ πᾶν τοῦ παντός. ὁ μέλας. τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. Eodem modo et participia in αν desinétia. ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν. τοῦ τύψαντος.

¶In εν quoq; desinentia siue triũ generũ sint siue duũ. ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τὸ χαρίεν. τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην. τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν τοῦ τέρενος. Sic et participia. ὁ τυφθείς. τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν. τοῦ τυφθέντος.

¶Etiã in ουν desinentia siue adiectiua nomina sint siue participia. ὁ δίπους. τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν. τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος. τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος. participia quoq; ĩ ων hoc idé faciũt ὁ ζευγνύς. τοῦ ζευγνῦντος. τὸ ζευγνῦν. τοῦ ζευγνῦντος

¶Neutra in ον partim sũt secundæ declinatiõis simpliciũ partim quĩtæ: de quib⁹ satis dictũ est ĩ secũda decli.

¶Neutra in ων quæ productioné patiuntur a neutris cõmunibus in ον desinentibus atticorum more in ω mittũt genitiuum, et paribus syllabis uariãtur. τὸ εὔγεων τοῦ εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων. τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero contracta imparibus syllabis declinãtur. τὸ βοῶν. τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ semp barytõa sũt. q̃ si sint disyllaba, et penultimã hẽant natura lõgã p τ uariãtur. ut εἶδαρ εἴδατος. ἧπαρ ἥπατος. οὖθαρ τοῦ οὔθατος. ἦμαρ τοῦ ἤματος. Si breué διὰ τοῦ ρ ut ἔαρ τοῦ ἔαρος. κέαρ τοῦ κέαρος. ἄλκαρ τοῦ ἄλκαρος. οὖαρ uero ἄκλιτον. ãnotatur στέαρ quod στέατος facit et φρέαρ φρέατος. quorũ etsi penultĩa

breuis est nō tamen declinantur διὰ τοῦ ρ̄. Sed sciendū est prius fuisse στεῖαρ et φρεῖαρ penultima natura longa unde στείατος καὶ φρείατος. in quibus licet sit abiectū ῑ ex diphthongo non ob hoc antiqua inflexio uariata est. uel quia uere heteroclita sunt. Polysyllaba quoque διὰ τοῦ τ̄ uariantur. ut ὄνειαρ ὀνείατος. δέλεαρ δελέατος. κάρηαρ καρήατος. Dubitari posset hoc in loco cur ρ̄ cum immutabile sit tam in obliquis nominum, quam in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum nō sit seruatum Si uero heteroclita cur regulis arctata sunt Respondetur huiusmodi nomina indubitato esse heteroclita cum proprii eorum recti in ᾱσ desinant, ut τὸ δέλεας. τὸ ἧπας. τὸ φρέας. et alia. Sed quoniam hæc multa sunt opus fuit ea regulis subiicere. quanquam heteroclitis hoc insuetum est.

Desinentia in αρ̄ si habeant ω̄ in panultima indeclinabilia sunt, ut μῶμαρ ὁ μέγας. βῶμαρ ὁ βωμός. νῶμαρ ἡ στέρησις τῆς ψυχῆς.

Desinentia in ηρ̄ pauca sunt, et per crasim fiunt a nominibus in αρ̄ desinentibus, ob quam rem circunflexum habent accentum, ut τὸ κῆρ. τοῦ κηρός. ἀπὸ τοῦ κέαρ. κέαρος. τὸ ἦρ. τοῦ ἦρος. ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

Desinens in υρ̄ unum inuenitur, quod appositione ο̄ς syllabæ facit genitiuum, ut τὸ πῦρ. τοῦ πυρός. τῷ πυρὶ producit enim ῡ in noīatiuo sed in obliquis corripit.

In ο̄ρ desinentia pauca sunt ut ἦτορ, ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ρ̄ declinantur ἤτορος. ἄορος. ἄνορος. κάλορος.

¶In ῶρ neutra apposita ος syllaba faciunt genitiuum & in obliquis seruant ω μέγα. τὸ ἕλωρ τοῦ ἕλωρος. τὸ πέλωρ τοῦ πέλωρος. τὸ σκῶρ τοῦ σκατὸς. τῷ σκατί heteroclitũ est. σκὰς enim σκατὸς facit & σκῶρ σκωρός. et ὕδωρ ὕδατος. Nã ὕδωρ ὕδωρος facit, et ὕδας ὕδατος. Declinatur ét τὸ ὕδος. τοῦ ὕδεος. ἀφ' οὗ ὕδει ὕδει ποιητικῶς. ἡσίοδος γαῖαν ὕδει φύρειν.

¶Neutra in ᾱς purum et correptum, & in ρας, mittunt genitiuum in τος κοινῶς, et in αος ἰωνικῶς. et in ως ἀττικῶς ut τὸ κρέας. τοῦ κρέατος καὶ κρέαος. ἢ κρέως. τὸ κέρας τοῦ κέρατος. καὶ κέραος. καὶ κέρως. De quibus in quinta declinatione contractorum dicetur.

¶In λας uero desinentia in ατος faciunt genitiuum τὸ ἄλας. τοῦ ἄλατος τὸ ἐρυσίπελας. τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uero aliam habent consonantem ante ας i indeclinabilia sunt. τὸ δέμας. τὸ λέπας. τὸ βρέτας. δέπας uero ἔθει ἰωνικῷ declinatur, ὅμηρος χρυσείοις δεπάεσι.

¶In ᾶις neutrum unum inuenitur τὸ σταῖς. τοῦ σταιτός.

¶In ες adiectiua declinationem masculinorum sequũtur. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς. μονογενὲς uero unum tantum. τὸ κυνοσουλές. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

¶Neutra ĩ ος unius tantũ sunt generis et barytŏa. et patiuntur synæresim. ut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος καὶ τείχους, Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur ὄφελος uero et ἦδος indeclinibilia sunt

¶Neutra in ῶς duo inueniuntur circunflexa. τὸ φῶς τοῦ

φωτὸς· τὸ ὦς τοῦ ὠτός· a quo diminutiuũ τὸ ὠτίον· τοῦ ὠτίου· Sci
endum est autem non fieri· ἀπὸ φάος καὶ ἄος. nam quæ
patiuntur, perfectorum seruant declinationem. illorũ
autem genitiui κατὰ συναίρεσιν sunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος· &
ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ' ὑπέρθεσιν fit φόας et ὄας
quorũ genitiui sunt φόατος et ὄατος· καὶ κράσει φῶς φωτός·
et ὦς ὠτός. φὼς uero quod uirum significat, masculini ge
neris ẽ, & acutũ habet accentũ· quoniã non per synære
sim fit sed ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ λέγω deriuatur· utrunq; tamẽ p ω̃
uariatur· τὸ δὲ χρέως χρέω· atticũ est.

¶In οὖς unũ inuenitur, et indecinabile hoc est οὖς The
odorus tamen οὖς ὠτός dicit· est etiam οὖας οὔατος.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΚΛΙΣΕΩΝ ΤΩΝ ΑΠΛΩΝ

Περὶ τῶν συνῃρημένων.

Oominũ aliqua sunt ἁπλᾶ, hoc est perfecta
n et simplicia cũ neq; synæresim patiantur ne-
que crasim, quorũ (ut dictũ ẽ) quinque sunt
declinatiões et ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero
ἐμπαθῆ· hoc est affecta· et ea sunt quæ synæresim patiun
tur siue crasim. Differt aũt synæresis a crasi quoniam sy
næresis ẽ contractio duarũ uocaliũ· quæ ambæ in ipsa
coniuctione seruãt, ut δημοσθένεϊ δημοσθένει· ex ε̄ enim et
ῐ fit ει diphthongus. Crasis uero ẽ contractio duarũ uo
calium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ. ut
δημοσθένεα δημοσθένη· aut altera illarũ· ut δημοσθένεος δημοσθένους
Sed abusiue altera pro altera capitur · utrunq; tamẽ ut
plurimũ cõi uocabulo synæresis appellatur· etsi ipsam
rarius fieri cõtigat. Aduertẽdum est præcedẽte uocali

lóga, quátacũq; ſit ſequens nunq̃ ex eis fieri ſynæreſim Fit ãt aut ex duab⁹ breuibus, aut ex breui et lóga, et ſem. p í lógam Si aũt poſt ipſá uocalẽ breuẽ ſeqtur diphthõ gus, et ex eis ſynæreſis fieri cõtingat aut altera uocalis di phthõgi hoc eſt ſubiũctiua oĩno abiicit᷑, ut δημοσθενέοι δημοσθενοῦ aut facta ſynæreſi ex duabus uocalibus ĩ unã, tertia aſſumitur í diphthongũ ut κρεάων κρεῷν. quoniã in eadẽ ſyllaba nõ poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe. In hac.n. dictiõe δημοσθενέοιν·νοῖν· primũ abiicit᷑ ἰῶτα· quæ eſt ſubiũctiua uocalis deinde ex ε̃ et ο̃ fit craſis in οῖ· quo niã oĩs dtũs cuiuſuis numeri in ſyllaba finali hẽt ι̃ aut ἐκφωνούμενον hoc eſt platũ aut ἀνεκφώνητον hoc eſt nõ p latũ. cũ alias ε̃ et ο̃ i ου̃ cõtrahãtur κοινῶς ἢ ἀττικῶς ut δημοσθέ νεος δημοσθένους. et aliquãdo etiã í εῦ ἀττικῶς ut πλέον πλεῖν & í ευ̃ δωρικῶς ἢ αἰολικῶς. ut ἐμέο, ἐμεῦ· ἰδομενέος, ἰδομενεῦς· ὅμηρος· ἰδομενεῦς μὲν ἀλλήλοισι μέγας. In alia uero dictione uidelicet κρεάων·ῷν primũ α̃ et ο̃ i ω̃ κατὰ κρᾶσιν cõtrahũtur. deĩde ex ω̃ et ι̃ κατὰ ſynæreſim fit ῳ̃ diphthong⁹ ĩpropria, in qua &ſi tres uocales ptãte indubitato exiſtãt, nõ actu tamẽ ſũt tres. Cõtractorũ noĩum aliqua ſunt, quæ p oẽs ca ſus ſynæreſes ſuſcipiũt. Vnde ὁλοπαθῆ appellãt᷑ et pari ſyllaba ſũt. ut νόος· νοῦς· νόου· νοῦ. ῥόος· ῥοῦς· ῥόου· ῥοῦ. Aliqua uero in pluribus caſibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur & im pariſyllaba ſunt, qualia ſunt. δημοσθένης· ὄφις· κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ· cognomi- nantnr & hæc quoque impariſyllaba ſunt ut βασιλεύς· αἰδώς βοῦς· βότρυς· ἰχθύς. Sed quoniã huiuſmodi noĩa uarias patiuntur ſynæreſes, uarias quoque declinatiões

habere necesse est. Quinq; igitur aliæ horũ fiunt declinatiões a quinta declinatione simpliciũ partim ex iis quæ πολυπτωτὰ appellãtur, parti ex quibusdã quæ sunt ὀλιγοπτωτὰ quæ cũ sint imparisyllaba & linguarũ uarietatem suscipiant, contracta ꝓprie nũcupantur. nec quisq̃ miretur si etiã in his declinatiõibus plura ponentur q̃ ab aliis iunioribus tradita sunt. quoniã nõ solũ ea quæ frequenti habentur in usu scribere statui. sed etiã quæ apud poetas reperiũtur. De prĩa declinatõe cõtractorũ.

PRima declinatio contractorũ est noĩum masculinorum fœmininorum, et communium desinentium in ης Ac neutrorum in ες et in ος. quorũ gtĩs imparisyllabus διὰ τοῦ εως existens in ης facit cõtractum Synæreses autẽ huius declinationis. quæ est τῶν πολυπτωτῶν, ex ε præcedente fiunt semper, et uocali sequente hoc modo εο ου. ει ει. εα η. εε η ει. εοι οι. εω ω. ε et α in accusatiuo singulari tã masculini generis quã fœminini. et nominatiuo, accusatiuo, et uocatiuo plurali neutri generis in η contrahuntur. Duo εε in duali numero cuiusuis generis, etiã in η conuertuntur. In notõ uero et utõ plurali masculini generis et fœminini in ει diphthongũ, quam et accusatiuus eiusdem numeri suscipit et si in ας desinit. Παραδείγματα.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ δημοσθένει. τὸν δημοσθένεα δημοσθένη. ὦ δημόσθενες, ἢ ὦ δημοσθένης. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε δημοσθένη. τοῖν δημοσθενέοιν δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε δημοσθένη. Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες δημοσθένεις. τῶν δημο

τῶν δημοσθενέων δημοσθενῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες δημοσθένεις.

¶ Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ ἀληθεῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα ἀληθῆ. ὦ ἀληθές, ἢ ὦ ἀληθής. ¶ Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε ἀληθῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν ἀληθοῖν. ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. ¶ Πληθυντικά. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες ἀληθεῖς. τῶν ἀληθέων ἀληθῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας ἀληθεῖς. ὦ ἀληθέες ἀληθεῖς.

¶ Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. τῷ ἀληθέϊ ἀληθεῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. Δυϊκά. τὼ ἀληθέε ἀληθῆ. τοῖν ἀληθέοιν ἀληθοῖν, ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. ¶ Πληθυντικά. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ. τῶν ἀληθέων ἀληθῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ. ὦ ἀληθέα ἀληθῆ.

¶ Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος τείχους. τῷ τείχεϊ τείχει. τὸ τεῖχος ὦ τεῖχος. Δυϊκά. τὼ τείχεε τείχη. τοῖν τειχέοιν τειχοῖν. ὦ τείχεε τείχη. ¶ Πληθυντικά. τὰ τείχεα τείχη. τῶν τειχέων τειχῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα τείχη, ὦ τείχεα τείχη.

ΚΑῚ ἌΛΛΩΣ

¶ Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς. καὶ δημοσθένου δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένη κοινῶς. καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ¶ Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς τοῖς δημοσθένεσι

κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῷ δημοσθενέεϊ ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς. καὶ δημόσθενες κοινῶς καὶ ἀττικῶς.

Hoc in loco aduertendũ ē. ε̄ et ō ĩ genitiuo singulari contrahi in ου̃ κοινῶς καὶ ἀττικῶς. δωρικῶς uero et αἰολικῶς in ευ̃, ut inquit Eustathius ἐν τῷ α̅ τῆς ὀδυσσείας. sicut ἐρέβεος ἐρέβευς. ἰλιάδος θ̅ ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Etiam in acusatiuo non solum, fit synæresis in η̄ sed in ᾱ. Namquandocunque ante ε̄ et ᾱ aliqua iuenitur cōsonans tunc solum in η̄ fit synæresis, ut τὴν εὐσεβέα εὐσεβῆ. δυσηρέα δυσηρῆ. Cum uero aliqua uocalis præcesserit non solum in η̄ sed in ᾱ quoque fit synæresis, ut τὴν εὐφυέα εὐφυῆ καὶ εὐφυᾶ. inuenitur apud Homerum δυσκλέα. cuius extrema uocalis breuis est. Sed hoc per syncopam metri gratia ἰλιάδος β̅. δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus propriis in ης. habentibus genitiuum in ους a nominatiuo singulari faciunt accusatiuum in ην̄ τροπῇ τοῦ σ̄ εἰς ν̄ ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνους τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiā synæresis in duali numero nō solum in η̄ sed in ει̅ diphthongũ in neutris nominibus rarissime tamen, ut τὼ σκέλεε σκέλει. τὼ τεράχεε τὼ ῥάχει.

Hoc etiam annotandum est accusatiuum pluralem masculini generis & fœminini a nominatiuo eiusdem numeri fieri extremo ε̄ in ᾱ conuerso, ut δημοσθένεες δημοσθένεας. iccirco & eandē suscipit synæresim et sic tres casus plurales masculini generis & fœminini eandem patiuntur synæresim. οἱ δημοσθένεες δημοσθένεις. τοὺς δημο-

θένεας. δημοσθένεας. ὦ δημοσθένεες δημοσθένεις. In neutris quoque tres casus pluralis numeri in η faciũt synæresim τὰ βέλεα βέλη. nominatiui et accusatiui casus ὦ βέλεα βέλη. apud poetas tamen inuenitur τὰ κλέα ἀπὸ τοῦ κλέεα κατὰ συγκοπήν. καὶ τὰ χρέα ἀπὸ τοῦ χρέεα & similia, quæ ι α correptũ desinunt. Ἰλιάδος ι τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. et Apollonius in argonauticis ἀρχόμενος σέο Φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Denominibus in ης desinentibus quæ ἀκλεος componuntur.

n Omina in ης desinentia a κλέος composita si sint adiectiua eandem habent declinationem quam & δημοσθένης, ut ὁ εὐκλεής. τοῦ εὐκλεέος εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέι εὐκλεεῖ. Si uero sint propria easdem patiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio uidelicet

¶ Ὁ ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, ἢ ἡρακλέους. καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέει ἢ ἡρακλεῖ. καὶ ἡρακλῆι. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλέη. ἢ ἡρακλῆν καὶ ἡρακλέην. ἢ ἡρακλῆα. ὦ ἡρακλεες κοινῶς, καὶ ἡρακλεις, καὶ ἡρακλεον, ἢ ἡρακλέη ἀττικῶς. Δυϊκά τὼ ἡρακλέεε. καὶ ἡρακλέε. καὶ ἡρακλέη. καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν. ἢ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε. καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέη καὶ ἡρακλῆ. ¶ Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέεες. καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων. καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, ἢ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, ἢ ἡρακλέας. ἢ ἡρακλῆας. καὶ ἡρακλῆς ὦ ἡρακλέεες, ἢ ἡρακλέες καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως κλίνεται.

ὁ Ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα ἡρακλῆ. καὶ ἡρακλῶ ἀττικῶς, ὦ ἡρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε ἡρακλῆ. ¶ Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέες ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες ἡρακλεῖς.

Δευτέρα κλίσις.

s Ecunda declinatio contractorum nominũ duas habet terminationes in ις masulinorum fœmininorum et cõmunium et in ι neutrum. quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς καὶ εος ἰωνικῶς. καὶ εως ἀττικῶς. Huius auté declinationis quæ etiam est τῶν πολυπαθῶν una tantum synæresis est propria hoc est in ι productum quoniam præcedéte ἰῶτα, sequéte uero quamuis uocali, semper ι fit synæresis. eodé autem conuerso in ε ἔθει ἀττικῷ similes fiunt synæreses, quæ sunt primæ declinationis propriæ. Sunt autem hæ ιι ι. ιε ι. ια ι. εε η, ει. εα η.

Παραδείγματα.

ὁ Ὄφις. τοῦ ὄφιος. καὶ ὄφεος. καὶ ὄφεως. τῷ ὄφιϊ. ὄφι. ἢ ὄφεϊ ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. ¶ Δυϊκά. τὼ ὄφιε. καὶ ὄφεε ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, ὀφέοιν. ἢ ὄφεων. ὦ ὄφιε. ἢ ὄφεε ὄφη. ¶ Πληθυντικά. οἱ ὄφιες ὄφις καὶ ὄφεες ὄφεις. τῶν ὀφίων. καὶ ὀφέων. ἢ ὄφεων. τοῖς ὄφισι. ἢ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας ὄφις. ἢ ὄφεας ὄφεις. ὦ ὄφιες ὄφις. καὶ ὄφεες ὄφεις.

¶ Ἡ πόλις. τῆς πόλιος. καὶ πόλεος. καὶ πόλεως. τῇ πόλιϊ πόλι. ἢ πόλει

ἡ πόλεϊ πόλει. τὴν πόλιν. ὦ πόλι. ἢ ὦ πόλις. ¶ Δυϊκά. τὼ πόλιε. ἢ πόλεε πόλη. τοῖν πολίοιν ἢ πολέοιν ἢ πολέων. ὦ πόλιε. ἢ πόλεε, πόλη. ¶ Πληθυντικά. αἱ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις. τῶν πολίων. καὶ πολέων. καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι. ἢ πόλεσι. τὰς πόλιας πόλις. ἢ πόλεας πόλεις. ὦ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις.

¶ Τὸ σύνηθες. τοῦ συνήθεος. καὶ συνήθεος καὶ συνήθεως. τῷ συνήθεϊ συνήθει. ἢ συνήθει. τὸ σύνηθες ὦ σύνηθες. ¶ Δυϊκά. τὼ συνήθεε. ἢ συνήθεε. συνήθη. τοῖν συνηθέοιν. ἢ συνηθέοιν. ἢ συνηθῶν. ὦ συνήθεε, καὶ συνήθεε συνήθη. ¶ Πληθυντικά. τὰ συνήθεα συνήθη. καὶ συνήθεα συνήθη. τῶν συνηθέων. καὶ συνηθέων. καὶ συνηθῶν. τοῖς συνήθεσι ἢ συνήθεσι. τὰ συνήθεα συνήθη. ἢ συνήθεα συνήθη. ὦ συνήθεα συνήθη. καὶ συνήθεα συνήθη.

¶ In bac Secunda declinatione aduertendũ est genitiuũ singularem & dualem & pluralem, neq; synæresim pati, neq; crasim, sed diuersas habere terminationes s̃m diuersarũ linguarũ ꝓprietates. quorũ talis ẽ regula. Cũ genitiuus singularis synæsim patitur sicuti ĩ prima declinatiõe, tũc gtũs dualis, et pluralis similiter patiuntur. Cum uero non patitur sicuti in hac declinatione, neq; dualis gtũs neq; pluralis patit᷑. Ntũs etiã, et utũs dualis numeri huius declinatiõis nõ patiunt᷑ synæresim ἰωνικῶς. Nã præcedẽte. ῑ. sequẽte uero quauis uocali fit synæresis ĩ ῑ ꝓductũ ut supra dictũ est: & sic dicẽdũ fuerat ὄφεις ὄφι. πόλιε πόλῑ. συνήθεε συνήθη. Sed bis aduersat᷑ regula quædã dualis nũeri ꝓpria. Quod ntũs dualis nihil habet finale q̃ ᾱ. ε̄. η̄. & ω̄. huis gratia non habet ἰῶτα ἀνεκφώνητον, hoc est non prolatum. multo igitur minus ἐκφω-

ρούμενον. hoc est prolatum. ὄφεε uero ἰωνικῶς. Moscopulus omnino negat synæresim pati, & hanc adducit regulam. ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων, οὔτε ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. Apud ueteres tamen grammaticos sic inueni, ὄφεε ὄφη, ὡς δημοσθένεε δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η μακρὸν κιρνῶνται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει δίφθογγον.

¶ Hoc quoq; annotãdum est gtũm singularem etiam in ηος desinere διὰ τοῦ η ποιητικῶς πόληος. ὀδυσσείας. ᾱ. γνοίης δ᾽ ἐμοὶ ἠδὲ σῆμεν ἑταίρων νόσφι πόληος. quod et in aliis casibus, & numeris seruatum est, In datiuo ἰλιάδος. γ̄. πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. In accusatiuo. Κόιντος in primo. κεῖνον ὅτ᾽ ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυον ἵπποι, κατ᾽ ὁμοιότητα i. ad similitudinẽ τοῦ βασιλῆος. τῷ βασιλῆϊ. τὸν βασιλῆα. In nominatiuo plurali. Orpheus in argonauticis ἐκ δ᾽ ἔθεν δ᾽ οἳ εἰσὶ πόληες. ἄρρηκτοι δ᾽ ἀΐδαο πύλαι. In accusatiuo plurali idem orpheus. μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσαις, ἱεράς τε πόληας ἄπιδος.

¶ Ὄφεις. τοῦ ὄφιος κοινῶς. καὶ ὄφεος ἰωνικῶς. καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς. καὶ ὄφι καὶ ὄφει ἰωνικῶς. καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφις κοινῶς. καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς. καὶ ὄφεε ἰωνικῶς. καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς. καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς. καὶ ὀφέων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς. καὶ ὄφεε ἰωνικῶς. καὶ ὄφη ἀττικῶς. ¶ Πληθυντικά. οἱ ὄφιες κοινῶς. καὶ ὄφις. καὶ ὄφεες ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς. καὶ ὀφέων ἰωνικῶς. καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς. καὶ ὀ-

φεσι. καὶ ὀφέεσι ἰωνικῶς. τοὺς ὄφιας κοινῶς ἢ ὄφις. καὶ ὄφεας ἰω-
νικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες κοινῶς ἢ ὄφις. ἢ ὄφεες ἰωνι-
κῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς. ἢ πόλεος ἰωνικῶς. καὶ πόλεως ἀτ-
τικῶς. ἢ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλι κοινῶς. ἢ πόλι. καὶ πόλεϊ
ἰωνικῶς. ἢ πόλει ἀττικῶς. ἢ πόληι ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς.
καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς. καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά.
τὼ πόλιε. ἢ πόλεε πόλη ἢ πόληε. τοῖν πολίοιν. ἢ πολέοιν. καὶ πό-
λεων. ὦ πόλιε. καὶ πόλεε πόλη. καὶ πόληε. Πληθυντικά. αἱ πό-
λιες πόλις. ἢ πόλεες πόλεις. καὶ πόληες. τῶν πολίων. καὶ πολέων.
ἢ πόλεων. καὶ πολήων. ταῖς πόλισι. καὶ πόλεσι. ἢ πολίεσι. τὰς
πόλιας πόλις. καὶ πόλεας πόλεις. καὶ πόληας. ὦ πόλιες πόλις.
καὶ πόλεες πόλεις. ἢ πόληες. Τρίτη κλίσις.

Ertia declinatio Contractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν
t unam tantum habet terminationē in εὺς ma
sculinorum nominum. Quorum genitiuus
διὰ τοῦ έος fit κοινῶς. καὶ ῆος ἰωνικῶς καὶ έως ἀττικῶς. Cuius sy
næreses sunt cū prima declinatione cōes uidelicet εϊ. ει.
εε η ει. εα. ει. Παραδείγματα.

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέος. ἢ βασιλέως. ἢ βασιλῆος. τῷ βασιλέϊ.
βασιλεῖ. ἢ βασιλῆι. τὸν βασιλέα. ἢ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ. καὶ ὦ βασι-
λεύς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε. βασιλῆ. ἢ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν. ἢ βασι-
λήοιν. ὦ βασιλέε βασιλῆ. ἢ βασιλῆε. Πληθυντικά. οἱ βασιλέες
βασιλεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι ἢ
βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας. βασιλεῖς ἢ βασιλῆας. ὦ βασιλέες βασι-
λεῖς. καὶ βασιλῆες. Sciēdū ē aūt noīa in εὺς desinentia ma
sculini generis siue monosyllaba sint, siue polysyllaba

ὀξύνεσθαι κοινῶς. ut ὀδυσσεύς ἀχιλλεύς. ζεύς. φησὶ ὁ διόνυσος. δυσεύς ὄνομα πόλεως. αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι. Etiam aduertendum est huiusmodi nomina in ευς diuersos habere genitiuos. ut ὀδυσσέος κοινῶς. καὶ ὀδυσσέως ἀττικῶς. ἢ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας. ἢ ὀδυσσεῖος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσαῖος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. ὀδυσσείας ω. ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κῦσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέως. nec patitur synæresim nisi ε̄ purum ante ως forte ĩueniatur ἔθος ἀττικῷ, ut ἐρετριεύς, ἐρετριέως ἐρετριῶς. πειραιεὺς πειραιέως πειραιῶς. Accusatiuus quoq; horũ uarius est. ut τὸν βασιλέα κοινῶς ultima correpta. quoniã gtũs in ος desinens accusatiuũ singularẽ in α habere debet ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον hoc est, eiusdem temporis & toni. ut αἴαντος αἴαντα. Attici uero quoniam ĩ genitiuo singulari mutant ὂ μικρὸν in ω μέγα, ut βασιλέως, πηλέως, accusatiuũ quoq; in α productum faciunt. ut ὁμόχρονος sit ꝓprio genitiuo βασιλέᾱ. πηλέᾱ. εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καί μιν δέδορκα τόνδε πηλέᾱ πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum ĩ ῶς contractũ in ᾱ solum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accusatiuũ. ut ἐρετριῶς. ἐρετριέα ἐρετριᾶ. πειραιῶς. πειραιέα πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα. Δωριεῖς uero βασιλῆ, πηλῆ. τυδῆ μηκιστῆ. Sic.n. in antiquis & castigatis codicibus inueni. ἰλιάδος. δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. & ἰλιάδος. ο. μηκιστῆ

κισῆ δὲ λέγει πουλυδάμας, ἀπὸ τοῦ μιλισέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδεῖ ut quidã legunt. neq; μιλισῆν pro μιλισέα. Vel, ut Eustathio placet κατὰ ἀποκοπήν. hæc enim sunt eius uerba. τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνῄρηται. ἀλλὰ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα. καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν. καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

¶Ὁ βασιλεὺς κοινῶς. καὶ βασίλευς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς. ἢ βασιλέως ἀττικῶς. καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. καὶ βασιλέεος ἢ βασίληος αἰολικῶς. ἢ βασίλεος ἢ βασιλῖος βοιωτικῶς. ἢ βασιλεῦς δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς. καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς. καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς. καὶ βασιλέᾱ ἀττικῶς. ἢ βασιλῆα ἰωνικῶς. ἢ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς. καὶ ὦ βασιλεῦς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς. καὶ βασιλῆ ἀττικῶς. ἢ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς. ἢ βασιλῆ ἀττικῶς ἢ βασιλῆε ἰωνικῶς. ¶Πληθυντικά. οἱ βασιλέες κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. ἢ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς. ἢ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς. καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

Τετάρτη κλίσις.

q Varta declinatio Contractorum nominum τῶν ὀλιγοσυλλάβων duas habet terminationes in ῶ et in ῶς fœmininorum tantum, quorum genitiuus in όος existens in οῦς κατὰ κρᾶσιν facit cõtractum, Synæreses autem huius declinationis, quæ ex

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SEVILLA

ō paruo, et sequēte uocali fiunt, hæc sūt οο ν. ιοι οι. οα. ω.

Παραδείγματα.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος καὶ λητοῦς. τῇ λητόϊ. καὶ λητοῖ. τὴν λητόα. καὶ λητώ. ὦ λητοῖ. Τὰ δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Τὰ πληθυντικά. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

Ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ. καὶ αἰδοῖ. τὴν αἰδόα. καὶ αἰδῶ. ὦ αἰδοῖ. Τὰ δυϊκά. τὼ αἰδώ. τοῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. Τὰ πληθυντικά. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς. ὦ αἰδοί.

καί αἴδως

Aduertendum est hoc ĩ loco noĩa huius declinationis in ω desinẽtia oĩa acui ĩn extrema. ut κλωθώ. ἐρατώ. κλειώ. καλυψώ. Similiter, & quæ in ως desinunt ἠώς. αἰδώς. Patiuntur aũt synæresim in tribus casibus singularis numeri tantũ, hoc est gtõ. dtõ et actõ. Cætera uero oĩa tertiã sequũtur declinationem simpliciũ. Etiam genitiuus nominum in ω desinentium uario modo inuenitur secundũ uarios idiomatũ usus. Nam iones & quidam dores perfecto utũtur genitiuo, λητόος, σαπφόος. Attici uero ac cõmunis lĩgua λητοῦς dicũt & σαπφοῦς κατὰ κρᾶσιν. At æoles & lacões qui & dores, addẽtes σ ntõ casui ꝓpriũ faciũt gtũm ἡ λητώ τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ τῆς σαπφῶς. Datiuus uero ĩ οι omnibus idiomatis ẽ cõmunis, Sed accusatiui uarius ẽ usus. soli enim æoles addentes ν ntõ casui propriũ faciunt accusatiuũ ἡ λητώ τὴν λητῶν. ἡ σαπφὼ τὴν σαπφῶν. Iones uero in ουν τὴν λητοῦν τὴν σαπφοῦν. At cõmunis lĩgua, et attici τὴν λητὼ dicunt, et τὴν σαπφώ. accentu acuto super extremã, licet ex crasi sit lõga et accentũ suscipiat. Est. n. regula quod omnis casus eun

dem sonũ habẽs, siue litteraturã cũ alio casu eiusdẽ numeri, & idiomatis eũdem accentũ habere debet. ut ἡ μοῦσα ὦ μοῦσα, Sic ἡ λητὼ τὴν λητώ. τῇ λητοῖ ὦ λητοῖ. additũ ẽ eiusdẽ numeri, quoniã τῇ λητοῖ. dtũs singularis circunflectitur, sed αἱ λητοὶ ntũs pluralis acuitur additum est, & idiomatis quoniam βασιλεὺς ntũs singularis κοινῶς acuit, et βασιλεῦς gtũs singularis δωρικῶς circunflectitur. Accusatiuus uero nominũ in ῶς exeũtium circũflectitur quoniam nõ eũdem sonũ habet siue litteraturam cũ ntõ ut ἡ αἰδὼς τὴν αἰδῶ Vocatiuus ẽt non solũ in οῖ desinere iuenitur apud poetas, sed in. ῶ atticorũ more. Apollonius in principio tertii argonauticorum

¶ Εἰ δ᾽ ἄγε νῦν ἐρατὼ παρ᾽ ἔμ᾽ ἵστασο, καί μοι ἔνισπε, ὅνθεν ὅπως ἐς ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας ἰήσων. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ.

¶ Ἡ λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς καὶ δωρικῶς. ἢ λητοῦς κοινῶς ἢ ἀττικῶς. ἢ λητῶς αἰολικῶς ἢ λακωνικῶς. τῇ λητοῖ ἢ λητοῖ. τὴν λητόα, ἢ λητὼ κοινῶς ἢ ἀττικῶς καὶ λητὼν αἰολικῶς καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ. καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. et alia ut supra.

Πέμπτη κλίσις.

QVinta declinatio Cõtractorum nominum τῶν πολυσυλλάβων. duas habet terminationes ας purum & ρας neutrorum. quorum genitiuus in ατος desinit κοινῶς. & in αος ἰωνικῶς, & in ως ἀττικῶς.

¶ Synæreses autem huius declinationis duæ sunt. in α productum et in ω μέγα. præcedente enim

ᾱ, & ō ut cunq; sequẽte, siue ō paruum sit, & idem siue solum, siue in diphthongo, siue sit ω̄ magnum, semper fit synæresis in ω̄ μέγα. Sequente uero quauis alia uocali in ᾱ productum fit synæresis. Non nunquam tamen apud poetas ᾱ inuenitur correptum κατὰ ἀποκοπήν, non autem per synæresim.

Παραδείγματα.

¶Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς. ἢ κρέαος ἰωνικῶς. ἢ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς. ἢ κρέαϊ ἰωνικῶς. καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. ¶Δυϊκά. τὼ κρέατε. καὶ κρέαε. ἢ κρέα. τοῖν κρεάτοιν. καὶ κρεάοιν. καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε. καὶ κρέαε. ἢ κρέα.
¶Πληθυντικά. τὰ κρέατα. καὶ κρέαα. καὶ κρέα. τῶν κρεάτων. ἢ κρεάων. καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι κοινῶς. ἢ κρεάτεσι ἰωνικῶς. τὰ κρέατα. ἢ κρέαα. ἢ κρέα. ὦ κρέατα. ἢ κρέαα. ἢ κρέα.
¶Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος κοινῶς. ἢ κέραος ἰωνικῶς. καὶ κέρως ἀττικῶς. τῷ κέρατι κοινῶς. ἢ κέραϊ ἰωνικῶς. ἢ κέρᾳ ἀττικῶς. τὸ κέρας. ὦ κέρας. ¶Δυϊκά. τὼ κέρατε. καὶ κέραε. ἢ κέρα. τοῖν κεράτοιν. ἢ κεράοιν. καὶ κερῷν. ὦ κέρατε. ἢ κέραε. ἢ κέρᾳ.
¶Πληθυντικά. τὰ κέρατα. καὶ κέραα. καὶ κέρα. τῶν κεράτων. καὶ κεράων. καὶ κερῶν. τοῖς κέρασι κοινῶς. ἢ κεράτεσι ἰωνικῶς. τὰ κέρατα. ἢ κέραα. καὶ κέρα. ὦ κέρατα. καὶ κέραα. ἢ κέρα.

Περὶ τῶν ὁλοπαθῶν καὶ ὀλιγοπαθῶν καὶ ἄλλων τινῶν.

Vnt aliqua nomina quæ (ut dictum est) ὁλοπαθῆ nuncupãtur. quoniam per omnes casus & numeros synæresim patiuntur. et a nominibus tertiæ declinationis simplicium fiunt & ea quoque in οῡ mit

tunt genitiuum singularem κατὰ κρᾶσιν.

Παραδείγματα.

¶Ὁ νόος νοῦς. τοῦ νόου νοῦ. τῷ νόῳ νῷ. τὸν νόον νοῦν. ὦ νόε νοῦ. ¶Δυϊκά. τὼ νόω νώ. τοῖν νόοιν νοῖν. ὦ νόω νώ. ¶Πληθυντικά. οἱ νόοι νοῖ. τῶν νόων νῶν. τοῖς νόοις νοῖς. τοὺς νόους νοῦς. ὦ νόοι νοῖ.

¶Declinatur etiam per quintam declinationem simplicium hoc modo.

¶Ὁ νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦς.

¶Ὁ ῥόος ῥοῦς. τοῦ ῥόου ῥοῦ. τῷ ῥόῳ ῥῷ. τὸν ῥόον ῥοῦν. ὦ ῥόε ῥοῦ. καὶ τὰ λοιπά.

¶Ὁ πλόος πλοῦς. τοῦ πλόου πλοῦ. τῷ πλόῳ πλῷ. τὸν πλόον πλοῦν. ὦ πλόε πλοῦ. Sic ἁπλόος ἁπλοῦς. διπλόος διπλοῦς. τριπλόος τριπλοῦς. Quorũ fœminina, et neutra etiã p omnes casus et numeros sinæresim patiũtur. Fœmina tñ ad secũdã simpliciũ declinationẽ referũtur, inflectunrur aũt sic.

¶Ἡ ἁπλόη ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ. τὴν ἁπλόην ἁπλῆν. καὶ τὰ λοιπά.

¶Τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον ἁπλοῦν. ¶Δυϊκά. τὼ ἁπλόω ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω ἁπλώ. ¶Πληθυντικά. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα ἁπλᾶ.

¶Sunt et alia nomina, quæ et si sunt πολυπαθῆ & in paribus syllabis declinantur, in nulla tamen contractorum ordinantur. quæ sunt

¶Ὄϊς οἶς. ὄϊος οἰός. φθόϊς φθοῖς. φθόϊος φθοιός. et ĩ plurali ὄϊδες οἶς. ὄϊδας οἶς. φθόϊδες φθοῖς. φθόϊδας φθοῖς. quorum

usus apud poetas uarius est.

¶ Πλακόεις πλακοῦς. πλακόεντος πλακοῦντος. πλακόεντι πλακοῦντι. πλακόεντα πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦ.

¶ Σιμόεις σιμοῦς. σιμόεντος σιμοῦντος. σιμόεντι σιμοῦντι. σιμόεντα σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦ.

¶ Υἱὶς quoq; quod filiũ significat in oĩ numero et casu patitur synæresim præter quã ĩ ntõ et utõ singularis numeri, quoniam si in his fieret synæresis inueniretur cõsonans post ῑ ut υἷις υἷς. quod est contra cõmunem regulam. nam post ῑ diphthongũ nunq̃ sequitur cõsonans, sed uocalis tantum. ut μυῖα ἅρπυια. Fit tñ ĩ dtõ plurali huiusmodi synæresis sequente consonante sed interponitur ᾱ ut υἷσι υἷάσι. cuius triplex est inflexio,

¶ Ὁ υἷις. τοῦ υἷιος υἷος. τῷ υἷιι υἷι. τὸν υἷια υἷα. ὦ υἷις. Δυϊκά. τὼ υἷιε υἷε. τοῖν υἷιοιν υἷοιν. ὦ υἷιε υἷε. ¶ Πληθυντικά. οἱ υἷιες υἷες. τῶν υἷιων υἷων, τοῖς υἷισι καὶ υἷάσι. τοὺς υἷιας υἷας. ὦ υἷιες υἷες.

Καὶ ἄλλως.

¶ Ὁ υἱεύς. τοῦ υἱέος. τῷ υἱέι υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ. Δυϊκά. τὼ υἱέε. ἦ. τοῖν υἱέοιν. οῖν. ὦ υἱέε. ἦ Πληθυντικά. οἱ υἱέες υἱεῖς. τῶν υἱέων. υἱῶν τοῖς υἱέσι. sicut δρομέσι a ntõ singulari abiecto ῡ τοὺς υἱέας. υἱεῖς. ὦ υἱέες. εῖς.

¶ Ὁ υἱός. τοῦ υἱοῦ. τῷ υἱῷ. τὸν υἱόν. ὦ υἱέ. καὶ τὰ λοιπά,

¶ Alia nomina sunt quæ etiã ὀλιγοπαθῆ appellãtur, et ea quoq; imparibus syllabis uariantur in nulla tamen cõtractoꝝ nominũ declinatione coordinãtur cũ ex toto eoꝝ nõ seruẽt proprietatem, quẽ Theodorus partim appellat πρῶτον ῡ ut ἡδύς. partim δεύτερον ῡ, ut βότρυς. Synæreses autem τοῦ πρώτου ῡ hæ sunt εῖ ει. εῖ

εα. εᾶ, εᾶ. ut ἡδέι. ἡδεῖ. ἡδέων. ἡδεῖς ἡδέας. ἡδεῖς. τοῦ δὲ δευτέρου ῡ hæ υευ. υαυ. Nā ῡ præcedéte ſequéte. quauis uocali ſi ex eis fiat ſynæreſis in idé ῡ fit ſemper. ut βότρυες. βότρυσ. βότρυας βότρυς. horum aūt īflexioné uide proprio loco in quinta ſimplicium declinatione.

Multa alia nomina ſunt ὀλιγοπαθῆ in ῑσ deſinentia, quæ etſi ad ſecundam contractorꝝ declinationem reduci poſſūt ut ἡ λέξις τῆς λέξιος κοινῶς ἢ λέξεος ἰωνικῶς. καὶ λέξεως ἀττικῶς. ſicut πόλισ πόλιος. καὶ πόλεοσ ἢ πόλεως nō taīné reducūtur. cū ex his ſola atticorꝝ inflexio in uſu remāſerit. quæ huiuſmodi eſt.

Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει ἀπὸ τοῦ λέξεϊ ἰωνικῶς. τὴν λέξιν ὦ λέξισ. Δυικά. τὼ λέξη ἀπὸ τοῦ λέξεε. τοῖν λέξεων. ὦ λέξη.

Πληθυντικά. αἱ λέξεισ ἀπὸ τοῦ λέξεεσ. τῶν λέξεων, ταῖσ. λέξεσι. τὰσ λέξεις ὦ λέξεις.

Ἡ κλίσις. τῆς κλίσεως. τῇ κλίσει. τὴν κλίσιν. ὦ κλίσις. & alia huiusmodi infinita.

Cōparatiua quoq; ī ῶν deſinétia ὀλιγοπαθῆ et ipſa appellari poſſunt cū in accuſatiuo ſingulari. & nominatiuo accuſatiuo & utō plurali ſynæreſim patiātur atticorū more. ut ī quinta ſimpliciū declinatione dictum eſt. In accuſatiuo enim ſingulari fit ſynæreſis in ω̄. in nominatiuo uero et actō & utō plurali maſculi generis, in οῡ et neutri in ω̄ μέγα.

Ὁ μείζων τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸν μείζονα. μείζω. ὦ μεί-ζων. τὼ μείζονε. τοῖν μειζόνοιν. ὦ μείζονε. οἱ μείζονες καὶ μείζουσ

τῶν μειζόνων· τοῖς μείζοσι· τοὺς μείζονας· μείζους· ὦ μείζονες· μείζους.

Duo nomina fœminina solum inueniuntur in αῦς exeuntia circunflexa, et per ὸς purum declinata. quorum inflexio huiusmodi est, acuaria.

Ἡ ναῦς ἢ νηῦς· τῆς ναός ἢ νηός· καὶ νεώς· τῇ ναΐ· καὶ νηΐ· τὴν νᾶα καὶ νῆα· καὶ ναῦν· καὶ νηῦν· ὦ ναῦ, καὶ ναῦ ἢ νηῦς· τὼ νᾶε ἢ νῆε· τοῖν ναοῖν ἢ νηοῖν· ὦ νᾶε ἢ νῆε· αἱ νᾶες καὶ νῆες ἢ νέες· τῶν ναῶν ἢ νηῶν ἢ νεῶν· ταῖς ναυσί· καὶ νηυσὶ ἢ νήεσι· τὰς νῆας ἢ νέας ἢ ναῦς ἢ νηῦς· ὦ νᾶες· ἢ νῆες, ἢ νέες.

Ἡ γραῦς ἢ γρηῦς· ἢ γρηΰς· ὀδυσσείας χ. ὡς ἄρ᾽ ἔφη· γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει. τῆς γραός ἢ γρηός· τῇ γραΐ ἢ γρηΐ· τὴν γραῦν· καὶ γρηῦν· ὦ γραῦ ἢ γραῦ· ἢ γρηῢς ἢ γρηῦ· ὀδυσσείας χ. ἐν θυμῷ· γρηῦ χαῖρε. ἢ γρηῦ· ὀδυσσείας χ. δεῦρο δὴ ὄρσο γρηῦ παλαιγενές.

Τὼ γρᾶε, καὶ γρῆε· τοῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν· ὦ γρᾶε καὶ γρῆε· αἱ γρᾶες καὶ γρῆες· τῶν γραῶν· καὶ γρηῶν· καὶ γρεῶν· ταῖς γραυσί· ἢ γρηυσί· καὶ γρήεσι· τὰς καὶ γραῦς γρηῦς· καὶ ὦ γρᾶες· καὶ γρῆες.

Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

n Omina nũeralia unũ significãtia singl'r tantũ declinãtur. Quæ uero duo, dualiter. Quæ autem plura, pluraliter & trium sunt generũ.

Εἷς· ἑνός· ἑνί· ἕνα. μία· μιᾶς· μιᾷ· μίαν. ἕν· ἑνός· ἑνί· ἕν.

Δύο· καὶ δύω ἀττικῶς· δυοῖν· καὶ δυεῖν, διὰ διφθόγγου εἰ· σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Declinatur etiam in plurali numero sic.

Οἱ δύο· αἱ δύο· τὰ δύο· τῶν δύο· τοῖς ἢ ταῖς ἢ τοῖς δυσί· τοὺς δύο· τὰς δύο· τὰ δύο. Τρεῖς· τριῶν· τρισί· τρεῖς. masculini, et fœmini generis τρία· τριῶν· τρισί· τρία.

τέσσαρες

Τέσσαρσιν· τεσσάρων· τέσσαρσι· τέσσαρας. masculini,& fœmini nini generis τέσσαρα· τεσσάρων· τέσσαρσι τέσσαρα. A quatuor autem usq; ad centum omnia sunt indeclinabilia. Articulis auté discernuntur cuius sint generis,& casus, hoc modo οἱ πέντε· τῶν πέντε· τοῖς πέντε· τοὺς πέντε· αἱ πέντε τῶν πέντε· ταῖς πέντε· τὰς πέντε. τὰ πέντε· τῶν πέντε· τοῖς πέντε· τὰ πέντε. Eodem modo declinãtur. & ἕξ. & ἑπτά. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα, & reliqua. A ducẽtis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declnatur.

¶Οἱ διακόσιοι· τῶν διακοσίων· τοῖς διακοσίοις· τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι· τῶν διακοσίων· ταῖς διακοσίαις· τὰς διακοσίας. τὰ διακόσια· τῶν διακοσίων· τοῖς διακοσίοις· τὰ διακόσια. Sic et τριακόσιοι, τετρακόσιοι· πεντακόσιοι ἑξακόσιοι· ἑπτακόσιοι· ὀκτακόσιοι· ἐννεακόσιοι· χίλιοι· δισχίλιοι· τρισχίλιοι· τετρακισχίλιοι· καὶ τὰ λοιπά.

Τέλος.

Alia diuisio nominis.

e X partibus orationis. Nomen præter ea quæ prius dicta sunt, est aliud gentile ut Φρύξ. Aliud infinitum ὁποῖός τις. Aliud collectiuũ ut δῆμος. Aliud diuiduũ siue partitiuum. ut ἕτερος ἑκάτερος ἕκαστος ἄλλος. Aliud comprehẽsiuũ ut ἀμπελών. Aliud factiuũ ut φλοῖσβος. Aliud ordinale. ut πρῶτος δεύτερος. Aliud ad aliquid. ut πατήρ. Aliud quasi ad aliquid ut νύξ, θάνατος. Propria nomina semper unius generis sunt uidelidet masculini solum uel fœminini

generis sunt uidelicet masculini solum, uel fœminini ut ὅμηρος, καλλιόπη. Appellatiuorum autem quæcunque significant animalia, cõia sunt duum generum ut plurimum. nõnulla tamen sunt promiscua. Quæ autẽ proprie sunt adiectiua, cõia trium generum existunt oĩa. ut σοφός. σοφή. σοφόν. Quæ uero nunc ut adiectiua, nũc ut appellatiua accipiuntur. ut ἀγρότης. καὶ πολίτης. καὶ βασιλεύς & similia cõmunia sunt duũ generum. tale autem est τρήρων, et πτώξ.

℃Desinẽtia igitur in ος purũ simplicia cõmunia triũ generum in α formant fœmininũ, ut δίκαιος δικαία Eodem modo quæcunq; in ultima syllaba habent ρ ut αὐθηρός αὐθηρά. σοφίη autem et similia ionica sunt.

℃Desinẽtia autẽ in ος nõ purum in η fœmininũ habent formatũ. ἔρημος ἐρήμη. φρόνιμος. φρονίμη.

℃Interrogatiua siue percunctatiua communia sũt & ipsa trium generũ. τίς. τί. ποῖος. ποία. ποῖον uocatiuumq; non habent. Accipiuntur autem uel secundum substantiã. ut τίς. Vel secundum quale, ur ποῖος. Vel secundum quantum ut πόσος. πηλίκος. πόσος. πότερος. vel secundum locum ut ποδαπός. ℃Eodem modo et infinita, communia sunt trium generum. et singula a singulis percunctatiuis formantur adiectione τοῦ ο ποῖος ὁποῖος. πότερος ὁπότερος.

℃Relatiua autem etiam communia sunt trium generum, & uel secundum quale uel secundum quantum accipiuntur. τοιοῦτος οἷος. τηλικοῦτον ἡλίκον. τόσον ὅσον.

¶Collectiua autem uniusgeneris sunt. δῆμος, πλῆθος.
¶Diuisiua autem siue partitiua, cõmunia sunt trium generum ἕτερος. ἑτέρα. ἕτερον. ἄλλος. ἄλλη. ἄλλο.
¶Quatuor modis sunt partitiua, aut enim unum ex duobus, ut ἕτερον. aut duo per unum, ut ἑκάτερον. Aut unum ex multis ut ἄλλο. aut multa per unum, ut ἕκαστον.
¶Ordinalia quoq;, & ipsa cõmunia sunt trium generũ πρῶτος. πρώτη. πρῶτον.
¶Etiam substantialia siue materialia. ut λίθινος λιθίνη λίθινον. Hæc autem formantur ab iis solis quæ sunt similium partium. ξύλον. enim & ὀστοῦν & σάρξ sũt similium partium. unde ξύλινον, et ὀστέϊνον. & σάρκινον. eodẽ modo & in aliis. In duas maxime terminatiões diuiduntur. aut enim in ινον ut πήλινον. aut in ώδες. ut πηλῶδες.
¶Eorum tamen quæ sunt ex metallis. propria est terminatio in εον & in ουν per synæresim χρύσεον. σιδήρεον. χάλκεον, ἀργύρεον. quæ κεράμεον secutũ est.
¶Omnino autem accidunt nomini quinque prius dicta. γένος. εἶδος. et cætera, quorum, & genus abu siue aliquid commune et aliquid promiscuum erit.
¶Masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit. ¶Fœminino autem solum fœmininum ¶Neutro neutrum, ambobus et masculino, & fœminino commune erit. ¶Alterutro autem ambo genera significans promiscuum. ut ἀετός.

Species autem alia primitiua ut πᾶς. Alia deriuatiua. ut λόγιος Deriuatiuorū autē septē maxime sūt species συγκριτικὸν ὑπερθετικὸν πατρωνυμικὸν· ὑποκοριστικόν· κτητικόν· παρώνυμον καὶ ῥηματικόν. hoc est comparatiuum Superlatiuum. patronymicū. Diminutiuum. Possessiuum. Denominatiuum & Verbale. De Cōparatiuis.

¶ Cōparatiui, & superlatiui formationes ita se habent

n Omina adiectiua trium generum in ος desinentia mutatione σ in τ et adiectione ερος Comparatiua fiunt. ἔνδοξος ἐνδοξότερος. assumptione autē ατος, superlatiua. ἔνδοξος, ἐνδοξότατος, παλαιός· παλαιότατος. excipitur καλὸς καὶ κακὸς & alia quædam καλλίων enim κάλλιστος· καλλίων κάλλιστος· βελτίων βέλτιστος· ἀμείνων· κρείττων· ἄριστος· χείρων· ἐλάττων· ἥττων· μείων, ἐλάχιστος· μείζων, μέγιστος· ῥάων ῥᾷστος. Si autem in ης positiuum desinens per εος declinetur a neutro in ες assumptiōe τερος fiunt comparatiua. ἀληθὴς ἀληθὲς ἀληθέστερος. εὐγενὴς εὐγενὲς εὐγενέστερος. assumptione autem τατος, Superlatiua. ἀληθέστατος, εὐγενέστατος. Si autem in υς desinat positiuum cōmune trium generum a neutro similiter fiunt βραχὺς βραχὺ βραχύτερος. βραχύτατος. præter ἡδύς. πολύς. ταχύς. ἡδίων ἥδιστος & πλείων πλεῖστος. & ταχίων τάχιστος. Quamuis & hæc formari possint adiectione τερος & τατος. excepto πολύς. ἡδύτερος ἡδύτατος. ταχύτερος ταχύτατος.

¶ Ex his igitur quæ dsinunt in υς aliqua faciunt simplex comparatiuum, & superlatiuū. Aliqua autem duplex. Simplex, ut εὐρὺς εὐρύτερος enim, & εὐρύτατος solū.

Duplex

duplex autem ἡδὺς et γλυκὺς et ὠκύς. Hæc.n. non so
lum in τερος et ι τατος. sed etiam in ων et in στος, ut γλυκί
ων γλύκιστος. ὠκίων ὤκιστος. Similiter aũt αἰσχρὸς et ἐχθρός.
Si aũt βράσσων. et θάσσων. et πάσσων prætermittere non
oporteret, quædam possent triplicem sic formam præ
bere. nã ab iis quæ sunt βραδὺς et βραχὺς fit Cõparati
uum βράσσων et a ταχὺς θάσσων et a παχὺς πάσσων.
¶ Quæ aũt in aliam aliquã desinunt terminationẽ in
εστερος et εστατος formant cõparatiua & superlatiua. ut σώ
φρων σώφρονος σωφρονέστερος σωφρονέστατος. χαρίεις χαρίεντος χαρι
έστερος, χαριέστατος. δῦνας uero δυνώστερος et δυνώστατος facit absq; ε.
¶ Non solum autem a nominibus Cõparatiua fiunt,
sed a participiis quoq;. ut ἐρρωμένος ἐρρωμενέστερος. a præ
positiõibus etiam. ut πρότερος. ὑπέρτερος. Et ab aduer
biis ut ἐγγύτερος. πορρώτερος. ἀνώτερος.
¶ Præterea quæ in οτερος et οτατος. desinũt, si ante ο sylla
bam breuẽ habeant per ω magnum scribuntur ut φρό
νιμος φρονιμώτερος φρονιμώτατος. Si uero lõgam uel na
turà uel positiõe per ο paruum ut πρᾶος πρᾳότερος πρᾳό
τατος. ἔνδοξος ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος.

De patronymicis.

p Atronymici autem formationes sunt huius
modi. nomina in ος purum desinentia ι αδης
faciunt patronymicũ masculinum ἥλιος ἡλιά
δης. Quæcunq; autem in ος nõ purũ exeunt, formant pa
tronymicum in ιδης. ut κρόνος κρονίδης. Præterea quæ
sunt quitæ declinationis in ιάδης formãt patronymicũ

ubi etiã synæresis fit in iis quæ habent ε̄ in penultima πέλοψ· πέλοπος· πελοπίδης· πηλεύς· πηλέως· πηλείδης· καὶ πηλείδης κατὰ συναίρεσιν. ❡Est etiã alia formatio in ω̄ν ionum propria. πηλείων. Nomĩa primæ declinationis formãt patronymicũ in ά δης ut αἰνείας· αἰνειάδης· ἰφίτης· ἰφιτιάδης. ❡Patronymica fœminina a propriis masculinis formant abiectione δη ἡλιάδης ἡλιάς· νεστορίδης νεστορίς. Et masculĩa primæ sunt declinatiõis, fœminĩa uero quintæ πριαμίδης πριαμίδου· πριαμίς· πριαμίδος. Est aũt et alia forma patronymici abusiue, quæ in masculino desinit in δῑος. ut ὑρραδιος ĩ fœminĩo uero ĩ ν̄η. ut ἀδρηστίνη. et ἠετιώνη. Quare sic tribus modis liceret formare patronymicũ, & masculinũ, & fœmininum.

De diminutiuis.

d Iminutiua, & a propriis, et ab appellatiuis formãtur ut a ζηνόδωρος ζηνᾶς· ab eo aũt quod est ἄνθρωπος ἀνθρωπίσκος. Formæ autem masculinorũ sex. in ω̄ν diminutiuũ duarũ syllabarum βακχωνὸ βακχυλίδης. ĩ ω̄ν terminans penultimã ῑ, μωρίων, ὁ μωρός. In ᾱξ. ῥόδαξ ὁ ῥόδος. In ᾱς ζηνᾶς· μητρᾶς. In κ̄ος ἀνθρωπίσκος. In λ̄ος ναυτίλος·, ὁ ναύτης. Fœmininorũ aũt tres in ω̄ν, ut ὕφων, ἡ ὑφηλή In ῑς θεραπαινίς· ἡ θεράπαινα. In κ̄η παιδίσκη· ἡ παῖς. Neutrorũ aũt una forma in ο̄ν ut μειρακύλλιον. γερόντιον.

De Possessiuis.

p Ossessiua aũt a ꝓpriis, & appellatiuis deducũtur Et ab iis quæ desinunt ĩ ε̄ς terminãtur in ειον ut πηλεὺς πηλέως πήλειον. Sed non ab iis solis. nã ab eo quod

est ἀνθρωπος fit ἀνθρώπειον Desinentia in κὸς et in ῶδης ueniunt ab iis quæ desinunt in ος λόγος λογικός. Sed non ab iis solis. Nam a βασιλεὺς βασιλικὸν et a ἀλιεὺς ἀλιευτικόν. potest tamen et hic grãmaticus ambas species ab uno quoq; horum deducere cum non prohibeatur un q̃ ab eo quod nõ sit in usu. Vt ení ab eo quod ẽ ἄνθρωπος ἀνθρωπικὸν et ἀνθρώπειον, sic et ab eo quod est ὅμηρος ὁμηρικὸν et ὁμήρειον, et ab eo q̃d est πλάτων πλατωνικὸν et πλατώνειον. Nõnulli auté appellãt οἰκτωματικὰ possessiua ea quæ a loco denominatiue dicũtur ut ἐρανὲ ἀπὸ τοῦ ἐρανῦ, et θαλάσσιος ἀπὸ τῆς θαλάσσης. et similia. Quare liceret sic etiã possessiua trib⁹ modis ẽẽ aut ení οἰκειωματικῶς, ut ἐρανιον aut συνεμφαντικῶς ut γραμματικόν, aut μετουσιαστικῶς ut λιθώδης.

De denominatiuis.

Denominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species Et licet ab uno quoq; nomine deriuare masculinum quidem in ων ut φίλος φίλων. fœmininum autem in ότης unius generis. ut φιλότης. Neutrum uero in ιον & omnino in ον trium generũ φίλιον φιλικόν. Non simpliciter tamẽ trium generum sed ut ultimæ et penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπικὸν enim, et ἀνθρώπειον et ἀνθρωπώδης καὶ πήλιον et ἀνθηρόν. et omino secundum formationes specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet utrum species tria suscipiat genera, quia desinentia in ον neutra non omnino commũia sunt trium generum ζωΐφιον igitur et μυρακύλλιον et λεβήτιον et omnino diminutiua unius

generis sunt. Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationem secũdum differentiam specierum. ut in diminutiuo λίθαξ. ἀνθρωπίσκος. μηνᾶς. In patronymico autem in δης.

De uerbalibus.

u Erbalia, ut in uniuersum dicam, a passiuo praeterito fiunt, uidelicet a prima psona, uel secũda, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima persona fiunt πεποίημαι ποίημα. λελόγισμαι λογισμός. ¶ Fœminina autem in σις a secunda persona. ut λέλυσαι λύσις. ¶ Desinentia autem ĩ τος cõmunia trium generum a tertia. ἤκουσαι ἀκουστός. ¶ Et praeterea appellatiua in ηριον πέποται, ποτήριον. ¶ Est praeter ea quae dicta sunt, etiam figura decomposita uidelicet quae a composito deriuatur,
ut Φίλιππος, Φι
λιππί
δης.

TÉΛΟΣ ΤΟΥ̑ ὈΝΟ-
ΜΑΤΟΣ.

Περὶ τοῦ ῥήματος.

Ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc est Verbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora et personas,& numeros et actionem uel passionem significat. Verbũ igitur una est ex octo partibus orationis. Sine casu aũt dicitur ad differentiã participiorum, et nominũ. Verbum enĩ nõ suscipit casus, sed ĩflexiões tres, ut λέγω λέγεις λέγει. Suscipit aũt psonas et numeros. Actionem uel passioné significat. actiõem ut τύπτω. passioné ut τύπτομαι. Accidunt auté uerbo ἐγκλίσεις. hoc est inclinationes siue modi. διαθέσεις hoc est affectus siue genera. εἴδη species. σχήματα figuræ. ἀριθμοὶ numeri. πρόσωπα personæ. χρόνοι tempora. ἡ συζυγίαι idest cõiugationes. ἐγκλίσεις sũt quinq;. ὁριστική. προστακτική. εὐκτική. ὑποτακτική. ἡ ἀπαρέμφατος. idest indicatiuus. iperatiuus. optatiuus. subiũctiuus. et infinitiuus. ἔγκλισις aũt é electio secundum quã animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. inclinat enim ad indicandum. ad imperandũ. ad optandum. et similia. Sciendum aũt antiquos ἐγκλίσεις et διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupasse, sed postea diuisisse ipsas, et animi quidé appellauisse ἐγκλίσεις. i. inclinationes. ut ἐνθυμεῖσθαι. hoc est mente cõcipi. corporis uero διαθέσεις idest dispositiones, ut τύπτειν. uerberare. ἔγκλισιν aũt appellãt in quod aiũs inclinat. Agere aũt et pulsare διάθεσιν. διαθέσεις aũt tres sunt ἐνέργεια. πάθος. ἡ μεσότης. i. actio, passio et medietas. ἐνέργεια ut τύπτω. πάθος ut τύπτομαι. μεσότης

autem quæinterdum actionem, iterdum passionem significat. Actioné, ut γράφομαί σε. Passioné, ut γράφομαι ὑπὸ σοῦ. Et aliqua sunt quæ neq; actioné neq; passioné significant, ut ζῶ. θάλλω. πλουτῶ. εἴδη aũt idest species duæ. πρωτότυπον & παράγωγον. i. primitiua & deriuatiua. πρωτότυπον ut ἀρδῶ. παράγωγον. ut ἀρδεύω. a nominibus etiam deriuantur uerba, ut πόλεμος πολεμίζω. φίλιππος φιλιππίζω. ¶ Σχήματα aũt q̃ a nobis figuræ dicũtur tria ἁπλοῦν. σύνθετον. παρασύνθετον. hoc est simplex. cõposita et decomposita. ἁπλοῦν, φιλῶ. σύνθετον, καταφιλῶ. Nam φιλῶ uerbum et κατὰ præpositio unita fecerũt uerbum compositũ καταφιλῶ. παρασύνθετον aũt ut φιλιππίζω. Decomposita enim a compositis deriuantur. nam a φιλῶ uerbo & ἵππος nomine, componitur φίλιππος, ex quo deriuatur φιλιππίζω. sic, & similia. ¶ Ἀριθμοὶ aũt, hoc est numeri tres sunt ἑνικός. δυϊκός. πληθυντικός. i. singularis. dualis & pluralis ἑνικός. ut γράφω. δυϊκὸς ut γράφετον. πληθυντικὸς ut γράφομεν. ¶ Πρόσωπα hoc é personæ, tres πρῶτον. δεύτερον. τρίτον. prima. secunda, et tertia. πρῶτον. a quo fit oratio δεύτερον. ad quem fit oratio. τρίτον de quo fit oratio, ut γράφω ἐγὼ. γράφεις σύ. γράφει ἐκεῖνος. ¶ Χρόνοι δὲ idest tempora. sex sũt ἐνεστώς. παρατατικός. παρακείμενος. ὑπερσυντέλικος. ἀόριστος. καὶ μέλλων. hoc est præsens. præteritũ imperfectũ. præteritum perfectum. præteritum plusq̃ perfectum. præteritũ ĩdeterminatũ siue infinitũ. & futurũ ¶ Συζυγίαι δὲ. hoc est Coniugationes tredecim sũt. sex barytonorũ. tres circunflexorũ ĩ ῶ desinentiũ. et quatuor in μι.

¶ Prima igitur barytonorum coniugatio est quae per β. uel π. uel φ. uel πτ. profertur. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Quorum futurum per ψ. ut λείψω. τέρψω. γράψω. τύψω. praeteritum uero per φ ut λέλειφα. τέτερφα. γέγραφα. τέτυφα.

¶ Secunda coiugatio est quae per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. ut λέγω. πλέκω. τρέχω. τίκτω. quorum futurum per ξ. ut λέξω. πλέξω. τρέξω. τέξω. praeteritum uero per χ. ut λέλεχα. πέπλεχα. τέτρεχα. τέτεχα.

¶ Tertia est quae per δ. uel θ. uel τ. ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. quorum futurum per σ. ut ᾄσω. πλήσω. ἀνύσω. praeteritum uero per κ, ut ᾖκα. πέπληκα. ἤνυκα.

¶ Quarta est quae per ζ. uel duo σσ. ut φράζω. ὀρύσσω. Quorum futurum nunc per σ ut φράσω. nunc per ξ ut ὀρύξω. praeteritum uero nunc per κ. ut πέφρακα. nunc per χ ut ὤρυχα.

¶ Quinta est quae per quatuor imutabiles uidelicet λ. μ. ν. ρ ut ψάλλω. νέμω. κείρω. σπείρω. quorum futurum penultimam corripiens, ac extremam circunflectens per easdem immutabiles enunciatur ut ψαλῶ. νεμῶ. κερῶ. σπερῶ. praeteritum uero per κ ut ἔψαλκα. νενέμηκα. κέκερκα. ἔσπαρκα.

¶ Sexta uero per ω purum, ut ἀκούω. ἱππεύω. Quorum futurum per σ ut ἀκούσω ἱππεύσω. praeteritum uero per κ. ut ἤκουκα. ἵππευκα.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Τύπτω. τύπτεις. τύπτει. ¶ Δυϊκά. Τύπτετον. τύπτετον. ¶ Πληθυντικά. ¶ Τύπτομεν. τύπτετε. τύπτουσι.

¶ Ἔτυπτον. ἔτυπτες. ἔτυπτε. ¶ Ἐτύπτετον. ἐτυ-

πέτην. ¶ Ἐτύπτομεν. ἐτύπτετε. ἔτυπτον.
παρ. ¶ Τέτυφα. τέτυφας. τέτυφε. ¶ Τετύφατον. τετύ-
φατον. ¶ Τετύφαμεν. τετύφατε. τετύφασι.
ὑπερ. Ἐτετύφειν. ἐτετύφεις. ἐτετύφει. ¶ Ἐτετύφειτον. ἐτε-
τυφείτην. ¶ Ἐτετύφειμεν. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν.
ἀόρ. α΄. ¶ Ἔτυψα. ἔτυψας. ἔτυψε. ¶ Ἐτύψατον. ἐτυψάτην.
¶ Ἐτύψαμεν. ἐτύψατε. ἔτυψαν.
ἀόρ. β΄. Ἔτυπον. ἔτυπες. ἔτυπε. ¶ Ἐτύπετον. ἐτυπέτην. ¶ Ἐ-
τύπομεν. ἐτύπετε. ἔτυπον.
μέλ. α΄. ¶ Τύψω. τύψεις. τύψει. ¶ Τύψετον. τύψετον.
¶ Τύψομεν. τύψετε. τύψουσι.
μέλ. β΄. ¶ Τυπῶ. τυπεῖς. τυπεῖ. ¶ Τυπεῖτον. τυπεῖτον. ¶ Τυ-
ποῦμεν. τυπεῖτε. τυποῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Τύπτε. τυπτέτω. ¶ Δυϊκά. Τύπτετον. τυπτέτων.
παρατ. ¶ Πληθυντικά. Τύπτετε. τυπτέτωσαν.
παρ. π. Τέτυφε. τετυφέτω. ¶ Τετύφετον. τετυφέτων. ¶ Τε-
ὑπερ. τύφετε. τετυφέτωσαν.
ἀόρ. α΄. ¶ Τύψον. τυψάτω. ¶ Τύψατον. τυψάτων. ¶ Τύ-
ψατε. τυψάτωσαν.
ἀόρ. β΄. ¶ Τύπε. τυπέτω. ¶ Τύπετον. τυπέτων. ¶ Τύπετε
τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Τύπτοιμι. τύπτοις. τύπτοι. ¶ Δυϊκά. Τύπτοιτον.
παρατ. τυπτοίτην. ¶ Πληθυντικά. τύπτοιμεν. τύ-
πτοιτε. τύπτοιεν.
παρ. καὶ ¶ Τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι. ¶ Τετύφοιτον. τετυ-
ὑπερ. φοίτην. ¶ Τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν.

ἀό. αἰολικός. Τύψεια. ειας. ειε. ειατον. ειάτην. ειαμεν. ειατε. ειαν.

ἀό. α'. ¶ Τύψαιμι. τύψαις. τύψαι. ¶ Τύψαιτον. τυψαίτην. ¶ Τύψαιμεν. τύψαιτε. τύψαιεν.

ἀό. β'. ¶ Τύποιμι. τύποις. τύποι. ¶ Τύποιτον. τυποίτην. ¶ Τύποιμεν. τύποιτε. τύποιεν.

μέλ. α'. ¶ Τύψοιμι. τύψοις. τύψοι. ¶ Τύψοιτον. τυψοίτην. ¶ Τύψοιμεν. τύψοιτε. τύψοιεν.

μέλ. β'. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. ¶ Τυποῖτον. τυποίτην. ¶ Τυποῖμεν. τυποῖτε. τυποῖεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἐὰν τύπτω. τύπτῃς. τύπτῃ. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τύπτητον. τύπτητον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τύπτωμεν. τύπτητε. τύπτωσι.

παρ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ἐὰν τετύφω. τετύφῃς. τετύφῃ. ¶ Ἐὰν τετύφητον. τετύφητον. ¶ Ἐὰν τετύφωμεν. τετύφητε. τετύφωσι.

ἀό. α'. ¶ Ἐὰν τύψω. τύψῃς. τύψῃ. ¶ Ἐὰν τύψητον. τύψητον. ¶ Ἐὰν τύψωμεν. τύψητε. τύψωσι.

ἀό. β'. ¶ Ἐὰν τύπω. τύπῃς. τύπῃ. ¶ Ἐὰν τύπητον. τύπητον. Ἐὰν τύπωμεν. τύπητε. τύπωσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Τύπτειν. παρ. καὶ ὑπερσ. ¶ Τετυφέναι. ἀό. α'. ¶ Τύψαι. ἀό. β'. ¶ Τυπεῖν. μέλ. α'. ¶ Τύψειν. μέλ. β'. ¶ Τυπεῖν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. ¶ Ἡ τύπτουσα. τῆς τυπτούσης. ¶ Τὸ τύπτον. τοῦ τύπτοντος.

παρ. καὶ ὑπερσ. Ὁ τετυφώς. τοῦ τετυφότος. ¶ Ἡ τετυφυῖα. τῆς τετυφυίας. ¶ Τὸ τετυφός. τοῦ τετυφότος.

ἀό. α'. ¶ Ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. ¶ Ἡ τύψασα. τῆς τυψάσης. ¶ Τὸ τύψαν. τοῦ τύψαντος.

ἀορ. β'. ¶ Ὁ τυπών. τοῦ τυπόντος. ¶ Ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης.
¶ Τὸ τυπόν. τοῦ τυπόντος.

μέλ. α'. ¶ Ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος. ¶ Ἡ τύψουσα. τῆς τυψούσης. ¶ Τὸ τύψον. τοῦ τύψοντος.

μέλ. β'. ¶ Ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος. ¶ Ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. ¶ Τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά. καὶ μέσα

τύπτεσθαι καὶ — ἐνεστὼς τ. Τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. ¶ Δυϊκά. Τυπτόμεθον. τύπτεσθον. τύπτεσθον. ¶ Πληθυντικά. Τυπτόμεθα. τύπτεσθε. τύπτονται.

ἐτύπτεσθαι καὶ — παρατ. ¶ Ἐτυπτόμην. ἐτύπτου. ἐτύπτετο. ¶ Ἐτυπτόμεθον. ἐτύπτεσθον. ἐτυπτέσθην. ¶ Ἐτυπτόμεθα. ἐτύπτεσθε. ἐτύπτοντο.

παρακ. ¶ Τέτυμμαι. τέτυψαι. τέτυπται. ¶ Τετύμμεθον. τέτυφθον. τέτυφθον. ¶ Τετύμμεθα. τέτυφθε. τετυμμένοι εἰσί. καὶ ἰωνικῶς τετύφαται.

ὑπερσ. ¶ Ἐτετύμμην. ἐτέτυψο. ἐτέτυπτο. ¶ Ἐτετύμμεθον. ἐτέτυφθον. ἐτετύφθην. ¶ Ἐτετύμμεθα. ἐτέτυφθε. τετυμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς. ἐτετύφατο.

τετύψεσθαι καὶ τετύφθαι καὶ — μετ' ὀλίγον μέλ. ¶ Τετύψομαι. τετύψῃ. τετύψεται. ¶ Τετυψόμεθον. τετύψεσθον. τετύψεσθον. ¶ Τετυψόμεθα. τετύψεσθε. τετύψονται.

ἀορ. α'. ¶ Ἐτύφθην. ἐτύφθης. ἐτύφθη. ¶ Ἐτύφθητον. ἐτυφθήτην. ¶ Ἐτύφθημεν. ἐτύφθητε. ἐτύφθησαν.

ἀορ. β'. ¶ Ἐτύπην. ἐτύπης. ἐτύπη. ¶ Ἐτύπητον. ἐτυπήτην.
¶ Ἐτύπημεν. ἐτύπητε. ἐτύπησαν.

τυφθήσεσθαι καὶ — μέλ. α'. ¶ Τυφθήσομαι. τυφθήσῃ. τυφθήσεται. ¶ Τυφθησό-

μεθον. τυφθήσεσθον. τυφθήσεσθον. ¶ Τυφθησόμεθα. τυ-
φθήσεσθε. τυφθήσονται.

Τυπήσεαι. καὶ

μέλ. β'. ¶ Τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. ¶ Τυπησόμεθον.
τυπήσεσθον. τυπήσεσθον. ¶ Τυπησόμεθα. τυπήσεσθε. τυπή-
σονται.

imperativa passiva

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς. τύπτεου. Τύπτου. τυπτέσθω. ¶ Δυϊκά. Τύπτεσθον. τυπτέ-
καὶ παρατατ. σθων. ¶ Πληθυντικά. Τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ¶ Τέτυψο. τετύφθω. ¶ Τέτυφθον. τετύφθων. ¶ Τέ-
ὑπερσ. τυφθε. τετύφθωσαν.

ἀόρ. α'. ¶ Τύφθητι. τυφθήτω. ¶ Τύφθητον. τυφθήτων. ¶ Τύ-
φθητε. τυφθήτωσαν.

ἀόρ. β'. ¶ Τύπηθι. τυπήτω. ¶ Τύπητον. τυπήτων. ¶ Τύπητε
τυπήτωσαν.

obtativa passiva

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς. καὶ Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο. ¶ Δυϊκά. Τυπτοί-
παρατατ. μεθον. τύπτοισθον. τυπτοίσθην. ¶ Πληθυντικά.
Τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο.

παρακ. καὶ ¶ Τετυμμένος εἴην. εἴης. εἴη. ¶ Τετυμμένω εἴητον. εἰή-
ὑπερσ. την. ¶ Τετυμμένοι εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

μέλ. ¶ Τετυψοίμην. τετύψοιο. τετύψοιτο. ¶ Τετυψοίμε-
μέλ. θον. τετύψοισθον. τετυψοίσθην. ¶ Τετυψοίμεθα. τετύ-
ψοισθε. τετύψοιντο.

ἀόρ. α'. ¶ Τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη. ¶ Τυφθείητον. τυφθειήτην.
¶ Τυφθείημεν. τυφθείητε. τυφθείησαν.

ἀόρ. β'. ¶ Τυπείην. τυπείης. τυπείη. ¶ Τυπείητον. τυπειήτην.
¶ Τυπείημεν. τυπείητε. τυπείησαν.

μέλ. α'. Τυφθησοίμην. τυφθήσοιο. τυφθήσοιτο. ¶ Τυφθησοίμε

θον. τυφθήσοιάσθον. τυφθησοιάσθην. ¶ Τυφθησοίμεθα. τυ-
φθήσοισθε. τυφθήσοιντο.

μελλ. β'. ¶ Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο. ¶ Τυπησοίμε-
θον. τυπήσοιάσθον. τυπησοιάσθην. ¶ Τυπησοίμεθα. τυπή-
σοισθε. τυπήσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά.

Τυπῆναι. κη.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ε Ἂν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ¶ Δυϊκά.
¶ Ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον. ¶ Πλη-
θυντικά. ¶ Ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Τετυμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ¶ Τετυμμένω ἐὰν ἦτον
ἦτον. ¶ Τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

ἀόρ. α'. ¶ Ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ. ¶ Ἐὰν τυφθῆτον τυφθῆ-
τον. ¶ Ἐὰν τυφθῶμεν. τυφθῆτε. τυφθῶσι.

ἀόρ. β'. ¶ Ἐὰν τυπῶ. τυπῇς. τυπῇ. ¶ Ἐὰν τυπῆτον. τυπῆτον.
¶ Ἐὰν τυπῶμεν. τυπῆτε. τυπῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. τ Τύπτεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Τετύφθαι. μετ' ὀλ.
μελλ. ¶ Τετύψεσθαι. ἀόρ. α'. ¶ Τυφθῆ-
ναι. ἀόρ. β'. ¶ Τυπῆναι. μελλ. α'. ¶ Τυφθήσεσθαι.
μελλ. β'. ¶ Τυπήσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστώς, καὶ παρατατ. ὁ Τυπτόμενος. τοῦ τυπτομένου. ¶ Ἡ τυπτομένη. τῆς
τυπτομένης. ¶ Τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ¶ Ἡ τετυμμένη.
τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον. τοῦ τετυμμένου.

μετ' ὀλ. μελλ. ¶ Ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. ¶ Ἡ τετυψομένη
τῆς τετυψομένης. ¶ Τὸ τετυψόμενον. τοῦ τετυψομένου.

ἀόρ. α'.

Ἀορ. α'. Ὁ τυφθείς. τοῦ τυφθέντος. Ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθέν. τοῦ τυφθέντος.

Ἀορ. β'. Ὁ τυπείς. τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα. τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν. τοῦ τυπέντος.

Μελ. α'. Ὁ τυφθησόμενος. τοῦ τυφθησομένου. ἡ τυφθησομένη. τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον. τοῦ τυφθησομένου.

Μελ. β'. Ὁ τυπησόμενος. τοῦ τυπησομένου. ἡ τυπησομένη. τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον. τοῦ τυπησομένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς. Τύπτομαι. τύπτῃ. τύπτεται. Δυϊκά. τυπτόμεθον. τύπτεσθον. τύπτεσθον. Πληθυντικά. τυπτόμεθα τύπτεσθε τύπτονται.

Παρατ. Ἐτυπτόμην. ἐτύπτου. ἐτύπτετο. Ἐτυπτόμεθον. ἐτύπτεσθον. ἐτυπτέσθην. Ἐτυπτόμεθα. ἐτύπτεσθε. ἐτύπτοντο.

Παρακ. Τέτυπα. τέτυπας. τέτυπε. Τετύπατον. τετύπατον. Τετύπαμεν. τετύπατε. τετύπασι.

Ὑπερσ. Ἐτετύπειν. ἐτετύπεις. ἐτετύπει. Ἐτετύπειτον. ἐτετυπείτην. Ἐτετύπειμεν. ἐτετύπειτε. ἐτετύπεισαν.

Ἀορ. α'. Ἐτυψάμην. ἐτύψω. ἐτύψατο. Ἐτυψάμεθον. ἐτύψασθον. ἐτυψάσθην. Ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε. ἐτύψαντο. ετυψαο. σ

Ἀορ. β'. Ἐτυπόμην. ἐτύπου. ἐτύπετο. Ἐτυπόμεθον ἐτύπεσθον. ἐτυπέσθην. Ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε ἐτύποντο. ετυπεο. σ

Μελ. α'. Τύψομαι. τύψῃ. τύψεται. Τυψόμεθον. τύψεσθον τύψεσθον. Τυψόμεθα. τύψεσθε. τύψονται. τυψεαι. σ

Μελ. β'. Τυποῦμαι. τυπῇ. τυπεῖται. Τυπούμεθον. τυπεῖσθον. τυπεῖσθον. Τυπούμεθα τυπεῖσθε. τυποῦνται. τυπηε. σ

Προστακτικὰ Μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. τ

Τύπτου· τυπτέσθω. ¶ Δυϊκά. Τύπτεσθον· τυπτέσθων. ¶ Πληθυντικά. Τύπτεσθε· τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Τέτυψο· τετύφθω. ¶ Δυϊκά· τέτυφθον· τετύφθων. ¶ Πληθυντικά· τέτυφθε· τετύφθωσαν.

Ἀόρ. α'. ¶ Τύψαι· τυψάσθω. ¶ Τύψασθον· τυψάσθων. ¶ Τύψασθε· τυψάσθωσαν.

Ἀόρ. β'. ¶ Τυποῦ· τυπέσθω. ¶ Τύπεσθον· τυπέσθων. ¶ Τύπεσθε· τυπέσθωσαν.

Εὐκτικὰ Μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. τ

Τυπτοίμην· τύπτοιο· τύπτοιτο. ¶ Δυϊκά. Τυπτοίμεθον· τύπτοισθον· τυπτοίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυπτοίμεθα· τύπτοισθε· τύπτοιντο.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Τετύποιμι· τετύποις· τετύποι. ¶ τετύποιτον· τετυποίτην. ¶ τετύποιμεν· τετύποιτε· τετύποιεν.

Ἀόρ. α'. ¶ Τυψαίμην· τύψαιο· τύψαιτο. ¶ Τυψαίμεθον· τύψαισθον· τυψαίσθην. ¶ Τυψαίμεθα· τύψαισθε· τύψαιντο.

Ἀόρ. β'. ¶ Τυποίμην· τύποιο· τύποιτο. ¶ Τυποίμεθον· τύποισθον· τυποίσθην. ¶ Τυποίμεθα· τύποισθε· τύποιντο.

Μέλλ. α'. ¶ Τυψοίμην· τύψοιο· τύψοιτο. ¶ Τυψοίμεθον· τύψοισθον· τυψοίσθην. ¶ Τυψοίμεθα· τύψοισθε· τύψοιντο

Μέλλ. β'. ¶ Τυποίμην· τυποῖο· τυποῖτο. ¶ Τυποίμεθον· τυποῖσθον· τυποίσθην. ¶ Τυποίμεθα· τυποῖσθε· τυποῖντο.

Ὑποτακτικὰ Μέσα.

Τύπτεσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ἐ

Ἂν τύπτωμαι· τύπτῃ· τύπτηται. ¶ Δυϊκά· ἐὰν τυπτώμεθον· τύπτησθον· τύπτησθον. ¶ Πληθυντι-

κα. ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται.

παρ. καὶ ὑπερ. ¶ Ἐὰν τετύπω. τετύπῃς. τετύπῃ. ¶ Ἐὰν τετύπητον τετύπητον. ¶ Ἐὰν τετύπωμεν. τετύπητε. τετύπωσι.

Τύψωμαι. σύ — ἀόρ. α'. ¶ Ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ. τύψηται. ¶ Ἐὰν τυψώμεθον. τύψησθον. τύψησθον. ¶ Ἐὰν τυψώμεθα. τύψησθε. τύψωνται.

Τύπωμαι. κ(αὶ) — ἀόρ. β'. ¶ Ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ. τύπηται. ¶ Ἐὰν τυπώμεθον. τύπησθον. τύπησθον. ¶ Ἐὰν τυπώμεθα. τύπησθε. τύπωνται.

¶ Ἀπαρέμφατα Μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τύπτεσθαι. ¶ παρ. καὶ ὑπερ. τετυπέναι. ¶ ἀόρ. α'. τύψασθαι. ¶ ἀόρ. β'. τυπέσθαι. ¶ μέλ. α'. τύψεσθαι. ¶ μέλ. β'. τυπεῖσθαι.

Μετοχαὶ Μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ὁ Τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου. ¶ Ἡ τυπτομένη. τῆς τυπτομένης. ¶ Τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου.

παρ. καὶ ὑπερ. ¶ Ὁ τετυπώς. τοῦ τετυπότος. ¶ Ἡ τετυπυῖα. τῆς τετυπυίας. ¶ Τὸ τετυπός. τοῦ τετυπότος.

ἀόρ. α'. ¶ Ὁ τυψάμενος. τοῦ τυψαμένου. ¶ Ἡ τυψαμένη. τῆς τυψαμένης. ¶ Τὸ τυψάμενον. τοῦ τυψαμένου.

ἀόρ. β'. ¶ Ὁ τυπόμενος. τοῦ τυπομένου. ¶ Ἡ τυπομένη. τῆς τυπομένης. ¶ Τὸ τυπόμενον. τοῦ τυπομένου.

μέλ. α'. ¶ Ὁ τυψόμενος. τοῦ τυψομένου. ¶ Ἡ τυψομένη. τῆς τυψομένης. ¶ Τὸ τυψόμενον. τοῦ τυψομένου.

μέλ. β'. ¶ Ὁ τυπούμενος. τοῦ τυπουμένου. ¶ Ἡ τυπουμένη. τῆς τυπουμένης. ¶ Τὸ τυπούμενον. τοῦ τυπουμένου.

ℭEt hoc de uerbis uarytonis simpliciter dicta sunt. In quibus hæc tamen pauca annotanda sunt. hoc est cum prima persona dualis numeri in μεν exeat, primã dualé omnino deficere quod omnibus accidit actiuis tam in ω q̃ i μι desinẽtibus et etiam ambobus aorists passiuis et præterito perfecto medio, cum et ipsa actiuam sequantur literaturam, Etiam tertia persona pluralis numeri in ĩ aut in ĩ exeunte, secundam, et tertiam dualis similes esse. si uero in aliam exeat terminationem omnino differre, Etiam in modo imperatiuo et subiunctiuo utrunque futurum deesse, sed pro his aoristi in usu habentur cum eandem habeant significationem. Amplius participia masculina et neutra ad quintã simplicium declinationem refferri. fœminina uero ad secundam. ℭIn passiuis uero, et mediis hæc sunt aduertenda, uidelicet dualem numerum omnes habere personas, cum prima pluralis nõ in μεν. sed in θα exeat. demptis aoristis passiuis & medio præterito, quæ actiuorum literaturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiui omnino deesse si tertia singularis ãte ται finalem syllabam, aliam habeat consonãtem. pro ea autem participio eiusdem temporis utimur et substantiuo uerbo. Hoc idẽ patitur et præteritum perfectũ modi optatiui et subiunctiui ĩ omnibus numeris et personis cum nullo modo recte formari possit. ℭAmplius participia passiua et media in μενος desinentia tertiæ esse declinationis simplicium,

ſimplicium Fœminina uero eorum ſecundæ. At participia utriuſq; aoriſti paſſiui et præter iti perfecti medii maſculini generis, et neutri quintæ eſſe declinationis cum eius ſortita ſint termĩationem, eorum uero fœminina ſecundæ.

¶Ὑπαρκτικὸν ῥῆμα. idest ſubſtantiuũ uerbum.

ἐνεστὼς ἐ Εἰμὶ. εἶ. ἐστί. ¶Δυϊκά. ¶Ἐστὸν. ἐστόν. ¶Πληθυντικά. ἐσμὲν. ἐστὲ. εἰσί.

παρῳχ'. ¶Ἦν. ἦς. ἦν. ¶Ἦτον. ἤτην. ¶Ἦμεν. ἦτε. ἦσαν.

μέλλ. ¶Ἔσομαι. ἔσῃ. ἔσεται, καὶ ἔσται. ¶Ἐσόμεθον. ἔσεσθον. ἔσεσθον. Ἐσόμεθα. ἔσεσθε. ἔσονται. ¶Προστακτικά.

ἐνεστώς. ¶Ἔσο. ἔστω. ¶ἔστον ἔστων. ¶Ἔστε. ἔστωσαν. ¶Εὐκτικά.

ἐνεστώς. ¶Εἴην. εἴης. εἴη. ¶Εἴητον. εἰήτην. ¶Εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

μέλλ. Ἐσοίμην. ἔσοιο. ἔσοιτο. ¶Ἐσοίμεθον. ἔσοισθον. ἐσοίσθην. ¶Ἐσοίμεθα. ἔσοισθε. ἔσοιντο.

¶Ὑποτακτικά

ἐνεστώς. ¶Ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ¶Ἐὰν ἦτον. ἦτον. ¶Ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

¶Ἀπαρέμφατα.

ἐνεστὼς ¶Εἶναι. μέλλων. ἔσεσθαι. Μετοχαί.

ἐνεστώς. Ὁ ὤν. τοῦ ὄντος. ¶Ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. ¶Τὸ ὄν. τοῦ ὄν

μέλλ. ¶Ὁ ἐσόμενος. τοῦ ἐσομένου. ¶Ἡ ἐσομένη. τῆς ἐσο (μένης. ¶Τὸ ἐσόμενον. τοῦ ἐσομένου.

Rurſus de Coniugationibus

Oniugatio eſt conſequens uerborum declinatio quæ ſic appellata eſt per tranſlationem ſuperſcriptam ab iis animalibus quæ ſub idẽ iugũ mittuntur ut

enin illa paré faciunt cursum. Sic et hæc quæcunq; sub eádem coniugationem reducunt unã faciút declinationem. Vnde rationabiliter græce συζυγία appellata est ex σὺν præpositióe et ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν. δυαγός, ἢ ζεῦξις τῶν δύο εἰς ἕν, ἢ συγκοπῇ, ζυγός, qđ iugũ significat, coniugatio appellatur declinatio uerborũ cóiuncta, et tanq̃ sub unũ existésiugũ, et hoc ualet ipsa in uerbo qđ character in noíbus. Diuersas n. uoces sub unũ motum agit. et quemadmodũ dicimus noía masculía í ος desinétia sic declinamus, & spódaica terminata in ης sic, eodé modo et in uerbis dicimus quæcũq; uerba per β. π. φ. enunciátur ẽm thema sic declinamus. Si n. inuicem cóiungit uerba, omnia unũ et cósequétem inuicé motũ facit. Consequés. n. uerbo℞ declinatio est priuatim unanquãq; coniugationé conuenienter sibi et consequenter declinari. ¶ Verbo℞ ãt cóiugaróes tredecí sunt, ut dictũ est. Sex barytono℞, quæ in ω desinũt. tres circũflexorũ quæ et ipsa í ῶ μέγα terminãt. quatuor in μι. tot. n. sunt uerborũ terminatióes, hoc est ω barytonũ ut τύπτω. ῶ circũflexũ ex synæresi ut ποιέω ποιῶ. et μι ut τίθημι. Sed cũ ita sit, quoniã patet quare circũflexa ita sint appellata, & terminata í μι, latet aũt plerosq; cur barytona sint nuncupata, antequã ulterius progrediar id ostédendũ esse putaui. Barytona igitur sunt dicta eo q, hebeát a ccétũ graué supra extremã syllabã a qua oís ratio accétus pédet. quod ét nomen ipsum declarat nã barytonũ dictũ est ex eo quod é βαρύ, quod idé est

q̄d grauis,et πόνος,quia grauis toni. Nā oīs dictio quæ supra ultimā syllabā neq; circūflexū habet accētū ,neq; acutū,grauem dubitato habet ptāte si nō actu,hoc est si nō signetur.q̄d ne quis miretur,sciēdum est oēs syllabas quæ æqualiter legātur,accētum grauē habere siue præcedant acutum aut circunflexū,siue sequātur. ob quā rem syllabicus accētus appellatur,cum alii duo proprii nūcupentur ut ī accentuū tractatu dictū est.

¶ Prima igitur barytonorū cōiugatio format̄ p primā cōsonantē β̄ ante ω̄.et qm̄ β̄ media est iter π̄ et φ̄ effert̄ pria cōiugatio barytonorū p β̄ uel π̄ uel φ̄, ut λείβω πέμπω γράφω. Et quoniā ,pprietas cōiugatiōis nō seruat̄ si cōsonātes formatiuæ sint tres (,pprie.n. cōiugatio dicitur ab eo q duo agar),ppter hoc assumit τ̄ ex tertia coniugatiōe,fit q; πτ̄ et q̄d reliquū ē prima cōiugatio barytono ꝝ īuenitur formaria quatuor, hoc est β̄. uel π̄ uel φ̄. uel πτ̄ ut λείβω. πέμπω. γράφω. κόπτω. propter hoc aūt τ̄ abūdat, nō alia cōsonās, quia (ut progrediētes uidebimus) præsens analogiā habet cū gtō. et quia īnatū est τ̄ abūdare in gtō. ut ἄνακος. ἄνακτος. γάλακος γάλακτος. νυκός νυκτός. iccirco ad imitationē gti. τ̄ abundat ī præsēti. ob hāc aūt causam est cū π̄ in prima cōiugatione, & rursus cū κ̄ ī secūda. quia eodēmodo ipsæ tenues sunt sicuti et τ. Est aūt regula. q tenues tenuib⁹ præcedāt, & crassæ crassis, & mediæ mediis κατὰ σύλληψιν hoc est per cōprehensionē ut πτῶσις χθὼν, ἐέγδουπος. Futurū aūt huius cōiugatiōis uerborū ψ̄ habet āte ω̄ finalē ut λείψω πέμψω. γράψω. κόψω.

[library stamp]

¶ Præteritum uero φ. ut λέλειφα, γέγραφα. τέτρεφα. κέκοφα.

De secunda coniugatione barytonorum.

s

Secunda coniugatio barytonorum per secundã cõsonantẽ hoc est γ effertur. Et quia γ media est inter κ & χ Secunda coniugatio barytonorum enũciatur per γ, uel κ uel χ. ut λέγω. πλέκω. τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio constare nequit, propeterea assumit τ ex tertia cõiugatione, et ita inuenitur enũciari per γ. uel κ uel χ uel κτ ut λέγω. πλέκω τρέχω. τίκτω. Horũ futurũ ξ habet ante ω ut λέξω πλέξω. θρέξω τέξω. Ptũm uero χ ut λέλεχα. πέπλεχα. τέθρεχα. τέτεχα.

¶ Ee Tertia Coniugatione barytonorum

t

Tertia ãt cõiugatio barytonorum per tertiã est cõsonantẽ, uidelicet δ, et quia media est δ inter θ et τ propterea tertia cõiugatio barytonorũ effertur per δ uel θ uel τ ut ἄδω. πλήθω. ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id quod est proprium coniugationis seruari, quoniã additum est eã efferri per tres cõsonantes, quod non ẽ propriũ coniugationis nam coniugatio (ut dictum ẽ) proprie nuncupatur ab eo ꝙ duo agat, idcirco auctores diligenter perscrutati fecerũt barytonorũ coniugationẽ carere τ et per solum δ, et θ enunciari. ut ἄδω. πλήθω. ἀνύτω enĩ quod atticũ est ἀνύω dicunt. τ autem raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis barytonorum ut πέτω πέτομαι. et λίτω λίτομαι. Futurum uero horũ uerborũ ꝑ σ enũciatur ut ἄσω. πλήσω. ἀνύσω. et præteritum. per κ ἧκα. πέπληκα. ἤνυκα.

De quarta

¶De Quarta cõiugatiõe barytonorum

Varta coniugatio barytonorum per quartã con sonãtem uidelicet ζ̄ effertur. Et qm̃ ζ̄ non habuit ullã aliã consonantẽ ad proprietatẽ coniugationis replendam nec potuit aliam accipere consonantẽ, quia occupatæ fuerunt partim in prima coniugatione, ptim ĩ secũda ptim in tertia immutabiles aũt in quĩta. neq; ξ̄ neq; ψ̄, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sũt futuri barytoni ψ̄ quidẽ primæ cõiugationis, ut λείβω λείψω. ξ̄ aũt secundæ ut λέγω λέξω. et quorũdã quartæ, ut πλίσσω πλίξω. σφάζω σφάξω. nõ possunt aũt figuratiuæ futuri barytoni esse figuratiuæ etiã præsẽtis barytõi ut q̃ figuratiua ẽ futuri barytõi. quẽadmodũ ĩ νοήσω, nõ ẽ figuratiua etiã barytoni præsẽtis sed circũflexi, ut ĩ φυσῶ. νοσῶ. additũ est barytoni futuri, ppter κέρω κερῶ ecce ·n·ρ̄ cum figuratiua sit futuri figuratiua est etiã barytoni præsentis, sed ·non est figuratiua barytoni futuri sed circunflexi. propter hoc ex futuro quarta coniugatio barytonorum quodãmodo σ̄ mutuatur, et ipsum duplicat. et quod reliquum est quarta barytonorum coniugatio effertur per ζ̄ uel duo σσ̄, ut φράζω. ὀρύσσω καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroq; σσ̄ in ττ̄ mutato. Consueuerunt enim attici uertere σ̄ in τ̄ siue simplex sit ut σεῦτλον. τεῦτλον. siue geminatũ, ut γλῶσσα γλῶττα. et proprie seruatur consequentia coniugationis. habet enim ζ̄ duplex, habet et σσ̄ geminatũ qđ parẽ uim habet τῷ ζ̄ propter hoc autem duplicatur σσ̄, primum ut parem uim

habeat cum ζ̄ quæ duplex est. Deinde quia (ut dictum est) σ̄ cum sit figuratiua barytoni futuri nō potest figuratiua esse barytoni præsentis.

De futuro quartæ coniugationis barytonorum

e futuro uero horum uerborum sciendum est
d desinentia in ζῶ super duas syllabas præter σχε
τλιαστικά, ut plurimū in σῶ mittere futurum
ποδίζω ποδίσω· πειράζω· πειράσω σαλπίζω σαλπίσω, et σαλπίξω
ποιητικῶς. similiter βαστάζω βαστάσω et βαστάξω ἁρπάζω
ἁρπάσω. et ἁρπάξω· νυστάζω νυστάσω et νυστάξω. Quæ σχε
τλιαστικὰ sunt in ξῶ faciunt futurum. οἰμώζω οἰμώξω· αἰά
ζω αἰάξω· στενάζω στενάξω· ὀλολύζω ὀλολύξω. At disyllaba nūc
in ζῶ mittunt futurum, ut παίζω παίξω, καὶ παίσω ἀττι
κῶς κράζω κράξω· σφάζω σφάξω. Nunc in σῶ ut κτίζω κτί
σω· φράζω φράσω· πρίζω πρίσω. Desinentia uero in σσῶ
siue in ττῶ ἀττικῶς ut plurimum ξ̄ habent in futuro.
ut ὀρύσσω· siue ὀρύττω· ὀρύξω· πράσσω· πράττω· πράξω·
& alia. Excipiuntur πλάσσω· ἐρέσσω· ἱμάσσω· ἰνάσσω πάσ
σω· λάσσω· καὶ λίσσω· quæ unum habent σ̄ in futuro. ut
πλάσω· ἐρέσω. et reliqua ἱμάσω ἱμάσω· πάσω· λάσω· καὶ λίσω
et in præterito κ̄. Idcirco quæ horum habēt in futuro ξ̄ ad secundam coniugationem reduci possunt. quæ uero σ̄ ad tertiam.

An ττ sint duo ττ an τγ ut Theodorus Gaza existimasse uidetur.

Neque hoc prætermitendum esse censui quod plerosque in errorē ducere solet. Nam Theodorus Gaza

uir et græce & latine doctissimus in primo τῆς εἰς τέσσαρα in secunda coniugatione barytonorũ inter alias figuratiuas literas eiusdẽ coniugationis etiã duplices ponit ζ̄ scilicet duplex σ̄· duplex τ̄ siue ττ̄ ἀττικῶς, ut φρά-ζω· ὀρύσσω κοινῶς· ὀρύττω ἢ ὀρύττω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatiõe hoc ẽ ττ dubitari solet, an sint duo τ ex duplici σ̄ conuersa ἀττικῶς sicut γλῶσσα γλῶττα, an uere sint duo diuersa elementa hoc est τ̄ et γ̄. Si enim sunt duo τ hoc modo disposita, ac connexa ττ̄ ne toties calami ductus iteretur (nam scriptores et aptiorem scribendi modum semper quærunt et breuiorem) ut duo σ in unum cum geminanda sunt connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exemplaribus etiã aliæ innumeræ dictiones inueniãtur huiusmodi charactêre scriptæ. ut θάλαττα· θετταλία· κρέττων· ἄττα· p θάλασσα· θεσσαλία· κρέσσων· ἄσσα. At si pro τ et γ̄ quæ sũt elemẽta diuersa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω· γλῶτγα· κρέτγων· ἄτγα uidetˀ profecto noua quædam pronũciatio ac duriuscula. Theodorus tamẽ in tertio τῶν εἰς τέσσαρα ubi de consonantium geminatione loquitur uidetur uelle omnino diuersa esse elementa τ̄ scilicet et γ̄. Sed ut quidam asserunt solum hoc accidere putat uerbis duplex τ habẽtibus atticorũ more. ut φάττω· τάττω· πέττω· ταράττω· αἱμάττω et cetera. eius uerba hæc sunt, εὐλογώτερον μὲν τοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων διὰ τῶν δύο γράφειν ὀρύττω· καθάπερ καὶ τοῖς παλαιοτέ

ρους τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed theodorus id scripsisse uidetur hac potissimum ratione φ ī medio præterito uerborũ in ζω desinẽtium si dissoluamus ζ ī eas cõsonã tes quas potestate ī se continet hoc est σ & δ nimirum δ erit figuratiua litera uerbi. ut φράζω. φράσδω. sicut μελίζω μελίσδω δωρικῶς quam literam medium præteritum accipir ut πέφραδα. A simili igitur habẽtia duplex ττ si eorum medium præteritum suscipit γ uidentur profecto mutare posse alterum τ in γ. ut ὀρύσσω. ὀρύττω. φράσσω φράττω. πλήσσω. πλήττω. quorũ media præterita sunt ὤρυγα πέφυγα. πέπληγα & sic de similibus. sed quid hoc asserẽtes de aliis uerbis dicent, quæ in ζω desinũt, & futurum habẽt in ξω. nunquid dissoluto ξ ut supra, medium præteritum eorũ accipiet δ? Non ꝑfecto, sed γ potiꝰ ut κράζω κράξω μέλ. παρ. κέκραγα. Ex cõtrario ī uerbis habentibus duplex σσ siue duplex ττ. et in futuro solum σ, ut ἐρέσσω. μέλλων ἐρέσω mutato altero τ in γ sicut in supradictis nunquid medium præteritum eorum suscipiet γ ut ἐρέττω. ἐρέσω ἤρεγα, Quare potius eorum sentẽtiæ adhæreo qui uolunt huiusmodi uerba tã in ζω q̃ in ττω habentia in futuro σ, accipere δ in medio præterito, si ξ, γ. Nã σ cognationem habet cum δ ut in declinationibus nominũ ac uerborum liquido apparet. πάεσος enim πάεσδος facit προσθέσει τοῦ σ εἰς δ et ᾄδω ᾄσω facit in futuro mutato cõtra δ in σ. At ξ cognatiões habet cum γ. ut πέττω πέξω πέττικος. et λέγω. λέξω. ob q̃ rem indubitato teneo. hu

iusmodi characteres τν̄ pro duplici ꝙ ubiq; esse fusci piẽdos. De quinta declinatione barytonorum.

Vinta cõiugatio barytonorũ ꝑ quatuor ímutabiles effertur hoc est λ·μ·ν·ρ ut πάλλω·νέμω·κείρω σπείρω·quorũ futurũ circunflexum penultimam corripiens ꝑ easdẽ ímutabiles effertur·ut παλῶ·νεμῶ·κερῶ·σπερῶ· Præteritũ uero habet κα ut πέπαλκα·νενέμηκα·κέκερκα·ἔσπαρκα. ℭSexta ꝑ ω̄ purũ ut ἱππεύω·πλέω·ἀκούω· consumptis enĩ·xvii·consonantibus parti in præsenti parti in futuro rationabiliter sexta cõiugatio pura extitit·et quod habebat ut per consonantes formaretur ꝑ uocales formata est exceptis in penultima diuersis uocalibus· aut diphthongis· Dubitant quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est quomodo sextam coniugationem per ω̄ purum dicamus formari? Dicendũ est igitur licet per ω̄ purũ dicamus eã enunciari non tamen per hoc ostendimus ω̄ esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales aut diphthongos quæ sint ante ipsum ut χέω·θέω·νέω·δύω·λύω quorum futurum habent σ̄ et præteritum κα ut χέσω λύσω·κέχεκα·θέσω·τέθεκα·νεύσω·νένευκα·ἀκούσω·ἤκουκα. Sunt igitur in uniuersum formatiuæ litteræ præsentis temporis quibus barytonorum coniugationes inter se distinguuntur hæ, mutæ omnes, ut λείβω·πέμπω·γράφω· λέγω·τρέχω·ᾄδω·ἀνύτω·πλήθω· Vna duplex ζ cum ω̄ geminato ut φράζω·ὀρύσσω· Quatuor immutabiles,ut

ψάλλω. τέμνω. φαίνω σπείρω. Vocales omnes præter η ut φράω. δέω. τίω βόω. δύω. ῥώω. Diphthongi propriæ omnes ut παίω. ψαύω. σείω. δύω. εἴω. κρούω. Impropria una ὀπυίω. Quæ sequũtur partim futuri sunt, partĩ præteriti perfecti. Futuri ψ. ξ. σ. et quatuor immutabiles λ. μ. ν. ρ. ψ futuri uerborũ primæ cõiugationis. ξ uero secundæ, et quorundam etiam quartæ. σ uero tertiæ, et cæterarum coniugationum tam barytonorum q̃ circunflexorum et desinentium in μι præter quintã barytonorum. cuius futurum per immutabiles uidelicet λ. μ. ν. ρ communiter effertur. ¶ Consonantes præteriti tres sunt φ. χ. κ. φ præteriti primæ cõiugationis. χ secũdæ, κ reliquarum tam barytonorum quam circunflexorum, et terminatorum in μι. quia ubi ψ est in futuro, illic præteritum habet φ. Quæ uero habent ξ in futuro, ea in præterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ ea in præterito habent κ. Sed quoniam dictum est sex esse uerborum tempora hoc est ἐνεστῶτα. παρατατικόν. παρακείμενον. ὑπερσυντέλικον. ἀόριστον. καὶ μέλλοντα. et solum de tribus mentio facta est hoc est præsenti, præterito perfecto, & futuro, non erit ab re de eisdem iterum, & reliquis aliquid dicere. Tempora igitur proprie sunt tria ἐνεστώς. παρεληλυθώς. καὶ μέλλων. ex quibus ἐνεστώς. nõ suscipit diuisionem quoniã periculũ adit ne sit tempus. quia ut dicunt quidam. si tempus semper mouetur non potest consistere. quod si non consistit non est tempus præsens. aut præsens non est tempus.

Sed dicimus quod si tempora non cõstiterint. neq; etiã præterierũt, quonã.n. modo potest præteriisse qđ non cõstiterit; dies.n. hestern⁹ nisi pri⁹ ortus eẽt, neq; præterii sset. & rursus si quis tinxerit digitum suum ĩ fistula sem per fluente, uel pedẽ in fluuio semp fluẽte, pculdubio neque in præterito neque in futuro potest illum tinge gere, sed in præsenti tempore, uel in præsenti aqua. & impressio facta ex rota nimirum per præsens fit non per praeteritum neque per futurum et quæcunque di cũtur & quæcunque fiunt ea in præsenti tempore dicũ tur et fiunt. præsens autem est sine capite. hoc est princi pium nõn habet. idest cum dicitur pariter habet esse. quod cum ita sit merito nullam suscipit diuisionem. Sciendum est autem quod apud grammaticos præsens dilationem habet, hoc est latitudinem subostendit. ut cum dicimus praesens annus talis est. apud philoso phos autem (ut dictum est) principium non habet, hoc est cum dicitur pariter habet esse, παρεληλυθὼς autem qui, et παρῳχημένος dicitur hoc est praeteritum cum ha beat dilationem diuersas suscipit diuisiones. Praeterita enim uel in parte praeterierunt & nondum perfecta sunt, & perficiunt id quod dicimus παρατατικόν. ut ἔτυπτον ἔτυπτον nondum enĩ res perfectae sunt, sed in parte præterierunt. unde παρατατικός dicitur ab eo, quod extensam et imperfectã habeat significationẽ. ἀπὸ τοῦ τείνω qđ porrigo siue extẽdo significat, uel nuper præ terierũt res q̃ factæ sũt, & pauloãte cõpleta ẽ res & pficit

tépus qđ græce παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα πεποίηκα quod etiã pp hoc uocatur παρακείμενος quoniã pfectio adiacet hoc est nuper pfecta est ἀπὸ τοῦ παρακεῖσθαι. quod adiaceo significat. Vel præterita multo ante præterierũt & pficiunt ὑπερσυντέλικον. ut ἐτετύφειν, q đ ppter hoc ὑπερσυντέλικ dicit̃, q đ multo ante res cõpleta sit. συντέλικος .n. idẽ est qđ πεπληρωμένος hoc ẽ cõpletus, unde ὑπερσυντέλικος plusq̃ perfectus ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ προθέσεως ἢ τελέω. ῶ. q đ pficio significat. Sciendũ ãt παρακείμενον habere in se ipso ἄρτι hoc est nuper, quia τέτυφα ostẽdit rẽ nuper com pletã ὑπερσυντέλικος aũt τὸ πάλαι hoc ẽ multo ante. ἐτετύφειν enim rẽ multo ante completã ostẽdit. Si aũt præ terita incerta sint quãdo præterierunt, perficiunt ἀόριστοι ut ἔτυψα. incertũ est .n. utrum paulo ante, an multo ante præterierũt et propter hoc ἀόριστος. i. infinitum dicitur, & indeterminatũ. Sciẽdum ἀόριστον si assumpserit ἄρτι tantũ ualeṙ quantũ τὸν. quia ἔτυψα ἄρτι par ẽ τέτυφα hoc est uerberaui. Si autem πάλαι par est præterito plusq̃ perfecto nam ἔτυψα πάλαι par ẽ ἐτετύφειν. hoc est uerberaueram. Μέλλων aũt hoc ẽ futurum cum etiam ipse habeat latitudinem, debet suscipere diuisionem. Futura enim aut paulo ante futura sunt, aut mul to post. sed quoniam futura incognita sunt, incogni ta aũt nõ possunt tanquam ignorata diuisionem suscipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurũ. tamẽ athenięses diuiserunt ipsum in μετ' ὀλίγον μέλλοντα hoc est paulo post futurum, Inueniũtur igitur in uniuersum

uersum sex tempora ἐνεστὼς et μέλλων et quatuor diuisiones præteriti temporis hoc est παρατ'. παρακ'. ὑπερσ. ὁ ἀόρ.
¶ Horum auté cognationes sunt tres. Nam παρατ' cognationem cum ἐνεστῶτι habet ut τύπτω. ὁ παρατ' ἔτυπτον. quemadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus est (instanté enim et imperfectã habet significationé) unde merito a quibusdam latinorum præsens, instans imperfectum appellatur. Sic et παρατ' imperfectus é. nã iuxta extensã et imperfectã habet significationem. ὑπερσ cognationé habet cum παρακειμένῳ quia utrunq; significat rem perfectam licet παρακ' significet rem pauloante perfectã ὑπερσ uero multo ante. ἀόριστος autem habet cognationem cũ futuro, ut τύψω ἔτυψα. et uidetur contrarium esse. quonam enim modo præteritum potest affinitatem habere cum futuro. contrariũ enim est ut res præterita in futuro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον et μέλ inter se habere affinitatem. quoniam utrunque significat infinitum, siue indeterminatum et incertum, et enim ἀόριστος incertus est. sic etiam μέλλων ĩcertus existit.
Quæ cum ita sint nemo mirabitur non easdem consonãtes in omnibus temporibus sed alias ĩ aliis inueniri, quia quæ tempora habent cognationem inter se illa easdem consonantes siue litteras habent, sicut ẽ ἐνεστὼς. et παρατ' ut τύπτω ἔτυπτον. παρακ' καὶ ὑπερσ ut τέτυφα ἐτετύφειν. μέλ καὶ ἀόριστος τύψω. ἔτυψα. At μέλ' παρακ' &. β'. ἀόρ & μέλ β'. formatiuas literas coniugationis suscipiunt, quibusdam paucis exceptis sicut in sequenti figura annotatum est.

ἐνεστώς μέλλ. α. ἀόρ. μέλ. ἀόρ. β. μέλ.
ἐνεστ. β. ἀόρ. α. ὑπερσ. ὑπερσ. β. β.
β. β.

Πρώτη. π ω ψω φα π α ον ῶ
συζυγία φ ον ψα φειν φ ειν.
πτ. π

γ γ
Δευτέ- κ ω ξω χα κ α
ρα χ ον ξα χειν χ ειν ον ῶ
κτ κ

δ δ
Τρίτη. θ ω σω κα θ α ον ῶ
τ ον σα κειν τ ειν.

σω κα δα δον ῶ
ζ ω σα κειν δειν
ον ξω χα γα γον ῶ
τετάρτη ξα χειν γειν
σω κα δα δον ῶ
σσ ω σα κειν δειν
ον ξω χα γα γον ῶ
ξα χειν γειν

λ λ λ
μ μ μ α ον ῶ
πέμπτη ν ω ν ω κα ν ειν
ρ ον ρ κειν ρ
μν μ μ

α	φάω.
ε	δέω.
ι	τίω.
ο	βόω.
υ	δύω.
ω	ῥώω.

Ἕκτη ω σω κα α ον ῶ
ου σου [illegible] [illegible]

αι	παίω.
αυ	ψαύω
ει	σείω
ευ	εὕω
οι	οἴω
ου	κρούω.
υι	ὀπυίω.

χαρακτηριστικά

℃Dicuntur autem χαρακτηριστικὰ eo quod ſint, ſigna ſiue notæ cõiugationum. per ea enim cognoſcitur unũquodq; uerbũ quotæ cõiugationis ſit Nam quicquid præcedit ω finalem χαρακτηριστικὸν appellatur.

o mne uerbum incipit aut a uocali, aut conso-
nante. Si a uocali, aut a simplici, aut a diphthō-
go. Si a simplici, aut a mutabili, aut ab immu
tabili. Si ab īmutabili hoc ē η. ι. υ. ω. nulla fit uocaliū
mutatio ī præteritis, ut ἠχέω ἠχῶ ἤχεον ἤχουν ἤχηκα, ἠχή-
κειν, ἤχησα. ἰξύω ἴξυον. ἴξυκα, ἰξύκειν, ἴξυσα. ὑβρίζω. ὕβριζον
ὕβρικα. ὑβρίκειν ὕβρισα. ὠφελέω, ὠφελῶ ὠφέλεον, ὠφέλουν
ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰξύω et ὑβρίζω et similia
quanquā ab īmutabilib⁹ uocalibus incipiunt, easdem
tamē ī præsenti positione lōgas habent, in præteritis ue
ro natura quod augumentī ratione factū est, ancipites
enī sunt. ¶ Si aūt uerbū incipiat a mutabilibus uocali
bus hoc est ᾱ ε̄ & ō in præteritis mutātur ī longas, quā
mutationē temporale augumentū appellamus. ᾱ in η̄
cōmuniter mutatur, ut ἀκούω ἤκουον. ἠκήκειν, ἤκουσα. ἀνύω
ἤνυον. ἤνυκα ἠνύκειν, ἤνυσα. excipitur ἀηθέσσω ἀήθεσσον. ἀηδίζο
μαι ἀηδιζόμην propter alternitatē duorū η̄ η̄. excipit̄ et
ἄω spiro, cuius παρατατικὸς ἄον facit ne coincidat cū ἦον cuius
thema est ἔω. Et ἀΐω audio ꝙ ἄϊον facit, ut differat ab ἤϊ
ον qnod ibā significat. Si aūt ab ε̄ īcipiat uerbū ε̄ mu-
tatur in η̄ ut ἔδω ἦκα ἤκειν. ἐλεέω ἐλεῶ. ἠλέεον ἠλέουν ἠλέη
κα ἠλεήκειν ἠλέησα. Excipiūtur aliqua, in quibus ε̄ ma-
nens assumit ῑ in diphthōgum, hoc est ἔχω εἶχον. ἕπω εἵ
πον. ἕλω εἷλον. ἕλκω εἷλκον. ἕρπω εἵρπον. ἔθω. εἶθον. εἶκα. ἄχρηστα.
μέσος παρακ. εἶθα. īterposito ω̄ magno εἴωθα καὶ εἰώθειν. καὶ εἰω-
θὼς εὔχρηστα hoc est usitata. ἕω pro sedeo et induo εἶν παρακ.
εἷμαι

εἰκάχευσα. ὁ παθητικὸς εἶμαι. ὑπερσ. εἵμην. καὶ εἱμένος ἡ μετοχή, ἀνέχευσα. ἐθίζω εἴθιζον. ἐρύω εἴρυον. ἑλκύω εἵλκυον. ἑρπύζω εἵρπυζον. ἑστήκω μέλ. ἑστήξω. παρ. ἕστηκα. μέλ. ἕστηκα sine augumento. ὑπερσ. εἱστήκειν assumpto ι in diphthongum, ne coincidat cum proprio præsenti in secunda et tertia persona singularis numeri, hoc est ἑστήκεις ἑστήκει. ἑῶ εἴων. ἐρῶ εἴρων. ἑστιῶ εἱστίων. ἕπομαι εἱπόμην. ἐργάζομαι εἰργαζόμην. Si autem ab ο uertitur in ω magnum. ut ὁρίζω ὥριζον. ὀνομάζω ὠνόμαζον. et cætera. Inueniuntur tamẽ apud poetas huiusmodi uerba absq; auguméto iônum more ut ἄκησεν ἀντὶ τοῦ ἤκησεν. ἔλαυνεν ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

¶ Si uero a diphthongo incipiat uerbum, aut a mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc ē ει. ευ. et ου. nulla fit mutatio, ut εἰκάζω εἴκαζον. εὕδω εὗδον, καὶ ἀττικῶς ηὗδον sicut et εὔχομαι ηὐχόμην. et εὐφραίνομαι ηὐφράνθην et similia in quibus attici mutant ε in η. οὐρέω ῶ.. οὔρεον. ουν. Si autem a mutabili, hoc est αι. αυ. οι. eadé fit mutatio quæ in simplicibus uocalib⁹. Nam si ab αι incipiat uerbum uertitur α in η. et ι subscribitur unde ex propria diphthongo impropria fit. ut αἴρω. ᾖρον. ᾖρκα. ᾔρκειν. Si autem ab αυ uertitur α in η. ut αὐλέω αὐλῶ. αὔλεον ηὔλουν. ηὔληκα. Si autem ab οι uertitur ο in ω magnum, et subscribitur ι et fit diphthõgus impropria ut οἰκτείρω ᾤκτειρον ᾤκτειρα. annotantur aliqua in quibus nulla fit mutatio. ut οἰῶμαι οἰώθη. οἰμῶ οἴμησα. οἰνῶ οἴνωσα. οἰνίζω οἴνιζον οἴνισα. οἰστρῶ οἴστρωσα. οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ οἰω-

ρησπέλησα· διακίζω διάκισα· διακονομῶ διακονόμησα· διακοστροφῶ διακοστρόφησα. annotantur etiam secũdum quosdam οἰδαίνω et οἰκουρῶ.

Quandocunq; præpositiones nil plus significãt in compositione uerborum quam ipsa uerba simplicia fit consuetum augumentum in principio totius compositi, ut ἐνέπω ἤνεπον. καθεύδω ἐκάθευδον. Si autem plus significant quam ipsum uerbun simplex, fit augumentum inter præpositionem & uerbum, ut παρακούω παρήκουον. καταγράφω κατέγραφον. Aduertendum est in his compositis præpositiones abiicere ultimam uocalem, uocali sequente tam ĩ præsenti quam in præteritis ut παρέχω παρεῖχον. ex παρὰ et ἔχω. ἀπαυρῶ ἀπηύρων. ob quam rem etiam in uerbis a consonantibus incipientibus cũ in præteritis suscipiant ε syllabicũ augumentum pari modo præpositiones abiiciunt extremam uocalem ut λείπω ἔλειπον. καταλείπω κατέλειπον. At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis præpositiones mutant tenues in proprias aspiratas, ut ἅπτομαι καθάπτομαι. ἕπομαι μεθέπομαι. αἱρέω καθαιρέω. περὶ uero et ἀπὸ extremam retinent uocalem, etsi cum uerbis a uocali incipientibus cõponantur ut περιάπτω. περιέχω. προάγω προῆγον. προέργω προὔεργον. Sunt quae atticorum more in principio compositi augumẽtum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt, ut ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν. ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν. Quaedam intrinsecus ut ἀπολαύω ἀπέλαυον καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ ἐπε

χείρουν ἐγκωμιάζω ἐνεκωμίαζον ἐνθυμοῦμαι ἐνεθυμούμην.
Quædam etiam a δυς & ευ incipientia hoc idem faciũt, ut δυσαπιστῶ δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ δυσηρέστουν. εὐορκῶ εὐώρκουν εὐεργετῶ εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι εὐηγγελιζόμην. Sunt et quæ in principio duplex habent augumentum, ut δύναμαι ἠδυνάμην. βούλομαι ἠβουλόμην. μέλλω ἤμελλον. pro ἐδυνάμην et ἐβουλόμην. et ἔμελλον. Quædam uero in principio et in medio, ut ἐνοχλῶ ἠνώχλουν. ἀνορθῶ ἠνώρθουν. ἀνέχομαι ἠνειχόμην. παροινῶ ἐπαρῴνουν.
¶ Si autem Incipiat Verbum a consonate, Omnia præterita assumunt ἒ ψιλὸν in principio. quod syllabicum augumentum appellamus, ut σπείρω ἔσπειρον. ἔσπαρκα. ἐσπάρκειν. ἔσπειρα ἔσπαρον. At πρ'. præter ἒ etiã assumit consonantem præsentis, ut τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. licet hoc non sit uniuersale omnibus uerbis ut in proprio loco latius dicetur.

Formationes Verborũ Barytonorum modi indi indicatiui.

Ὁρισικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς.

Τύπτω a nullo fit cum sit thema totius uerbi. secunda persona a prima fit, extrema in εις mutata τύπτεις καὶ δωρικῶς τύπτες. abiecto ι καὶ αἰολικῶς τύπτης ει diphthongo in η mutata.

Tertia a secunda persona fit abiecto σ καὶ δωρικῶς τύπτει. καὶ αἰολικῶς τύπτη.

δυϊκά. ¶ Prima persona dualis numeri a prima plurali fit extrema syllaba in ον mutata. Nec mirum primã dualis personam formari a prima pluralis, licet numerus dualis ante pluralem esse uideatur, quia maiores et maxime æoles duali numero non utebantur, sed singulari tantummodo et plurali, quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis enim romani memores dualem numerum posteritatis usu receptum quasi nouellum usurpare uoluerunt. Is nanque sicut a primordio sermonis a natura proditi in obscuro habitus ignorabatur. sic diutius incertus inter utrunque numerum tam singularem quam pluralem latebat. Sero autem superuenientibus seculis scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus quasi intercalaris irrepsit. Et hac de causa apud ueteres raro reperitur. quoniam erroribus illaqueatis multiplicatur et cætera. Sed aduerte quod quandocunque prima persona pluralis desinit in μεν tunc prima persona dualis formari nõ potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. quarũ prima ẽ quod dualis numerus uerbi natura appetit extremam syllabam desinere aut in τον in actiuis, aut in θον in passiuis et sic formandum fuerat τύπτομεν τύπτετον. Altera regula est quod, omnis pars orationis suscipiens numeros debet formari per idem elementũ ut τυπτόμεθα τυπτόμεθον. exceptis pronoĩbus primitiuis, quæ a regula declinant. ut ἐγὼ ἐμοῦ. δυϊκὰ νῶϊ νῶ. πληθυντικά. ἡμεῖς ἡμῶν, et sic dicendum fuerat ἀπὸ

τοῦ

τοῦ τύπτομεν τύπτομον. διὰ τοῦ μ̄ Quare his duabus regulis
repugnãtibus, hac quidem appetente τ̄ illa uero μ̄, e-
uenit ut neutra optinuerit formãdi potestatem. quo fa
ctum est ut prima persona dualis numeri omniũ acti-
uorũ oĩno defecerit cũ p̃ma p̃sona pluralis in μεν sylla-
bam exeat. ℭSecunda persona a secunda plurali fit τε
in τον mutata, ut τύπτετε τύπτετον. potest etiam formari a
secunda singularis numeri, abiecto ι de diphthongo et
σ, et addita τον τύπτεις τύπτετον ℭTertia similis ẽ secun
dæ τύπτετον. Nam quandocũq; tertia p̃sona pluralis de-
finit aut in ι aut in αι tunc secũda et tertia dualis nume
ri similes sunt, alioqui dissimiles. ℭΠληθυντικά.
ℭPrima p̃sona pluralis fit a prima singulari ω magno
in ο paruũ mutato et addita μεν ut τύπτω τύπτομεν, καὶ δωρι
κῶς τύπτομες. ℭSecunda persona a prima fit penulti
ma ι ε et extrema in τε mutatis τύπτομεν τύπτετε. ℭTer
tia ẽt a prima fit extrema in σι cõuersa, et addita υ pe-
nultimæ, ut τύπτομεν τύπτουσι, et est similis datiuo plura
li p̃ticipii eiusdem tẽporis ut τύπτων τύπτοντος τύπτουσι.
nã regula ẽ quod tertia p̃sona pluralis præsentis tẽpo-
ris et futuri actiuorum similis est datiuo plurali parti
cipii euisdẽ temporis. At τύπτοντι dores dicũt ad simili
tudinẽ d̃ti singularis. Quo in loco aduertẽdum est q̃
tertia persona uerborũ desinens in ι sequente uocali
assumit ν ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam ι natura appe
tit ν quandocunque σ præcedit ipsum ι in fine
dictionis siue actu siue potestate ut τρωσὶν φοίνιξιν dati-

ui plurales ἀπὸ τοῦ ζὼς ζωός. et φοῖνιξ φοίνικος. Sic ĩ tertiis personis uerborũ in ῑ desinentibus ut τύπτουσιν τετύφασιν, τύψουσιν. Attici tamen etiam sequẽte consonãte addunt ν̄. Iones uero neq; cõsonante sequẽte, neq; uocali quod nos Athenis ĩ arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus αἵδ' εἰσ' ἀθῆναι θησέως ἡ πρὶν πόλις, et in fronte orientem uersus αἵδ' εἰσ' ἀδριανοῦ κοὐχὶ θησέως πόλις pro αἵδε εἰσὶν ἀθῆναι. et αἵδε εἰσὶν ἀδριανοῦ. Si .n. ν̄ additũ fuisset uerbo substantiuo εἰσὶ nõ abiecta fuisset ῑ extrema uocalis ꝑ apostrophum. Hoc idẽ et ῑ facit cũ tertia ꝑsona uerbi in id desinat, ut ἔτυπτεν ἔτυπτε. quod nõ faciunt secundæ personæ iperatiuoꝝ et si in ε ipsæ quoq; desinant, ut τύπτε τυπτέτω, C παρατ. Ἔτυπτον fit a prima persona præsentis extema in ον mutata, ac præposito ε syllabico increméto, quod cõmune est omnib⁹ præteritis uerboꝝ a cõsonãte incipiẽtiũ ut τύπτω ὁ παρατ. ἔτυπτον. Vel fit a gtõ participii præsentis tẽporis extrema syllaba abiecta, ac præposito ε incremento, ut τύπτων τύπτοντος ἔτυπτον. Sed hic aduertendum est quandocũq; præsens incipit a ρ præteritũ imperfectum accipere alterũ ρ et hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis temporis. nam regula est spm̃ thematis et in aliis temporib⁹ seruandũ esse, ut φιλῶ. παρατ. ἐφίλουν ecce hic seruatũ est φ. Si igitur simplici ρ ptm̃ ĩpfectũ scriberetur necessario tenui spiritu scribendũ eẽt. nã ρ et si in prĩcipio dictiõis aspiretur, nihilominus ĩ medio duarũ uocaliũ in eadẽ dictiõe simplici, exilẽ spm̃ hẽt, ut μέρος. χαίρω. φέρω. huius igitur grã ptũm ĩpfectũ geminatũ ρ hr̃e debet,

ut alterũ q̃dẽ hoc est ĩ q̃d prior syllaba desinit exilẽ spm̃ hẽat, alterũ uero a quo sequẽs syllaba initiũ hãbet aspiretur. quæ quidem syllaba in præsenti cum prĩcipalis sit aspiratur. nã quãdocunq; duo ρρ inueniũtur siue in simplici siue in cõposita dictiõe, alterum quidẽ exili spiritu, alterũ uero aspirato scribitur, ut πόῤῥω. ἄῤῥωστος. æoles tamen aspirationẽ oĩno fugiẽtes utrunq; ῤῥ exili spiritu scribere consueuerunt, ut κέῤῥω φθέῤῥω. σπέῤῥω. p κέιρω. φθείρω σπείρω. Cur aũt alterũ ῥ hocẽ primũ exilẽ spiritũ habeat hæc assignatᷣ ratio. nã apud græcos nulla ẽ dictio aut syllaba quæ in ullã aspiratarũ desinat. et ꝓpea ubi aliqua earũ geminãda est, prior mutatur in eam tenuẽ quae est ei ꝓpria, ut ἀτθὶς. σάπφω βάκχος. Si igitur utrunq; ῥῥ aspirareᷣ eueniret, ut prior syllaba ĩ aspiratã desineret. quod apud græcos absurdum ẽ. Est igitur cõmunis regula huius litteræ ῥ φ quãdocunq; ponitur ĩ ꝑncipio dictiõis aspiratur tãq̃ media inter uocales et cõsonãtes. ut ῥῆμα ῥέω excipiũtᷣ ῥάρος. ῥαρίας et ῥαεἶον. Quoniã ĩ noĩbus si ꝑma et ꝑa syllaba a ῥ ĩcipiãt, leuẽ spm̃ hr̃e debet. φ nõ fit ĩ uerbis neq; ꝑticipiis ut ῥέῤημμαι ῥεῤημμένα si ãt assumit secũ aut syllabã, aut dictionẽ desinẽtẽ ĩ uocalẽ, et fiat dictio una, geminatᷣ ῥῥ ꝑmũ q̃dẽ hẽt psilẽ alterũ uero daseã ut ῥίπτω ἐῤῥιπτον. ῥωστὸς ἄῤῥωστος. Poetæ tamẽ ĩ ꝑtis uerborũ q̃ a ρ incipiũt gratia metri simplici ῥ scibere aliquãdo cõsueuerũt. cõposita ẽt ab εὖ unico ῥ scribuntur ut ῥωστὸς εὔρωστος. ῥοῦς εὔρους habet. n. εὖ diphthõgus pronuntiationem secundæ consonãtis ἀμ-

θέρυτες uero & ἄρεκτον pp metrum simplici ρ̄ inueniuntur poetico more. ὅμηρος ὀδυσσείας α. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ. Tribus.n.modis duplicatur ρ̄ρ̄ aut p cōpositionē ut ἐπίρρημα aut p augumentū syllabicū, ut ἔρρηψα. aut per naturam, ut πύρρος. θάρρος. quibus aūt inest duplicatū natura in his dubitāt nōnulli utrum hoc seruādum sit, an utrūq; habeat ψιλήν. Est et aliud incrementū quod temporale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longā mutatur. quod cōmune est omnibus præteritis uerborum a uocalibus īcipientium, ut ἀκούω ἤκουον. Iones tamen omnino respuūt incrementū tā syllabicum q̄ temporale in omnibus præteritis. ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἄκουσε pro ἤκουσε. ἅψατο pro ἥψατο. Hoc idem et poetæ aliq̄n faciunt. Sunt et alia uerba a uocalibus incipiētia quæ partim differentiæ cā partim εὐφωνίας ptim solo usu nō augētur in prīcipio præteritorū ut supra dictū est. ¶ Secunda psona a prima fit ον in ες mutata, ut ἔτυπτον ἔτυπτες. Tertia uero a secunda abiecto σ̄ ut ἔτυπτε. & ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco aduertendū est ἴωνας consueuisse formare tertiā psonā pteriti impfecti, et primi & secundi aoristi actiuorū omniū abiicientes incremētū tā syllabicū q̄ tēporale & apponētes σκε syllabā. Sed quia horū penultima uaria est secundū uarias uerborū cōiugatiōes, scire ueli q̄ sit penultīa ī unaquaq; cōiugatiōe. Nā tertia psona pti ipfecti oīum barytonorum ε̄ hēt ante σκε ut ἔτυπτε τύπτεσκε. ἔλεγε λέγεσκε. ἔπειθε πείθεσκε. ἔφραζε φράζεσκε. ἄπειρε ἀπείρεσκε. ἤκουε ἀκούεσκε. Cir

cunflexorũ uero & terminatorum in μι ꝓprias habet
uocales quæ formatiuæ cõiugationũ appellãtur, hoc ẽ
ε α ο υ. ε quidẽ formatiua eſt primæ cõiugatiõis tã cir
cũflexorũ q̃ terminatoꝝ ĩ μι. α ſecũdæ. ο tertiæ. υ uero
quartæ uerboꝝ in μι tm̃. quoniã circũflexoꝝ tres ſunt
coniugatiões, ut ἐποίει ποιέεσκε. ἐτίθη τιθέεσκε. ἐβόα βόασκε.
ἵστη ἵστασκε. ἐχρύσου χρύσοσκε. ἐδίδω δίδοσκε. ἐζεύγνυ ζεύγνυ-
σκε. ℭAt tertia pſona pmi aoriſti oĩum uerboꝝ α hẽt
ante σκε cũ propria ſit uocalis primi aoriſti, et formari
poteſt a ſecũda pſona addita κε ut ἔτυψας τύψασκε. ἐποίη-
σας ποιήσασκε. ἔστησας στήσασκε. Si uero a tertia pſona for
mare uoluerimus ſecundũ regulæ præceptionẽ ε in α
iterũ mutandum erit et ἔτυψε τύψασκε & ſic in aliis cõiu
gationibꝰ. ℭTertia uero pſona ſecũdi aoriſti barytono
ꝝ & circũflexorũ omniũ ε habet ante σκε ut ἔτυπε τύ-
πεσκε. ἔφλεγε φλέγεσκε. ἔδουπε δούπεσκε, cuius thema ẽ δου-
πέω. ῶ. ἔμυκε μύκεσκε ἀπὸ τοῦ μυκάω. ῶ. ℭAt tertia pſona
ſecũdi aoriſti uerborũ in μι eaſdẽ uocales habet, quas
tertia pti ipſecti eorũdẽ uerborũ. ut ἔθη θέσκε ſicut ἐτίθη
τίθεσκε. ἔστη στάσκε. ſicut ἵστη ἵστασκε, ἐδίδω δίδοσκε. ἔδυ δύσκε.
ἰλιάδος θ. αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴαν-
τα. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc aũt imitati poetæ pmã ẽt & ſecũdam
pſonã ſinglr̃m ac tertiã plr̃m, qm̃ oĩno ſimilis ẽ pmæ ſin
gulari horũ tẽporũ hoc eodẽ mõ formãt. ut τύψεσκον
τύψεσκες & τύψεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uero & ἐβί-
βασκε. et ἐγίνωσκε & ſimilia quæ augumentũ ſuant, has
nõ ſequũtur regulas cum ionica nõ ſint, Sed a uerbis ĩ

σκῶ deducũtur hoc ē διδάσκω ῥίπτω ἀσκῶ γηρώσκω. ❡ Δυϊ-
κά. ❡ Prima pſona dualis nõ fit ꝓpter duas regulas in
uicẽ repugnãtes ut dictũ eſt. Secunda uero a ſecunda
plurali τε in τον mutata ut ἐτύπτετε ἐτύπτετον. Tertia
a ſecunda duali τον in την cõuerſa ἐτυπτέτην, quæ in-
terſe diſſimiles ſũt, cũ tertia pluralis nec i ĩ deſinat nec
ĩ ᾶι. Πληθυντικά. ❡ Prima pſona a prima ſingulari fit.
interpoſita μεν ut ἔτυπτον ἐτύπτομεν. Secũda a prima ο
in ε et μεν in τε mutatis. ut ἐτύπτετε. Tertia uero nõ fit
a prima plurali, nec pares habet ſyllabas ſed magis ſimi
lis ẽ primæ ſingulari, ut ἔτυπτον. Nam cum participiũ
actiuum deſinit in σ ὀξύτονον tunc tertia perſona plura
lis par eſt ſyllabis primæ plurali. ut τετύφαμεν τετύφασι. ἐ
τετύφειμεν ἐτετύφεισαν. quia participiũ præteriti perfecti
ideſt τετυφὼσ in σ deſinens acuit ultimam alioquin
diſpares ſũt, et tũc tertia perſona a gtõ ſui pticipii fit ab
iecta τοσ ſyllaba ac ε cõi incremento addita ut τύπτων
τύπτοντος ἔτυπτον. ut prima ſingularis, et τύψας τύψαν-
τος, ἔτυψαν. et τυπῶν τυπέντοσ, ἔτυπον. Et hoc de ſolis præte
ritis eſt intelligendũ. nam præſens & futurum hãc regu
lã nõ ſequũtur. Inueniuntur tamen ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐ
δολίουν tertia pſona pl'is pti ĩpfecti ἀντὶ τοῦ δολιόω.ῶ. et ἐμάθο
σαν, pro ἔμαθον ϗ ἔιδοσαν pro ἔιδον et ſimilia bœotorum ſi
ue chalcidicorũ more, Cõſueuerũt.n. ipſi bœoti ĩ iis q̃
nõ hñt pticipiũ ĩ σ ὀξύτονον, hoc ẽĩ ptõ ĩpfecto, & in ãbo
bꝫ aoriſtis actiuorũ pares facere et ꝑmã & tertiã pſonã plu
ralis nũeri, ut ἐτύπτομεν ἐτύπτοσαν et ἐτύψαμεν ἐτύψασαν et

ἐτύπημεν ἐτύπησαν. αὐτὶ τὸ ἐτύπησαν: contra uero ī iis q̄ hñt pticipiū ī σ ὀξύτονον declinatū p ντ hoc ē ī aoristis passiuis oīum uerborū subtrahentes penultimā uocalē & se quētē cōsonātē hoc ē ι & μ pmæ psonæ pluralis faciūt tertiā pluralē ut ἐτύφθημεν ἐτύφθεν ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν. αὐτὶ τὸ ἐτύφθησαν ἐκοσμήθησαν. ἐλ ια̂δος γ αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. Etiā in ptō ipfecto & ī̃o aoristo uer borū actiuoꝝ in μι desinētiū cū eius ptcipiū desinat ī σ ὀξύτονον et declinet p ντ ī eadē psona faciūt syncopā.nō tamē eodē mō ut ἔφαμεν ἔφαν. ἔστημεν ἔσταν. ἔβημεν ἔβαν. ἔδομεν ἔδω. pro ἔφασαν ἔστησαν ἔβησαν. ἰλιάδος. δ. οἱ δ' αὖτις ἐῦ πεύχεσθω, μνήσαντο δὲ χάρμης. pro ἔδυσαν. ꝑ. ¶ Τέτυφα a futuro fit extrema syllaba ī φα mutata. Vbi aduertēdū ē ptm̄ pfcm̄ quo ad ultimā & péultimā syllabā fieri a fu turo, sed quo ad pncipalē a ptō īperfcō fit ut qbusdā pla cet. nā si ptm̄ īperfectū īcipit a lōga siue nā siue positiōe ab eadē īcipit & ptm̄ pfectū ut ἦχον ἤχηκα. ἔσπειρον ἔσπαρκα. ἦχον. n. hēt pmā natura lōgā hoc ē η ἔσπειρον uero positiōe qa post ī uocalē breuē duæ sequunt cōsonātes σ. τ. & τ si a breui aut a coī tūc ptm̄ pfectū duplicat p̄ntis cōso nātē cū coī augumēto ε, ut τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. κείρω ἔκειρον κέκερκα. nā ἔτυπτον pmā hēt breuē qm̄ post ε sola & simplex cōsonās sequit uidelicet τ. ἔκειρον uero cōem quia post ε duæ sequūtur cōsonantes ex quib᷒ p or ē mu ta hoc ē κ altera uero liqda hoc ē ρ. nā muta cum liqui da siue ī mutabili hoc ē λ. μ. ν. ρ. cōem faciūt syllabā. Incipiētia tñ a πν & χρ nō reduplicant p̄ntis consonan tem licet sit muta cum liquida διὰ τὴν κακοφωνίαν

ut συνωθίζω ἐσυνώθικα. γρηγορέω ῶ. ἐγρηγόρηκα. Etiam incipientia a ῥ nō reduplicāt. ut ῥίπτω ἔρριφα. nō āt ῥέρριφα. at ῥερυπωμένα & similia poetica sūt. Quæ uero a dēsis incipiūt gemināt quidē cōsonātem, den sis tamē ī proprias tenues mutatis cū īter se ἀντίστοιχα sint, & una ꝑ alia ponatur. ut θείνω τέθεικα. φράζω πέφρακα. χαίρω κέχαρκα. Inueniūtur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι ῶμαι. et κέκτημαι ἀπὸ τοῦ κτάομαι ῶμαι. & πέπταμαι ἀπὸ τοῦ πτάομαι ῶμαι. ī quib⁹ ptm̄ priorē repetit cōsonantē, licet nō sit muta cū liquida. quo ī loco sciri uelim priorē geminatarū syllabā commune esse, qa μν. κτ. & πτ. secundū Herodianū cōem faciūt syllabā in metro sicuti muta cū liquida. Quo ad ultimā uero et penultimā ptm̄ pfectū fit a futuro extrema ī φα mutata ut τύψω τέτυφα. & hoc in ꝑma cōiugatione barytonorū ī qua futurū hēt ψ & ptm̄ φ. ī ꝯa uero futurū hēt ξ & ptm̄ χ ut λέγω λέξω λέλεχα. At ī oībus aliis coniugatiōibus tā barytonorū quā circunflexorū, & terminatorū in μι futurū habet σ & præteritum κ ut πείθω πείσω πέπεικα. φράζω φράσω πέφρακα. ἀκούω ἀκούσω ἤκουκα. ποιέω ῶ. ποιήσω πεποίηκα. τίθημι θήσω τέθηκα. καὶ τὰ λοιπά. ī quibus σω extrema futuri syllaba ī κα mutata fit præteritum perfectum. Verba tamē q̄ntæ coniugationis & si actu non habent σ in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν natura tamen illud appetunt cum sit propria consonans futuri. Aeoles enim per σ huiuscemodi futurum enunciare consueuerunt. quo in κ conuerso ac īmutabili manente fit præteritū perfectū ut ψάλλω.

λω. ψαλῶ κοινῶς καὶ ψάλσω αἰολικῶς. τοῦ ἔψαλκα. σπείρω σπερῶ ἢ σπέρσω ἔσπαρκα. Habentia uero μ, seruant quidē ipsum μ in præterito perfecto, sed interponūt η inter μ et κ propter ineptam consonantium structuram, debebat.n. esse ab eo quod ē νέμω νεμῶ νένεμκα. et ab eo quod est βρέμω. βρεμῶ βέβρεμκα, at νενέμηκα dicimus et βεβρέμηκα. nā μ ante κ neq; in cōprehēsione syllabarū neq; in distictione ponitur. idcirco huiusmodi uerba aberrauerunt a barytonorū uerborum regula et secuta sunt circūflexorum formā. et hæc sunt quæ ab ātiquis sānotata inuenimus. Δέμω δεδέμηκα καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω νενέμηκα. βρέμω βεβρέμηκα. τρέμω τετρέμηκα. τέμνω καὶ τέμω τετέμηκα ἢ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμνω ἢ κάμω κεκάμηκα ἢ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω γεγέμηκα. ¶ De sinētia uero in νω non seruant ν in præterito actiuo sed ī γ couertunt. et hoc propter κ sequens (nam ν ante π. κ. ξ. χ. semper uertitur in γ) ut φαίνω φανῶ πέφαγκα. μένω tamen μεμένηκα facit tanq̄ a themate circūflexo deductum. At disyllaba habentia ante ν siue ι siue ει diphthongū, siue υ prorsus abiiciūt ν in præterito ut κλείνω κέκλεικα. κτείνω ἔκτακα. θύνω τέθυκα. sed haec pauca sunt. Penultimā etiam eandem habet praeteritū cū futuro. ut τύψω τέτυφα. πείσω πέπεικα. Excipiuntur disyllaba primae et secūdae coniugationis habētia ε in penultima praesentis in quibus attici faciunt propriū praeteritū mutātes ε in ο ut κλέπτω κέκλεφα κοινῶς καὶ κέκλοφα ἀττικῶς. πέμπω πέπεμφα κοινῶς ἢ πέπομφα ἀττικῶς

Annotãtur ét uerba disyllaba qui tae cõiugatiõis quae i penultía futuri hẽnt ε quo i α mutato faciũt præteritũ ut σπείρω. σπερῶ ἔσπαρκα φθείρω φθερῶ ἔφθαρκα. Hoc ét ad uertẽdũ é φ oé ptm̃ i κα lõgã hñs penultimã si abiicit κ corripit eandé penultimã ionũ more ut βέβηκα βέβαα. ἕστηκα ἕσταα. δέδοικα δέδια μετὰ τῶν ἑξῆς. γέγονα γέγαα.. τέθνηκα ét & λέλυκα corripiũt penultimã q̃q̃ i futuro ꝓducta sit. ῡ. n. anceps é. ℭSecũda pſona a prima apposito σ ut τέτυφας. ℭTertia ét a pría α in ε conuerso τέτυφε. ℭΔυϊκὰ pría pſona nõ fit. secũda τετύφατον & fit uel a pría singulari addita τον uel a ſc̃a plurali τε i τον mutata τετύφατε τετύφατον. tertia secũdæ similis é. ℭΠληθυντικά. Prima pſona a ꝑma singulari addita μεν τέτυφα τετύφαμεν. καὶ δωρικῶς τετύφαμες. ſc̃a pſona a pría fit extrema i τε cõuersa τετύφατε. tertia ét a prima μεν in σι cõuersa τετύφασι. καὶ δωρικῶς τετύφαντι. sicut ἑστήκαντι ἑστήκασι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

De præterito attico.

Vãdocũq; uerbũ icipit a mutabilib⁹ uocalib⁹ uidelicet ab α ε. & ο. sequente consonãte in quã nõ desinit ꝑma syllaba sed q̃ potius sit prĩcipiũ secũdæ ut ἐρείδω nec a longa icipiat uerbũ ut ᾄδω, Attici faciunt ꝓpriũ ptm̃ actm̃ mediũ & passiuũ ꝑncipales duas lrãs pſentis præponẽtes cõi ptõ & tertiã syllabã a ꝑncipio corripiẽtes si triũ syllabarũ numerũ excesserit ut ἀγείρω ἤγερκα κοινῶς καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς. καὶ ἀγήγερμαι ptm̃ passiuũ. ἀκούω ἤκουκα. καὶ ἤκουα μετὰ τῶν ἑξῆς ἀκήκοα ἀττικῶς ἀλείφω ἤλειφ-

φα· κοινῶς καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. Quo in loco illud sciendum est præteritum actiuū et passiuū atticum non esse paucioꝝ quatuor syllabarum. uult enim habere principalem syllabam præsentis temporis & eam semper breuem. quoniam præteritū atticum nunquam a longa principiū habet. nā nihil aliud ē atticū augumētum quam quædā reduplicatio et oīs reduplicatio breuisē et cætera. Secūdam & tertiam per eandē consonatē geminatā. Quartā uero per formatiuam literā præteriti perfecti, quā græci χαρακτηριστικὸν appellāt, ut ἐρήρεικα ἐρήρεισμαι· ἀπὸ τοῦ ἐρείζω idcirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα qđ est præteritum actiuum atticum regulariter formatū ἀπὸ τοῦ ἦκα. cuius thema est ἔδω assumpsit δο syllabam κατ᾿ ἐπένθεσιν. ut ī eo eadem consonans præsentis hoc est δ in secūda et tertia syllaba repeteretur et sic ex trisyllabo tetra syllabū, factum est ἀγήοχα uero hoc eodē modo formatum ἀπὸ τοῦ ἄγω· ἦχα ἢ ἀττικῶς ἄγηχα ἢ ἐπεκτάσει τῆς γο συλλαβῆς ἀγήγοχα abiecit alterum γ διὰ τὴν κακοφωνίαν. Medium uero præteritū trium esse posse. nam primā syllabā eandē esse oportet cū prima praesentis, sicut in actiuo et passiuo. secūdā uero et tertiā per eandē cōsonantē geminatam enunciari oportet. quae quidē cōsonans ēt formatiua litera ē praesentis temporis, et pti medii. ut ἄρω ἦρκα· ὁ μέσος ἦρα κοινῶς καὶ ἄρηρα ἀττικῶς cuius extrema p ρ quæ ē ei propria formatiua, enūciat̃ et eadē bis repetitur ī secūda et tertia syllaba secūdum regulae præceptionē & ἔδω ἦκα καὶ ὁ μέσος ἦδα καὶ ἀττικῶς ἔδηδα

ὄλω ὄλολα. ὄπτω ὄπωπα. In quibus ſuperfluum eſt dicere
quanta ſit ultima quæ a principio tertia exiſtit, cum il
lud conſtet præterita omnia in α deſinentia finalem
ſyllabã corripere. Sunt quædam uerba ab ο incipiētia.
quorũ præterito ſolũ ε attici præponere conſueuerũt.
ut ὅραμα ἑώρακα. ὤγα ἔωγα. unde ἀνέωγα. ὦσμαι ἔωσ-
μαι. ὤνημαι ἐώνημαι. at ἔοικα medium præteritum ἀπὸ τοῦ
εἴκω. cuius thema hoc εἴκω non ab ο ſed ab ει diphthon
go principium habet, idem patitur. hoc idem faciunt
in præterito imperfecto ut ὁρῶ ἑώρων. ὠνοῦμαι ἐωνούμην.
Et in aoriſtis ut ἧκα ἕηκα. ἧκας ἕηκας. ἧκε ἕηκε. unde ξυνέηκε. εἶπον
ἔειπον. ἔειπες. ἔειπε. unde προσέειπε. ὠσάμην ἐωσάμην μετὰ τοῦ ξ
ἀπὸ τοῦ ὠθοῦμαι. ſed hæc magis poetica ſunt. In qui-
bus aduertendum eſt uocales præteritis communibus.
atticorum more præpoſitas præſentis ſeruare ſpiritum
ut ἐλεύθω ἤλευθα. ἐλήλυθα. αὐθεντῶ ηὐθέντουν ἐηὐθέντουν. ὁρῶ ἑώρων.
ἑώρακα. ὠνῶ ἐώνηκα. ἐώνημαι. Eſt enĩ regula. ὅτι τὰ ἀττικῶς
αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc ē attice
aucta ſpiritum præſentis ſeruant. ſed quoniam dictum
eſt tertiam ſyllabam corripiendam eſſe. aduertendum
eſt quo pacto id ſit faciendum. quia η mutatur in ε ut
ἀλήθω ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω in ο ut ἐρωτῶ
ἠρώτηκα ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongꝰ ει. uel ευ.
uel οι. uel ει. quidẽ abiicit ε ut ἀλείφω ἤλειφα ἀλήλιφα. ἐρή
ρεικα. τῇ ἀπὸ τοῦ ἐρείδω nõ abiicit ε ne coincidat cũ hoc
praeterito ἐρήρεικα cuius thema eſt ἐρείζω διὰ τοῦ ζ qđ con
tẽdo ſignificat hoc idẽ facit & eius praeteritũ mediũ, &
passiuum

passiuũ,ut ἐρείδω ἐρήρεικα. ἐρείδομαι ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται ue
ro tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἐρήρεισται tertia sin
gulari ἀττικῶς corripit tertiã nõ ι sed ι abiiciẽdo cõtra
regulam iam dictam qđ factũ est nõ atticorũ more sed
ionum. ει abiicit ι ut ἐλαύνω ἤλαυκα. ἐλήλυκα & μέσ' ἐλήλυ
θα. οι uero abiicit ι ut ἑτοιμάζω ἡτοίμακα, ἐτητόμακα. ου ue
ro abiicit υ, ut ἀκούω ἤκοκα. & μέσος ἤκοα ἀττικῶς ἀκήκοα. Est
autẽ quãdo dores ι huiusmodi ptis atticis tertiã natura
longã seruãt,ut ὁρῶ ὁρήσω ὥρηκα. ὁρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiã
qđ ab ἤλειμμαι præterito cõi fit cuius thema ẽ ἀλείφομαι
tertiam hẽt productam non tamen natura cũ ex ει di-
phthõgo abiectum sit ι sed positione quoniam non li
cuit ullo modo abiicere μ consonantẽ quæ extremam
syllabam præcedit cum sit de eius formali essentia qđ
quidem accidit omnibus passiuis præteritis quæ ante
μαι finalẽ aliquam habent consonantem ἀλάλημαι ue-
ro et ἀκάχημαι αἰολικὰ sunt & præsentis temporis uerbo
rum in μι ut eorum testantur pticipia hoc est ἀλαλήμε-
νος, ἀκαχήμενος. quæ accentum habent in antepenulti-
ma, sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι ẽt ut qui
busdam placet præsentis tẽporis est. Sed de his in tracta
tu uerborum in μι plenius dicetur. Sciendum est etiã
quando præsens incipit a λ siue μ atticos abiicientes
primum λ siue primum μ et interponentes ι facere
proprium præteritum ut λείβω λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλει-
φα ἀττικῶς μείρομαι μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι.
ἀττικῶς.

k

Ὑπερσυντέλικος.

Τετύφειν. fit a præterito perfecto extrema ī ειν mutata ut τέτυφα ἐτετύφειν. Habet.n.eādē principalē cū præterito perfecto a uocali incipiente.ut ἀκούω ἤκουκα. ἠκούκειν. σπείρω ἔσπαρκα ἐσπάρκειν. si uero præteritū ī perfectum incipiat a consonante ab eadem et præteritū plusq̄pfectum principiū habet. præposita etiā.ε. uocali ut τέτυφα ἐτετύφειν. λέλειχα ἐλελείχειν. Hoc in loco illud ānotandū ē quod quēadmodū attici faciunt,ppriū præteritum perfectū actiuū,medium,& passiuum quādocunq; uerba,incipiunt ab aliqua mutabiliū uocalium hoc est α.ε.et ō præponentes duas principales literas præsentis cōi præterito, ac penultimā corripiētes. eodē modo faciunt et præteritum plusq̄ perfectū eorūdem uerboꝝ,augētes insup principalē uocalem. quæ semper in prō perfecto attico corripitur. qm̄ regula est uerba a breui uocali incipientia,in pterito plusq̄ perfecto attico tēporaliter augeri. ut ἀγήοχα ἠγηόχειν. ὀρώρυχα ὠρωρύχειν ἀκήκοα ἠκηκόειν Excipitur ἐλήλυκα ꝯ μέ ἐλήλυθα quod ἐληλύκειν et ἐληλύθειν facit absq; augumento. Excipit etiam ἐώλπειν medium præteritum plusq̄ perfectū ἀπὸ τοῦ ἔολπα,et ἐώργειν ἀπὸ τοῦ ἔοργα et ἠώκειν. ἀπὸ τοῦ ἔοικα quorum prima corripitur,media uero producitur. καὶ οὐ παρὰ βιβασμὸν τοῦ χρόνου hoc est p transitionē tēporis,nam ἠόλπειν et ἠόργειν. et ἠοίκειν dicēdum fuerat secundum atticorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est iones dissoluētes ē diphthōgum primæ personæ in εα

et abiiciētes ν̄, ἐτετύφεα dicere ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν et ἐπε-
ποιήκεα ἀπὸ τοῦ ἐπεποιήκειν At in tertia pſona diſſoluētes εῑ.
in duo εε ἐτετύφεε ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει καὶ ἐπεποιήκεε ἀπὸ τοῦ ἐπε-
ποιήκει dicere et ᾔδεε ἀπὸ τοῦ ᾔδει. ἰλιάδος σ̄ οὐδέ τις ἄλλος ᾔδε-
ε, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cur autē abiiciunt ν̄
in prima pſona hæc aſſignatur rō, nā ᾱ ἀπωστικὸν ἢ ἀποβλη-
τικὸν ἐστὶ τοῦ ν̄ hoc ē abiectiuū. niſi dictio ex declinatiōe
in ν̄ deſinat. ut ἡ μοῦσα τὴν μοῦσαν. ἔτυψα ἔτυψαν tetia pſo
na pluralis primi aoriſti. ſed in his quæ patiūtur et ubi
nulla ratio īflexiōis ī ν̄ cogit deſinere, omnino illud
abiicit, ut ξέρξην ξέρξεα nō autem ξέρξεαν, ſolutiōe η̄ ī εα
et ἦνεα et ἐτετύφειν ἐτετύφεα. Diſſoluūt quidē εῑ diphthō
gum in εα ī prima pſōna cum ᾱ ſit, formatiua litera pri
mæ pſonæ ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia pſona ī duo εε̄
qm̄ ε̄ eſt formatiua lrā tertiæ pſonæ ut ἔτυπε, τέτυφε, ἔτυ
ψε. (Loquor de ītegris dictiōibus., nā ἐβόα ex ſynæreſi
eſt ἀπὸ τοῦ ἐβόαε.) Attici uero cōtrahētes ε̄ & ᾱ ī η̄ in pri
ma perſona & duo εε̄ etiam in η̄ in tertia perſona dicūt
ἐτετύφη ἐγὼ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ. καὶ ἐτε-
τύφει ἐκεῖνος. hoc eſt uerberaueram ego, & uerberauerat
ille. ſic ἐκεχήνη ἐγώ, καὶ ἐκεχήνη ἐκεῖνος, ὡς παρὰ ἀριστοφάνει, ὅτε
δὴ ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον, ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσ
δοκῶν. ſic ᾔδη ἐγὼ καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. ἰλιάδος ᾱ. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα
τά τ' ἐσσόμενα. πρό τ' ἐόντα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia perſona in
quibus nulla uidetur ratio cur extremæ ſyllabæ tam
primæ q̄ tertiæ perſonæ ἰῶτα ſit ſubſcribendū, & ſi in
quibuſdā codicibus īueniatur, qđ ſcriptorū errore ar

bitror potius accidisse q̃ ulla ratione. Secũdæ .n. psonæ & tertiæ singularis numeri pares uolũt hẽre uocales cũ ppriis primis psonis quando sũt pariũ syllabaꝶ, ut ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε· τέτυφα τέτυφας τέτυφε. Si igitur pma psona p unam uocalẽ legitur, ut ᾔδειν ἐγώ, et secũda psona et tertia p unã uocalẽ legẽdæ sũt. sicut ĩ magno etymologico. Eustathiꝰ tamẽ ἐν τῷ περὶ τῆς ἰδιοτητος sup his tradit nõ simpliciter ex iis quæ sunt ᾔδειν et ἐπεποιήκειν et similia p solutionẽ ᾔδεα et ἐπεποιήκεα facta eẽ sed ex atticis hoc ẽ ᾔδη et ἐπεποιήκη quæ ab eis uidelicet ᾔδειν et ἐπεποιήκειν facta sũt. tradit .n. heraclides atticos talia pterita plusq̃perfecta ĩ η solo terminare dicentes ᾔδη ἐπεποιήκη ἐνενοήκη. Et sicait Panætius scripturas habere apud Platonẽ. & thucidides huiusmodi consuetudine attica usus ẽ. et has diuisiones ex his dicit Iones pprie proferre ᾔδεα dicẽtes resolutione η in εα hæc Eustathius. Sed utcunq; accipe uoluerimus siue ex solutione crasim fieri ᾔδεα ᾔδη siue ex crasi solutionẽ ᾔδη ᾔδεα apparet ἰῶτα nullo modo extremæ syllabæ subscribendũ esse. At in prima syllaba huiꝰ pti ᾔδη subscribit̃ ι atticorũ more qui ε ptõꝶ in η mutare consueuerũt siue solum siue in diphthõgo ut εἰδυνάμην ᾐδυνάμην ἐβουλόμην ἠβουλόμην. sic ᾔδειν ἀπὸ τοῦ εἴδω μέσου ῥῆμα. ζοπή τοῦ ε εἰς η σὺν ὑπογεγραμμένου τῷ ι. εἴδω tñ in usu nõ est sed οἶδα. Dores ẽt has tertias psonas p η enũciare cõsueuerũt θεόφιλος ἦ ἤκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη pro ὀπώπει. Secũda psona a pma fit ν ĩ σ mutato ἐπεπύφειν ἐπεπύφεις. Tertia a secũda abiecto σ ἐπεπύφει

ἐτετύφθ κοινῶς ἐτετύφειτε ἀττικῶς ἢ δωρικῶς ἐτετύφειτ ἰωνικῶς. ¶ Δυϊκά. Secunda persona a secunda plurali τε ἰ τῶν mutata ἐτετύφειτε ἐτετύφειτον. Tertia a secunda duali τὸν in την conuersa ἐτετυφείτην. ¶ Πληθυντικά. Prima pſona a prima singulari interiecta μεν ἐτετύφειν ἐτετύφειμεν. Secũda a prima μεν in τε conuersa ἐτετύφειτε. Tertia etiã a prima μεν in σαν conuersa ἐτετύφεισαν, καὶ ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφεσαν ὡς ᾔδεσαν. ¶ Ἀόριστος β΄.

Τυψα a futuro fit ω in α mutato, ac cõmuni augumento siue syllabico. siue temporali præposito. seruata ẽt eiusdem futuri cõsonante ante α finalem ut τύψω ἔτυψα ἀγοράζω ἀγοράσω ἠγόρασα. Excipiuntur ἔθηκα ἀπὸ τοῦ θῶ, et ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniam nõ seruãt cõsonantem futuri nã enũciandi fuerant, alter per ψ ut ἔψω ἔψα. Alter uero per ξ ut ἐνέγξω ἤνεγξα. Excipiuntur et ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι, & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι. καὶ ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω hoc ẽ mitto. qui quidẽ ἀόριστοι licet enunciandi fuerãt per consonãtem suorum futurorum hoc est σ ut ἔθησα. ἔδωσα. ἧσα. in usu tñ habẽtur p κ. Ab ἔθηκα tamen fit ἔθηον ἐπειπὼ τὸ προστακτικὸν sicut ab ἔτυψα τύψον τὸ ἐκ τῶν δυαδικῆς, οἱ δὲ ἄλλοι μένει ταῦτο ἀο λλεῖς, ἔθηκε δέσων ὁ μαῶσι ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ ἔθηκε δῶς τὰ πρῶτα θεοῖς καὶ χρεῖα γίνοντο. et ἐθ᾽ ὡς ἔθηκαν τος. καὶ ἐπήμην. μέ. β΄. α΄. unde ἀπεθήμην. Ab ἤνεγκα uero ἠνεγκάμην. μέ. β΄. α΄. unde ἐνεγκαι ἐνεγκάτω τὸ προστακτικὸν φ his duobus ἀορίστοις euenit quia π et κ & si mutæ sint, sũt tamen dimidium consonantium eorum futurorum hoc est ψ et ξ nam

ψ nim habet π et σ. ξ uero κ & σ. ὁ ἡρωδιανὸς φησί. ὅτι οἱ φυλάξαντες τὸ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν εἶναι παρὰ τοῖς ὀφ-λεύειν ψα. τὸ ἤνεγκα ὤφειλεν ἤνεγξα. excipiuntur etiam ἔ-χευα ἔχεα ἀπὸ τοῦ χεύω & ἔκηα ἀπὸ τοῦ καίω καὶ ἔσευα ἀπὸ τοῦ σεύω. καὶ ἤλευα ἀπὸ τοῦ ἀλεύω qui cum omnino abiiciāt futuri consonantem pure enūciantur. Penultimā uero eādē habet cū futuro & uniuersaliter natura aut positione productam ut ἀκούω ἤκουσα, τύψω ἔτυψα. aliquādo uero natura et positione ut ἧμψα. sed quoniam penultima futuri nō semp existit lōga sed aliquādo cōmunis ut δύω δύσω Aliquādo uero breuis, sicut in uerbis quintæ cōiugationis. Aduertēdū quomodo ea producatur in primo aoristo, Nam si penultīa futuri circunflexi huius-modi uerborū α ab ipso themate fuerit uertitur in η in primo aoristo. ut ψάλλω. ψαλῶ ἔψηλα. ἀγάλλω ἀγαλῶ ἤγη-λα si α ἀπὸ τῆς αι διφθόγγου τοῦ ἐνεστῶτος, similiter in η uertit͛ ἔθει ἰωνικῶ ut καθαίρω καθαρῶ ἐκάθηρα χαίνω χανῶ ἔχηνα. Hoc idem et Attici faciunt ut μιαίνω μιανῶ ἐμίηνα. σημαίνω ση-μανῶ ἐσήμηνα καὶ ἐσημηνάμην Cōmuniter uero ἐσήμανα. et et ἐθέρμανα et ἐχλίανα dicit͛ a existēte lōga. si ε, assumit͛ ι in diphthōgum. ut σπερῶ ἔσπειρα. si ι breuis, aut υ pducū-tur (bitēporeæ. n. sunt) siue ancipites ut κείνω κεινῶ ἔκει-να. θύρω θυνῶ ἔθυρα. sunt et qui penultimam correptā ser-uant ut ἐτέλεσα. ἔζεσα. ἐγέλασα. ἤνυσα. ἔφρασα. ἔπτυσα. ἐπέρασα et ἤροσα. quam poetæ duplicato σ rationabili-ter producūt. ut ἐτέλεσσα. ἔζεσσα. ἐγέλασσα. secunda, per-sona, a prima fit addita σ. ut ἔτυψα ἔτυψας. Terria a pri-ma α in ε mutata ἔτυψε. ¶ Δυϊκά. Secunda persona a se

cunda plurali fit τε in τον cōuersa ἐτύψατε ἐτύψατον. Tertia uero a secunda duali τον in την conuersa ἐτυψάτην.

¶ Πληθυντικά. Prima persona a prima singulari addita μεν syllaba ut ἔτυψα ἐτύψαμεν Secūda a prima μεν in τε mutata ἐτύψατε. Tertia uero nō a prima plurali sed a gtō sui participii fit, cū nō sit oxytonū abiecta τος sylla ba, ut τύψας τύψαντος ἔτυψαν.

Ἀόριστος β'.

[S]Ecundus aoristus actiuo℞ a priori fit mutata finali ī ον breuem, & figuratiuo posito ante ον loco eius litteræ quæ finalem præcedit in primo aoristo & ē pariū syllaba℞ cum primo si sit a barytono themate, ut τύπτω ἔτυψα ἔτυπον. Si aūt a circūflexo, minuitur una syllaba, ut δουπῶ ὠ. δουπήσω. ἐδούπησα ἔδουπον. Quia quā docunq; futurum primum superat præsens circunflexū tūc medium ptm̄ minuitur una syllaba ab actiuo. Secūdus aoristus a primo. secundū futu℞ a primo, abiiciendo penultimā uocalē & consonantem sequentem hoc ē η̄ ut κτυπῶ κτυπήσω. παρ'. κεκτύπηκα. μέλ' παρ'. ἔκτυπα. ἀόρ. α. ἐκτύπησα. ἀόρ. β'. ἔκτυπον. μέλ. α. κτυπήσω. μέλ. β'. κτυπῶ, Quæ quidē tempora in tertia cōiugatione circunflexorū nunq̄ inueniūtur, in prima uero et secunda raro et a themate circūflexo et polysyllabo, in ω nō purū desinente ut δουπῶ. ὀλισθῶ Quādo uero futu℞ pares hēt syllabas cū pſēti tunc mediū. ptm̄ pariū ē syllaba℞ cū actiuo et secundus aoristus cū primo et secundū futurū cū prio, ut τύπτω. μέλ. α. τύψω. παρ'. τέτυφα. μέλ' παρ'. τέτυπα. ἀόρ. α. ἔτυψα ἀόρ. β'. ἔτυπον. μέλ. α. τύψω. μέλ. β'. τυπῶ. Corripit aūt pe

nultimā a themate barytono existēs secundus aoristus, ut λήβω ἔλαβον, πλύνω ἔπλυνον oportet aūt illū polysyllabū esse, alioqui hoc non esset uniuersale. ἄδον enim & ἄλον, et ἦλον. et ἄλλον. et ἦλθον. et ἔπον et ἦγον. unde ἤγαγον longā habet penultimā ratione principalis, hocē primæ sylla bæ nā disyllabi existentes eandem habētet primā et pe nultimā At ἔχον παρευθέσει τοῦ σ̄ ꝑducit penultimā ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος. sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω σχήσω ἔσχησα ἔσχον. ἴδον uero ratione penultimæ corripitur, et etiam poeticum est. Quædā tamē polysyllaba producūt penultimā po sitione, quorum thema aliquā mutarum habet in ulti ma, et ante mutā ρ̄ immutabilē, ut πέρθω ἔπραθον. δέρκω ἔδρακον. μάρπτω ἔμαρπον. ἔπραθον uero et ἔδρακον, poetica sūt κατὰ μετάθεσιν. his adiūgitur ἤνεγκον licet nō habeat ρ̄ āte mutā. Et ἔπεφνον secūdum aliquos et ἔπλησον, quod penultimā habet ꝑductā differētiæ gratia ἔπλασον enī ad corpus refertur, ἔπλασεν uero ad aīam. In circūfle xis aūt uerbis corripit pēultimā Secūdus aoristus quā docūq; thema habet solā cōsonātem āte ω̄ finalē. ut κτυπῶ ἔκτυπον. πτοῶ ἔπτοον. excipiūtur δουπῶ ἔδουπον. δυρῶ δύ ρον. Quādo aūt thema hēt duas consonātes producitur penultima positiōe, ut χαλιμῶ ἐχάλιμον. ὀλισθῶ ὤλισθον βλαστῶ ἔβλαστον. ἀλαλκῶ ἤλαλκον. ἁμαρτῶ ἥμαρτον. ἤμβροτον uero mutatiōe α̅ in ο̅ et trāspositiōe ρ̄ et interpositiōe β̄ inter μ̄ & ρ̄ cum modo nullo cohærere possint in eadē dictiōe, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi aoristi. et quæ in quas

mutentur aduertendũ est. Nã secũdus aoristus amat habere in penultima ancipitẽ breuem. Vnde si fuerit ε ĩ disyllabo themate præcedẽte ĩmutabili siue sequẽte, ut plurimũ uertitur in α ĩ secũdo aoristo ut δέρω ἔδαρον, πέρθω ἔπραθον, πλήκω ἔπλακον. λέγω uero ἔλεγον facit et φλέγω ἔφλεγον. si η uertitur ĩ α breuem ut λήθω ἔλαθον. ω magnũ in α ut τρώγω ἔτραγον. si aũt fuerint duæ ãcipites abiicitur secunda, ut καίω ἔκαον. φαίνω ἔφανον. παίω ἔπαον si ει diphthongus, abiicitur ε ut πείθω ἔπιθον. λείπω ἔλιπον. Excipiũtur uerba disyllaba quintæ cõiugatiõis in quibus abiicitur ι. et ε in α mutatur. ut σπείρω ἔσπαρον. φθείρω ἔφθαρον. ὀφείλω aũt ὤφελον διὰ τοῦ ε et ἐγείρω ἤγερον et ἀείρω ἤερον, trisyllaba.n. sunt non aũt disyllaba. si ευ abiicitur ε. ut φεύγω ἔφυγον. τεύχω ἔτυχον. si ου abiicitur υ, ut ἀκούω ἤκοον. Videtur tamen nõ posse recte formari huiusmodi aoristus ἤκοον duobus regulis inter se repugnantibus quarum prima est, q secundus aoristus habere debet formatiuã literã ptĩ medii siue cõsonãs sit siue uocalis aut diphthõgus et sic scribẽdũ fuerat ἤκουον. nã ἤκουα medium præteritum ου diphthongum habet in penultima, cũ eius formatiua sit. Altera regula est quod secundus aoristus appetit habere penultimã breuem si duarum syllabarum excesserit numerũ, et sit a barytono uerbo qua ratione scribendũ fuerat ἤκοον. cuius penultima non est amplius formatiua medii præteriti cũ sit simplex uocalis quod est cõtra primam regulam ob quam rem arbitror factum esse, ut apud antiquos gram

maticos huiusmodi aoristus nunq̃ inueniatur. Secunda persona prima singulari fit ον in ες mutata ἔτυπον ἔτυπες. Tertia a secunda abiecto σ ἔτυπε. ¶Δυϊκά. Secūda persona a secunda plurali fit τε in τον mutata ut ἐτύπετε ἐτύπετον. Tertia a secunda extrema in ην conuersa ut ἐτύπετον ἐτυπέτην. ¶Πληθυντικά. Pría persona a prima singulari fit interiecta με ut ἔτυπον ἐτύπομεν. Secúda a prima plurali ἐτύπομεν ἐτύπετε. Tertia uero a gtó sui participii quemadmodum ĩ præterito imperfecto ut τυπὼν τυπόντος ἔτυπον: ad similitudinem primæ singularis

¶Μέλλων πρῶτος.

Τύψω. Nam primum futurũ fit a præsenti et in ω desinens idem uult habere principium cum præsenti. Excipiuntur θρέψω et θρέξω, quæ per θ scribunt' licet præsentia ipsorum per τ scribantur τρέφω τρέχω. tamen sciendum ẽ hæc quoq; scribẽda fuisse per crassam θρέφω et θρέχω. Sed quia regula ẽ, ut nulla dictio disyllaba sit in usu cuius prior syllaba incipiat a crassa, altera incipiat etiam a crassa. propterea factum ẽ, ut prior crassa in præsenti ĩ tenuem mutata fuerit, sed in futuro seruata. quanuis ρ sequatur quod crassum spiritum uidetur habere. sed de eo regula est. ut cũ crassis crassus sit, cum tenuibus tenuis. Excipitur etiã ἕξω ἀπὸ τοῦ ἔχω quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbii loci secundum aliquos At Eustathius ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν. eadem utitur ra-

tione ī hoc uerbo ἔχω, qua usi sumus in τρέφω et τρέχω. quod Heraclidæ auctoritate cōfirmat dicens. φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς ἡρακλείδης ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ, διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων. διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας. Ante ῶ ψ habet futurum in quo est σ potestate quoniā omne futurum uerborū cuiuscūq; coniugatiōis sit hāc litterā appetit, & eā habet uel potestate uel actu ut λέγω λέξω, πείθω πείσω, φράζω φράσω. ἀκούω ἀκούσω. ποιῶ ποιήσω ἡβῶ ἡβήσω χρυσῶ χρυσώσω. τίθημι θήσω ἵστημι στήσω. δίδωμι δώσω. Excipiutur uerba quintæ coniugationis quorū futurum ī ῶ desinens circūflexum per eandē immutabilē præsentis enunciatur, ut ψάλλω. μελ. ψαλῶ. νέμω νεμῶ. σπείρω σπερῶ. Aeoles tamen consueuerunt et cum σ et accentu acuto in penultima hoc idem futurum proferre ut ψαλῶ ψάλσω. σπερῶ σπέρσω. ἑλῶ ἕλσω. ὀρῶ ὄρσω. igitur μερῶ μέρσω, et κρινῶ κρίνσω. sed communiter in usu nō sunt propter difficilem enūciationem multa tamē huiusmodi futura apud poetas inueniuntur, Dores uero contra circunflectunt futurum tam actiuum quā medium uerborum aliarum coniugationum. ut ποσῶ ἀποισῶ. κλαυσῶ. ἐσῶ et ἐσοῦμαι ἐσῇ ἐσεῖται. Attici etiam ī uerbis terminatis in ζω barytonis polysyllabis ι natura breue habentibus abiecto σ circunflexum faciunt futurum tā actiuū quam medium ut νομίζω μέλλων νομίσω κοινῶς καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι μέλλων βαδίσομαι κοινῶς καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. χαρίζομαι μέλλων

χαιρέσομαι καὶ χαιρεσοῦμαι ἀττικῶς. Penultimam ét habet futurum æqualem cum tépore præsenti, aut maiorem. nunq̃ uero minorem. Excipiũt πνίγω· πνίξω· et ἐρύκω ἐρύξω. et ψύχω ψύξω quorum penultima præsentis est natura longa, penultima uero futuri positione tantum. Excipiuntur ét uetba quintæ coniugationis. quorum futurum corripit penultimam abiiciẽdo alteram ĩmutabilem, uel in diphthõgis. ut ψάλλω ψαλῶ· κάμνω καμῶ· φαίνω· φανῶ· σπείρω σπερῶ· Sunt et quæ contrarium patiuntur. ut πλέω πλεύσω· ῥέω ῥεύσω· πνέω πνεύσω· quorum futurum assumit ῡ ab antiquis positionibus, hoc est πλύω· ῥύω· χύω· Etiam annotantur καίω καύσω. et κλαίω κλαύσω· quorum penultima præsentis est αι diphthõgus futuri uero αυ uel ab eo quod est καύω et κλαύω uel atticorum more hoc factum est. nam in quibus uerbis attici abiiciunt ῑ in præsenti, eorum futurum assumit ῡ ut καίω κάω· ὁ μέλλ καύσω. κλαίω κλάω ὁ μέλλ κλαύσω In q̃bus uero retinẽt ῑ ĩ præsenti idem etiam in futuro seruãt. ut παλαίω παλαίσω· παίω παίσω· παίω παίσω. ¶ Sciendum est etiam omnia futura pares habere syllabas cum præsentibus suis non plures, neque pauciores ut τύπτω μέλλ τύψω. ἀκούω ἀκούσω. Et si qua, inueniantur quæ uidẽtur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis præsentibus. Aduertendũ est quia ea non sunt eorum, futura, sed aliorum ut θελήσω, μελήσω. ὀφειλήσω. βουλήσω. et alia huiusmodi, quæ uidentur esse futura

tura eorum quæ sunt θέλω, μέλω, ὀφέλω, βούλω per unū … sed non sunt uerū illorum quæ sunt θελέω, μελέω, ὀφελέω, βουλέω Vnde θελῶ μελῶ ὀφελῶ βουλῶ circūflexa. quæ attici barytona fecerunt θέλω. μέλω et alia quæ in usu cōmuniter habentur. ποιήσω quoq; et βοήσω et χρυσώσω & alia huiusmodi nō sunt a circūflexis ποιῶ. βοῶ. χρυσῶ quæ sunt disyllaba sed a primitiuis eorum quæ trisyllaba sunt ποιέω. βοάω. χρυσόω. sic etiam τυπτήσω apud aristophanē ἀπὸ τοῦ τυπτέω. ῶ. θήσω quoq; στήσω. δώσω, quæ pauciores uidentur syllabas habere suis præsētibus, non habent pauciores, sed pares, quia nō existunt ab eis quæ sunt τίθημι. ἵστημι. δίδωμι quæ ānumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed a primitiuis horum θέω. στέω. δόω quia desinentia in μι nō habent nisi præsēs præteritum īperfectum et secundum aoristum, reliquis temporibus carent. sed pro eis utimur temporibus primitiuorū suorum, ut suo loco certius et planius ostēdetur. αὔξω quoq; et ἀλέξω et ἕψω attica sunt themata et barytona, quæ quidē secundum cōmunem regulā circūflectuntur. Nam uerba in ψῶ et in ξῶ desinentia circūflectūtur. ut διψῶ. γιψῶ. κενοδοξῶ. φιλοδοξῶ. ἀδοξῶ. αὐξῶ. ἀλεξῶ. ἑψῶ. αὔξω uero, et ἀλέξω et ἕψω atticorū more ex circūflexis barytona facta sunt. Futura tamen fiūt nō ab atticis barytōis, sed ab iis quæ synæresim patiūtur ut αὐξέω. ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω. ῶ. ἀλεξήσω. ἑψέω ῶ ἑψήσω. ℭSecunda persona a prima fit ω in εις mutata, ut τύψω τύψεις. ℭTertia a secunda abiecto σ τύψει.

abiecto σ τύψει. Δυϊκά. ¶Secunda persona a secunda plurali τε in τον mutata τύπτετε τύπτετον. Tertia similis est secundæ. Πληθυντικά. ¶Prima persona a prima singulari ω in ο paruum mutato et addita μεν syllaba. τύψω τύψομεν. Secūda a prima ο in ε et μεν in τε mutatis τύψετε. Tertia a prima extrema in σι conuersa ac υ addita penultimæ τύψουσι. Consonantes uero futuri hæ sunt. ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ. ¶Solet autē queri cur ī prima coniugatione futurum habeat ψ. In secunda ξ. In tertia σ. In quarta indifferens est. In quinta τὰ ἀμετάβολα. Et in sexta etiam σ. Dicendum præsens proportionem habere ad genitiuum nominum. Futurum uero ad ntūm. Nam cum nominatiuus enunciatur per ψ, genitiuus declinatur aut per β aut π aut φ ut ἄραψ ἄραβος κύκλωψ κύκλωπος κίνυψ κίνυφος. Sic ī prima cōiugatione præsens cū proportionē hēat ad gtūm, effertur aut p β, aut π, aut φ. aut πτ. ut λείβω. πέρπω. γράφω. τύπτω. Futurum uero per ψ cum sit ntō proportionatum ut λείψω. πέρψω. γράψω. τύψω. nam ψ potestate cōplectitur β. π. φ et σ. Rursus quandocunq; nominatiuus effertur p ξ tūc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ declinatur, ut τέττιξ τέττιγος. φοῖνιξ φοίνικος. ὄνυξ ὄνυχος. ἄναξ ἄνακτος. huius gratia quandocunq; præsens per γ, uel κ, uel χ, uel κτ enunciatur Futurum per ξ effertur. ut λέγω λέξω πλέκω πλέξω βρέχω βρέξω. τίκτω τέξω. ξ enim uirtute cōprehendit γ. κ. χ. & σ. Etiam quandocunq; nominatiuus per σ effertur, & imparibus syllabis decli-

natur,tūc genitiuus per δ̄ aut θ̄ aut τ̄ aut per ο̄ς purum enunciatur ,ut πάρις πάριδος, ὄρνις ὄρνιθος, λάχης λάχητος βότρυς βότρυος. huius gratia quotiens præsens δ̄ aut θ̄ aut τ̄ aut ω̄ purū hēt sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per σ̄ effertur ut ᾄδω ᾄσω. πείθω πείσω. πήτω πήσω ἀνύτω ἀνύσω. imparib⁹ syllabis ꝑpter κοχλίας κοχλίου& καλὸς καλοῦ. in hiseni & similibus nomiatiuus effertur per σ̄ At genitiuus neque per δ̄ neq; per θ̄ neque per τ̄ neque per ο̄ς purum enunciatur, quoniā nō imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc σ̄ habet nunc ξ̄. sed de hoc satis dictum est supra. At in quinta quæ ex quatuor constat immutabilibus eadem est proportio futuri ad nominatiuū, quæ est præsentis ad genitiuū. quoniam ubiq; eædem seruantur imutabiles, ut μέμνων μέμνονος. ἦτορ ἦτορος, sic μένω μενῶ. σπείρω σπερῶ. ob quam rem ἀμετάβολα hoc est immutabiles appellatæ sunt. μέλ. β'.

τ Υπό. Secundum enim futurum fit partim a primo partim a secundo aoristo. ℭA primo quidem futuro principalem accipit syllabam, atque in ω̄ circunflexum desinit & est ei parsyllabis, nisi in uerbis circunflexis, in quibus primum futurum superat secundum. ℭA secundo uero aoristo penultimam accipit syllabam, & per eādem consonantem siue uocalē, quæ præcedit ο̄ν finalem hoc est χαρακτηριστικὸν enunciatur, ut τύπτω τύψω ἀόρ. β'. ἔτυπον. μέλ. β'. τυπῶ. Secunda persona a prima fit τυπεῖς. Tertia a secunda τυπεῖ

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA

Δυικά. ℂSecunda persona a secunda plurali τυπεῖτε τυπεῖτον. Tertia similis est secundæ τυπεῖτον. Πληθυντικά. Prima psona a prima singulari ῶ in οῦ diphthógũ cõuersa et addita μεν syllaba τυποῦμεν. ℂSecũda psona a prima plurali οῦ in εῖ et μεν in τε mutatis τυποῦμεν τυπεῖτε. ℂTertia a prima extrema in ῶ conuersa τυποῦσι.

ℂFormationes aliorum modorum Verbi actiui.

a D Formationẽ temporum omniũ aliorum modorum aduertendum est primo præsens et præteritum imperfectum declinari simul. præteritum perfectum et præteritum plusq̃perfectum simul, Quæ tẽpora in modo indicatiuo distincta sunt ut supra patet. Secundo omnia præterita tempora hoc est παρῳχημένοι ĩ his modis abiicere incrementũ siue temporale sit, siue syllabicũ sicuti etiam participia et simile præsenti indicatiui principium habent, dempto præterito perfecto, et paulo post futuro quae in omnibus modis proprium incrementum seruant.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ℂἘνεστὼς ⁊ π. ?.

Υ´πτε, fit a tertia persona praeteriti imperfecti indicatiui abiecto ε augumento ut ἔτυπτε τύπτε.

Tertia psona a s͡a fit addita τω τυπτέτω. ℂΔυικά. ℂSecũda psona a secũda singulari addita τον τύπτε, τύπτετον. Tertia a tertia singulari addita ν τύπτετων. ℂΠληθυντικά. ℂSecunda persona a secunda singulari fit, addita τε τύπτετε. Tertia a tertia singulari addita σαν τυπτέτωσαν. Quo in loco aduertẽdum est, primam personam imperatiuorum

peratiuorũ omnium deest cũ sibi ipsi nemo imperare queat. Nam imperans et cui imperatur diuersæ sunt ꝑsonæ et si prima persona sibi ipsi imperaret a se ipsa diuideretur natura repugnãte. Etiam aduertendũ ẽ quod secũda persona imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripit syllabã, nisi fiat synæresis, quam tertia ꝑsona ꝓducit, et ꝑ ω magnũ scribitur. In plurali tamẽ tertia persona ultimam corripit, et producit penultimam ut τυπτέτωσαν. ἢ ἀττικῶς τυπτόντων. ad similitudinem genitiui pluralis eius participii οἱ τύπτοντες τῶν τυπτόντων.

[illegible]

Ἔτυφε. a tertia persona præteriti ꝑfecti actiui nulla mutatione facta. ut τέτυφε. Tertia a secunda addita τω τετυφέτω. Δυϊκά. Secunda ꝑsona a secũda singulari fit addita τον. τετύφετον. Tertia a tertia singulari, addita ν τετυφέτων. Πληθυντικά. Secũda ꝑsona a secũda singulari fit addita τε τετύφετε. Tertia a tertia singulari addita σαν τετυφέτωσαν. Ἀόριστος α'.

Ὕψον. a tertia persona extrema in ον mutata. ut ἔτυψε. τύψον. τύψε tamen eẽ debebat. At syracusanorum consuetudo obtinuit ut in ον potius q̃ in ε enũciarẽt illi. n. ε in ον uertentes faciunt secundã personã imperatiuorũ actiuorũ. ut λάβε λάβον. ἄνελε ἄνελον. hoc eodẽ mõ τύψε. τύψον. τυψάτω. Tertia ꝑsona quæ secundũ analogiam imperatiuorũ in ε desinentiũ διὰ τοῦ ετω formãda fuerat. sed quia primus aoristus natura ubiq; appetit α ut ἔτυψα. τύψας. τύψαντος. τύψαιμι. τύψαι. ꝓpterea et imperatiuus

l

per α potius quam per ε enũciatur. ℭ Δυϊκά. Τύψατον, τυψάτων. ℭ Πληθυντικά. Τύψατε τυψάτωσαν. ἢ τυψάντων ἀττικῶς. Inuenitur tamen apud poetas οἶσε ἀντὶ τοῦ κόμισον & ἆξε ἀντὶ τοῦ ἄγε & similia, quæ et si habent consonantem primi aoristi nihilominus pñtis temporis sũt. Nam multa uerba sũt quæ a futuro ad præsens deducũtur et eius seruant consonãtem quẽadmodum et prim⁹ aoristus, et non nisi usq; ad ptm̃ imperfectũ declinantur, nec ullius sunt coniugationis cum per consonantem futuri proferantur in pñti, ut δύω. μέλλ. δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω δύσεις δύσει. ὁ α' ἀόρ. ἔδυσον. ὁ μέσος ἐδυσόμην ἐδύσου ἐδύσετο. ὅμηρος. ὀδυσσείας γ. δύσετο τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω. μέλλ. ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ α' ἀόρ. ὦρσον. ὁ μέσος ὠρσόμην ὤρσου. καὶ ὄρσεο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν ὄρσον. ὄρσεο ἰωνικῶς. ἰλιάδος π. ὄρσεο διογενὲς πατροκλεῖς. οἴω τὸ κομίζω ἀρχαῖον. ὁ μέλλ. οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ α' ἀόρ. οἶσον οἶσες. οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμισον. ὀδυσσείας χ. οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. & ἰλιάδος τ. τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω ὁ μέλλ. ἄξω. ὁ ἐνεστὼς ἄξω. ὁ α' ἀόρ. ἦξον ἦξες ἦξε. τὸ προστακτικὸν ἆξε. ἰλιάδος γ. ἆξετε δὲ πριάμοιο βίην ὄφρ' ὅρκια πιστὰ τάμνῃ. Quibusdã tamen placet ut hæc sint primi aoristi per transformationem ον in ε. ut οἶσον οἶσε. ἆξον ἆξε. Ἀόριστος β'.

τ Ύπε. a tertia persona secũdi aoristi fit, ut ἔτυπε. τύπε penultima acuta. annotantur ab antiquis tres ἀόριστοι secũdi qui cũ producant penultimã contra cõmunẽ regulã ẽt mutauerunt accentum ut εἰπέ. ἐλθέ. λαβέ

uero, et ἰδὲ communiter barytona sunt attice uero ὀξύτονα, λαβὲ ἰδέ. ¶ Δυϊκά. Τύπτετον τυπτέτων. ¶ Πληθυντικά. ¶ Τύπτετε τυπτέτωσαν καὶ ἀττικῶς τυπτόντων. Aduertendum est futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo, ἀόριστοι uero utriusq; habent significationem. ¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

o Ptatiuorum uerborum omnium tam actiuorum quã passiuorũ et mediorum, nõ barytonorum solum uerum etiam circunflexorum et desinentium in μι proprium est terminare penultimam in diphthongum, siue propriam, siue impropriam. Sed eorum formatio uaria est, Quare oportet uidere unde et quomodo singula formentur. Sed primum de formatiõe actiuorũ. ¶ Tempora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum extrema syllaba mutata in μι et abiecta ν consonãte si in eã penultima participii desierit cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthõgus ex penultima uocali, et ι addita. Si uero penultima participii fuerit ου diphthongus mutabitur in οι, cum omnino in penultima oporteat diphthongum esse cuius ἰῶτα sit subiunctiua uocalis.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

τ Ύπτοιμι ergo ē a gtō p̄ticipii sicut dictũ ē. τύπτων τύπτοντος τύπτοιμι. Secũda p̄sona a p̄ria fit extrẽa ι σ mutata τύπτοις Tertia a secũda abiecto σ τύπτοι. ¶ Δυϊκά. Secũda p̄sona a secũda plurali τε in τον mutata

τύπτοι τετύπτοιτην siue a tertia singulari addita την syllaba. Tertia a secũda duali τον. i την cõuersa τυπτοίτην. ℭΠληθυντικά. Prima persona pluralis a prima singulari fit extrema in μεν conuersa τύπτοιμι τύπτοιμεν. Secunda a prima plurali μεν in τε mutata τύπτοιτε. Tertia etiam a prima subtracto μι τύπτοιεν.

παρ. καὶ ὑπερ.

τ Ετύφοιμι a gẽitiuo participii τετυφότος. τος i μι et addito ι penultimæ τετύφοιμι. seruato augumento sicut dictum est. Secunda psona τετύφοις. Tertia τετύφοι. ℭΔυικά. τετύφοιτον. τετυφοίτην. ℭΠληθυντικά. Τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν.

ἀορ. α'.

τ Υψαιμι. a genitiuo participii τύψας. τύψαντος. τύψαις. τύψαι. ℭΔυικά. Τύψαιτον τυψαίτην. ℭΠληθυντικά. Τύψαιμεν τύψαιτε τύψαιεν. καὶ αἰολικῶς τύψεια. τύψειας τύψειε. sicut ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε. sed in hoc aduertendum est soli æolos prima uti persona, hoc est τύψεια. Attici uero secunda et tertia τύψειας τύψειε. et tertia plurali τύψειαν.

ἀορ. β'.

Υποιμι. τύποις τύποι. a genitiuo participii τυπὼν τυπόντος. ℭΔυικά. Τύποιτον τυποίτην. ℭΠληθυντικά. Τύποιμεν. τύποιτε. τύποιεν.

μέλ. α'.

Υψοιμι. participiũ τύψων τύψοντος. τύψοιμι. τύψοις τύψοι. ℭΔυικά. Τύψοιτον τυψοίτην. ℭΠληθυντικά. ℭΤύψοιμεν. τύψοιτε. τύψοιεν.

μέλ. β'.

Υποῖμι ptícipiũ τυπῶν τυποῦντος. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. ℭΔυικά. Τυποῖτον. τυποίτην. ℭΠληθυντικά. Τυποῖμεν τυποῖτε. τυποῖεν. accentu circunflexo ĩ omnibus nu

bus nūeris & psonis seruato. nisi ubi finalis syllaba lōga fuerit qa tūc acuitur penultima ut τυπτοίτην, qm̄ longa ante longā acuitur quod uidelicet penultimā circūflecti ī oīb⁹ numeris et personis in uerbis quintæ coniugatōis cōe est secundo futuro cū prīo, qa sunt similia inter se, præter q̄ in penultīa quæ in nōnullis uariatur. ut ἀντερῶ. μέλλ. ἀντερῶ. ἡ μετοχὴ ἀντερῶν ἀντεροῦντος. ἀντεροῖμι ἀντεροῖς. ἀντεροῖ. μέλλ. β΄ ἀντερῶ. ἡ μετοχὴ ἀντερῶν ἀντεροῦντος ἀντεροῖμι. ἀντεροῖς ἀντεροῖ. ¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἂν τύπτω a prima persona pti īperfecti fit secundū ueteres grāmaticos ἔτυπτον ἐὰν τύπτω. Est.n. regula ꝙ tria p̄terita tēpora indicatiui hoc ē ptm̄ īperfectū ptūm pfectū et ambo aoristi, abiecto incremēto præter q̄ ī ptō pfecto, et extrēa in ω mutata faciūt subctūm. Secūda psona ἐὰν τύπτῃς a p̄ma fit extrēa ī ῃς cōuersa Nā oīa subiūctiua a uerbis barytonis in ω desinētibus declinata, ac ēt circunflexis, et terminatis ī μι primæ cōiugationis in ῃς faciunt secundam personam, ἰῶτα qdē subscripto. Quoniā omne Verbum in ω desinēs hēt secūdā et tertiā personā singularis numeri in diphthōgū desinentes aut propriā aut īpropriā. Tertia a secūda abiecto σ ἐὰν τύπτῃ. ¶ Δυϊκά. Secunda psona a 3a plurali fit τε ī τον conuersa ἐὰν τύπτητε ἐὰν τύπτητον. Tertia similis ē secūdæ τύπτητον. ¶ Πληθυντικά. Prima psona a prima singulari fit addita μεν ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμεν. Secūda psona a prima extrema in τε ac penultimā ī η mutatis, τύπτητε. Tertia a prima extrema in σι cōuersa τύπτωσι.

¶ Παρακείμενος ἐπ...

¶ Ἐὰν πετύφω a pma psona pti imperfecti ā i ῶ magnū cōuersa ut supra dictū ē πετύφα ἐὰν πετύφω πετύφῃς πετύφῃ seruato auguméto ac i ῶτα subscripto secūdæ et tertiæ psonæ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν πετύφητον πετύφητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν πετύφωμεν. πετύφητε. πετύφωσι. ¶ Ἀόριστος α.

¶ Ἐὰν τύψω a pría psona primi aoristi ā in ῶ cōuersa ἔτυψα ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν τύψητον τύψητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τύψωμεν τύψητε τύψωσιν. ¶ Ἀόριστος β.

¶ Ἐὰν τύπω, a pría psona secundi aoristi extréa in ῶ mutata ἔτυπον ἐὰν τύπω τύπῃς τύπῃ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν τύπητον τύπητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τύπωμεν. τύπητε. τύπωσι.

¶ Futurū temp⁹ i subiūctiuo mō nō inuenit aorist⁹. n. utriusq; hēt significationē. ¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

I Nfinitiua formāt a tertiis psonis singularis nūeri indicatiui modi. quorū terminatões duæ sunt i ν cōsonātē, et ῖ diphthōgū. Exeūt quidē i ν quæcūq; habēt ει diphthōgū i finali syllaba, aut ῖ. aut ā ut τύπτειν. ποιεῖν. χρυσοῦν. βοᾶν. γελᾶν. ὁρᾶν. In quibusdā uero in ᾶν desinétibus p ᾶ pōitur ῖ ειν ὀξείᾳ. ut ζᾶν ζῆν. πεινᾶν πεινῆν. διψᾶν διψῆν. ὁρᾶν ὁρῆν. quibus i ῶτα nō subscribitur secundū ueteres grāmaticos, ut i tractatu circūflexorū dicetur. q̄q̄ propriū sit ifinitiuo℞ in diphthōgū desinere secundu cōem linguā. sed hæc in aliis nō autem in ᾶν aut i ῆν desinentib⁹. Cætera uero oīa tā actiuaq̄ passiua i αι exeūt. nfinitiua igr̄ actiua barytonorū uerbo℞ termināt prim in ειν ptim uero in αι. ¶ Ἐνεστὼς ...

Τύπτειν. a tertia psona singulari fit addita ν τύπτει

τύπτειν ϗ δωρικῶς τύπτεν illi .ν. abiiciétes ι de ει diphthõgo formãt suũ ĩ finitiuũ. ubi accẽtus aliquãdo uariat᷑, cũ ẽt syllabæ quãtitas uariata sit, ut ἀκοῦειν ἀκούεν. τυπτεῖν τυπτὲν. θεόκειτος. ὁ δ᾽ ἐμμ᾽ ἄμμι συρίσδεν, ἀντὶ τοῦ συρίζειν. quãuis illi iidẽ τύπτεν ẽt dicãt sicut et æoles ει diphthõgo ĩ η cõuersa. τύπτημεναι quoq; dicitur ab eis, sicut ab atticis Cõsueuerũt .n. huiusmodi formare infinitiuum, si cõe in ειν aut in οῦν aut in ᾶν desiuerit Si in ειν aut in οῦν abiiciẽtes alteram uocalẽ, hoc ẽ subiunctiuã ac interponẽtes με. deinde αι diphthõgum addẽtes faciunt ĩfinitiuum ut τύπτειν τυπτέμεναι. ἀροῦν ἀρόμεναι. Si in ναι aut penultima est diphthõgus et tũc abiiciẽtes subiũctiuã uocalem ĩterponũt με ut δοῦναι δόμεναι. θεῖναι θέμεναι. εἶναι ἔμεναι. ϗ ἔμμεναι πλεονασμῷ τοῦ μ. si sola uocalis fuerit, eadem manebit ante με. ut τιθέναι τιθέμεναι. στῆναι. στήμεναι. ἱέναι ἱέμεναι. Iones uero κατὰ τὸ πλεοναστικὸν hæc eadẽ enunciãt ut τυπτέμεν ἀρόμεν. δόμεν. θέμεν. ἔμεν. τιθέμεν στήμεν. καὶ τὰ λοιπά. ℭ Πα῀ῤ ϐ. ἐνεστῶτος

Ετυφέναι. a tertia psona præteriti pfecti addita ναι syllaba. τέτυφε τετυφέναι accentu in penultimam retracto. nam infinitiua ĩ ναι desinentia in penultima accẽtum habẽt præter dorica, quæ habẽt accentũ in ãte penultima. ut τυπτέμεναι. ℭ Ἀορίστου. ά.

ℭ Τύψαι a tertia psona pᷓmi aoristi ει ĩ αι diphthõgũ mutata ἔτυψε τύψαι, uł a p̃ria psõa addita ι ἔτυψα τύψαι. ℭ Ἀορ. β´.

ℭ Τυπεῖν a tertia psona ι et ν additis et accẽtu circũflexo ĩ ultima ut ἔτυπε τυπεῖν ϗ τυπέν ϐ. Τυπέειν. ϛ. τυπέμεναι ϐ. τυπέμεν. ℭ Μέλλων. ά. Τύψειν a tertia psona τύψει τύψειν. μεξ. ϐ. Τυπεῖν sicut aoristus secũdus.

Τύπτων τοῦ τύπτοντος. fit a prima persona præsentis addita ν̄ τύπτω. Ἡ τύπτουσα τῆς τυπτούσης. Τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος a masculino ω̄ magno in ο̄ paruũ mutato

Ὁ τετυφὼς τοῦ τετυφότος. a secũda psona pti pfecti α̃ i ω̄ cõuersa, et accentu in ultimã trãslato τέτυφας τετυφώς. ἡ τετυφυῖα τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος. Ἀόριστος α.

Ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. a secunda persona primi aoristi ἔτυψας τύψας. Ἡ τύψασα. τῆς τυψάσης. Τὸ τύψαν τοῦ τύψαντος. Ἀόριστος β'.

Ὁ τυπών. τοῦ τυπόντος. a prima persona secundi aoristi ο̄ paruo in ω̄ magnum conuerso, et acuto accentu ĩ ultimã translato ἔτυπον. τυπών. Ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. Τὸ τυπὸν τοῦ τυπόντος. Μέλλων α.

Ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος. a prima persona primi futuri addita ν̄. ἡ τύψουσα. τῆς τυψούσης. Τὸ τύψον. τοῦ τύψοντος. Μέλλων β'.

Ὁ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος a prima persona addita ν̄ et accentu circunflexo ĩ omni casu seruato. nisi ultima fuerit longa. Ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης. Τὸ τυποῦν. τοῦ τυποῦντος.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Assiua autem uerba formantur partim ab actiuis partĩ a se ipsis. Ab actiuis, præsens, præteritum imperfectum, præcteritum perfectũ et secundus aoristus Cætera uero omnia a se ipsis. quorum formatio uaria est.

Ὁριστικὰ Παθητικά. Ἐνεστώς.

Τύπτομαι. formatur a prima persona præsentis indicatiui modi actiui ω̄ magnum in ο̄ paruũ muta

to, et addita μαι syllaba ut τύπτω τύπτομαι. Secunda per
sona a tertia fit subtracto τ et κράσει ε et αι in ει ac ι sub
scripto τύπτεται τύπτῃ. potest etiam formari a prima p
sona abiecto μ, ac mutato ο in ε et κράσει ε et αι in η ut su
pra, ac subscripto ἰῶτα, Excipiũtur βούλομαι βούλει. οἴομαι,
οἴει. ὄψομαι ὄψει. ἔσομαι ἔσῃ, ἢ κράσει ει. quæ attica sũt. Cõsue
uerunt enim attici huiusmodi secundas personas passi
uorum per ει scribere quorũ supradicta quatuor in cõi
usu habẽtur. Οἱ ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀντὶ τοῦ τύπτῃ subtracto τ.
nã iones ubiq; in tegris dictiõibus utũtur. Tertia psona
a prima fit ο in ε et μαι in ται mutatis τύπτομαι. τύπτεται.
ℭ Δυϊκά. Prima persona a prima plurali fit, extrema in
θον mutata τυπτόμεθα. τυπτόμεθον. Secunda persona a se
cunda plurali θε in θον conuersa, τύπτεσθε. τύπτεσθον. Ter
tia similis ẽ secundæ τύπτεσθον. ℭ Πληθυντικά. Prima per
sona a prima singulari μαι in μεθα conuersa τύπτομαι
τυπτόμεθα. καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς τυπτόμεσθα πλὴν τοῦ σ.
Secunda persona a tertia singulari ται in σθε mutata τύ
πτεται τύπτεσθε. Tertia etiam a tertia singulari fit penulti
ma in ο mutata ac iterposito ν τύπτεται τύπτονται. ℭ Παρατ.

ἐ Τυπτόμην. prima persona præteriti ĩperfecti acti
ui ĩteriecta μη inter ο et ν. ἔτυπτον ἐτυπτόμην. Secũ
da a tertia fit subtracto τ et κράσει ε et ο in ου diphthon
gũ ἐτύπτετο ἐτύπτου uel fit a prima persona abiecto μ ac
η in ε conuerso et κράσει ο et ε in ου ἐτυπτόμην ἐτύπτεο ἐτύ
πτου. Οἱ ἰωνικῶς ἐτύπτεο, καὶ δωρικῶς ἐτύπτευ, ὡς φείδεο φείδευ
καὶ ἐλέγεο ἐλέγευ. Tertia a prima fit ο in ε et μην in το mu
tatis ἐτυπτόμην ἐτύπτετο. ℭ Δυϊκά. Prima persona a pri

ma plurali fit sicut in præsenti ἐτυπτόμεθα ἐτυπτόμεθον.
Secũda a secũda plurali ἐτύπτεσθε ἐτύπτεσθον. Tertia a se
cũda duali ον in ην mutata ἐτυπτέσθην, differt enim ter
tia a secunda, qm̃ tertia pluralis nec in ἰῶτα nec ĩ αι de-
finit ℭ Πληθυντικά. Prima pſona a prima singulari, μην
in μεθα cõuersa ἐτυπτόμεθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς ἐτυπτό-
μεσθα. Secunda a tertia singulari το in σθε mutata. ἐτύπτε
το, ἐτύπτεσθε. Tertia a tertia singulari ẽt fit, interiectio ν
et ε in ο cõuerso ἐτύπτετο ἐτύπτοντο. ℭ Παρακ.
Τέτυμμαι, a præterito actiuo fit. pro quo aduertẽdum
est. quod præteritũ perfectũ passiuũ primæ et secundæ
cõiugationis barytonorum fit ab actiuo extrema ĩ μαι
mutata ac cõuersione aspiratæ in suã mediã, ut τέτυφα
τέτυβμαι. λέλεχα λέλεγμαι. nõ tamẽ τέτυβμαι dicim⁹ διὰ
τὴν ἀσυνταξίαν sed τέτυμμαι β̃ mutato ĩ μ̃ propter μ̃
sequẽs, Secunda pſona a prima fit, media in propriam
tenuẽ mutata, hoc ẽ β̃ ĩ π̃ et γ̃ ĩ κ̃. ac μαι ĩ σαι cõuersa
ἢ κράσει τοῦ ψιλοῦ hoc ẽ tenuis, et σ̃ ĩ propriã duplicẽ ut τέ-
τυβμαι τέτυψαι. nã licet τέτυμμαι cõiter dicamus, ratio ta
mẽ posceret ut dicerem⁹ τέτυβμαι ut supradictũ ẽ. sic λέ
λεγμαι λέλεξαι. et aduerte ꝙ s̃a pſõa pti passiui sp̃ hẽt σ̃ ĩ
oĩb⁹ uerbis, aut ptãte, ut τέτυψαι, λέλεξαι. aut actu, ut πέπει
σαι, πέφρασαι. ἔσπαρσαι. ἤκουσαι. πεποίησαι. βεβόησαι. κεχρύσω-
σαι. τέθεισαι. ἔστασαι. δέδοσαι. Tertia uero a s̃a fit solutiõe du
plicis ĩ ꝓpas simplices hoc ẽ ψ̃ ĩ πσ̃, et ξ̃ ĩ κσ̃. deĩde σ̃ cõ-
uerso ĩ τ̃ ut τέτυψαι τέτυπται. λέλεξαι λέλεκται. quibusdã
tñ placet, ut s̃a a tertia, et tertia a pria deducant̃. ℭ Δυϊκά.

¶Pría pſona dualis a pma pl'i fit, extrema ĩ θον mutata πετύμμεθα πτύμμεθον. Secũda a ſecũda plurali fit θε ĩ θον mutata. πέτυφθε πέτυφθον. Tertia ſimilisẽ ſecũdæ eiuſdẽ nũeri. ¶Πλησιωτικά. Pría pſona a prima ſingulari ex trea ĩ μεθα cõuerſa ut πετύμμαι πετύμμεθα. Secũda a ter tia ſingulari αι diphthógo ĩ ε cõuerſa ac tenuib⁹ quot quot fuerit i dẽſas mutatis. ut πέτυπται πέτυφθε. πέπεισαι πέπεισθε. Tertia pſona ẽt ab eadẽ fit iterpoſito ν iter ulti mã et penultimã ſyllabã Sed aduertẽdũ φ ubi ante τῶ ſyllabã finalẽ aliq̃ pceſſerit cõſonãs nullo mõ formari poterit pp ineptã cõſonãtium ſtructurã. nã πέτυπνται et πέπεισνται dicẽdũ fuerat, qđ ualde ineptũ ẽ. Inſtitutũ igĩ ẽ ut loco eius ponat̃ pticipiũ pti cũ uerbo ſubſtantiuo ut τετυμμένοι εἰσὶν. πεπεισμένοι εἰσὶν. Vbi uero nulla itercesſe rit cõſonãs, apta fiet formatio ut λέλυται λέλυνται. πεποίηται πεποίηνται. βεβόηται βεβόηνται. τίθεται τίθενται. Iones ẽt hãc tertiã pſonã plurãlẽ Pti paſſiui a tertia ſingulari eiuſdẽ tpis formare cõſueuerũt. nõ ĩ ν tñ, ſed α breuẽ iterpo nẽtes ĩtet ultimã ſyllabã et penultimã. Sed qa añ τῶ finalẽ ſyllabã tertiæ pſonæ cõis ſingularis nũeri diuiſæ ĩ ueniũtur cõſonãtes, diuerſam ẽt formationẽ eẽ oportet. Nam ĩ uerbis barytonis priæ et ſecũdæ coniugatio nis tertia perſona ſingularis præteriti paſſiui habet ante τῶ finalem aliam mutam tenuem in eadem ſyllaba comprehenſam, quibus diſiunctis et α interpoſito, ac priori tenui in propriam denſam mutata fit tertia pluralis ἰωνικῶς. ut πέτυπται πετύφαται. λέλεκται λελέ-

χαται, hoc eodē modo fit et tertia pluralis præteriti pluſ
q̄ perfecti ἐτέτυπτο. ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο. ἐλελέχατο. At in
uerbis tertiæ, et quartæ et quintæ cōiugatiōis Iones faci
unt tertiam pſonam pluralē a tertia ſingulari uertentes
σ in formatiuā cōſonātem præteriti medii ſi āte τοῦ exi-
ſtat, ac īterponētes α. Quoniam ſi tertia cōis barytono
rū per σ exiſtat tertia ionice habet formatiuā præteriti
medii. ſi uero aliqua īmutabilium ante τοῦ ea remanet
in tertia pſona ionice ante α τοῦ qm̄ eadē eſt et medii præ
teriti formatiua cōſonans. In his igitur trib⁹ cōiugatio
nibus tertia perſona ionice oīno appetit ante α τοῦ for-
matiuā conſonantē præteriti medii quæcūq; ſit. ut πεί
θω μέλ. πείσω. πέπειθα. παθητικὰ πέπεισμαι πέπεισαι πεπείθαται
ἰωνικῶς. ἐρείδω, μέλ. ἐρείσω παθητικὰ ἤρεισαι. καὶ ἠρείδαται ἰωνι-
κῶς καὶ ἀττικῶς ἐρηρέδαται. tertia ſyllaba correpta ἰλιάδος.
ψ. λᾶε δέ τοι ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. φράζω. μέλ. πέ-
φραδα διὰ τοῦ δ. παθητικὰ πέφρασαι. ἡ ἰωνικῶς πεφράδαται
ῥάζω. μέλ. ἔρραδα. παθητικὰ ἔρρασαι, καὶ ἰωνικῶς ἐρράδαται. ὀ-
δυσσείας υ. αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι. hoc ē aſperſi ſunt. κρά
ζω uero et ὀρύσσω et ſimilia quæ ξ habent in futuro ad ſe
cundā reducūtur cōiugationem ut κράζω κέκραγα κέκρα
γμαι κέκρακται κεκράχαται. ὀρύξω ὤρυχα ὤρυγμαι ὤρυκται ὠ
ρύχαται. ψάλλω, μέλ. ἔψαλα παθητικὸς ἔψαλται, καὶ ἰωνικῶς ἐψάλαται.
σπείρω ἔσπορα ἔσπαρται ἐσπάραται. φαίνω πέφηνα πέφανται πεφά
ναται. μ uero in tertia perſona communi immediate
nō inuenitur āte τοῦ ſed η quoniā uerba ī μῶ deſinētia
ſiue μνῶ η aſſumunt ante ultimā in actiuo præterito et
paſſiuo

paſſiuo ad circunflexorum imitationem ut νέμω νε-
νέμηκα νενέμημαι νενέμηται. idcirco ſi formare uolueri-
mus tertiam ἰωνικῶς eorum regula ſequẽda erit. In ſex
ta autem coniugatione tertia perſona ionice non po-
teſt formari in iis uerbis quorum tertia ſingularis σ ha
bet ante ται. ut ἤκουσται ἔζεσται, eo quod formatiuæ literæ
medii præteriti non ſunt conſonantes, ſed uocales, aut
diphthongi. Nec quiſquam putet aut etiam in huiuſ-
modi uerbis tertiam perſonã prædictam formari poſ
ſe aut regulam quæ loquitur de tertiis perſonis commu
nibus quæ per σ enunciantur falſam eſſe, quia ea loq̃-
tur non de omnium uerborum tertiis perſonis quæ
enunciãtur per σ ſed de tertiis eorum uerborum tan-
tũmodo quæ habeant conſonantem in medio præteri
to, non autem uocalem aut diphthongus quæ conſo-
nans cum inmediis præteritis huiuſcemodi uerborum
non exiſtat in quam ſecundum regulæ præceptionem
σ mutari poſſit. ſequitur in eis huiuſmodi perſonas nõ
eſſe, ut ἀκούω, μέλλων ἀκούσω. ἤκουα. παθητικά ἤκουσμαι ἤκουσται. non
enim dicimus ἠκουσάται uertentes σ in οὖ quod eſt χαρα
κτηριστικὸν medii præteriti. quia σ in huiuſmodi perſo-
narum formatione mutanda eſſet in conſonantẽ me-
dii p̃teriti ſi exiſtat, nõ in uocalẽ, aut dipththongũ. At i
his uerbis quorũ tertia pſona cõis ĩ ται purã definit, hoc
ẽ abſq; σ tertia pluralis ἰωνικῶς apte formari poteſt, ſolũ
α p̃ponẽdo ante ται q̃m ptm̃ paſſiuũ pure prolatũ, hoc
nulla conſonate præcedente μαι ſyllabã finalẽ ſolũ α

suscipiés āte ται ī tertia singulari ac pēultimā corripiés si lōga sit facit tertiā pluralē ἰωνικῶς, ut ἐρύω ἔρυμαι ἔρυται ἐρύαται ἰλιάδος. ά. οἵ τε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται κλέωνι κέκλεμαι κέκληται κεκλίαται ὀδυσσείας δ. αἳ θάλλει κεκλίαται. et ἰλιάδος π. οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται. Poetæ tamē metri gratia aliquando eam productam seruant ὀδυσσείας ά. αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀπὸ τοῦ δέδαιν|ται cuius thema est δαίομαι. ¶ De circunflexis ét uerbis in μι quoniā a sexta coniugatione barytonorū deducuntur idem ē intelligendum, quod uidelicet si tertia persona cōmunis præteriti passiui σ habuerit ante ται ut τετέλεσται, tertia persona ionice nequaquā formari poterit. Si uero ī ται purā desiuerit, et penultima pducta fuerit, ea mutabitur in debitam breuem et α solum interposito tertia ionice fiet, πεποίηνται πεποιέαται, βεβόηνται βεβοάαται, κεχρύσωται κεχρυσόαται. βεβόαται tamen et similia in usu non habentur propter in cōcinnitatem, sicut neq; ἱστέασι. et alia eiusmodi uerborum secundæ coniugationis ī μι. βεβλήατο tamen et βεβολήατο et κεχολώατο & alia multa apud poetas productā seruant ātepenultimam metri gratia. ὀδυσσείας ῦ. οὐδ᾽ ἔνι πέτρῃσι λεπτοὶ οὐδ᾽ ἄρμενοι βεβλήατο. et ἰλιάδος. ι. πένθεϊ δ᾽ ἀτλήτῳ βεβολήατο τὴν ψυχήν. et ὀδυσσείας ξ. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. In uerbis terminatis in μι eodem modo formatur tertia persona pluralis ionice. τέθειται τεθέαται δέδονται δεδόαται. Poetæ uero iones imitati formant etiam tertiam personā pluralem aliorum temporum mittentium tertiam singularem aut

in ται. aut in το, nec solum in modo indicatiuo sed etiã optatiuo. iterponẽdo α ut supra, ut ἧμαι. ἧσαι. ἧνται κοινῶς ἥαται ἰωνικῶς. ὁ παρατατικὸς ἥμην ἧστο ἧντο. καὶ ἕατο ἰωνικῶς. In optatiuo δυνοίμην δυνοίατο ἐνεστὼς ἀπὸ τοῦ δύνομαι φρασαίμην φρασαίατο μέσος ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ φράζομαι. πυθοίμην πυθοίατο μέσος ἀόριστος β' ἀπὸ τοῦ πεύθομαι. in quibus diphthõgus ante α seruatur καὶ τὰ λοιπά. Præteritum uero tertiæ et quartæ coniugationis ab actiuo fit extrema in μαι cõuersa ac interposito σ nã regula est quod præteritum uerborum barytonorum in κα desinens assumit σ in passiuis ut πείθω πέπεικα πέπεισμαι. φράζω πέφρακα πέφρασμαι. excipiuntur uerba quintæ coniugationis, et quædam pauca sextæ. quæ non assumunt σ. Secũda persona, a prima fit μαι in σαι mutata et per unicum σ enunciatur ut πέπεισμαι πέπεισαι πέφρασμαι πέφρασαι. Tertia etiam a prima μαι in ται mutata. πέπεισται. πέφρασται Desinentia uero in ζω et in σσω facientia futurũ in ζω ad secundam reducuntur coniugationẽ. ¶Δυϊκά Prima persona dualis numeri fit a prima plurali extrema in θον mutata πεπείσμεθα. πεπείσμεθον. Secũda p̃sona a secũda eiusdẽ numeri πέπεισθε πέπεισθον. Tertia similis est secundæ πέπεισθον. ¶Πληθυντικά. Prima p̃sona pluralis a prima singulari fit extrema in μεθα cõuersa, ut πέπεισμαι. πεπείσμεθα. Secunda a tertia singulari ται in θε mutata, πέπεισται πέπεισθε. Tertia uero a prima plurali, sed quando et quomõ formãda sit satis dictũ est in p̃ria cõiugatiõe

Et hæc formatio dualis numeri et pluralis cōmunis est omnibus præteritis passiuis quorum actiuum desinit in κα. Præteritum uero quintæ cōiugationis similiter ab actiuo fit extrema in μαι mutata. Pro quo aduertendum est quod uerba habentia λ siue ρ seruant ipsum in actiuo et passiuo præterito. ut ψάλλω ἔψαλκα ἔψαλμαι σπείρω ἔσπαρκα ἔσπαρμαι. Habentia uero μ siue solum, siue cum ν seruant quidem ipsum sed interponitur η διὰ τὴν καλλιφωνίαν. quemadmodum et in actiuo præterito dictū est. ut νέμω νενέμηκα νενέμημαι. δέμω δεδέμηκα δεδέμημαι συγκοπῇ δέδμηκα δέδμημαι. βρέμω βεβρέμηκα βεβρέμημαι. τρέμω τετρέμηκα τετρέμημαι. τέμω τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα τέτμημαι, κάμνω κεκάμηκα κεκάμημαι. καὶ συγκοπῇ κέκμηκα κέκμημαι. γέμω γεγέμηκα γεγέμημαι. Desinentia uero in νω non seruant ν, sed mutant ipsum in γ in præterito actiuo propter κ sequens. In passiuo uero uertitur in μ altero sequente μ ut φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι. et hoc in prima persona tantum. In secunda uero et tertia rursus assumitur ipsum ν ut πέφανσαι πέφανται. At μεμίασμαι et μεμόλυσμαι atticorum more mutant γ in σ μεμένηκα uero, et μεμένημαι cuius thema est μένω assumpsit η tanq̄ a circunflexo themate deductum, quemadmodū et νέμω νενέμηκα νενέμημαι. Disyllaba uero habentia ante ν siue ι siue ει siue υ omnino abiiciūt ν ut κρίνω κέκρικα κέκριμαι. κτείνω ἔκτακα ἔκταμαι. θύνω τέθυκα τέθυμαι. sed hæc pauca sunt. At μεμόλυσμαι cuius præteritum actiuum est

nũm ē μεμόλυσμαι ἀπὸ τοῦ μολύνω fit quod trisyllabũ est. Ptũm uero passiuũ sextæ cõiugatiõis fit ab actiuo extrema ĩ μαι mutata, et ante μαι ut plurimũ accipit σ ut ἀκήκοα ἀκήκοσμαι. ζέω ἔζεκα ἔζεσμαι. Sũt et quæ nõ accipiũt σ ut τεθέω τετέθεκα τετέθεμαι. βασιλεύω βεβασίλευκα βεβασίλευμαι et cætera. Cũ autẽ præteritũ actiuũ uerborũ circunflexorum longam habet penultimam præteritũ passiuũ nihil assumit ut ποιῶ πεποίηκα πεποίημαι. Si autem breuẽ, assumit σ ut τελῶ τετέλεκα τετέλεσμαι. Penultimam uero eandem habet præteritum passiuum cum actiuo si a uerbo in ω desinente fit, ut τέτυφα τέτυμμαι. πέπεικα πέπεισμαι πεποίηκα πεποίημαι. Nam in uerbis terminatis in μι præteritũ passiuũ corripit penultimam quæ in actiuo longa existit, ut δέδωκα δέδομαι. Excipiuntur disyllaba primæ et secundæ coniugationis barytonorum. quorum præteritum passiuum reassumit ε uocalem penultimam præsentis quæ in ο paruũ conuersa est in præterito actiuo atticorum more, ut λέγω λέλογα λέλεγμαι, κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι. inuenitur et κέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ ρ habent cũ aliqua consonante implicitum, ac in penultima præsentis ε habent. Horum enim præteritũ passiuum mutat ε in α ut στρέφω ἔστροφα ἔστραμμαι. τρέφω τέτροφα τέθραμμαι. Excipitur βρέχω βέβροχα βέβρεγμαι. διὰ τὸ ε. ℭ ζητ. ℭ Ἐτετύμμην a præterito passiuo fit μαι in μην mutata, et ε præposito augumento præteriti perfecti si a consonante inceperit ut τέτυμμαι ἐτετύμμην. Si uero præteri

m

tum perfectum a uocali inceperit ab eadem incipiet et præteritum plusquamperfectum ut ἤκουσμαι ἠκούσμην. Secunda psona a prima fit media in suã tenuem, et μαι in σο mutatis καὶ κράσει τοῦ ψιλοῦ hoc ẽ tenuis. et σ in propriam duplicẽ sicut in præterito passiuo dictũ est. ut ἐτετύμμην ἐτέτυψο. ἐλελέγμην ἐλέλεξο. ἐτετύμμην tamẽ nõ dicimꝰ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν. sicut nec τέτυμμαι. Tertia psona a secũda fit, solutiõe duplicis in suas simplices, deinde σ in τ cõuerso ἐτέτυψο ἐτέτυπτο. ἐλέλεξο ἐλέλεκτο. ℂ Δυϊκά. Prima psona a pma plurali fit extrema in θον mutata ἐτετύμμεθα ἐτετύμμεθον. Secũda a secũda plurali extrema in φθον mutata ἐτέτυφθε ἐτέτυφθον. Tertia a secũda duali extrema in ην mutata ἐτετύφθην. ℂ Πληθυντικά. Prima psona a prima singulari fit extrema in μεθα conuersa ἐτετύμμην ἐτετύμμεθα. Secũda a tertia singulari ο ĩ ε. et tenuibus ĩ densas mutatis ἐτέτυπτο ἐτέτυφθε. ἐλέλεκτο ἐλέλεχθε. Tertia, psona nõ formatur ubi ãte το alia cõsonãs fuerit. suppletur aũt p participium et uerbũ substantiuũ sicut in præterito passiuo ut τετυμμένοι ἦσαν, ἢ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Poterimus tamẽ hæc facilius formare si a præterito pfecto passiuo singula a singulis deduxerimꝰ, ut τέτυμμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐτετύμμην. τέτυψαι ἐτέτυψο. τέτυπται ἐτέτυπτο. ℂ Δυϊκά. Τετύμμεθον ἐτετύμμεθον. τέτυφθον ἐτέτυφθον. τέτυφθον ἐτετύφθην. ℂ Πληθυντικά. Τετύμμεθα. ἐτετύμμεθα. τέτυφθε ἐτέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί. τετυμμένοι ἦσαν καὶ ἰωνικῶς τετύφαται ἐτετύφατο et sic ĩ omnibus aliis coniugationibus.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

Τύφθην. fit a tertia psona præteriti passiui extrema in ῆν mutata, et abiecta cõsonãte geminata in principio ptí. Pro quo annotadũ est q̃ si ue. bum fuerit primæ aut secundæ coniugatinois tertia psona pti passiui semper habebit duas mutas tenues cũ αι diphthongo finali. in eadẽ cõprehẽsas syllaba quibus ĩ dẽsas mutatis, et ultima in ῆν fit primus aoristus passiuus, abiecta ut dictũ ẽ cõsonãte geminata ĩ ptõ pfecto. ut τέτυπται ἐτύφθην. λέλεκται ἐλέχθην. si uero alterius fuerit cõiugationis ptm̃ perfectũ aut in ται purã, aut in ται cũ aliqua cõsonante terminabit. si in ται purã mutata τ tenui in densam puram eãdem seruabit aoristus passiuus. puras appello cum nõ habuerit ullam aliam consonantem præcedentẽ ipsam ται syllabã ut κέκειται ἐκείθην. πεποίηται ἐποιήθην. βεβόηται ἐβοήθην. ἐκείνθην tamen et ἐκλίνθην et similia inueniuntur apud poetas διὰ τοῦ ν licet in præterito omnino abiiciatur. ἰλιάδος κ̄ ὡς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. ἐμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit σ. et ἐῤῥώσθην ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cum aliqua consonante præcedente desiuerit, eandem seruabit aoristus ante θην. ut πέπεισται ἐπείσθην. πέφρασται ἐφράσθην. At ἐσώθην absque σ. ἀπὸ τοῦ σέσωσται cuius thema est σώζω. ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἐσωφρόνηται ἐσωφρονίσθην ἐμνάσθην uero a præterito communi hoc est μεμνάσθαι fit non autem a præterito attico quod est μεμνάσται διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes præce-

détes τοῦ syllabā tertiæ psonæ pti passiui π. κ. λ. ν. ρ. σ.
quas seruat et aoristus passiuus π tamé et κ in propri-
as densas mutatis. Hoc etiam annotandum est φ ambo
aoristi passiui similem habent et formationem, et decli
nationem cum uerbis terminatis in μι in omnibus mo
dis, et etiam participiis, paucis admodum uariatis. quo-
rum talis est regula. Quandocunq; participium inue-
nitur terminatum in σ cum accentu acuto in ultima,
et declinatum per ντ ut est τιθεὶς τιθέντος. τυφθεὶς τυφθέν-
τος. tūc Indicatiuus eiusdem temporis desinit in ν cum
uocali longa secundum propriam uerbi exigētiam, ut
in tractatu uerborum in μι planius dicetur, ut ἐτίθην. ἐτύ-
φθην. nā in uerbis terminatis in μι participium forma-
tur a secunda persona præteriti imperfecti Imperati-
uus uero in θι ut τίθηθι τύφθηθι. sed propter alternitatem
duarum dēsarum secunda mutatur in τ ut τίθετι τύφθη-
τι. Optatiuus ī ειν. cū diphthōgo ī penultima ut τιθείην.
τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ circunflexo. ut ἐὰν τιθῶ. ἐὰν
τυφθῶ. Infinitiuus in ναι ut τιθέναι τυφθῆναι. Eandē ha-
bet penultimam primus aoristus cum præterito passi-
uo. ut τέτυμμαι ἐτύφθην. excipitur εὕρημαι quod εὑρέθην fa
cit et ἐπῄνημαι ἐπῃνέθην. Excipiuntur et composita ab
hoc uerbo αἱρῶ circunflexa, ut καθῄρημαι καθῃρέθην. ἀφῄ-
ρημαι ἀφῃρέθην. Annotantur etiam habentia ρ cū ali-
qua consonante īplicitū quæ in præterito passiuo mu
tant ε ī α et in ἀορίστῳ idē α in ε cōuertitur ut ἔστραμμαι ἀ-
πὸ τοῦ ἔστρεφα ἐστρέφθην. τέθραμμαι ἀπὸ τοῦ τέθρεφα ἐθρέφθην.

secunda

Secunda persona a prima fit ν in σ mutato ἐτύφθην ἐτύφθης. Tertia a secunda abiecto σ ἐτύφθη. ¶Δυϊκά. Secūda persona a secunda plurali fit extrema in τον mutata ἐτύφθητε ἐτύφθητον. Tertia a secunda duali τον in την cōuersa ἐτυφθήτην. ¶Πληθυντικά. Prima persona a prima singulari interposita με. ἐτύφθην ἐτύφθημεν. Secunda a prima μεν in τε mutata ἐτύφθητε. Tertia a prima singulari addita σαν uel a prima plurali extrema ī σαν mutata ἐτύφθησαν καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν ad similitudinem neutri participii eiusdē tēporis præposito ε syllabico augumēto et accentu retracto in antepenultimam, ut τυφθεὶς τὸ τυφθὲν ἔτυφθεν. potestēt formari a prima pſona plurali per syncopam sicut dictū est in ptō imperfecto actiuo. ut ἐτύφθημεν ἔτυφθεν sicut ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν et similia. subtrahūt. n. bœoti uocalē penultimæ syllabæ et sequentem consonantem hoc est η et μ. qua syncopa ionesēt, et dores, et æoles utuntur. ¶Ἀόριστος β'.

¶Ἐτύπην. fit a secūdo aoristo actiuo extrema in ην mutata ut ἔτυπον ἐτύπην. ἐτύπης ἐτύπη. ¶Δυϊκά. Ἐτύπητον. ἐτυπήτην. ¶Πληθυντικά. Ἐτύπημεν. ἐτύπητε ἐτύπησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν sicut ἔτυφθεν. ¶Μέλλων α'.

¶Τυφθήσομαι. a secūda persona primi aoristi passiui abiecto īcremēto et addita σομαι ἐτύφθης τυφθήσομαι. τυφθήσῃ. τυφθήσεται. sicut et pñs. ¶Δυϊκά. Τυφθησόμεθον τυφθήσεσθον τυφθήσεσθον. ¶Πληθυντικά. Τυφθησόμεθα. τυφθήσεσθε τυφθήσονται. ¶Μέλλων β'.

¶Τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. a secūda pſona secūdi aori-

sti passiui addita ομαι. ¶ Δυϊκά. Τυπτοίμεθον. τυπτοῖσθον. τυπτοίσθην. ¶ Πληθυντικά. Τυπτοίμεθα. τυπτοῖσθε. τύπτοιντο. ¶ Μετὰ λίγον μέλ. Τετυψοίμαι. τετύψοιο. τετύψοιτο. a secunda psona pti pas. interposita ομ. τετύψοιμι τετυψοίμαι. ¶ Δυϊκά. Τετυψοίμεθον. τετύψοισθον. τετυψοίσθην. ¶ Πληθυντικά. Τετυψοίμεθα. τετύψοισθε. τετύψοιντο.

¶ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς κ παρατατικ.

Τύπτου. fit a secūda psona pti īperfecti pas. abiecto augumento ἐτυπτόμην ἐτύπτου. τύπτου. κ ἰωνικῶς. τύπτεο. καὶ δωρικῶς τύπτευ sicut φέρεο φέρευ. θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς φέρευ τὰν εἰς φορ, φέρευ λύκε τὰν κολάβουσαν. Tertia psona fit a tertia pti īperfecti passiui, extrema in σθω mutata, et accētu ī penultimā retracto. ἐτύπτετο τυπτέσθω. uel a tertia actiui τω in σθω cōuersa τυπτέτω τυπτέσθω. ¶ Δυϊκά. Secunda psona a secūda plurali fit extrēa in σθον mutata, ut τύπτεσθε τύπτεσθον. Tertia a secūda duali ο puo ī ω magnū cōuerso τυπτέσθων. ¶ Πληθυντικά. Secunda psona a tertia singulari ω ī ε mutato. τυπτέσθω τύπτεσθε. Tertia ab eadē fit addita σαν τυπτέσθωσαν. καὶ ἀττικῶς τυπτέσθων κατὰ συγκοπήν. uel erit dualis numerus p plurali ut quibusdā placet. ¶ παρακείμενος.

¶ Τέτυψο. a secunda psona pti plusqꝑfecti simile incremētū hñs cū ptō pfecto ut ἐτετύμμην ἐτέτυψο. τέτυψο. Tertia psona fit a tertia eiusdē tpis tenuib in dēsas mutatis et hoc in pma & ꝑa cōiugatiōe barytonoꝝ et ο paruo in ω magnū et accētu in penultimā trāslato ut ἐτέτυπτο. τετύφθω. ἐλέλεκτο λελέχθω. In aliis uero cōiugationibus si alia itercesserit cōsonās añ τ eadē manebit ī tertia

psona iperatiui mutata tamē tenui in densam, ut ἐπέπεισο πεπείσθω. ἐσπούσθω. ἐσπάρθω. Vbi uero nulla præcesserit cōsonās necessario addetur σ. ut ἐπεποίησο πεποιήσθω ἔρρωσο ἐρρώσθω ℂ Δυϊκά. Secūda psona a secūda plurali fit, extrema in θω mutata τέτυφθε τετύφθων. Tertia a secūda duali ō puo i ω magnū cōuerso τετύφθων. ℂ Πληθυντικά. Τέτυφθε τετύφθωσαν sicut et præsens. ℂ Ἀόριστος α'.

ℂ Τύφθητι, fit a tertia psona primi aoristi passiui addita θι syllaba secūdū cōem regulā, quæ ē q qñdocūq; ptici piū desinens in σ ὀξύτονον declinat̄ p ντ tunc Impatiua desinūt in θι. sed ubi præcesserit altera dēsa tūc nō θι sed τι syllaba additur pp alternitatē dua℞ densarū idcirco pmo aoristo additur τι cū ultima illius sp hēat θ ut ἐτύφθη τύφθητι. ἐσπάρθη σπάρθητι. Vel fit a gtō participii quēad modū in uerbis in μι penultīa producta. ut τυφθεὶς τυφθέντος. τύφθητι. Tertia a secūda fit extrema in τω muta ta τυφθήτω. ℂ Δυϊκά. Τύφθητον τυφθήτων. ℂ Πληθυντικά. Τύφθητε τυφθήτωσαν. ℂ Ἀ. β'.

ℂ Τύπηθι a tertia psona sc̄i aor. addita θι ἐτύπη τύπηθι. ul' fit a gtō ptcipii sicut et pmus. Tertia psona a sc̄a fit θι ī τω cōuersa τυπήτω δι à τε τ sicut in prīo aoristo. & sic ī aliis nūeris & psonis quæ mutatio cōis est oib℞ impatiuis in θι desinētib℞ uerborū tā in ω q̄ in μι exeuntiū. ℂ Δυϊκά. Τύπητον τυπήτων. ℂ Πληθυντικά. Τύπητε τυπήτωσαν.

ℂ Εὐκτικὰ παθητικά.

O Ptatiua passiua oīa fiūta ꝓprio indicatiuo passiuo ultīa mutata ī μην et addito ī penultīæ dēptis

ambobus aoristis qui actiuorum more a gtis suorū par
ticipiorum fiunt. Nā cum uerbum passiuum siue me
diū habens in fine μ̄ declinatiuū, hoc est quādocūq; pri
ma psona singularis uerbi passiui siue medii desinit in
μαι aut in μην. et prima dualis, ac prima plural' ex decli
natione idem μ̄ sucipiunt, ut τύπτομαι τυπτόμεθον τυπτό
μεθα. et ἐτυψάμην ἐτυψάμεθον ἐτυψάμεθα. tunc nō a gtō
pticipii fit optatiuus modus sed a prima persona eius
dē temporis extrema in μην mutata ubi talis terminatio
nō existit, et addito ῑ penultimæ ut τύπτομαι τυπτοίμην.
ἐτυψάμην τυψαίμην. ℭ Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην. a prima psona præsentis μαι in μην con
uersa et addito ἰῶτα penultimæ τύπτομαι τυπτοίμην.
Secūda psona a tertia subtracto τ̄ τύπτοιτο τύπτοιο. Ter
tia psona a p̄ma plurali μην ῑ το cōuersa τύπτοιτο. ℭ Δυϊκά.
Prima psona a prima plurali τυπτοίμεθα τυπτοίμεθον. Se
cūda a secūda plurali τύπτοισθε τύπτοισθον. Tertia a secūda
duali extrema in θην mutata τυπτοίσθην. ℭ Πληθυντικά.
Prima persona a prima singulari μην in μεθα conuersa
τυπτοίμην τυπτοίμεθα. Secūda a tertia singulari το in σθε
cōuersa τύπτοιτο τύπτοισθε. Tertia a tertia singulari īterpo
sito ν̄ τύπτοιτο τύπτοιντο ℭ ἰωνικῶς τυπτοίατο. ἀόριστος πρῶτος.
ℭ Præteritum perfectum fit a prima persona præteriti
pfecti indicatiui modi μαι in μην conuersa et addito ἰῶ
τα penultimæ uocali si sola et pura fuerit hoc est nulla
consonante intercedente inter eam et μαι ut πεποίημαι
πεποιήμην. μέμνημαι μεμνήμην. Vbi uero fuerit diphthō

gus ſiue aliqua cõſonans ante μαι ut ἵππευμαι· πέπεισμαι ἐγγραμμαι qa nõ licet ĩ hoc tpe mutare diphthongũ, nec abiicere cõſonantem, formari nõ poteſt. ſupplet̃ aũt p uerbum ſubſtantiuum et pticipium eiuſdem uerbi et tẽporis. ut τετυμμένος εἴην εἴης εἴη. ℭ Δυϊκά. τετυμμένω εἴητον εἰήτην. ℭ Πληθυντικά. τετυμμένοι εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

ℭ Ἀόριστος α΄.

ℭ Τυφθείην. a genitiuo participii eiuſdem temporis extrema in ην mutata, et addita ι penultimæ ut ſupra in actiuis τυφθεὶς τυφθέντος τυφθείην. nam quandocunque participium deſinit in σ ὀξύτονον et declinatur per ντ. Optatiuus deſinit in ην puram hoc eſt nulla conſonante præcedente ην, ut δοὺς δόντος δοίην. At ſi deſinat in σ ὀξύτονον non autem declinetur per ντ non in ην puram ſed in μι deſinit optatiuus ut τετυφὼς τετυφότος τετύφοιμι. Etiam ſi participium declinetur per ντ non autem deſinat in σ ὀξύτονον. ut τύψας τύψαντος τύψαιμι. Secunda perſona a prima fit ν in σ mutato τυφθείην. τυφθείης. Tertia a ſecunda abiecto σ τυφθείη. ℭ Δυϊκά. Secunda perſona a ſecunda plurali extrema in τον mutata. τυφθείητε. τυφθείητον. Tertia a ſecunda duali τον in την mutata τυφθειήτην. ℭ Πληθυντικά. Τυφθείημεν a prima ſingulari ĩterpoſita με τυφθείην τυφθείημεν καὶ συγκοπῆ τυφθεῖμεν. Secunda a prima ſingulari μεν in τε mutata τυφθείητε. Tertia a tertia ſingulari addita σαν τυφθείη τυφθείησαν. Vel a prima plurali extrema in σαν mutata. τυφθείημεν τυφθείησαν. Quo in loco aduertendum eſt ꝙ quando-

cunque prima persona pluralis optatiuorum ante
μεν diphthongum habuerit, subtracto μ̄ facit tertiam
personã pluralem ut τύπτοιμεν τύπτοιεν. Cum uero ha
buerit monophthõgum hoc ẽ solã uocalẽ, tũc in σαν
mittit tertiam personã pluralẽ. ut τυφθείημεν τυφθείησαν.
At si in prima persona ipsa monophthongus ꝑ synco
pam abiiciatur non extrema qdem mutata in σαν sed
subtracto μ̄ solũ, fit tertia pluralis cũ penultima quæ
prius ĩtegra dictiõe tertia a fine erat, fit diphthõgꝰ, muta
to ẽt accẽtu acuto in circũflexum cũ sit longa natura
ante breuẽ. ut τυφθεῖμεν τυφθεῖεν. Et sic fit ĩ oĩbus optati-
uis tã barytonorũ, q̃ circũflexorũ et terminatorũ in μι
habẽtibꝰ monophthongũ ĩ penultĩa ꝑmæ ꝑsonæ plu
ralis. Sed aduerte ꝙ poetæ utũtur prima et tertia ꝑsona
cõcisis ĩ oĩbus uerbis. Oratores uero ĩ circũflexis utun-
tur prima et tertia ꝑsona, ut ποιοῖμεν ποιοῖεν ἀπὸ τοῦ ποιοίημεν.
In aliis uero tertia tãtũ ut τυφθεῖεν. θεῖεν. εἶεν. δοῖεν ꝓ τυφθεί
ησαν. θείησαν. εἵησαν. δοίησαν. ¶ Ἀορ. β'.

¶ Τυπείην τυπείης τυπείη sicut et primus. ¶ Δυϊκά. Τυ
πείητον τυπειήτην ¶ Πληθυντικά. Τυπείημεν ἢ τυπεῖμεν
τυπείητε. τυπείησαν. ἢ τυπεῖεν. ¶ Μέλλ. α'.

¶ Τυφθησοίμην τυφθήσοιο τυφθήσοιτο. a prima ꝑsona ꝑmi fu
turi passiui τυφθήσομαι sicut et pñs. ¶ Δυϊκά. Τυφθησοί-
μεθον. τυφθήσοισθον τυφθησοίσθην. ¶ Πληθυντικά. Τυφθησοίμε-
θα. τυφθήσοισθε. τυφθήσοιντο. ἢ ἰωνικῶς τυφθησοίατο. ¶ Μέλ. β'.
¶ Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο. a 2o futuro, pas. τυπήσομαι
¶ Δυϊκά. Τυπησοίμεθον. τυπήσοισθον. τυπησοίσθην. ¶ Πληθυν
τικά. Τυπησοίμεθα. τυπήσοισθε τυπήσοιντο. ἢ ἰωνικῶς τυπησοίατο.

¶ Μετ. μελ. Τετυφοίμην τετύφοιο τετύφοιτο a pria psona paulo post futuri τετύψομαι. ¶ Δυϊκά. Τετυφοίμεθον τετύφοισθον. τετυφοίσθην. ¶ Πληθυντικά. Τετυφοίμεθα. τετύφοισθε. τετύφοιντο. καὶ ἰωνικῶς τετυφοίατο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐ Ἂν τύπτωμαι a pria psoa subiūctiui actiui add. μαι Secūda psoa ἐὰν τύπτῃ a tertia fit abiecto τ et η et ᾱ p crasim ī η mutatis, ac subscripto ι. τύπτῃ τύπτῃ et ē sil'is tertiæ subiūctiui actiui ᾗ τύπτῃ καὶ ἰωνικῶς. Tertia ἐὰν τύπτηται a pria singulari penultia ī η et extrēa ī ται mutatis. Δυϊκά. Ἐὰν τυπτώμεθον τύπτησθον. τύπτησθον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τυπτώμεθα τύπτησθε. τύπτωνται. Possūt et hæc oīa formari a pñti tpe idicatiui passiui mutatis ε ī η, et ο in ω ut τύπτομαι. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται ἐὰν τύπτηται. et sic de aliis. ¶ Παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ptm̄ pfectū fit a pria psona ptī pass. penultia uocali ī ω magnū mutata cū accētu circūflexo, si sola et pura fuerit. ut πεποίημαι. ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι. ἐὰν μεμνῶμαι. Vbi uero pcesserit dipht. siue cōsonās, nō fiet recta formatio Supplēdū igr̄ p uerbū substātiuū et pticipiū eiusdē tpis. ut τετυμμένος ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ. ¶ Δυϊκά τετυμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον. ¶ Πληθυντικά Τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν ἦτε ὦσι. ¶ Ἀόρ. α΄.

¶ Ἐὰν τυφθῶ. a tertia psona primi aoristi passiui, extrema ī ω circūflexū mutata. ut ἐτύφθη ἐὰν τυφθῶ τυφθῇς τυφθῇ. ¶ Δυϊκά ἐὰν τυφθῆτον. τυφθῆτον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τυφθῶμεν τυφθῆτε τυφθῶσι. ¶ Ἀόρ. α΄.

¶ Ἐὰν τυπῶ. a tertia psona secundi aoristi passiui ἐτύπη. ἐὰν τυπῶ τυπῇς τυπῇ. ¶ Δυϊκά ἐὰν τυπῆτον. τυπῆτον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τυπῶμεν τυπῆτε τυπῶσι.

¶ Ἄπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς ὁ παρ.

Τύπτεσθαι. a tertia psona præsentis indicatiui passiui extrema in σθαι mutata, ac σ interposito. Nam omne uerbum passiuũ siue mediũ habens in tertia psona τ purũ hoc ẽ nulla alia cõsonante antecedẽte cuiuscunq; sit tẽporis format infinitiuũ mutata extrema in σθαι ac ĩterposito σ τύπτεται τύπτεσθαι. si aũt ante ται fuerit alia tenuis ea mutabit ĩ propriã dẽsam sicut ptõ ĩ perfecto uerborũ primæ et secundæ cõiugationis barytonorũ de quo pprio loco dicetur λελέχθαι. potest et formari a secũda psona pluralis numeri mutato ε tenui in αι diphthõgũ ut τυπτόμεθα τύπτεσθε. τύπτεσθαι. et sic ĩ alijs tẽporibus et hæc expeditior est formatio. παρ. ὁ παρ.

¶ Τετύφθαι a tertia psona ptĩ passiui tenuibus in densas mutatis, et accẽtu in penultimã trãslato. et hoc in pria et secunda coniugatione. ut τέτυπται. τετύφθαι. λέλεκται. λελέχθαι. Vel a secunda persona pluralis numeri ε in αι mutato & accẽtu in penultimam trãslato. τέτυφθε τετύφθαι λέλεχθε λελέχθαι. In aliis uero coniugatiõibus ται in σθαι mutata ut ĩ pñti dictũ ẽ ac eadẽ cõsonãte seruata quæ erat ãte ται fit ĩfinitiuũ pti passiui ut πεποίηται πεποιῆσθαι. ἔψαλται ἐψάλθαι. si uero nulla præcesserit cõsonãs interponẽdũ erit σ ut ἱππευται ἱππεῦσθαι. πεποίηται πεποιῆσθαι. vel a secunda psona plurali ut supra ἔψαλθε ἐψάλθαι πεποίησθε πεποιῆσθαι. ¶ Ἀόριστος α.

¶ Τυφθῆναι. a tertia persona primi aoristi passiui ἐτύφθη addita ναι syllaba. ὁ β

¶ Τυπῆναι. a tertia psona sῖ aoristi pas. ἐτύπη. addita ναι.

¶ Τυφθήσεσθαι. a tertia psona eiusdem temporis. τυφθήσεται. uel a secunda pluralis. ¶ μέλ. β'.

¶ Τυπήσεσθαι. a tertia psona secundi futuri passiui τυπήσεται. uel a secunda pluralis ¶ μετ. μέλ.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτόμενος. a prima persona Indicatiui passiui μαι in μενος conuersa. τύπτομαι ὁ τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ὁ τετυμμένος. a pría psona ptí passiui, μαι in μενος conuersa, et accétu in penultimam trãslato. ut τέτυμμαι ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη. τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον τοῦ τετυμμένου. ¶ ἀορ. α'.

¶ Ὁ τυφθείς. a secúda psona pmi aoristi passiui, extrema ĩ εις diphthógũ mutata. ut ἐτύφθης ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθέν. τοῦ τυφθέντος. ¶ ἀορ. β'.

¶ Ὁ τυπείς. a secunda psona secundi aoristi passiui. ἐτύπης ὁ τυπεὶς τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα. τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν. τοῦ τυπέντος. ¶ μέλ. α'.

¶ Ὁ τυφθησόμενος τοῦ τυφθησομένου. a prima psona futuri passiui. ἡ τυφθησομένη. τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον. τοῦ τυφθησομένου. ¶ μέλ. β'.

¶ Ὁ τυπησόμενος. τοῦ τυπησομένου a prima psona secúdi futuri passiui. ἡ τυπησομένη. τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον. τοῦ τυπησομένου. ¶ μετ. μέλ.

¶ Ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. a prima persona eius-

dé temporis. ἡ τετυμμένη. τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον. τοῦ τετυμμένου.

¶ Ῥήματα μέσα.

u Erba media in præſenti et præterito imperfecto formationem habent cómunem cum paſſiuis. quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt. ut τύπτομαι τύπτῃ ἢ τύπτει. ἐτυπτόμην. ου. ετο. Nuſquam tamé inueni hæc duo tépora ab antiquis poſita fuiſſe. Sed ptm̃ pfectum. præteritũ pluſq̃ perfectũ. ambos aoriſtos et utrunq; futurũ. Neq; hæc ſeorſũ declinata. ſed partim actiuis inſerta ut præteritum perfectũ et pluſq̃ perfectum cũ ſint propemodum ſimilia præterito pfecto, et præterito pluſquampfecto actiuorum ut τέτυφα, τέτυπα ἐτετύφειν ἐτετύπειν. parti paſſiuis. ut ambos aoriſtos et utrũq; futurum. quoniã hæc tépora ſimilé habent terminationem cum paſſiuis Sed quia hic ordo liceteruditioribus pſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas grecas diſcere modo aggrediétibus confuſionem quandam, ac prope deſperationem inducere ſolet, auſus ſum Theodorum imitatus eo relicto ordine uerba media ſeorſũ ab actiuis, et paſſiuis declinare. ¶ Eſto igitur tertius locus medii uerbi et per omnia tempora diſtincta ſit eius uariatio.

¶ Μέσα ὁριστικά. ἐνεστώς.

τ Ὕπτομαι. τύπτῃ κοινῶς καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς. καὶ τύπτει ἀττικῶς τύπτεται. ¶ Δυϊκά. Τυπτόμεθον. τύπτεσθον. τύπτεσθον. ¶ Πληθυντικά. Τυπτόμεθα. τύπτεσθε. τύπτονται.

¶ Παρατ.

¶ Ἐτυπτόμην. ἐτύπτου καὶ ἰωνικῶς ἐτύπτεο. ἢ δωρικῶς ἐτύπτευ.

ἐτύπτετο. ℭ Δυϊκά. Ἐτυπτόμεθον ἐτύπτεσθον ἐτυπτέσθην. ℭ Πληθυντικά. Ἐτυπτόμεθα· ἐτύπτεσθε. ἐτύπτοντο. ℭ περὶ.

ℭ Τέτυπα. a praeterito actiuo fit p̄posita figuratiua litera āte ᾱ finalē loco eius cōsonantis quæ fuerit āte α præteriti actiui. qua accepta mediū præteritum simile erit actiuo præterto ī omnibus modis et etiam participiis. ut τέτυφα τέτυπα· τέτυφε τέτυπε. Quomodo aūt accipit figuratiuā literā, hoc est τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας aduerte. Nā pñs aut desinit in ω purum aut in ω nō purū. si in ω purum, siue diphthongus præcedat ω, siue uocalis, sola ea remanet ante finalem in præterito medio. ut ἀκούω ἤκουκα ἤκουα. λύω λέλυκα λέλυα. Pauca tamen inueniuntur in ω purum exeuntia quæ habeant medium præteritum. Sed ea quæ ante ω habent aut ει aut ου omnino carent medio præterio præter ἀκούω ἀκήκοα.
Si in ω non purum aut simplex consonans præcedit ω, aut duplex. si simplex, ea assumitur ante α ut λείβω λέλειφα λέλοιβα. πείθω πέπεικα. πέποιθα. si duplex aut actu, aut potestate. si actu, aut in diuersis est syllabis, et tūc sequitur eādem supradictam regulam. quia in medio præterito assumitur consonans, quæ est in finali syllaba ante ω ut ῥέγκω ἔρρογκα. aut ambæ consonantes sunt in eadem syllaba finali et tunc magis formatiua hocē prior consonās assumit̄ āte ᾱ finalē in medio ptō, ut τύπτω τέτυπα. κάμνω κέκαμα. nisi fuerit duo σσ siue duo ττ tūc .n. aut futurū terminaturi ξω et tūc prm̄ mediū assumit γ ut πλήσσω. siue πλήττω. πλήξω πέπληγα.

Aut in σῶ. et tunc medium præteritum assumit δ̄. ut ἐρείσω. μέλ. ἐρείσω. παρ. ἤρεικα. μέσ. ἤρειδα. et si in usu non sit. Si autem potestate duplex consonans præcesserit ω̄ ut est ζ, illud idem intelligendum est. quia si futurum desi uerit in ξω̄ medium præteritum assumit γ̄ κράζω κράξω κέκραγα. Si in σῶ, δ̄. ut φράζω φράσω πέφραδα. Quibusdam tamen placet ut in uerbis duas consonantes habentibus in præsenti πω̄ assumatur in medio præterito. per quam nomen uerbale a præsenti deriuatum enunciatur ut κόπτω. uerbale nomen κοπή. medium præteritum κέκοπα. σκάπτω. σκαφή. ἔσκαφα. et cætera Sed huiusmodi uerborum quatuor tantum inuenimus quæ a superiori regula declinant, et omnia primæ sunt coniugationis barytonorũ, hoc est βλάπτω. σκάπτω. κρύπτω. καλύπτω. quorum propria præterita media sunt βέβλαπα. ἔσκαπα. κέκρυπα. κεκάλυπα. quæ in usu, non sunt, sed pro eis utimur βέβλαβα. ἔσκαφα. κέκρυβα. κεκάλυβα. quorum positiones sunt βλάβω. σκάφω. κρύβω. καλύβω, et si omnia in usu non sint. Cætera uero proprium seruant præteritum medium cum in eo sumatur prior consonans præsentis temporis, quæ proprie appellatur formatiua litera uerbi ut supra dictum est. ut τύπτω τέτυπα. κλέπτω κέκλοπα. κόπτω κέκοπα. τέμνω τέτομα. et reliqua. Est etiam parium syllabarum cum præterito actiuo in barytonis. ut τύπτω τέτυφα τέτυπα. In circunflexis uero minuitur una syllaba, ut δουπῶ δεδούπηκα δέδουπα. Quia quandocunq; futurum primũ superat præsens

circunflexum

circunflexũ tunc medium præteritũ minuitur una syl
laba ab actiuo. Secũdus aoristus a primo. Secundũ futu
rum a primo. ut κτυπῶ μέλ. ά. κτυπήσω. παρ. ἐκτύπηκα.
μέσ. ἔκτυπα. aoristus primus ἐκτύπησα. Secundus ἔκτυ-
πον. futurũ primum κτυπήσω. secundũ κτυπῶ. Si aũt
futurũ pares habuerit syllabas cũ præsenti tũc dicta tẽ-
pora iuicẽ erunt paria. ut τύπτω τύψω. τέτυφα τέτυπα. ἔτυ
ψα ἔτυπον. τύψω τυπῶ. Nec potest esse mediũ præteritũ
paucioꝝ q̃ triũ syllabarũ si a consonãte iceperit, aut a
solo ε quia incideret εἰς δισυλλαβίαν, idest, in id ut esset
duarũ syllabaꝝ, duarũ dico cũ augumẽto qđ absurdũ
ẽ. Nã omne ptũm icipiens a cõsonãte aut a sola ε uoca
li, nũq̃ disyllabũ esse potest. Et hoc ratiõabiliter. Vult. n.
habere primã syllabã a declinatiõe, hoc est ab ipso augu
mẽto. Extremam, quæ pti finalem exprimat. Vult ẽt de
themate hoc ẽ positione uerbi aliqd habere, quod erit
media syllaba. Si igitur i uerbis circunflexis præteritũ
actiuũ a cõsonante incipiens, siue a solo ε trisyllabum
fuerit, medium præteritũ minime formare poterit, cũ
ipsũ oporteat una syllaba minus esse præterito actiuo
ut dictũ est. Nam si ab eo qđ est τέθληκα ἀπὸ τοῦ θλάω θλῶ
uellemus formare mediũ præteritum oporteret facere
ipsum unius syllabæ quia licet τέθληκα sit trium sylla-
barum annumerata accidentali cum propriis, tamen
intelligimꝰ ipsum esse tantũ duarum syllabarũ. Qua-
re oportet medium fieri unius syllabæ abiecta acciden
tali syllaba hoc est augumento. & ex eo quod est θλῆκα

faceremus ipsum mediū monosyllabum κα. qđ nullo modo fieri potest. Nec solum ī circūflexis. hoc seruādum est. sed ēt in terminatis in μι. cū idem præteritum utrisque cōmune sit. Penultimā uero syllabam eandem habet cum præterito actiuo, ut τέτυφα. τέτυπα. nisi ī disyllabo futuro īueniatur ī siue solū, siue in diphthōgo ει. tunc.n. ipsum ī in ο mutatur ī medio præterito. ut λέγω λέξω. μέλ. λέλογα. κείρω. κερῶ. κέκορα. πείθω. πείσω. πέποιθα. εἴκω. εἴξω. οἶκα. ἐ ἀπ᾽ αὐτῶν ἔοικα. Disyllaba uero desinētia in unū λ retinent ī ī medio præterito. ut πέλω πελῶ πέπελα. μέλω μελῶ. μέμελα. ἐ μέμηλα. Si aūt ī penultima præsentis fuerit α solū, idem seruabit ī medio præterito. ut κάμνω. κέκαμα. ψάλλω. ἔψαλα. Si uero fuerit αι diphthōg᷒ tunc α mutatur in η et ι subscribit' in medio præterito. ut φαίνω πέφηνα. χαίρω κέχηνα. Hoc ēt aduertēdū est φ ī quibusdā uerbis barytonis primæ et secundæ coniugationis habētibus siue φ siue χ in præsenti accidit medium ptm̄ idem esse cū actiuo ut γράφω γέγραφα. μέλ. γέγραφα. τρύχω τέτρυχα. μέλ. τέτρυχα. Sed hoc diuersa fit ratiōe. γέγραφα enim actiuū ptm̄ accipit φ cū sit primæ cōiugatiōis barytonorū. et τέτρυχα accipit χ cum sit secundæ. γέγραφα uero præteritum medium, et τέτρυχα easdem assumunt consonantes cum sint χαρακτηριστικὰ hoc est formatiuæ literæ coniugationis. Cū proprium sit medii præteriti ante α finalē, formatiuam suæ cōiugatiōis assumere. ¶ ὑπερσ.

¶ Ἐτετύπειν. fit a præterito medio τέτυπα ἐτετύπειν. Vel

ab actiuo præterito plusquamperfecto assumpta formatiua litera coniugationis uidelicet π ut ἐτετύφειν. ἐτετύπειν Secunda persona ἐτετύπεις. Tertia ἐτετύπει.
¶ Δυϊκὰ ἐτετύπειτον ἐτετυπείτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐτετύπειμεν ἐτετύπειτε. ἐτετύπεισαν.
¶ Θ. ά.

¶ Ἐτυψάμην. ab actiuo fit, addita μην ἔτυψα ἐτυψάμην. Secunda psona a tertia fit, subtracto τ καὶ ἡ ρεύσει τοῦ α καὶ ο εἰς ω μέγα. ἐτύψαο ἐτύψαο ἰωνικῶς ἐτύψω κοινῶς. Tertia psona a prima, extrema in ο mutata. ἐτύψατο. ¶ Δυϊκά Prima psona a pma plurali fit. ἐτυψάμεθα ἐτυψάμεθον. Secunda a secunda plurali. ἐτύψασθε ἐτυψάσθον. Tertia a secunda duali ον in ην mutata. ἐτυψάσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐτυψάμεθα a prima psona singulari μην in μεθα conuersa. Secunda a tertia singulari το in σθε mutata. ἐτύψατο ἐτύψασθε. Tertia etiam a tertia singulari interposito ν. ἐτύψαντο.
¶ Θ. β'.

¶ Ἐτυπόμην ἐτύπου κοινῶς. καὶ ἐτύπεο ἰωνικῶς. ἐτύπου δωρικῶς. ἐτύπετο ad similitudinem præteriti imperfecti passiui. ¶ Δυϊκὰ ἐτυπόμεθον ἐτύπεσθον ἐτυπέσθην. ¶ Πληθυντικὰ. ἐτυπόμεθα. ἐτύπεσθε. ἐτύποντο.

¶ Μέλλων ά.

¶ Τύψομαι. a prima psona primi futuri actiui. sicut et præsens ut τύψω τύψομαι. τύψῃ. τύψεται. Nam omne futurum actiuum in ω definés assumens μαι syllabã ac mutans ω μέγα, si barytonum est in ο μικρόν. si autem circunflexum in ου diphthongum medium futurum facit. ¶ Δυϊκὰ Τυψόμεθον. τύψεσθον. τύψεσθον.

¶Πληθυντικά. Τυψόμεθα. τύψεσθε. τύψονται ¶μέλλ. β'.

¶Τυποῦμαι. a prima perſona ω magno in ου diphthongum mutato ac eodē accentu ſeruato et addito μαι ſyllaba, ut τυπῶ τυποῦμαι. ſecunda pſona a tertia fit abiecto τ ut ſupra. abiecto etiam ι de diphthongo ει καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α τῆς ει διφθόγγου εἰς η. καὶ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου. τυπεῖται. τυπῇ. Tertia a prima ου in ει cōuerſa. et μ in τ ut τυποῦμαι τυπεῖται. ¶Δυϊκά. Τυπούμεθον. τυπεῖσθον. τυπεῖσθον.

¶Πληθυντικά. Τυπούμεθα τυπεῖσθε. τυποῦνται. a tertia ſingulari ει in ου mutata, ac interpoſito ν.

¶Προστακτικὰ μέσα. ¶ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶Τύπτου κοινῶς καὶ τύπτεο ἰωνικῶς. ἡ τύπτευ δωρικῶς. τυπτέσθω. ſicut et paſſiuū. ¶Δυϊκά τύπτεσθον. τυπτέσθων. ¶Πληθυντικά τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν. καὶ τυπτέσθων.

¶παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶Τέτυπε τετυπέτω. ſicut τέτυφε τετυφέτω. ¶Δυϊκά τετύπετον. τετυπέτων. ¶Πληθυντικά τετύπετε. τετυπέτωσαν.

¶ἀορ. α'.

¶Τύψαι. a prima perſona primi aoriſti medii abiecta μην ſyllaba. et addita ι. ut ἐτυψάμην. τύψαι. uel fit a prima actiui addita ι ἔτυψα τύψαι. Tertia a tertia actiui τω in σθω conuerſa. τυψάτω. τυψάσθω. ¶Δυϊκά τύψασθον. τυψάσθων. ¶Πληθυντικά τύψασθε τυψάσθωσαν. ¶ἀορ. β'.

¶Τυποῦ a ſecunda perſona ſecundi aoriſti medii accentu circunflexo ſuper extremā ut ἐτύπου. τυποῦ, τυπέσθω. ¶Δυϊκά. τύπεσθον τυπέσθων. ¶Πληθυντικά τύπεσθε. τυπέσθωσαν.

Optatiua omnia fiunt a proprio indicatiuo medio, extrema in μην mutata ubi talis terminatio non fuerit et addito ι penultimae. dempto praeterito perfecto quod actiuorum sequitur formam. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Τυποίμην. Secunda persona τύποιο. Tertia τύποιτο. ¶ Δυϊκά. τυποίμεθον. τύποισθον. τυποίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυποίμεθα. τύποισθε. τύποιντο, ἢ ἰωνικῶς τυποίατο.

¶ παρ. καὶ ὑπερσ. Τετύφοιμι. a genitiuo participii medii. τετυφὼς τετυπότος τετύποιμι. Secunda persona τετύποις. Tertia τετύποι ¶ Δυϊκά. τετύφοιτον. τετυποίτην. ¶ Πληθυντικά. τετύφοιμεν. τετύποιτε. τετύποιεν. ¶ ἀόρ. α'.

¶ Τυψαίμην. a prima persona primi aoristi medii, ἐτυψάμην τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο. ¶ Δυϊκά. τυψαίμεθον. τύψαισθον. τυψαίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυψαίμεθα τύψαισθε. τύψαιντο. ἢ ἰωνικῶς τυψαίατο. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Τυποίμην. a prima persona secundi aoristi medii, ἐτυπόμην, τυποίμην. τύποιο. τύποιτο. ¶ Δυϊκά. τυποίμεθον. τύποισθον. τυποίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυποίμεθα. τύποισθε. τύποιντο. ἢ ἰωνικῶς τυποίατο. ¶ μέλλ. α'.

¶ Τυψοίμην. a prima persona primi futuri medii, τύψομαι. τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο. ¶ Δυϊκά. τυψοίμεθον. τύψοισθον. τυψοίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυψοίμεθα. τύψοισθε. τύψοιντο. καὶ ἰωνικῶς τυψοίατο. ¶ μέλλ. β'.

¶ Τυποίμην. a prima persona secundi futuri medii, ου in οι diphthongum conuersa et accentu circunflexo in acutum mutato ubi ultima existit longa, τυποῦμαι, τυποίμην.

τυπτοῖο. τυπτοῖτο. ¶ Δυϊκὰ τυπτοίμεθον. τυπτοίσθον. τυπτοίσθην.
¶ Πληθυντικὰ τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

Vbiunctiua omnia ab actiuis fiunt. addita μαι syllaba. ut ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμαι. dempto ptõ perfecto ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.
¶ Ἐὰν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται. ¶ παρ. καὶ ὑπερ.
¶ Ἐὰν τετύφω, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. Secunda persona τετύφῃς Tertia τετύφῃ. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τετύφητον. τετύφητον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τετύφωμεν. τετύφητε. τετύφωσι. ¶ ἀόριστος α′.
¶ Ἐὰν τύψωμαι a prima persona p̃mi aoristi medii μην in μαι et α i ω mutatis. ἐτυψάμην ἐὰν τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τυψώμεθον. τύψησθον τύψησθον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τυψώμεθα. τύψησθε. τύψωνται. ¶ ἀόριστος β′.
¶ Ἐὰν τύπωμαι, a prima psona secundi aoristi actiui, addita μαι ἐὰν τύπω. ἐὰν τύπωμαι. τύπῃ. τύπηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τυπώμεθον. τύπησθον. τύπησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τυπώμεθα. τύπησθε. τύπωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

Nfinitiua oĩa fiũt a tertiis psonis singularis numeri modi indicatiui medii, extrema syllaba in σθαι mutata, ut τύπτεται τύπτεσθαι. Vel a secunda persona plurali mutato ε tenui in αι diphthõgum. ut τυπτόμεθα τύπτεσθαι τύπτεσθε. dempto ptõ pfecto.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Τύπτεσθαι sicut et passiuum.

Τετύφθαι a tertia persona præteriti medii sicut πεπυ-φέναι. ἐπ. α'.

Τύψασθαι a tertia p̄sōa singulari ἐτύψατο. extrēa ī σθαι cō uersa uel a secūda plurali (τύψασθε τοῦ ε εἰς αι δίφθογγον). ἐπ. β'.

Τυπέσθαι a tertia p̄sona singulari ἐτύπετο extrema ī σθαι mutata et accentu in penultimā transiato. uel a secunda plurali. μελ. α'.

Τύψεσθαι a tertia persona primi futuri medii τύψεται uel a secunda plurali. μελ. β'.

Τυπεῖσθαι a tertia p̄sona secūdi futuri medii τυπεῖται. uel a secunda plurali. Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου. fit a prima p̄sona præsentis indicatiui, quēadmodum et passiuum μαι in μενος mutata. Ἡ τυπτομένη. τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου. παρ'. καὶ ὑπερ.

Ὁ τετυπὼς τοῦ τετυπότος. a secunda p̄sona præteriti medii ᾱ ī ω̄ mutata τέτυπα τέτυπας τετυπώς. ἡ τετυπυῖα. τῆς τετυπυίας. τὸ τετυπὸς τοῦ τετυπότος. ἐπ. α'.

Ὁ τυψάμενος τοῦ τυψαμένου. a prima persona primi aoristi medii ἐτυψάμην ἡ τυψαμένη. τῆς τυψαμένης. τὸ τυψάμενον τοῦ τυψαμένου. ἐπ. β'.

Ὁ τυπόμενος. τοῦ τυπομένου. a prima p̄sona secundi aoristi medii ἐτυπόμην. ἡ τυπομένη. τῆς τυπομένης. τὸ τυπόμενον. τοῦ τυπομένου. μελ. α'.

Ὁ τυψόμενος τοῦ τυψομένου a prīa p̄sona primi futuri medii τύψομαι. ἡ τυψομένη τῆς τυψομένης. τὸ τυψόμενον τοῦ τυψομένου.

¶ Μέλλων. β΄.

¶ Ὁ τυπουμένος. τοῦ τυπουμένου. a prima persona secũdi futuri medii accentu circũflexo in acutum mutato τυποῦμαι. ἡ τυπουμένη τὸ τυπουμένον. τὸ τυπούμενον τοῦ τυπουμέ- (νου

παραδείγματα τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

λ Εἴβω. λείβεις λείβει. καὶ δωρικῶς λείβον. λεῖβε. καὶ αἰολικῶς λείβης. λείβη. ¶ Δυϊκὰ λείβετον. λείβετον. ¶ Πληθυντικά. λείβομεν. λείβετε. λείβουσι. καὶ δωρικῶς. λείβομες. λείβετε. λείβοντι. ¶ Παρατ.

¶ Ἔλειβον. ἔλειβες. ἔλειβε. ἢ ἰωνικῶς λείβεσκε. λείβεσκον δὲ καὶ λείβεσκες ποιητικῶς. ¶ Δυϊκὰ ἐλείβετον. ἐλειβέτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλείβομεν. καὶ δωρικῶς ἐλείβομες. ἐλείβετε. ἔλειβον καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν. ¶ Παρακ.

¶ Λέλειφα. λέλειφας. λέλειφε. ¶ Δυϊκὰ λελείφατον λελείφατον. ¶ Πληθυντικὰ λελείφαμεν. λελείφατε. λελείφασι ἢ δωρικῶς λελείφαμες λελείφατε λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα. εἴλειφας. εἴλειφε. &reliqua. ¶ Ὑπερσ.

¶ Ἐλελείφειν καὶ ἐλελείφεα ἰωνικῶς. ἐλελείφη ἀττικῶς. secunda persona ἐλελείφεις. tertia ἐλελείφει κοινῶς ἐλελείφεε ἰωνικῶς ἐλελείφει. ἀττικῶς ἢ δωρικῶς ¶ Δυϊκὰ ἐλελείφειτον. ἐλελειφείτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλελείφειμεν. ἢ δωρικῶς. ἐλελείφειμες. ἐλελείφειτε. ἐλελείφεισαν. ἢ ἀττικῶς. ἢ δωρικῶς ἐλελείφεσαν. ἢ ἀττικῶς εἰλείφειν. εἰλείφεις. εἰλείφει. &reliqua. ¶ Ἀόρ. α΄.

¶ Ἔλειψα. ἔλειψας. ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. ¶ Δυϊκὰ ἐλείψατον. ἐλειψάτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλείψαμεν. καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες. ἐλείψατε. ἔλειψαν. ¶ Ἀόρ. β΄.

¶ Ἔλιβον. ἔλιβες. ἔλιβε. ἢ ἰωνικῶς λίβεσκε. λίβεσκον δὲ καὶ λί

βε σκοῦν ποιητικῶς. ¶ Δυϊκὰ ἐλιβέτον. ἐλιβέτην. ¶ Πληθυντικὰ. ἐλίβομεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβομες. ἐλίβετε. ἔλιβον. ἢ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν ¶ μέλ. α΄.

¶ Λείψω. λείψεις. λείψει. ἢ αἰολικῶς λείψης. λείψη. ¶ Δυϊκὰ λείψετον λείψετον. ¶ Πληθυντικὰ λείψομεν. λείψετε. λείψουσι. Δωρικῶς. λειψῶ. λειψεῖς λειψεῖ. ¶ Δυϊκὰ λειψεῖτον. λειψεῖτον. ¶ Πληθυντικὰ λειψοῦμες. λειψεῖτε. λειψοῦντι. ¶ μέλ. β΄.

¶ Λιβῶ. λιβεῖς. λιβεῖ. ¶ Δυϊκά. λιβεῖτον. λιβεῖτον. ¶ Πληθυντικὰ λιβοῦμεν. λιβεῖτε. λιβοῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ¶ ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

λ Εἶβε. λειβέτω. ¶ Δυϊκὰ λείβετον λειβέτων. ¶ Πληθυντικὰ. λείβετε λειβέτωσαν. ἢ ἀττικῶς λειβόντων. ¶ παρακ. ἢ ὑπερσυντ.

¶ Λέλειφε. λελειφέτω. ¶ Δυϊκὰ λελείφετον. λελειφέτων. ¶ Πληθυντικὰ λελείφετε. λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς. ἐλέλειφε. ἐλελειφέτω. ¶ ἀόρ. α΄.

¶ Λεῖψον. λειψάτω. ¶ Δυϊκὰ λείψατον. λειψάτων. ¶ Πληθυντικὰ. λείψατε. λειψάτωσαν. ἢ ἀττικῶς. λειψάντων. ¶ ἀόρ. β΄.

¶ Λίβε. λιβέτω. ¶ Δυϊκὰ λίβετον λιβέτων. ¶ Πληθυντικὰ λίβετε. λιβέτωσαν. ἢ ἀττικῶς, λιβόντων.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

λ Εἴβοιμι. λείβοις. λείβοι. ¶ Δυϊκὰ λείβοιτον. λειβοίτην. ¶ Πληθυντικά. λείβοιμεν. ἢ δωρικῶς. λείβοιμες. λείβοιτε λείβοιεν. ¶ παρακ. ἢ ὑπερσυντ.

¶ Λελείφοιμι. λελείφοις. λελείφοι. ¶ Δυϊκά. λελείφοιτον. λελειφοίτην. ¶ Πληθυντικὰ λελείφοιμεν. ἢ δωρικῶς. λελείφοιμες λελείφοιτε. λελείφοιεν. ἢ ἀττικῶς ἐλελείφοιμι. ἐλελείφοις ἐλελείφοι. ¶ ἀόρ. α΄.

¶ Λείψαιμι. λείψαις. λείψαι. καὶ λείψεια αἰολικῶς καὶ λείψειας.

λείψειε ἀττικῶς. Δυϊκὰ λείψαιτον λειψαίτην. Πληθυντικὰ λείψαιμεν· καὶ δωρικῶς λείψαιμες· λείψαιτε· λείψαιεν· καὶ ἀττικῶς λείψειαν. ἀόρ. β'.

Λίβοιμι· λίβοις· λίβοι. Δυϊκὰ λίβοιτον· λιβοίτην. Πληθυντικὰ λίβοιμεν καὶ δωρικῶς λίβοιμες· λίβοιτε· λίβοιεν. μέλ. α'.

Λείψοιμι· λείψοις· λείψοι. Δυϊκὰ λείψοιτον λειψοίτην. Πληθυντικὰ λείψοιμεν· καὶ δωρικῶς λείψοιμες· λείψοιτε· λείψοιεν. μέλ. β'.

Λιβοῖμι· λιβοῖς λιβοῖ. Δυϊκὰ λιβοῖτον· λιβοίτην. Πληθυντικὰ λιβοῖμεν· καὶ δωρικῶς λιβοῖμες λιβοῖτε· λιβοῖεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἂν λείβω λείβῃς· λείβῃ. Δυϊκὰ ἐὰν λείβητον λείβητον. Πληθυντικὰ ἐὰν λείβωμεν καὶ δωρικῶς λείβωμες λείβητε λείβωσι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ἂν λελείφω λελείφῃς λελείφῃ. Δυϊκὰ ἐὰν λελείφητον· λελείφητον. Πληθυντικὰ ἐὰν λελείφωμεν· καὶ δωρικῶς· λελείφωμες· λελείφητε· λελείφωσι· καὶ ἀττικῶς ἐὰν εἰλείφω· εἰλείφῃς· εἰλείφῃ. ἀόρ. α'.

Ἐὰν λείψω· λείψῃς· λείψῃ. Δυϊκὰ ἐὰν λείψητον· λείψητον. Πληθυντικὰ ἐὰν λείψωμεν· καὶ δωρικῶς λείψωμες· λείψητε λείψωσι. ἀόρ. β'.

Ἐὰν λίβω λίβῃς· λίβῃ. Δυϊκὰ ἐὰν λίβητον· λίβητον. Πληθυντικὰ ἐὰν λίβωμεν· καὶ δωρικῶς λίβωμες· λίβητε· λίβωσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λειβέμεναι κοινῶς καὶ λεῖβεν δωρικῶς· καὶ λείβην αἰολικῶς· καὶ δωρικῶς· καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Λελειφέναι κοινῶς· καὶ εἰλειφέναι ἀττικῶς· καὶ λελειφέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς· καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Λεῖψαι κοινῶς. καὶ λεψείμην ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς. καὶ λεψείμην ἰωνικῶς. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Λιβεῖν κοινῶς. καὶ λιβεῖν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς. καὶ λιβέμεν, καὶ λιβέειν ἰωνικῶς. ¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

λείβων τοῦ λείβοντος. ἡ λείβουσα. τῆς λειβούσης. τὸ λεῖβον. τοῦ λείβοντος. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ὁ λελειφὼς τοῦ λελειφότος. ἡ λελειφυῖα. τῆς λελειφυίας. τὸ λελειφὸς τοῦ λελειφότος. καὶ ἀττικῶς ὁ ἐλειφὼς τοῦ ἐλειφότος. ¶ ἀόρ. α'.

¶ Ὁ λείψας. τοῦ λείψαντος. ἡ λείψασα. τῆς λειψάσης. τὸ λεῖψαν. τοῦ λείψαντος. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Ὁ λιβὼν. τοῦ λιβόντος. ἡ λιβοῦσα. τῆς λιβούσης. τὸ λιβὸν. τοῦ λιβόντος. ¶ μέλλ. α'.

¶ Ὁ λείψων. τοῦ λείψοντος. ἡ λείψουσα. τῆς λειψούσης. τὸ λεῖψον. τοῦ λείψοντος. ¶ μέλλ. β'.

¶ Ὁ λιβῶν τοῦ λιβοῦντος. ἡ λιβοῦσα τῆς λιβούσης. τὸ λιβοῦν. τοῦ λιβοῦντος. Ὁριστικὰ παθητικά. ¶ ἐνεστώς.

Λείβομαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς λείβεται. Δυϊκὰ λειβόμεθον. λείβεσθον. λείβεσθον. Πληθυντικὰ λειβόμεθα κοινῶς. καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. λείβεσθε. λείβονται. ¶ παρατατικός. Ἐλειβόμην. ἐλείβου κοινῶς. καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλείβευ δωρικῶς. ἐλείβετο. ¶ Δυϊκὰ ἐλειβόμεθον. ἐλείβεσθον. ἐλειβέσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλειβόμεθα κοινῶς. καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε. ἐλείβοντο. ¶ παρακ.

¶ Λέλειμμαι. λέλειψαι. λέλειπται. ¶ Δυϊκὰ λελείμμεθον. λέλειφθον. λέλειφθον. ¶ Πληθυντικὰ λελείμμεθα. λέλειφθε. λελειμμένοι εἰσί. καὶ ἰωνικῶς λελείφαται. καὶ ἀττικῶς ἔλειμμαι. ἔλειψαι. ἔλειπται. ¶ ὑπερσ.

¶ Ἐλελείμμην. ἐλέλειψο. ἐλέλειπτο. ¶ Δυϊκὰ ἐλελείμμεθον.

ἐλελείφθον. ἐλελείφθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλελείμμεθα. ἐλέλειφθε. λελειμμένοι ἦσαν. ἢ ἰωνικῶς ἐλελείφαται. ὁ ἀττικῶς ἐλελείμμην ἔλειψο. ἔλειπτο. ¶ ἀορ. α'.

¶ Ἐλείφθην. ἐλείφθης. ἐλείφθη. ¶ Δυϊκὰ ἐλείφθητον ἐλειφθήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλείφθημεν. ἢ δωρικῶς ἐλείφθημες. ἐλείφθητε. ἐλείφθησαν. καὶ ἔλειφθεν βοιωτικῶς. ¶ ἀορ. β'.

¶ Ἐλίβην. ἐλίβης. ἐλίβη. ¶ Δυϊκὰ ἐλίβητον. ἐλιβήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλίβημεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε. ἐλίβησαν ἢ ἔλιβεν βοιωτικῶς. ¶ μέλ. α'.

¶ Λειφθήσομαι. λειφθήσῃ κοινῶς. ἢ λειφθήσει ἀττικῶς. ἢ λειφθήσεαι ἰωνικῶς. λειφθήσεται. ¶ Δυϊκὰ λειφθησόμεθον. λειφθήσεσθον. λειφθήσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ λειφθησόμεθα. λειφθήσεσθε. λειφθήσονται. ¶ μέλ. β'.

¶ Λιβήσομαι. λιβήσῃ κοινῶς. ἢ λιβήσει ἀττικῶς. λιβήσεαι ἰωνικῶς. λιβήσεται. ¶ Δυϊκὰ λιβησόμεθον. λιβήσεσθον. λιβήσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ λιβησόμεθα. λιβήσεσθε. λιβήσονται. ¶ μετ. μέλ.

¶ Λελείψομαι. λελείψῃ κοινῶς. λελείψει ἀττικῶς. λελείψεαι ἰωνικῶς. λελείψεται. ¶ Δυϊκὰ λελειψόμεθον. λελείψεσθον. λελείψεσθον. ¶ Πληθυντικὰ λελειψόμεθα. λελείψεσθε. λελείψονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ὁ παρατ.

λ Εἴβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. ἢ λείβευ δωρικῶς. λειβέσθω. ¶ Δυϊκὰ λείβεσθον λειβέσθων. ¶ Πληθυντικὰ λείβεσθε. λειβέσθωσαν καὶ λειβέσθων ἀττικῶς. ¶ παρακ. ὁ ὑπερσ.

¶ Λέλειψο. λελείφθω. ¶ Δυϊκὰ λέλειφθον λελείφθων. ¶ Πληθυντικὰ λέλειφθε. λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς. ἔλειψο. ἐλείφθω. et reliqua. ¶ ἀορ. α'.

¶ Λείφθητι. λειφθήτω. Δυϊκὰ λείφθητον. λειφθήτων. πληθυντικὰ

λειφθείητε. λειφθείητωσαν. ¶ Ἀόριστος β'.

¶ Λίβηθι. λιβήτω. ¶ Δυϊκά. λίβητον. λιβήτων. ¶ Πληθυντικὰ λίβητε. λιβήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λειβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειβοίμεθον. λείβοισθον. λειβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειβοίμεθα. λείβοισθε. λείβοιντο καὶ ποιητικῶς λειβοίατο. ¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Λελειμμένος εἴην. εἴης. εἴη. ¶ Δυϊκὰ λελειμμένω εἴητον. εἰήτην. Πληθυντικὰ λελειμμένοι εἴημεν. εἴητε. εἴησαν. καὶ ἀττικῶς λελειμμένος εἴην. εἴης. εἴη. ¶ Ἀόριστος α'.

¶ Λειφθείην. λειφθείης. λειφθείη. ¶ Δυϊκὰ λειφθείητον. λειφθειήτην. ¶ Πληθυντικὰ λειφθείημεν. καὶ δωρικῶς λειφθείημες. λειφθείητε. λειφθείησαν. καὶ λειφθεῖμεν. λειφθεῖεν. ¶ Ἀόριστος β'.

¶ Λιβείην. λιβείης. λιβείη. ¶ Δυϊκὰ λιβείητον. λιβειήτην. ¶ Πληθυντικὰ λιβείημεν. καὶ δωρικῶς λιβείημες. λιβείητε. λιβείησαν. καὶ λιβεῖμεν. λιβεῖεν. ¶ Μέλλων α'.

¶ Λειφθησοίμην. λειφθήσοιο. λειφθήσοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειφθησοίμεθον. λειφθήσοισθον. λειφθησοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειφθησοίμεθα. λειφθήσοισθε. λειφθήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο. ¶ Μέλλων β'.

¶ Λιβησοίμην. λιβήσοιο. λιβήσοιτο. ¶ Δυϊκὰ λιβησοίμεθον. λιβήσοισθον. λιβησοίσθην. Πληθυντικὰ λιβησοίμεθα. λιβήσοισθε. λιβήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο. ¶ Μετ' ὀλίγον μέλλων.

¶ Λελειψοίμην. λελείψοιο. λελείψοιτο. ¶ Δυϊκὰ λελειψοίμεθον. λελείψοισθον. λελειψοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λελειψοίμεθα. λελείψοισθε. λελείψοιντο. καὶ ποιητικῶς λελειψοίατο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἂν λείβωμαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειβώμεθον. λείβησθον.

λείβεσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λειβώμεθα· λείβησθε· λείβωνται.
¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. λελειμμένος ἐὰν ὦ· ᾖς· ᾖ. ¶ Δυϊκὰ. λελειμμένω ἐὰν ἦτον· ἦτον. ¶ Πληθυντικὰ λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν· ἦτε· ὦσι. ἢ ἀττικῶς ἐλελειμμένος ἐὰν ὦ· ᾖς· ᾖ. ἀόριστος α'.

¶ Ἐὰν λειφθῶ· λειφθῇς· λειφθῇ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειφθῆτον· λειφθῆτον. ¶ Πληθυντικὰ. ἐὰν λειφθῶμεν. ἢ δωρικῶς λειφθῶμες. λειφθῆτε· λειφθῶσι. ἀόριστος β'.

¶ Ἐὰν λιβῶ· λιβῇς· λιβῇ. Δυϊκὰ ἐὰν λιβῆτον· λιβῆτον. Πληθυντικὰ ἐὰν λιβῶμεν καὶ δωρικῶς λιβῶμες· λιβῆτε· λιβῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβεσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. λελεῖφθαι. καὶ ἀττικῶς ἐλελεῖφθαι. ¶. ἀόριστος α'.

¶ Λειφθῆναι κοινῶς. ἢ λειφθήμεναι ἀττικῶς. ἢ δωρικῶς. καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς. ἀόριστος β'

¶ Λιβῆναι κοινῶς ἢ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς. μέλλων α'. λειφθήσεσθαι. μέλλων β'. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων. λελείψεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

¶ Ὁ λειβόμενος· τοῦ λειβομένου. Ἡ λειβομένη· τῆς λειβομένης· τὸ λειβόμενον. τοῦ λειβομένου. καὶ ἀττικῶς ὁ ἐλελειμμένος· τοῦ ἐλελειμμένου. ἀόριστος α'.

¶ Ὁ λειφθεὶς· τοῦ λειφθέντος. Ἡ λειφθεῖσα· τῆς λειφθείσης· τὸ λειφθὲν· τοῦ λειφθέντος. ἀόριστος β'.

¶ Ὁ λιβεὶς· τοῦ λιβέντος. Ἡ λιβεῖσα· τῆς λιβείσης· τὸ λιβὲν· τοῦ λιβέντος. ¶ μέλλων α'.

Ὁ λειφθησόμενος· τοῦ λειφθησομένου. Ἡ λειφθησομένη· τῆς λειφθησομένης. Τὸ λειφθησόμενον· τοῦ λειφθησομένου.

☾ Μέλ. β'. Ὁ λιβησόμενος. τοῦ λιβησομένου. Ἡ λιβησομένη. τῆς λιβησομένης. τὸ λιβησόμενον. τοῦ λιβησομένου. ☾ Μετ' ὀλ. μέλ.
☾ Ὁ λελειψόμενος τοῦ λελειψομένου. Ἡ λελειψομένη. τῆς λελειψομένης. τὸ λελειψόμενον. τοῦ λελειψομένου.

☾ Ὁριστικὰ μέσα ☾ ἐνεστώς.

λ Λείβομαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. ☾ Δυϊκὰ λειβόμεθον. λείβεσθον. λείβεσθον.
☾ Πληθυντικὰ. λειβόμεθα κοινῶς. καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς. λείβεσθε. λείβονται. ☾ Παρατ'.
☾ Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς καὶ ἐλείβεο, ἰωνικῶς. καὶ ἐλείβευ δωρικῶς ἐλείβετο. ☾ Δυϊκὰ ἐλειβόμεθον ἐλείβεσθον. ἐλειβέσθην.
☾ Πληθυντικὰ ἐλειβόμεθα κοινῶς. καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε. ἐλείβοντο. ☾ Παρακ'.
☾ Λέλοιβα. λέλοιβας. λέλοιβε. ☾ Δυϊκὰ λελοίβατον λελοίβατον. ☾ Πληθυντικὰ λελοίβαμεν κοινῶς. καὶ λελοίβαμες δωρικῶς. λελοίβατε. λελοίβασι. καὶ δωρικῶς, λελοίβαντι. καὶ ἀττικῶς, εἴλοιβα. εἴλοιβας. εἴλοιβε. ☾ Ὑπερσ'.
☾ Ἐλελοίβειν κοινῶς. ἐλελοίβεα ἰωνικῶς. ἐλελοίβη ἀττικῶς. Secunda psona ἐλελοίβεις. Tertia ἐλελοίβει κοινῶς ἐλελοίβεε ἰωνικῶς. ἐλελοίβη ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς. ☾ Δυϊκὰ ἐλελοίβειτον. ἐλελοιβείτην. ☾ Πληθυντικὰ ἐλελοίβειμεν κοινῶς. καὶ ἐλελοίβειμες δωρικῶς ἐλελοίβειτε. ἐλελοίβεισαν καὶ ἐλελοίβεσαν. ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. ☾ Ἀόρ. α'.
☾ Ἐλειψάμην. ἐλείψω κοινῶς. καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς. ἐλείψατο. ☾ Δυϊκὰ ἐλειψάμεθον. ἐλείψασθον ἐλειψάσθην. ☾ Πληθυντικὰ ἐλειψάμεθα ἐλείψασθε. ἐλείψαντο. ☾ Ἀόρ. β'.
☾ Ἐλιβόμην. ἐλίβου κοινῶς. καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλίβευ δωρικῶς.

ἐλίβετο. ¶ Δυϊκὰ ἐλιβόμεθον. ἐλίβεσθον. ἐλιβέσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλιβόμεθα. ἐλίβεσθε. ἐλίβοντο. ¶ μέλλ. α΄.

¶ Λείψομαι λείψῃ κοινῶς. ἢ λείψει ἀττικῶς. ἢ λείψεαι ἰωνικῶς. λείψεται. ¶ Δυϊκὰ λειψόμεθον. λείψεσθον. λείψεσθον. ¶ Πληθυντικὰ λειψόμεθα. λείψεσθε. λείψονται. ¶ μέλλ. β΄.

¶ Λιβοῦμαι. λιβῇ κοινῶς. ἢ λιβεῖ ἀττικῶς. καὶ λιβέεαι. ἰωνικῶς λιβεῖται. ¶ Δυϊκὰ λιβούμεθον. λιβεῖσθον. λιβεῖσθον. ¶ Πληθυντικὰ λιβούμεθα. λιβεῖσθε. λιβοῦνται.

¶ Προστακτικὰ μέσα. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβευ δωρικῶς. λειβέσθω. ¶ Δυϊκὰ λείβεσθον. λειβέσθων. ¶ Πληθυντικὰ λείβεσθε. λειβέσθωσαν. καὶ λειβέσθων ἀττικῶς. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Λέλοιβε. λελοιβέτω. ¶ Δυϊκὰ λελοίβετον. λελοιβέτων. ¶ Πληθυντικὰ λελοίβετε. λελοιβέτωσαν. ἢ ἀττικῶς. ἔλοιβε. ἐλοιβέτω. et reliqua. ¶ ἀόρ. α΄.

¶ Λεῖψαι. λειψάσθω. ¶ Δυϊκὰ λείψασθον λειψάσθων. ¶ Πληθυντικὰ λείψασθε. λειψάσθωσαν. ἢ λειψάσθων ἀττικῶς. ¶ ἀόρ. β΄.

¶ Λιβοῦ. λιβέσθω. ¶ Δυϊκὰ λίβεσθον. λιβέσθων. ¶ Πληθυντικὰ λίβεσθε. λιβέσθωσαν. καὶ λιβέσθων ἀττικῶς.

¶ Εὐκτικὰ μέσα. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λειβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειβοίμεθον. λείβοισθον. λειβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειβοίμεθα. λείβοισθε. λείβοιντο καὶ λειβοίατο ποιητικῶς. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Λελοίβοιμι. λελοίβοις. λελοίβοι. ¶ Δυϊκὰ λελοίβοιτον. λελοιβοίτην. ¶ Πληθυντικὰ λελοίβοιμεν. καὶ λελοίβοιμες δωρικῶς. λελοίβοιτε. λελοίβοιεν. καὶ ἀττικῶς ἐλοίβοιμι. ἐλοίβοις. ἐλοίβοι.

ἀόρ. α΄.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Λειψαίμην. λείψαιο. λείψαιτο. ¶ Δυϊκὰ λειψαίμεθον. λείψαισθον. λειψαίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειψαίμεθα. λείψαισθε. λείψαιντο καὶ λειψαίατο ποιητικῶς. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Λιβοίμην. λίβοιο. λίβοιτο. ¶ Δυϊκὰ λιβοίμεθον. λίβοισθον. λιβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λιβοίμεθα. λίβοισθε. λίβοιντο. ἢ λιβοίατο ποιητικῶς. ¶ μελ. α'.

¶ Λειψοίμην. λείψοιο. λείψοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειψοίμεθον. λείψοισθον. λειψοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειψοίμεθα. λείψοισθε. λείψοιντο. καὶ λειψοίατο ποιητικῶς. ¶ μελ. β'.

¶ Λιβοίμην. λιβοῖο. λιβοῖτο. ¶ Δυϊκὰ λιβοίμεθον. λιβοῖσθον. λιβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λιβοίμεθα. λιβοῖσθε. λιβοῖντο. καὶ λιβοίατο. ποιητικῶς.

¶ Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς ὁ [illegible].

Ἂν λίβωμαι. λείβῃ κοινῶς ὁ λείβει ἀττικῶς. ὁ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειβώμεθον. λείβησθον. λείβησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λειβώμεθα. λείβησθε λείβωνται. ¶ [illegible]

¶ Ἐὰν λελοίβω. λελοίβῃς. λελοίβῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λελοίβητον λελοίβητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λελοίβωμεν. κοινῶς. καὶ λελοίβωμες δωρικῶς. λελοίβητε. λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν ἐλλοίβω ἐλλοίβῃς ἐλλοίβῃ. ¶ ἀόρ. α'.

¶ Ἐὰν λείψωμαι. λείψῃ κοινῶς. ὁ λείψει ἀττικῶς. ὁ λείψηαι ἰωνικῶς. λείψηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειψώμεθον. λείψησθον. λείψησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λειψώμεθα. λείψησθε. λείψωνται. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Ἐὰν λίβωμαι. λίβῃ κοινῶς. καὶ λίβει ἀττικῶς. ὁ λίβηαι ἰωνικῶς. λίβηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λιβώμεθον λίβησθον λίβησθον. ¶ Πληθυντικὰ. ἐὰν λιβώμεθα. λίβησθε. λίβωνται.

o

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Λείβεσθαι. ¶ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου. Λελοιβέναι κοινῶς. ἐλλοιβέμεναι ἀττικῶς. καὶ λελοιβέμεναι ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς. καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς ¶ ἀορίστου α΄. Λείψασθαι. ¶ ἀορίστου β΄. Λιβέσθαι. μέλλοντος α΄. Λείψεσθαι. ¶ μέλλοντος β΄. Λιβεῖσθαι.

¶ Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ λειβόμενος. τοῦ λειβομένου. ἡ λειβομένη. τῆς λειβομένης. τὸ λειβόμενον. τοῦ λειβομένου. ¶ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου.

¶ Ὁ λελοιβώς. τοῦ λελοιβότος. ἡ λελοιβυῖα. τῆς λελοιβυίας. τὸ λελοιβός. τοῦ λελοιβότος. καὶ ἀττικῶς ὁ ἐλλοιβώς. τοῦ ἐλλοιβότος. ¶ ἀορίστου α΄.

¶ Ὁ λειψάμενος. τοῦ λειψαμένου. ἡ λειψαμένη. τῆς λειψαμένης. τὸ λειψάμενον. τοῦ λειψαμένου. ¶ ἀορίστου β΄.

¶ Ὁ λιβόμενος. τοῦ λιβομένου. ἡ λιβομένη. τῆς λιβομένης. τὸ λιβόμενον τοῦ λιβομένου. ¶ μέλλοντος α΄.

¶ Ὁ λειψόμενος. τοῦ λειψομένου. ἡ λειψομένη. τῆς λειψομένης. τὸ λειψόμενον. τοῦ λειψομένου. ¶ μέλλοντος β΄.

¶ Ὁ λιβούμενος. τοῦ λιβουμένου. ἡ λιβουμένη. τῆς λιβουμένης. τὸ λιβούμενον. τοῦ λιβουμένου.

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Τρέπω.	τρέπομαι.	τρέπομαι.
¶ παρατατικοῦ.	ἔτρεπον.	ἐτρεπόμην.	ἐτρεπόμην.
¶ παρακειμένου.	τέτρεφα.	τέτραμμαι.	τέτροπα.
¶ ἀττικῶς.	τέτροφα.		
¶ ὑπερσυντελίκου.	ἐτετρέφειν.	ἐτετράμμην.	ἐτετρόπειν.
¶ ἀττικῶς.	ἐτετρόφειν.		
¶ ἀορίστου α΄.	ἔτρεψα.	ἐτρέφθην.	ἐτρεψάμην.
¶ ἀορίστου β΄.	ἔτραπον.	ἐτράπην.	ἐτραπόμην.
¶ μέλλοντος α΄.	τρέψω.	τρεφθήσομαι.	τρέψομαι.

¶ μέλλ. α'.	γραπτῶ.	γραπτήσομαι.	γραπτοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγ. μέλλ.		γεγράψομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς.	Γράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
παρατατ.	ἔγραφον.	ἐγραφόμην.	ἐγραφόμην.
παρακ.	γέγραφα.	γέγραμμαι.	γέγραφα.
¶ ὑπερσυντ.	ἐγεγράφειν.	ἐγεγράμμην.	ἐγεγράφειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἔγραψα.	ἐγράφθην.	ἐγραψάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἔγραφον.	ἐγράφην.	ἐγραφόμην.
¶ μέλλ. α'.	γράψω.	γραφθήσομαι.	γράψομαι.
μέλλ. β'.	γραφῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγ. μέλλ.		γεγράψομαι.	

¶ Hic annotandũ ẽ φ cũ prñs incipita λ̄ aut a μ̄ attici faciũt propriũ ptũm, abiiciẽtes primũ λ̄ siue primũ μ̄ & interponẽtes ī, ut λείβω λέλειφα κοινῶς ἔ εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι μέμαρμαι. εἵμαρμαι. Etiã in uerbis disyllabis pmæ et sæ cõiugationis hñtibus ε̄ ĩ penultima attici faciũt propriũ pteritum mutantes ε̄ in ō ut τρέφω τέτρεφα κοινῶς καὶ τέτροφα ἀττικῶς. item φ in huiusmodi uerbis habentibus ρ̄ implicitum cum aliqua consonãte, ptm̃ passiuũ mutat ε̄ ĩ ᾱ ut στρέφω ἔστρεφα ἔστραμμαι. In primo uero aoristo iterum mutat ᾱ in ε̄ ut ἐστρέφθην.

¶ Δευτέρα συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς	¶ Λέγω.	λέγομαι.	λέγομαι.
¶ παρατατ.	ἔλεγον.	ἐλεγόμην.	ἐλεγόμην.
¶ παρακ.	λέλεχα.	λέλεγμαι.	λέλογα.

κατ' ἀττικοὺς, ἐλέλοχα.

¶ ὑπερσυντέλικος.	ἐλελέχειν.	ἐλελέγμην.	ἐλελόχειν.
¶ κατ' ἀττικοὺς, ἐλελόχειν.			
¶ ἀόριστος α'.	ἔλεξα	ἐλέχθην.	ἐλεξάμην.
¶ ἀόριστος β'.	ἔλεγον.	ἐλέγην.	ἐλεγόμην.
¶ μέλλων α'.	λέξω.	λεχθήσομαι.	λέξομαι.
¶ μέλλων β'.	λεγῶ.	λεγήσομαι.	λεγοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλων.		λελέξομαι.	
	¶ Ἐνεργητικὰ	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
ἐνεστὼς	¶ Δήκω	δήκομαι.	δήκομαι.
¶ παρατατικός.	ἔδηκον.	ἐδηκόμην.	ἐδηκόμην.
¶ παρακείμενος.	δέδηχα.	δέδηγμαι.	δέδηκα
¶ ὑπερσυντέλικος.	ἐδεδήχειν.	ἐδεδήγμην.	ἐδεδήκειν.
¶ ἀόριστος α'.	ἔδηξα.	ἐδήχθην.	ἐδηξάμην.
¶ ἀόριστος β'.	ἔδακον.	ἐδάκην.	ἐδακόμην.
¶ μέλλων α'.	Δήξω.	δηχθήσομαι.	δήξομαι.
¶ μέλλων β'.	δακῶ.	δακήσομαι.	δακοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλων		δεδήξομαι	
	¶ Ἐνεργητικὰ	¶ παθητικὰ	¶ μέσα.
ἐνεστώς.	Τρύχω.	τρύχομαι.	τρύχομαι.
¶ παρατατικός.	ἔτρυχον.	ἐτρυχόμην.	ἐτρυχόμην.
¶ παρακείμενος.	τέτρυχα.	τέτρυγμαι.	τέτρυχα.
¶ ὑπερσυντέλικος.	ἐτετρύχειν.	ἐτετρύγμην.	ἐτετρύχειν.
¶ ἀόριστος α'.	ἔτρυξα.	ἐτρύχθην.	ἐτρυξάμην.
¶ ἀόριστος β'.	ἔτρυχον.	ἐτρύχην.	ἐτρυχόμην.
¶ μέλλων α'.	τρύξω.	τρυχθήσομαι	τρύξομαι.
¶ μέλλων β'.	τρυχῶ.	τρυχήσομαι.	τρυχοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλων.		τετρύξομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς	Ἄδω.	ᾄδομαι.	ᾄδομαι.
παρατ.	ᾖδον.	ᾀδόμην.	ᾀδόμην.
παρακ.	ᾖκα	ᾖσμαι.	ᾖδα.
ὑπερσ.	ᾔκειν.	ᾔσμην.	ᾔδειν.
ἀόρ. α΄.	ᾖσα.	ᾔσθην.	ᾐσάμην.
ἀόρ. β΄.	ᾖδον.	ᾔδην.	ᾐδόμην.
μέλ. α΄.	ᾄσω.	ᾀσθήσομαι.	ᾄσομαι.
μέλ. β΄.	ᾀδῶ.	ᾀδήσομαι.	ᾀδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		ᾔσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς	Πείθω.	πείθομαι.	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον.	ἐπειθόμην.	ἐπειθόμην.
παρακ.	πέπεικα.	πέπεισμαι.	πέποιθα.
ὑπερσ.	ἐπεπείκειν.	ἐπεπείσμην.	ἐπεπείθειν.
ἀόρ. α΄.	ἔπεισα.	ἐπείσθην.	ἐπεισάμην.
ἀόρ. β΄.	ἔπιθον.	ἐπίθην.	ἐπιθόμην.
μέλ. α΄.	πείσω.	πεισθήσομαι.	πείσομαι.
μέλ. β΄.	πιθῶ.	πιθήσομαι.	πιθοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		πεπείσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	Ἐλεύθω.	ἐλεύθομαι.	ἐλεύθομαι.
παρατ.	ἤλευθον.	ἠλευθόμην.	ἠλευθόμην.
παρακ.	ἤλευκα.	ἤλευσμαι.	ἤλευθα.
ἀττικός.	ἐλήλυκα.	ἐλήλυσμαι.	ἐλήλυθα.
ὑπερσ.	ἠλεύκειν.	ἠλεύσμην.	ἠλεύθειν.

ἀττικ.	ἐληλύκειν.	ἐληλύσμην.	ἐληλύθειν.
ἀόρ. α΄.	ἤλυσα.	ἠλύσθην.	ἠλυσάμην.
ἀόρ. β΄.	ἤλυθον.	ἠλύθην.	ἠλυθόμην.
συγκοπῇ.	ἦλθον.		ἠλθόμην.
μέλ. α΄.	ἐλύσω.	ἐλυσθήσομαι.	ἐλύσομαι.
μέλ. β΄.	ἐλυθῶ.	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλ.		ἠλύσομαι.	
ὁ ἀττικός.		ἐληλύσομαι.	

Τετάρτη συζυγία.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
παρατατ.	ἔφραζον	ἐφραζόμην.	ἐφραζόμην.
παρακ.	πέφρακα.	πέφρασμαι.	πέφραδα.
ὑπερσ.	ἐπεφράκειν.	ἐπεφράσμην.	ἐπεφράδειν.
ἀόρ. α΄.	ἔφρασα	ἐφράσθην.	ἐφρασάμην.
ἀόρ. β΄.	ἔφραδον.	ἐφράδην.	ἐφραδόμην.
μέλ. α΄.	φράσω.	φρασθήσομαι.	φράσομαι.
ἀόρ. β΄.	φραδῶ.	φραδήσομαι.	φραδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλ.		πεφράσομαι.	

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
ἐνεστώς.	ὀρύσσω	ὀρύσσομαι.	ὀρύσσομαι.
παρατατ.	ὤρυσσον.	ὠρυσσόμην.	ὠρυσσόμην.
παρακ.	ὤρυχα.	ὤρυγμαι.	ὤρυγα.
ἀττικ.	ὀρώρυχα.	ὀρώρυγμαι.	ὀρώρυγα.
ὑπερσ.	ὠρύχειν.	ὠρύγμην.	ὠρύγειν
ἀττικ.	ὀρωρύχειν.	ὀρωρύγμην.	ὀρωρύγειν.
ἀόρ. α΄.	ὤρυξα.	ὠρύχθην	ὠρυξάμην

¶ ἀόρ. β΄.	ὤρυγον.	ὠρύγην.	ὠρυγόμην.
¶ μέλλ. α΄.	ὀρύξω.	ὀρυχθήσομαι.	ὀρύξομαι.
¶ μέλλ. β΄.	ὀρυγῶ.	ὀρυγήσομαι	ὀρυγοῦμαι.
¶ μετ. μέλλων.		ὠρύξομαι.	
¶ ἀττικῶς.		ὀρωρύξομαι.	

¶ Πέμπτη συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Ψάλλω.	ψάλλομαι.	ψάλλομαι.
¶ παρατ.	ἔψαλλον.	ἐψαλλόμην.	ἐψαλλόμην.
¶ παρακ.	ἔψαλκα.	ἔψαλμαι.	ἔψαλα.
¶ ὑπερσ.	ἐψάλκειν.	ἐψάλμην.	ἐψάλειν.
¶ ἀόρ. α΄.	ἔψηλα.	ἐψάλθην.	ἐψηλάμην.
¶ ἀόρ. β΄.	ἔψαλον.	ἐψάλην.	ἐψαλόμην.
¶ μέλλ. α΄.	ψαλῶ.	ψαλθήσομαι.	ψαλοῦμαι.
¶ μέλλ. β΄.	ψαλῶ.	ψαλήσομαι.	ψαλοῦμαι.
μετ. μέλλ.		ἐψάλσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Στέλλω.	στέλλομαι.	στέλλομαι.
¶ παρατ.	ἔστελλον.	ἐστελλόμην.	ἐστελλόμην.
¶ παρακ.	ἔσταλκα.	ἔσταλμαι.	ἔστολα.
¶ ὑπερσ.	ἐστάλκειν.	ἐστάλμην.	ἐστόλειν.
¶ ἀόρ. α΄.	ἔστειλα.	ἐστάλθην.	ἐστειλάμην.
¶ ἀόρ. β΄.	ἔσταλον.	ἐστάλην.	ἐσταλόμην.
¶ μέλλ. α΄.	στελῶ.	σταλθήσομαι.	στελοῦμαι.
¶ μέλλ. β΄.	σταλῶ.	σταλήσομαι.	σταλοῦμαι.
¶ μετ. μέλλ.		ἐστάλσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά	¶ παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστώς	Κάμνω.	κάμνομαι.	κάμνομαι.
¶ παρατ.	ἔκαμνον.	ἐκαμνόμην.	ἐκαμνόμην.
¶ παρακ.	κεκάμηκα.	κεκάμημαι.	κέκαμα.
συγκοπῇ	κέκμηκα.	κέκμημαι.	
¶ ὑπερσ.	ἐκεκαμήκειν.	ἐκεκαμήμην.	ἐκεκάμην.
¶ συγκοπῇ	ἐκεκμήκειν	ἐκεκμήμην.	
¶ ἀόρ. α'.	ἔκημα	ἐκαμήθην.	ἐκημάμην.
¶ συγκοπῇ		ἐκμήθην.	
¶ ἀόρ. β'.	ἔκαμον.	ἐκάμην.	ἐκαμόμην.
¶ μέλ. α'.	καμῶ.	καμηθήσομαι.	καμοῦμαι.
¶ συγκοπῇ.		κμηθήσομαι.	
¶ μέλ. β'.	καμῶ	καμήσομαι	καμοῦμαι.
μετ' μέλ.		κεκαμήσομαι.	
¶ συγκοπῇ.		κεκμήσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά	¶ παθητικά	¶ μέσα.
¶ ἐνεστώς	Τέμνω.	τέμνομαι.	τέμνομαι.
¶ παρατ.	ἔτεμνον.	ἐτεμνόμην.	ἐτεμνόμην.
¶ παρακ.	τετέμηκα.	τετέμημαι.	τέτομα.
¶ συγκοπῇ	τέτμηκα.	τέτμημαι.	
¶ ὑπερσ.	ἐτετεμήκειν.	ἐτετεμήμην.	ἐτετόμην.
¶ συγκοπῇ	ἐτετμήκειν	ἐτετμήμην.	
¶ ἀόρ. α'.	ἔτειμα.	ἐτεμήθην.	ἐτειμάμην.
¶ συγκοπῇ	ἐτμήθην.		
¶ ἀόρ. β'.	ἔταμον.	ἐτάμην.	ἐταμόμην.
¶ μέλ. α'	τεμῶ	τεμηθήσομαι.	τεμοῦμαι.
¶ συγκοπῇ.		τμηθήσομαι.	

Μέλ. β´.	τεμῶ.	τεμήσομαι.	τεμοῦμαι.
Μετ' ὀλ. μέλ.		τετεμήσομαι.	
Συζυγ. πέμπτη.		τετμήσομαι.	
	Ἐνεργητικά	Παθητικά	Μέσα.
Ἐνεστὼς	φαίνω	φαίνομαι.	φαίνομαι.
Παρατατ.	ἔφαινον.	ἐφαινόμην.	ἐφαινόμην.
Παρακ.	πέφαγκα.	πέφαμμαι.	πέφηνα.
Ὑπερσ.	ἐπεφάγκειν.	ἐπεφάμμην.	ἐπεφήνειν.
Ἀόρ. α´.	ἔφηνα.	ἐφάνθην.	ἐφηνάμην.
Ἀόρ. β´.	ἔφανον.	ἐφάνην.	ἐφανόμην.
Μέλ. α´.	φανῶ.	φανθήσομαι.	φανοῦμαι.
Μέλ. β´.	φανῶ.	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
Μετ' ὀλ. μέλ.		πεφάνσομαι.	
	Ἐνεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.
Ἐνεστὼς.	Κλίνω.	κλίνομαι.	κλίνομαι.
Παρατατ.	ἔκλινον.	ἐκλινόμην.	ἐκλινόμην.
Παρακ.	κέκλικα.	κέκλιμαι.	κέκλινα.
Ὑπερσ.	ἐκεκλίκειν.	ἐκεκλίμην.	ἐκεκλίνειν.
Ἀόρ. α´.	ἔκλινα.	ἐκλίθην.	ἐκλινάμην.
Ἀόρ. β´.	ἔκλινον.	ἐκλίνην.	ἐκλινόμην.
Μέλ. α´.	κλινῶ.	κλιθήσομαι.	κλινοῦμαι.
Μέλ. β´.	κλινῶ.	κλινήσομαι.	κλινοῦμαι.
Μετ' ὀλ. μέλ.		κεκλίσομαι.	

Hic aduertendum est uerba disyllaba in ρῶ desinentia si habuerint ante ρῶ uel ῑ uel, ε̄ uel, ῡ omnino abiicere ρ̄ ī ptõ pfecto tã actiuo q̃ passiuo ut κείρω. κέκερκα. κέκερμαι. κτείνω. ἔκτακα. ἔκταμαι. θύνω. τέθυκα. τέθυμαι.

	Ἐνεργητικά	Παθητικά	Μέσα
Ἐνεστώς.	Σπείρω.	σπείρομαι	σπείρομαι.
Παρατ.	ἔσπειρον.	ἐσπειρόμην.	ἐσπειρόμην.
Παρακ.	ἔσπαρκα.	ἔσπαρμαι.	ἔσπορα.
Ὑπερσ.	ἐσπάρκειν.	ἐσπάρμην.	ἐσπόρειν.
Ἀόρ. α΄.	ἔσπειρα.	ἐσπάρθην.	ἐσπειράμην.
Ἀόρ. β΄.	ἔσπαρον.	ἐσπάρην.	ἐσπαρόμην.
Μέλλ. α΄.	σπερῶ.	σπαρθήσομαι.	σπεροῦμαι.
Μέλ. β΄.	σπερῶ.	σπαρήσομαι.	σπεροῦμαι.
Μετ' ὀλ. μέλλων.		ἐσπάρσομαι.	

Ἕκτη συζυγία.

	Ἐνεργητικά	Παθητικά	Μέσα.
Ἐνεστώς.	ἀκούω.	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.
Παρατ.	ἤκουον.	ἠκουόμην.	ἠκουόμην.
Παρακ.	ἤκουκα.	ἤκουσμαι.	ἤκουα.
Ἀττικῶς	ἀκήκοκα.	ἀκήκοσμαι.	ἀκήκοα.
Ὑπερσ.	ἠκούκειν.	ἠκούσμην.	ἠκούειν.
Ἀττικῶς	ἀκηκόκειν.	ἠκηκόσμην.	ἠκηκόειν.
Ἀόρ. α΄.	ἤκουσα.	ἠκούσθην.	ἠκουσάμην.
Μέλλ. α΄.	ἀκούσω.	ἀκουσθήσομαι.	ἀκούσομαι.
Μετ' ὀλ. μέλ.		ἠκούσομαι.	
Ἀττικῶς.		ἀκηκόσομαι.	

	Ἐνεργητικά	Παθητικά	Μέσα.
Ἐνεστώς	Γαύω.	παύομαι.	παύομαι.
Παρατ.	ἔπαυον.	ἐπαυόμην.	ἐπαυόμην.
Παρακ.	πέπαυκα.	πέπαυμαι.	πέπαυα.
Ὑπερσ.	ἐπεπαύκειν.	ἐπεπαύμην.	ἐπεπαύειν.

¶ ἀορ. α'.	ἔπαισα.	ἐπαίσθην.	ἐπαισάμην.
¶ ἀορ. β'.	ἔπαον.	ἐπάην.	ἐπαόμην.
¶ μελ. α'.	παίσω.	παισθήσομαι.	παίσομαι.
¶ μελ. β'.	παῶ.	παήσομαι.	παοῦμαι.
¶ μετ' ὀλ. μελ.		πεπαίσομαι.	

¶ Exempla hæc, & si omnia in usu non sunt, posita tamen sunt ut habeamus formam barytonorum uerborum regulariter declinandorum quæ si declinarentur, talis esset eorum inflexio.

¶ Τέλος τῶν ἐξ συζυγιῶν τῶν βαρυτόνων.

Περὶ τῶν περισπωμένων ῥημάτων

Ircunflexa uerba a sexta coniugatione barytonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab iis solũ quæ in penultima habent siue ε, siue α, siue ο. ut ποιέω. βοάω. χρυσόω. Et dicũtur circunflexa eo q̃ habent circunflexum accentum in ultimã, a qua omnis ratio accentus pendet. ut ποιῶ. βοῶ. χρυσῶ. Patiunt' aũt synæresim in præsenti & ptõ imperfecto modi ĩdicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & ẽt participiis simul uariantur, ut dictum est in barytonis. Et cũ in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet quæ per supradictas tres uocales distingũtur. quas χαρακτηριστικὰ, hoc est formatiuas literas appellare possum', quẽadmodum et cõsonantes in barytonis. Dicũtur aũt χαρακτηριστικὰ quoniã sunt signa, siue notæ cõiugatiõis. per ea. n. cognoscimus ununquodq; uerbum quotæ sit cõiugationis. Esto igitur ε χαρακτηριστικὸν. primæ cõiugationis circunflexorũ. α secundæ. ο tertiæ. Quæ quidem seruantur in omnibus modis tam actiuorum quam passiuorum quantum ipsa natura fert. & si communes synæresium regulæ aduersari uideatur. proprias. n. synæreses habet unaquæq; circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est futurum in σω desinens superar̃ præsens una syllaba si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt ποιήσω. βοήσω. χρυσώσω. & alia huiusmodi eẽ a circũflexis. Sed anologia postulat, ut hæc futura sint a barytonis pro

nis propriis circunflexorum mutatis ε in η. α in η. ο in ω. ut ποιέω ποιήσω. βοάω βοήσω. χρυσόω χρυσώσω. licet in quibusdã maneãt ĩmutabiles, ut τελέσω γελάσω. ὀνόσω et alia. Penultima ẽt futuri seruatur in ptõ perfecto, & plusq̃ perfecto, et ĩ primo aoristo in oĩbus uerbis circũflexis. ut ποιήσω πεποίηκα. ἐπεποιήκειν ἐποίησα. βοήσω. βεβόηκα. ἐβεβοήκειν. ἐβόησα. χρυσώσω κεχρύσωκα. ἐκεχρυσώκειν. ἐχρύσωσα. De quibus omnibus singulatim dictum est.

Πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων.

Rima igitur Coniugatio circunflexorum a uerbis sextæ coniugationis barytonorum in έω desinentibus per synæresim fit ut ποιέω ποιῶ cuius secunda et tertia persona in ει diphthongum propriam desinunt ut ποιεῖς ποιεῖ. Et habet in futuro ante σω η hoc est cum præsens longam habeat penultimam siue natura, siue positione ut οἰκῶ οἰκήσω. ποιῶ ποιήσω. ἀθλῶ ἀθλήσω. excipitur νεικῶ νεικέσω τὸ φιλονεικῶ hoc est contendo, νικῶ enim νικήσω secundæ coniugatiõis est. Excipitur & ἀρκῶ ἀρκέσω. Etiam cum præsens in ῶ purum desiuerit futurum habebit η ante σω ut νοῶ νοήσω. Etiam si ancipitem habuerit præsens in penultima. ut φιλῶ φιλήσω κιχῶ κιχήσω. præter ἀρῶ. ἀρέσω. et καλῶ καλέσω. Etiam Verba deriuata a nominibus masculinis in ος desinentibus. ut κτύπος κτυπῶ κτυπήσω. δοῦπος δουπῶ δουπήσω Etiam decomposita. ut οἰκονόμος οἰκονομῶ οἰκονομήσω. Etiam a barytonis uerbis ĩ circũflexa deducta, ut οἰκτείρω. οἰκτειρῶ οἰκτειρήσω. ἕλκω ἑλκῶ ἑλκήσω. Etiam quæ in

differenter sunt & primæ & secundæ coniugationis. ut ξυρῶ ξυρεῖς. & ξυρᾷς ξυρήσω. ἐλεῶ ἐλεεῖς & ἐλεᾷς ἐλεήσω. γηρῶ γηρεῖς. καὶ γηρᾷς γηρήσω. ¶ Etiam monosyllaba. ut χῶ χήσω. ῥῶ ῥήσω μνῶ. μνήσω. Quæ uero nihil horum habent & penultima præsentis aut in ε aut in ο desinat per ε σω faciunt futurum ut. τελῶ τελέσω ὀλῶ ὀλέσω. excipiuntur μολῶ μολήσω. τορῶ τορήσω ὠφελῶ ὠφελήσω. Hæc autem annotantur quæ indifferens habent futurum. καλῶ καλέσω. καὶ καλήσω. φρονῶ φρονέσω. καὶ φρονήσω. κορῶ. κορέσω καὶ κορήσω. αἰδῶ αἰδέσω καὶ αἰδήσω. χορῶ χορέσω καὶ χορήσω φορῶ φορέσω καὶ φορήσω. αἰνῶ αἰνέσω καὶ αἰνήσω. πονῶ πονέσω καὶ πονήσω. πονέσω quidem dicimus si ad corpus referamus, πονήσω uero si ad animam. Et aduerte disyllaba in hac prima coniugatione non pati synæresim in prima persona singulari præsentis temporis. & ut plurimum accipere υ in futuro. ut πλέω. πλέεις πλεῖς. πλέει πλεῖ. μέλλω πλεύσω. νέω νεύσω. ῥέω ῥεύσω Synæreses autem huius coniugationis quæ semper ex ε & uocali sequente fiunt, hæ sunt.

εω ω. εει ει. εει ει. εο ου. εου ου. εοι οι. εη η. εῃ ῃ.

	ει.	ει.	
κεφαλαιωδέστατα	η.	η.	Si post ε sequitur diphthongus in eadem fit synæresis.
	ου.	ου.	
	ω.	ω.	

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς	ποιέω. ῶ.	ποιέεις. εῖς.	ποιέει. εῖ.
		ποιέετον. εῖτον.	ποιέετον. εῖτον.
	ποιέομεν. οῦμεν.	ποιέετε. εῖτε.	ποιέουσι. οῦσι.
Παρατατ.	ἐποίεον. ουν.	ἐποίεες. εις.	ἐποίεε. ει.
		ἐποιέετον. εῖτον.	ἐποιεέτην. είτην.
	ἐποιέομεν. οῦμεν.	ἐποιέετε. εῖτε.	ἐποίεον. ουν.
Παρακ.	πεποίηκα.	πεποίηκας.	πεποίηκε.
		πεποιήκατον.	πεποιήκατον.
	πεποιήκαμεν.	πεποιήκατε.	πεποιήκασι.
Ὑπερσ.	ἐπεποιήκειν.	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
		ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
	ἐπεποιήκειμεν.	ἐπεποιήκειτε.	ἐπεποιήκεισαν.
Ἀόρ. α'.	ἐποίησα.	ἐποίησας.	ἐποίησε.
		ἐποιήσατον.	ἐποιησάτην.
	ἐποιήσαμεν.	ἐποιήσατε.	ἐποίησαν.
Μέλ. α'.	ποιήσω.	ποιήσεις.	ποιήσει.
		ποιήσετον.	ποιήσετον.
	ποιήσομεν.	ποιήσετε.	ποιήσουσι.

Hic annotandum eſt medium præteritum. Secundum aoriſtum, & ſecundum futurum raro inueniri in prima & ſecunda coniugatione circunflexorũ, & athemate diſyllabo ſiue polyſyllabo in ῶ non purum deſinente fieri ac impares habere ſyllabas cum primis ſicut in medio præterito barytonorum dictum eſt. ut δουπῶ. μέλ. α'. δουπήσω. παρ'. ὁ δεδούπηκα. μέσ. παρ'. ὁ δέδουπα. ἀόρ. α'. ἐδούπησα. ἀόρ. β'. ἔδουπον. μέλ. β'. δουπῶ. In tertia uero nunq̃ inueniri.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	Ποίεε· εἶ.	ποιεέτω· είτω.
δυϊκ.	ποιέετον· εῖτον.	ποιεέτων· είτων.
	ποιέετε· εῖτε.	ποιεέτωσαν· είτωσαν.
Παρακ. καὶ ὑπερσ.	Πεποίηκε	πεποιηκέτω.
δυϊκ.	πεποιήκετον.	πεποιηκέτων.
	πεποιήκετε.	πεποιηκέτωσαν.
Ἀόριστος α΄.	Ποίησον.	ποιησάτω.
	ποιήσατον.	ποιησάτων.
	ποιήσατε.	ποιησάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Ptatiua actiua omnía fiunt a genitiuis suorum participiorum quemadmodum et barytona. ut ποιέοντος ποιοῦντος ποιέοιμι· ποιοῖμι. Attici tamé & æoles mutantes μι in ην puram dicunt ποιοίην ποιοίης ποιοίη. sicut τυφθείην τυφθείης τυφθείη. Dores uero non solum μι in ην sed ét οι penultmam diphthógum propriam in ῳ ípropriam uertentes dicunt ποιῴην· ποιῴης· ποιῴη. et sic in aliis uerbis circunflexis. Aduertendum est etiam ꝙ tertia persona pluralis ẜm hos, nó in εν, sed in σαν desinit. cũ penultima primæ pluralis sit η monophthongus, sicut in passiuis aoristis dictum est. ut ποιοίημεν ποιοίησαν· ποιῴημεν· ποιῴησαν.

	Ποιέοιμι· οῖμι	ποιέοις· οῖς.	ποιέοι· οῖ.
		ποιέοιτον· οῖτον.	ποιεοίτην· οίτην.
	ποιέοιμεν· οῖμεν.	ποιέοιτε· οῖτε.	ποιέοιεν· οῖεν.
καὶ αἰολικῶς.	Ποιοίην.	ποιοίης.	ποιοίη.
			ποιοίητον

		ποιοίητον.	ποιοιήτην.
	ποιοίημεν.	ποιοίητε.	ποιοίησαν.
Καὶ δωρικῶς.	ποιῴην.	ποιῴης.	ποιῴη.
		ποιῴητον.	ποιῳήτην.
	ποιῴημεν.	ποιῴητε.	ποιῴησαν.
Παρακ.	πεποιήκοιμι.	πεποιήκοις.	πεποιήκοι.
Ὑπερσ.		πεποιήκοιτον.	πεποιηκοίτην.
	πεποιήκοιμεν.	πεποιήκοιτε.	πεποιήκοιεν.
Ἀόρ. α.	ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
Αἰολικῶς.		ποιήσεια.	
Καὶ ἀττικῶς.		ποιήσειας	ποιήσειε.
		ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
	ποιήσαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.
Μέλ. α.	ποιήσοιμι.	ποιήσοις.	ποιήσοι.
		ποιήσοιτον.	ποιησοίτην.
	ποιήσοιμεν.	ποιήσοιτε.	ποιήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς	Ἐὰν ποιέω. ῶ.	ποιέῃς. ῇς.	ποιέῃ. ῇ.
καὶ παρατ.		ποιέητον. ῆτον.	ποιέητον. ῆτον.
	ποιέωμεν, ῶμεν.	ποιέητε. ῆτε.	ποιέωσι. ῶσι.
Παρακ.	ἐὰν πεποιήκω.	πεποιήκῃς.	πεποιήκῃ.
καὶ ὑπερσ.		πεποιήκητον.	πεποιήκητον.
	πεποιήκωμεν.	πεποιήκητε.	πεποιήκωσι.
Ἀόρ. α.	ἐὰν ποιήσω.	ποιήσῃς.	ποιήσῃ.
		ποιήσητον.	ποιήσητον.
	ποιήσωμεν.	ποιήσητε.	ποιήσωσι.

Infinitiua circũflexorum oíum præsentis tẽporis sm iuniores grãmaticos a tertia eiusdẽ præsentis indicatiui modi fit addito ν̄ quemadmodũ & barytona, ut ποιέει ποιεῖ ποιεῖν. Veteribus tamen placuit ut hæc ĩfinitiua a tertia psona præteriti imperfecti omnino deducerentur, a quibus hæc datur regula quam ex Theodosio & Herodiano accepimus. πᾶς ἐντελῶς ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τὸ ν̄ προσλαβὸν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσθήκῃ τοῦ ν̄ καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης ἐποίει ποιεῖν. ἐβόα βοᾶν. ἐχρύσου χρυσοῦν. quod fecisse uidentur, tum ut formatiua litera cuiusuis coniugationis sicut in aliis modis, ita & in infinitiuo seruaretur. hoc est ε̄ ᾱ & ō ut ποιεῖν βοᾶν. χρυσοῦν tũ ne repugnare uiderentur cuidam regulæ dicẽti ὅτι τὰ εἰς ν̄ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔστι πρὸ τοῦ ν̄ τι ἀνεκφώνητον hoc est quod uerba desinentia in ν̄ nunquam habent ante ν̄ quicquã nõ prolatum sicut est ι̅ in ᾳ dipthongo impropria & in ῃ. est.n. ι̅ ἀνεκφώνητον .nã ĩ diphthõgis impropriis nullũ habet sonum. Si igitur in uerbis secũdæ cõiugationis a tertia psona præsẽtis tpis formare uoluerimus infinitiuũ, necessario ι̅ erit subscribendum. ex ᾱ eni & ε̄ fit synæresis ĩ ᾱ, ἰῶτα quidẽ subscripto, quod ἀνεκφώνητον est, hoc est nõ prolatum, ut βοάει βοᾷ βοᾷν. πειράει πειρᾷ πειρᾷν καὶ δωρικῶς πειρῆν. ζάει ζῇ ζᾷν καὶ ζῆν quod manifeste est contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis si a tertia præ-

sentis facerent infinitiuũ aut in ἐιν secundum cõem regulam, aut in ῶν secũdum propriã desinẽdum fuerat. at cũ neutra harũ terminationũ in usu sit, sed potius in οῦν, ut χρυσοῦν· aptior erit formatio si a tertia præteriti impfecti fiet antiquorũ more, quorũ sentẽtiã oĩno puto esse sequendã. Reliqua uero tẽpora barytonorum formam sequũtur. ut πεποίηκα· πεποιηκέναι· ἐποίησα· ποιῆσαι.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ποιέειν. Ποιεῶ ¶ Ποιεῖν. fit a tertia psona singularis numeri præteriti impfecti secundũ ueteres grãmaticos ἐποίεε ἐποίει ποιεῖν. καὶ δωρικῶς ποιέν. subtracto ι & accentu circũflexo in acutũ mutato. Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνεται ἢ περισπᾶται· ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ἐν ὑφαιρέσει τοῦ ι ποιέν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν· θεσμοφορὲν ἀντὶ τοῦ θεσμοφορεῖν· ὅ ἐστι δημόσια φέρειν, ἢ τοὺς φόρους λαμβάνειν. excipiuntur tamẽ aliqua, quæ extremã acuũt κοινῶς. Reliqua uero tẽpora ut dictũ ẽ barytorũ sequũtur formã. ¶ Παρακ. καὶ ὑπερσ. πεποιηκέναι. ¶ Ἀόρ. α΄. ποιῆσαι. μέλ. ποιήσειν.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	Ὁ ποιέων· ῶν.	ἡ ποιέουσα· οῦσα.	τὸ ποιέον· οῦν.
Παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ πεποιηκώς.	ἡ πεποιηκυῖα.	τὸ πεποιηκός
¶ Ἀόρ. α΄.	ὁ ποιήσας.	ἡ ποιήσασα.	τὸ ποιῆσαν.
¶ Μέλ. α΄.	ὁ ποιήσων.	ἡ ποιήσουσα.	τὸ ποιῆσον.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

¶ Ἐνεστὼς	Ποιέομαι· οῦμαι.	ποιέῃ· ῇ.	ποιέεται· εῖται. ποιέει καὶ
	ποιεόμεθον· ούμεθον.	ποιέεσθον, εῖσθον.	ποιέεσθον εῖσθον.
	ποιεόμεθα· ούμεθα.	ποιέεσθε· εῖσθε.	ποιέονται· οῦνται.

BIBLIOTECA UNI... SEVI...

ἐποιέετο

Παρ[ατ].	ἐποιεόμην·ούμην.	ἐποιέου·οῦ.	ἐποιέετο·εῖτο
	ἐποιεόμεθον·ούμεθον.	ἐποιέεσθον·εῖσθον.	ἐποιεέσθην·είσθην.
	ἐποιεόμεθα·ούμεθα.	ἐποιέεσθε·εῖσθε.	ἐποιέοντο·οῦντο.
Παρακ.	πεποίημαι.	πεποίησαι.	πεποίηται.
	πεποιήμεθον.	πεποίησθον.	πεποίησθον.
	πεποιήμεθα.	πεποίησθε.	πεποίηνται.
καὶ ἰωνικῶς.		πεποιέαται.	
Ὑπερσ.	ἐπεποιήμην.	ἐπεποίησο.	ἐπεποίητο.
	ἐπεποιήμεθον.	ἐπεποίησθον.	ἐπεποιήσθην.
	ἐπεποιήμεθα.	ἐπεποίησθε.	ἐπεποίηντο.
ἰωνικῶς.		ἐπεποιέατο.	
Ἀόρ. α'.	ἐποιήθην.	ἐποιήθης.	ἐποιήθη.
		ἐποιήθητον.	ἐποιηθήτην.
	ἐποιήθημεν.	ἐποιήθητε.	ἐποιήθησαν.
ποιηθήσεαι. Μέλ. α'.	ποιηθήσομαι.	ποιηθήσῃ. εαι	ποιηθήσεται.
	ποιηθησόμεθον.	ποιηθήσεσθον.	ποιηθήσεσθον.
	ποιηθησόμεθα.	ποιηθήσεσθε.	ποιηθήσονται.
πεποιήσεαι. Μετὰ μικρὸν μέλ.	πεποιήσομαι. εαι	πεποιήσῃ.	πεποιήσεται.
	πεποιησόμεθον.	πεποιήσεσθον.	πεποιήσεσθον.
	πεποιησόμεθα.	πεποιήσεσθε.	πεποιήσονται.

ποιέου

Προστακτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς Παρ.	Ποιέου·οῦ.	ποιεέσθω·είσθω.
	ποιέεσθον·εῖσθον.	ποιεέσθων·είσθων.
	ποιέεσθε·εῖσθε.	ποιεέσθωσαν·είσθωσαν.
Παρακ.	πεποίησο.	πεποιήσθω.
Ὑπερσ.	πεποίησθον.	πεποιήσθων.
	πεποίησθε.	πεποιήσθωσαν.
Ἀόρ. α'.	ποιήθητι.	ποιηθήτω.

ποιηθῆτον. ποιηθήτων.
ποιηθῆτε. ποιηθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	Ποιεοίμην. οίμην.	ποιέοιο. οῖο.	ποιέοιτο. οῖτο.
	ποιεοίμεθον. οίμεθον.	ποιέοισθον. οῖσθον.	ποιεοίσθην. οίσθην.
	ποιεοίμεθα. οίμεθα.	ποιέοισθε. οῖσθε.	ποιέοιντο. οῖντο.
Παρακ. καὶ ὑπερσ.	πεποιήμην.	πεποιῇο.	πεποιῇτο.
	πεποιήμεθον.	πεποιῇσθον.	πεποιήσθην.
	πεποιήμεθα.	πεποιῇσθε.	πεποιῇντο.
Ἀόρ. α'.	ποιηθείην.	ποιηθείης.	ποιηθείη.
	ποιηθείητον.	ποιηθειήτην.	
	ποιηθείημεν.	ποιηθείητε.	ποιηθείησαν.
Μέλ. α'.	ποιηθησοίμην.	ποιηθήσοιο.	ποιηθήσοιτο.
	ποιηθησοίμεθον.	ποιηθήσοισθον.	ποιηθησοίσθην.
	ποιηθησοίμεθα.	ποιηθήσοισθε.	ποιηθήσοιντο.
Μετ' ὀλίγον μέλ.	πεποιησοίμην.	πεποιήσοιο.	πεποιήσοιτο.
	πεποιησοίμεθον.	πεποιήσοισθον.	πεποιησοίσθην.
	πεποιησοίμεθα.	πεποιήσοισθε.	πεποιήσοιντο.

Vo in loco q͞m secūdæ p̄sonæ ī ō desinētes optatiuoꝝ in μην exeuntiū in aliq̄bus acuūtur in ante penultima in aliquibus aūt circūflectuntur, non alienum duxi aperire in quibus acuantur,& in quibus circunflectantur. Nam quæ sunt duarū syllabarum circunflectunt̃.ut χοίμην χοῖο. δοίμην δοῖο. Ité quorū actiua in μι desinūt circūflexorum. ῥοοίμην ῥοῷο. ποιοίμην ποιοῖο. βοοίμην βοῷο. Eodem mō dicendū est de oībus iis, quorū indicatiua actiua desinunt in μι & habét optatiua acti-

ua ἴ ῆν purum desinétia. quia etiã ipsa circunflectuntur, ut τίθημι τιθείμην· τιθοῖο, quia τιθείην optatiuũ actiuũ ẽ. δυναί-μην aũt δύναιο acuitur in antepenultima quia nõ habet δύνημι in usu, neq; δυνείην optatiuũ actiuũ. Circũflectuntur etiá secundæ personæ præteriti pfecti. πεποιῄμην πεποιῇο. δεδοίμην δεδοῖο. reliquæ uero oẽs secũdæ psonæ in ο desinétes acuuntur in penultima τυπτοίμην τύπτοιο. λεγοίμην λέγοιο. τυψοίμην τύψοιο. Tertiæ psonæ horũ optatiuorũ in το desinentiũ eundẽ habẽt accentum, quẽ secundæ νοοῖο νοοῖτο. τύπτοιο τύπτοιτο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ποιεκαι·

Ἐνεστὼς	Ἐὰν ποιέωμαι ῶμαι	ποιέῃ ῇ.	ποιέηται, ῆται.
Δυϊκ.	ποιεώμεθον. ώμεθον.	ποιέησθον. ῆσθον.	ποιέησθον. ῆσθον.
	ποιεώμεθα ώμεθα.	ποιέησθε. ῆσθε.	ποιέωνται. ῶνται.
Παρακ.	ἐὰν πεποιῶμαι.	πεποιῇ.	πεποιῆται.
Δυϊκ.	πεποιώμεθον.	πεποιῆσθον.	πεποιῆσθον.
	πεποιώμεθα.	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.
Ἀόρ. α'	ἐὰν ποιηθῶ.	ποιηθῇς.	ποιηθῇ.
		ποιηθῆτον.	ποιηθῆτον.
	ποιηθῶμεν.	ποιηθῆτε.	ποιηθῶσι.

Hic etiam annotandum est φ subiunctiua in μαι desinentia si a circunflexis existant, circunflectunt penultimam ἐὰν νοῶ ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ ἐὰν φιλῶμαι. Et etiam si sint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι. ἐὰν μεμνῶμαι. grauantur autem si a barytonis extiterint, ἐὰν τύπτω. ἐὰν τύπτωμαι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ποιέεσθαι. εῖσθαι. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. πεποιῆσθαι.
¶ ἀόριστος α'. ποιηθῆναι. ¶ μέλλων α'. ποιηθήσεσθαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλων. πεποιήσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

¶ ἐνεστώς.	Ὁ ποιεόμενος. ούμενος.	ἡ ποιεομένη. ουμένη.	τὸ ποιεόμενον. ούμενον.
παρακ. ὑπερσ.	ὁ πεποιημένος.	ἡ πεποιημένη.	τὸ πεποιημένον.
¶ ἀόρ. α'.	ὁ ποιηθείς.	ἡ ποιηθεῖσα.	τὸ ποιηθέν.
¶ μέλλ. α'.	ὁ ποιηθησόμενος.	ἡ ποιηθησομένη.	τὸ ποιηθησόμενον
μετ' ὀλ. μέλλ.	ὁ πεποιησόμενος.	ἡ πεποιησομένη.	τὸ πεποιησόμενον

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

¶ ἐνεστώς.	Ποιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ. ῇ.	ποιέεται. εῖται.
	ποιεόμεθον. ούμεθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.
	ποιεόμεθα. ούμεθα.	ποιέεσθε. εῖσθε.	ποιέονται. οῦνται.
¶ παρατ.	ἐποιεόμην. ούμην.	ἐποιέου. οῦ.	ἐποιέετο. εῖτο.
	ἐποιεόμεθον. ούμεθον.	ἐποιέεσθον. εῖσθον.	ἐποιεέσθην. είσθην.
	ἐποιεόμεθα. ούμεθα.	ἐποιέεσθε. εῖσθε.	ἐποιέοντο. οῦντο.

Praeteritum perfectum & praeteritum plusq̃perfectum medium. ſecundus aoriſtus & ſecundum futurum non inueniuntur in uerbis circunflexis in ῶ purum deſinentibus, ut in barytonis dictum eſt.

¶ ἀόρ. α'.	ἐποιησάμην.	ἐποιήσω.	ἐποιήσατο. ἐποιήσαο
	ἐποιησάμεθον.	ἐποιήσασθον.	ἐποιησάσθην.
	ἐποιησάμεθα.	ἐποιήσασθε.	ἐποιήσαντο.
¶ μέλλ. α'.	ποιήσομαι.	ποιήσῃ.	ποιήσεται.
	ποιησόμεθον.	ποιήσεσθον.	ποιήσεσθον.
	ποιησόμεθα.	ποιήσεσθε.	ποιήσονται.

Προστακτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ποιέου·οῦ. ποιεέσθω·είσθω. ποιέεσθον·εῖσθον.
ποιεέσθων·είσθων. ποιέεσθε·εῖσθε. ποιεέσθωσαν·είσθωσαν.

Ἀόριστος α'. ποίησαι. ποιησάσθω. ποιήσασθον.
ποιησάσθων. ποιήσασθε. ποιησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ποιεοίμην·οίμην. ποιέοιο·οῖο. ποιέοιτο·οῖτο.
ποιεοίμεθον·οίμεθον. ποιέοισθον·οῖσθον. ποιεοίσθην·οίσθην.
ποιεοίμεθα·οίμεθα. ποιέοισθε·οῖσθε. ποιέοιντο·οῖντο.

Ἀόριστος α'. ποιησαίμην. ποιήσαιο. ποιήσαιτο.
ποιησαίμεθον. ποιήσαισθον. ποιησαίσθην.
ποιησαίμεθα. ποιήσαισθε. ποιήσαιντο.

Μέλλων α'. ποιησοίμην. ποιήσοιο. ποιήσοιτο.
ποιησοίμεθον. ποιήσοισθον. ποιησοίσθην.
ποιησοίμεθα. ποιήσοισθε. ποιήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν ποιέωμαι·ῶμαι. ποιέῃ·ῇ. ποιέηται·ῆται.
ποιεώμεθον·ώμεθον. ποιέησθον·ῆσθον. ποιέησθον·ῆσθον.
ποιεώμεθα·ώμεθα. ποιέησθε·ῆσθε. ποιέωνται·ῶνται.

Ἀόριστος α'. ἐὰν ποιήσωμαι. ποιήσῃ. ποιήσηται.
ποιησώμεθον. ποιήσησθον. ποιήσησθον.
ποιησώμεθα. ποιήσησθε. ποιήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ποιέεσθαι·εῖσθαι.
Ἀόριστος α'. ποιήσασθαι. Μέλλων α'. ποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ὁ ποιεόμενος·ούμενος. ἡ ποιεομένη·ουμένη. τὸ ποιεόμενον·ούμενον

¶ Πληθ. α.	ὁ ποιησόμενος.	ἡ ποιησομένη.	τὸ ποιησόμενον.
¶ Μέλλ. α.	ὁ ποιηθησόμενος.	ἡ ποιηθησομένη.	τὸ ποιηθησόμενον.

¶ Δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων.

Ecunda cõiugatio circũflexorũ a uerbis sextæ cõiugatiõis borytonorũ ĩ αω desinẽtib⁹ p synæresim fit ut βοάω βοῶ· γελάω γελῶ. quorum sa psona & tertia p ᾳ diphthõgum ĩpropriã enũtiãtur, ut βοᾷς βοᾷ· γελᾷς γελᾷ. In futuro uero ante σω quãdoq; hẽt α. quandoq; η De sinẽtia ĩ ω purũ præcedẽte aut ε aut ι, siue solo, siue in diphthongo, hẽnt α in penultima futuri ut ἐῶ ἐάσω. θεῶ θεάσω. αὐιῶ αὐιάσω. κοπιῶ. κοπιάσω. ἀλοιῶ ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. ¶ Habentia uero ο in penultima præsentis quinq; annotantur, quo℞ duo hẽnt η in penultima futuri, hoc ẽ βοῶ βοήσω. καὶ γοῶ γοήσω duo aũt α ἀκροῶ ἀκροάσω. μακῶ μακοάσω. Quintũ uero ĩ differensẽ, uidelicet ἀλοῶ, qđ ἀλοάσω facit & ἀλοήσω. Etiã habentia siue ρ siue λ ὑπὲρ μονοσύλλαβα. nulla cõsonante pcedẽte α habẽt ĩ penultĩa futuri, ut περῶ περάσω. φυρῶ φυράσω. γελῶ γελάσω. χαλῶ χαλάσω. Quæ uero habẽt υ ante ω ĩ præsenti p ησω faciunt futurũ ut ἐγγυῶ. ἐγγυήσω. Etiã ὑπερδισύλλαβα. in ρω siue ĩ λω desinẽtia præcedẽte aliqua cõsonãte, η habẽt ante σω, ut ποδαγρῶ ποδαγρήσω. ὁμιλῶ ὁμιλήσω. κολλῶ κολλήσω. monosyllaba uero habẽtia ante ρω siue λω consonantẽ aliquã, si faciunt deriuatiua uerba in μι, η habẽt ante σω. ut χρῶ χρῆμι χρήσω. πλῶ πλῆμι πλήσω. Si autem non faciunt deriuatiua in μι, α habent ante σω ut

θλῶ θλάσω. κλῶ. κλάσω. φλῶ φλάσω. δρῶ δράσω. Etiam habentia ante ω aliquam aliarum cosonantium η habent ante σω, ut σμῶ σμήσω. κνῶ κνήσω. ζῶ ζήσω. νικῶ. νικήσω. τιμῶ τιμήσω. κυβερνῶ κυβερνήσω. ἡβῶ ἡβήσω. τρυπῶ τρυπήσω. σιγῶ σιγήσω. σιωπῶ σιωπήσω. σπῶ σπήσω τὸ ἀκολουθῶ sequor. σπῶ δὲ σπάσω. τὸ ἀνασπῶ euello, τρυφῶ τρυφήσω. διψῶ διψήσω. Synæreses autem huius coniugationis hæ sunt.

αω, ω. αε, α. αει, ᾳ. αο, ω. αου, ω. αοι, ῳ. αη, α. αῃ, ᾳ.

Quo in loco aduertendum est quod ex α quod est formatiua litera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fit synæresis in α longum, nisi ο utcunque sequatur ipsum α. quia tunc in ω fit synæresis, & sic in omnibus modis, & participiis tam actiuorum quam passiuorum duæ tantum fient synæreses, hoc est in α & in ω.

Hoc etiam annotandum est quod ex α & ε fit synæresis in α longum (ut dictum est) atticorum more, & communium ut βοάεις βοᾷς γελάεις γελᾷς.

At secundum dores non in α sed in η fit synæresis, ut βοάεις βοῇς γελάεις γελῇς. πεινάεις πεινῇς διψάεις διψῇς. ζάεις ζῇς. ὁράεις ὁρῇς θεόκριτος

Ἔμαρψα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε, τὼ συβαρίτα.

Ὁράῃ ὁρῇ καὶ ὁρῆμες ἀπὸ τοῦ ὁράομεν. ὀδυσσείας ξ. τὸν ἢ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆαι, ἀντὶ τοῦ ὁρᾷς. Inueniuntur etiam in usu apud atticos πεινῇς διψῇς ζῇς, et ζῆν infinitiuum quanquam dorum sint propria.

χαρακτηριστικὰ α < ε > α, η, ο > ω, ω — si sequitur ι in diph. idem remanet in diph. impropria.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς	Βοάω·ῶ.	βοάεις·ᾷς.	βοάει·ᾷ.
		βοάετον·ᾶτον.	βοάετον·ᾶτον.
	βοάομεν·ῶμεν.	βοάετε·ᾶτε.	βοάουσι·ῶσι.
Παρατ.	ἐβόαον·όων.	ἐβόαες·όας.	ἐβόαε·όα.
		ἐβοάετον·ᾶτον.	ἐβοαέτην·άτην.
	ἐβοάομεν·ῶμεν.	ἐβοάετε·ᾶτε.	ἐβόαον·όων.
Παρακ.	βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκε.
		βεβόηκατον.	βεβόηκατον.
	βεβοήκαμεν.	βεβοήκατε.	βεβοήκασι.
Ὑπερσ.	ἐβεβοήκειν.	ἐβεβοήκεις.	ἐβεβοήκει.
		ἐβεβοήκειτον.	ἐβεβοηκείτην.
	ἐβεβοήκειμεν.	ἐβεβοήκειτε.	ἐβεβοήκεισαν.
Ἀόρ. α'.	ἐβόησα.	ἐβόησας.	ἐβόησε.
		ἐβοήσατον.	ἐβοησάτην.
	ἐβοήσαμεν.	ἐβοήσατε.	ἐβόησαν.
Μέλλ. α'.	βοήσω.	βοήσεις.	βοήσει.
		βοήσετον.	βοήσετον.
	βοήσομεν.	βοήσετε.	βοήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς.	βόαε·βόα.	βοαέτω·βοάτω.
καὶ παρατ.	βοάετον·ᾶτον.	βοαέτων·άτων.
	βοάετε·ᾶτε.	βοαέτωσαν·άτωσαν.

¶ παρακ'.	βεβόηκε.	βεβοηκέτω.	
ὑπερσ'.	βεβόηκετον.	βεβοηκέτων.	
	βεβόηκετε.	βεβοηκέτωσαν.	
¶ ἀόρ. α'.	βόησον.	βοησάτω.	
	βοήσατον.	βοησάτων.	
	βοήσατε.	βοησάτωσαν.	

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

	βοάοιμι. ῷμι.	βοάοις. ῷς.	βοάοι. ῷ.
		βοάοιτον. ῷτον.	βοαοίτην. ῴτην.
	βοάοιμεν. ῷμεν.	βοάοιτε. ῷτε.	βοάοιεν. ῷεν.
¶ αἰολικῶς βοῴην.		βοῴης.	βοῴη.
ἢ δωρικῶς.		βοῴητον.	βοῳήτην.
	βοῴημεν.	βοῴητε.	βοῴησαν.
¶ παρακ'.	βεβοήκοιμι.	βεβοήκοις.	βεβοήκοι.
ὑπερσ'.		βεβοήκοιτον.	βεβοηκοίτην.
	βεβοήκοιμεν.	βεβοήκοιτε.	βεβοήκοιεν.
¶ ἀόρ. α'.	βοήσαιμι.	βοήσαις.	βοήσαι.
¶ αἰολικῶς. βοήσεια. καὶ ἀττικῶς		βοήσειας.	βοήσειε.
		βοήσαιτον.	βοησαίτην.
	βοήσαιμεν.	βοήσαιτε.	βοήσαιεν.
¶ καὶ ἀττικῶς.			βοήσειαν.
¶ μέλλ. α'.	βοήσοιμι.	βοήσοις.	βοήσοι.
		βοήσοιτον.	βοησοίτην.
	βοήσοιμεν.	βοήσοιτε.	βοήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστὼς	ἐὰν βοάω. ῶ.	βοάῃς. ᾷς.	βοάῃ. βοᾷ.
		βοάητον. ᾶτον.	βοάητον. ᾶτον.

	βοάωμεν. ῶμεν.	βοάητε. ᾶτε.	βοάωσι. ῶσι.
Παρακ.	ἐὰν βεβοήκω.	βεβοήκῃς.	βεβοήκῃ.
Ὑπερσ.		βεβοήκητον.	βεβοήκητον.
	βεβοήκωμεν.	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.
Ἀορ. α΄.	ἐὰν βοήσω.	βοήσῃς.	βοήσῃ.
		βοήσητον.	βοήσητον.
	βοήσωμεν.	βοήσητε.	βοήσωσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

βοᾶην. Ἐνεστ. καὶ παρατ. βοᾶν. fit a tertia persona præteriti imperfecti secundum ueteres grammaticos, ut ἐβόαε. ἐβόα. βοᾶν. nec subscribitur ι ut dictum est. καὶ δωρικῶς βοῆν. sicut πειρῆν.

Παρακ. καὶ ὑπερσ. βεβοηκέναι. Ἀορ. α΄. βοῆσαι. Μέλλ. α΄. βοήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

Ἐνεστ. καὶ παρατ.	ὁ βοάων. ῶν.	ἡ βοάουσα. ῶσα.	τὸ βοάον. ῶν.
Παρακ. ὑπερσ.	ὁ βεβοηκώς.	ἡ βεβοηκυῖα.	τὸ βεβοηκός.
Ἀορ. α΄.	ὁ βοήσας.	ἡ βοήσασα.	τὸ βοῆσαν.
Μέλλ. α΄.	ὁ βοήσων.	ἡ βοήσουσα.	τὸ βοῆσον.

Ὁριστικὰ παθητικά.

Ἐνεστ.	βοάομαι. ῶμαι.	βοάῃ. ᾷ.	βοάεται. ᾶται.
	βοαόμεθον. ώμεθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.
	βοαόμεθα. ώμεθα.	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοάονται. ῶνται.
Παρατ.	ἐβοαόμην. ώμην.	ἐβοάου. ῶ.	ἐβοάετο. ᾶτο.
	ἐβοαόμεθον. ώμεθον.	ἐβοάεσθον. ᾶσθον.	ἐβοαέσθην, άσθην.
	ἐβοαόμεθα. ώμεθα.	ἐβοάεσθε. ᾶσθε.	ἐβοάοντο. ῶντο.
Παρακ.	βεβόημαι.	βεβόησαι.	βεβόηται.
	βεβοήμεθον.	βεβόησθον.	βεβόησθον.

BIBLIOTECA ... ITARIA

Παρ. καὶ ὑπερ.	ὁ βεβοηθημένος.	ἡ βεβοηθημένη.	τὸ βεβοηθημένον.
Ὑπερ.	ἐβεβοηθήμην.	ἐβεβοήθησο.	ἐβεβοήθητο.
	ἐβεβοηθήμεθον.	ἐβεβοήθησθον.	ἐβεβοηθήσθην.
	ἐβεβοηθήμεθα.	ἐβεβοήθησθε.	ἐβεβοήθηντο.
Ἀόρ. α'.	ἐβοηθήθην.	ἐβοηθήθης.	ἐβοηθήθη.
		ἐβοηθήθητον.	ἐβοηθηθήτην.
	ἐβοηθήθημεν.	ἐβοηθήθητε.	ἐβοηθήθησαν.
σεται ἰς. Μέλλ. α'.	βοηθήσομαι	βοηθήσῃ.	βοηθήσεται.
	βοηθησόμεθον.	βοηθήσεσθον.	βοηθήσεσθον.
	βοηθησόμεθα.	βοηθήσεσθε.	βοηθήσονται.
σεται ἰς. Μετ. μέλλ.	βεβοηθήσομαι.	βεβοήσῃ.	βεβοήσεται.
	βεβοησόμεθον.	βεβοήσεσθον.	βεβοήσεσθον.
	βεβοησόμεθα.	βεβοήσεσθε.	βεβοήσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

βοάεο ἰς. Ἐνεστὼς	βοάου. ῶ.	βοαέσθω. ἀσθω.
Δυϊκ.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοαέσθων. άσθων.
	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν. άσθωσαν.
Παρ. καὶ ὑπερ.	βεβοήσο.	βεβοήσθω.
Ὑπερ.	βεβοήσθον.	βεβοήσθων.
	βεβοήσθε.	βεβοήσθωσαν.
Ἀόρ. α'.	βοήθητι.	βοηθήτω.
	βοήθητον.	βοηθήτων.
	βοήθητε.	βοηθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς	βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. ῷο.	βοάοιτο. ῷτο.
Δυϊκ.	βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
	βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε	βοάοιντο. ῷντο.

¶ Παρακ. καὶ ὑπερσ.	βεβοημένην.	βεβοῆο.	βεβοῆτο.
βεβοήμεθον.		βεβοῆσθον.	βεβοήσθην.
πληθ.	βεβοήμεθα.	βεβοῆσθε.	βεβοῆντο.
¶ Ἀόρ. α.	βοηθείην.	βοηθείης.	βοηθείη.
		βοηθείητον.	βοηθειήτην.
	βοηθείημεν.	βοηθείητε.	βοηθείησαν.
¶ Μέλ. α.	βοηθησοίμην.	βοηθήσοιο.	βοηθήσοιτο.
	βοηθησοίμεθον.	βοηθήσοισθον.	βοηθησοίσθην.
	βοηθησοίμεθα.	βοηθήσοισθε.	βοηθήσοιντο.
¶ Μετ. μέλ.	βεβοησοίμην.	βεβοήσοιο.	βεβοήσοιτο.
	βεβοησοίμεθον.	βεβοήσοισθον.	βεβοησοίσθην.
	βεβοησοίμεθα.	βεβοήσοισθε.	βεβοήσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά.

^ βοάεαι

¶ Ἐνεστὼς	ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι.	^ βοάῃ. ᾷ.	βοάηται. ᾶται.
¶ Δυϊκ.	βοαώμεθον. ώμεθον.	βοάησθον. ᾶσθον.	βοάησθον. ᾶσθον.
	βοαώμεθα. ώμεθα.	βοάησθε. ᾶσθε.	βοάωνται. ῶνται.
¶ Παρακ. ὁ	ἐὰν βεβοῶμαι.	βεοῇ.	βεβοῆται.
πληθ.	βεβοώμεθον.	βεβοῆσθον.	βεβοῆσθον.
	βεβοώμεθα.	βεβοῆσθε.	βεβοῶνται.
¶ Ἀόρ. α.	ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς.	βοηθῇ.
		βοηθῆτον.	βοηθῆτον
	βοηθῶμεν.	βοηθῆτε.	βοηθῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα. παθητικά.

¶ Ἐνεστὼς καὶ δυϊκ. βοάεσθαι. ᾶσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. βεβοῆσθαι. ἀόρ. α. βοηθῆναι. μέλ. α. βοηθήσεσθαι. μετ. μέλ. βεβοήσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

¶ Ἐνεστὼς ὁ βοαόμενος. ώμενος· ἡ βοαομένη. ωμένη· τὸ βοαόμενον. ώμενον

¶ Ἀόρ. ά.	ὁ βοηθεὶς	ἡ βοηθεῖσα.	τὸ βοηθέν.
¶ Μέλ. ά.	ὁ βοηθησόμενος.	ἡ βοηθησομένη.	τὸ βοηθησόμενον.
¶ Μετ. μέλ.	ὁ βεβοησόμενος.	ἡ βεβοησομένη.	τὸ βεβοησόμενον.

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

¶ Ἐνεστὼς	βοάομαι. ῶμαι.	βοάῃ. ᾷ.	βοάεται. ᾶται.
	βοαόμεθον. ώμεθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.
	βοαόμεθα. ώμεθα.	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοάονται. ῶνται.
¶ Παρατατ.	ἐβοαόμην. ώμην.	ἐβοάου. ῶ.	ἐβοάετο. ᾶτο.
	ἐβοαόμεθον. ώμεθον.	ἐβοάεσθον. ᾶσθον.	ἐβοαέσθην. άσθην.
	ἐβοαόμεθα. ώμεθα.	ἐβοάεσθε. ᾶσθε.	ἐβοάοντο. ῶντο.
¶ Ἀόρ. ά.	ἐβοησάμην.	ἐβοήσω.	ἐβοήσατο.
	ἐβοησάμεθον.	ἐβοήσασθον.	ἐβοησάσθην.
	ἐβοησάμεθα.	ἐβοήσασθε.	ἐβοήσαντο.
¶ Μέλ. ά.	βοήσομαι.	βοήσῃ.	βοήσεται.
	βοησόμεθον.	βοήσεσθον.	βοήσεσθον.
	βοησόμεθα.	βοήσεσθε.	βοήσονται.

¶ Προστακτικὰ μέσα.

¶ Ἐνεστὼς.	βοάου. ῶ.	βοαέσθω. άσθω.
¶ Παρατατ.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοαέσθων. άσθων.
	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν. άσθωσαν.
¶ Ἀόρ. ά.	βόησαι.	βοησάσθω.
	βοήσασθον.	βοησάσθων.
	βοήσασθε.	βοησάσθωσαν.

¶ Εὐκτικὰ μέσα.

¶ Ἐνεστὼς.	βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. ῷο	βοάοιτο. ῷτο.
¶ Παρατατ.	βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
	βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε.	βοάοιντο. ῷντο.

¶ Ἀόρ. ά.

ἀόρ. α.	βοησαίμην.	βοήσαιο.	βοήσαιτο.
	βοησαίμεθον.	βοήσαισθον.	βοησαίσθην.
	βοησαίμεθα.	βοήσαισθε.	βοήσαιντο.
μέλλ. α.	βοησοίμην.	βοήσοιο.	βοήσοιτο.
	βοησοίμεθον.	βοήσοισθον.	βοησοίσθην.
	βοησοίμεθα.	βοήσοισθε.	βοήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς	ἐὰν βοάωμαι ῶμαι.	βοάῃ ᾷ.	βοάηται ᾶται.
καὶ παρατ.	βοαώμεθον ώμεθον.	βοάησθον ᾶσθον.	βοάησθον ᾶσθον.
	βοαώμεθα ώμεθα.	βοάησθε ᾶσθε.	βοάωνται ῶνται.
ἀόρ. α.	ἐὰν βοήσωμαι.	βοήσῃ.	βοήσηται.
	βοησώμεθον.	βοήσησθον.	βοήσησθον.
	βοησώμεθα.	βοήσησθε.	βοήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι ᾶσθαι. ἀόρ. α. βοήσασθαι. μέλλ. α. βοήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ὁ βοαόμενος ώμενος.	ἡ βοαομένη ωμένη.	τὸ βοαόμενον ώμενον.
ἀόρ. α.	ὁ βοησάμενος.	ἡ βοησαμένη.	τὸ βοησάμενον.
μέλλ. α.	ὁ βοησόμενος.	ἡ βοησομένη.	τὸ βοησόμενον.

Τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων.

Eertia cōiugatio circunflexorū a uerbis sextæ cōiugationis barytonorū ī οω desinētibus p synæresim fit,ut χρυσόω. χρυσῶ. ἀργυρόω ἀργυρῶ. quorum secūda & tertia persona in οι diphthongū desinūt ut χρυσοῖς χρυσοῖ. ἀργυροῖς ἀργυροῖ. In futuro uero an

te σῶ ut plurimũ hẽt ω̄ magnũ.cognoſcitur aũt ſic. Nã quãdocunq; uerbũ habet nomen ꝑiacens a quo deriuatur,tunc futurũ habet ω̄ magnũ ĩ penultima,ut χρυσὸς, χρυσόω χρυσῶ χρυσώσω. ἄργυρος ἀργυρόω ἀργυρῶ ἀργυρώσω. γύψος γυψόω γυψῶ γυψώσω. χεὶρ χειρόω χειρῶ χειρώσω. πῦρ πυρόω πυρῶ πυρώσω. στέφανος στεφανόω στεφανῶ στεφανώσω. ὀρθὸς ὀρθόω ὀρθῶ ὀρθώσω. στρεβλὸς στρεβλόω στρεβλῶ στρεβλώσω. κακὸς κακόω κακῶ κακώσω. ταπεινὸς ταπεινόω ταπεινῶ ταπεινώσω. et alia. Cum autem uerbum nullum habet nomẽ a quo deriuetur,tunc futurũ habet in penultima ο̄ paruũ ut ὀμόω ὀμῶ ὀμόσω. ἀρόω ἀρῶ ἀρόσω. ὀρόω ὀρῶ ὀρόσω. & cætera quæ pauca sũt numero. Synæreses autem huius tertiæ coniugationis quæ semper ex ο̄ & sequente uocali fiũt hæ sunt οω,ω. οει,οι. οε,ου. οο,ου. οου,ου. οοι,οι. οη,οι. οη,ου. ω. Quo in loco aduertendũ est ꝙ ubicunque post ο̄ quæ est formatiua litera huius cõiugationis sequitur ω̄ μέγα, fit synæresis in idẽ ω̄,ut χρυσόω χρυσῶ. Vbi uero sequitur ε̄ aut ο̄ aut οῡ, in οῡ diphthongum fit synæresis,ut χρυσόετον,οῦτον. χρυσόομεν χρυσοῦμεν χρυσόουσι χρυσοῦσι Sed ubi sequitur ἰῶτα ĩ diphthõgo siue εῑ, siue οῑ,siue ῃ̄, semp fit synæresis in οῑ in omnibus modis tã actiuorũ quam passiuorum & hoc ut seruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας hoc est ο̄μικρὸν, ut χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόοιμι χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς χρυσοῖς. Si uero sequitur η̄ monophthongus, hoc est sine ἰῶτα sicuti est in secunda & tertia persona dualis numeri, & secunda pluralis sub-

iunctiui modi tam actiui q̃ passiui, quæstio ē quomodo facienda sit synæresis, quia in nõnullis per η hæ personæ repiuntur scriptæ ἐὰν χρυσῆτον. ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel chrysolura asserit synæresim fieri omnino in οι diphthongum, ut etiam in his seruetur ὀμικρὸν formatiua litera ἐὰν χρυσόητον χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόητε. χρυσοῖτε. & sic ĩ passiuis ἐὰν χρυσόησθον χρυσοῖσθον et cætera. Alii sentiũt synæresim fieri ĩ ὦ μέγα. nitũturq; probare eã ita faciendam esse auctoritate Theodori gazæ qui in secundo τῷ εἰς τέσσαρα dicit ἐπὶ μόνου δὲ τοῦ η εἰς ω, ἢ εἰς ου τὴν συναίρεσιν ποιεῖσθαι. ἐὰν χρυσόηται χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται.

Sic etiam ĩ his asserunt Theodorum uoluisse synæresin in ω fieri ἐὰν χρυσόητον χρυσῶτον. ἐὰν χρυσόητε χρυσῶτε. ἐὰν χρυσόησθον χρυσῶσθον. Quem & ipse sequar, cum potissimum nullum adhuc exemplum in contrarium inuenerim. In tertia persona singularis numeri subiũctiui passiui Irenæus, quoq; qui de atticorum cõsuetudine scripsit affirmat synæresin in ω μέγα fieri ἀττικῶς. ἐὰν στεφανόηται στεφανῶται. ἐὰν πτόηται. πτῶται.

χαρακτηριστικὸν ο — η — ου ω; ε, ο > ου; ω — ω

Si sequitur ι in quacunque diph. fiet semp synæresis in οι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστώς	Χρυσόω·ῶ.	χρυσόεις·οῖς.	χρυσόει·οῖ.
		χρυσόετον·οῦτον.	χρυσόετον·οῦτον.
	χρυσόομεν·οῦμεν.	χρυσόετε·οῦτε.	χρυσόουσι·οῦσι.
Παρατατ.	ἐχρύσοον·ουν.	ἐχρύσοες·ους.	ἐχρύσοε·ου.
		ἐχρυσόετον·οῦτον.	ἐχρυσοέτην·ούτην.
	ἐχρυσόομεν·οῦμεν.	ἐχρυσόετε·οῦτε.	ἐχρύσοον·ουν.
Παρακ.	κεχρύσωκα.	κεχρύσωκας.	κεχρύσωκε.
		κεχρυσώκατον.	κεχρυσώκατον.
	κεχρυσώκαμεν.	κεχρυσώκατε.	κεχρυσώκασι.
Ὑπερσ.	ἐκεχρυσώκειν.	ἐκεχρυσώκεις.	ἐκεχρυσώκει.
		ἐκεχρυσώκειτον.	ἐκεχρυσωκείτην.
	ἐκεχρυσώκειμεν.	ἐκεχρυσώκειτε.	ἐκεχρυσώκεισαν.
Ἀόρ. α.	ἐχρύσωσα.	ἐχρύσωσας.	ἐχρύσωσε.
		ἐχρυσώσατον.	ἐχρυσωσάτην.
	ἐχρυσώσαμεν.	ἐχρυσώσατε.	ἐχρύσωσαν.
Μέλλ. α.	χρυσώσω.	χρυσώσεις.	χρυσώσει.
		χρυσώσετον.	χρυσώσετον.
	χρυσώσομεν.	χρυσώσετε.	χρυσώσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.	χρύσοε·ου.	χρυσοέτω·ούτω.
	χρυσόετον·οῦτον.	χρυσοέτων·ούτων.
	χρυσόετε·οῦτε.	χρυσοέτωσαν·ούτωσαν.
Παρακ. καὶ	κεχρύσωκε.	κεχρυσωκέτω.
ὑπερσ.	κεχρυσώκετον.	κεχρυσωκέτων.
	κεχρυσώκετε.	κεχρυσωκέτωσαν.
Ἀόρ. α.	χρύσωσον.	χρυσωσάτω.

χρυσώσατον.

	χρυσώσατον.	χρυσωσάτων.	
	χρυσώσατε.	χρυσωσάτωσαν.	

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός	Χρυσόοιμι·οῖμι.	χρυσόοις·οῖς.	χρυσόοι·οῖ.
		χρυσόοιτον·οῖτον.	χρυσοοίτην·οίτην.
	χρυσόοιμεν·οῖμεν.	χρυσόοιτε·οῖτε.	χρυσόοιεν·οῖεν.
αἰολικῶς·	χρυσοίην.	χρυσοίης.	χρυσοίη.
		χρυσοίητον.	χρυσοιήτην.
	χρυσοίημεν.	χρυσοίητε.	χρυσοίησαν.
δωρικῶς.	χρυσῴην.	χρυσῴης.	χρυσῴη.
		χρυσῴητον.	χρυσῳήτην.
	χρυσῴημεν.	χρυσῴητε.	χρυσῴησαν.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος	κεχρυσώκοιμι.	κεχρυσώκοις.	κεχρυσώκοι.
		κεχρυσώκοιτον.	κεχρυσωκοίτην.
	κεχρυσώκοιμεν.	κεχρυσώκοιτε.	κεχρυσώκοιεν.
ἀόριστος α'.	χρυσώσαιμι.	χρυσώσαις.	χρυσώσαι.
ἢ αἰολικῶς·	χρυσώσεια.		
ἢ ἀττικῶς.		χρυσώσειας.	χρυσώσειε.
		χρυσώσαιτον.	χρυσωσαίτην.
	χρυσώσαιμεν.	χρυσώσαιτε.	χρυσώσαιεν.
καὶ ἀττικῶς.			χρυσώσειαν.
μέλλων α'.	χρυσώσοιμι.	χρυσώσοις.	χρυσώσοι.
		χρυσώσοιτον.	χρυσωσοίτην.
	χρυσώσοιμεν.	χρυσώσοιτε.	χρυσώσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	Ἐὰν χρυσόω·ῶ.	χρυσόῃς·οῖς.	χρυσόῃ·οῖ.
		χρυσόητον·οῖτον.	χρυσόητον·οῖτον.

χρυσόωμεν, ῶμεν. χρυσόητε, ῶτε. χρυσόωσι, ῶσι.

¶ Παρακ. ἐὰν κεχρυσώκω. κεχρυσώκῃς. κεχρυσώκῃ.

καὶ ὑπερσ. κεχρυσώκητον. κεχρυσώκητον.

κεχρυσώκωμεν. κεχρυσώκητε. κεχρυσώκωσι.

¶ Ἀορ. α'. ἐὰν χρυσώσω. χρυσώσῃς. χρυσώσῃ.

χρυσώσητον. χρυσώσητον.

χρυσώσωμεν. χρυσώσητε. χρυσώσωσι.

¶ Ἀπαρέμφατα. ἐνεργητικά.

¶ Ἐνεστὼς ὁ παρατ. χρυσοῦν fit a tertia persona præteriti imperfecti ἐχρύσοε ἐχρύσου, χρυσοῦν. παρακ. ὁ ὑπερσ. κεχρυσωκέναι. Ἀορ. α'. χρυσῶσαι. μελ. α'. χρυσώσειν. ¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ χρυσόων. ῶν. ἡ χρυσόουσα. οῦσα. τὸ χρυσόον. οῦν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ κεχρυσωκώς. ἡ κεχρυσωκυῖα. τὸ κεχρυσωκός.

¶ Ἀορ. α'. ὁ χρυσώσας. ἡ χρυσώσασα. τὸ χρυσῶσαν.

¶ Μελ. α'. ὁ χρυσώσων. ἡ χρυσώσουσα. τὸ χρυσῶσον.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

¶ Ἐνεστὼς χρυσόομαι. οῦμαι. χρυσόῃ. οῖ. χρυσόεται. οῦται.

χρυσοόμεθον. ούμεθον. χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσόεσθον. οῦσθον.

χρυσοόμεθα. ούμεθα. χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσόονται. οῦνται.

¶ Παρατ. ἐχρυσοόμην. ούμην. ἐχρυσόου. οῦ. ἐχρυσόετο. οῦτο.

ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον. ἐχρυσόεσθον. οῦσθον. ἐχρυσοέσθην. ούσθην.

ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα. ἐχρυσόεσθε. οῦσθε. ἐχρυσόοντο. οῦντο.

Παρακ. κεχρύσωμαι. κεχρύσωσαι. κεχρύσωται.

κεχρυσώμεθον. κεχρύσωσθον. κεχρύσωσθον.

κεχρυσώμεθα. κεχρύσωσθε. κεχρύσωνται. ὁ ἰωνικῶς κε-

¶ Ὑπερσ. ἐκεχρυσώμην. ἐκεχρύσωσο. ἐκεχρύσωτο. (χρυσόαται.

ἐκεχρυσώμεθον. ἐκεχρύσωσθον. ἐκεχρυσώσθην.

ἐκεχρυσώμεθα. ἐκεχρύσωσθε. ἐκεχρύσωντο. καὶ ἰωνικῶς. ἐκεχρυ

Ἀόρ. α. ἐχρυσώθην. ἐχρυσώθης. ἐχρυσώθη. (σώατο.

ἐχρυσώθητον. ἐχρυσωθήτην.

ἐχρυσώθημεν. ἐχρυσώθητε. ἐχρυσώθησαν.

Μέλ. α. χρυσωθήσομαι. εαι χρυσωθήσῃ. χρυσωθήσεται.

χρυσωθησόμεθον. χρυσωθήσεσθον. χρυσωθήσεσθον.

χρυσωθησόμεθα. χρυσωθήσεσθε. χρυσωθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλ. κεχρυσώσομαι. κεχρυσώσῃ. κεχρυσώσεται.

κεχρυσωσόμεθον. κεχρυσώσεσθον. κεχρυσώσεσθον.

κεχρυσωσόμεθα. κεχρυσώσεσθε. κεχρυσώσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς χρυσόου. οῦ. χρυσοέσθω. ούσθω.

καὶ παρατ. χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσοέσθων. ούσθων.

χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσοέσθωσαν. ούσθωσαν.

Παρακ. ὁ κεχρύσωσο. κεχρυσώσθω.

Ὑπερσ. κεχρύσωσθον. κεχρυσώσθων.

κεχρύσωσθε. κεχρυσώσθωσαν.

Ἀόρ. α. χρυσώθητι. χρυσωθήτω.

χρυσώθητον. χρυσωθήτων.

χρυσώθητε. χρυσωθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Ἐνεστὼς ὁ χρυσοοίμην. οίμην. χρυσόοιο. οῖο. χρυσόοιτο. οῖτο.

παρατ. χρυσοοίμεθον. οίμεθον. χρυσόοισθον. οῖσθον. χρυσοοίσθην. οίσθην.

χρυσοοίμεθα. οίμεθα. χρυσόοισθε. οῖσθε. χρυσόοιντο. οῖντο.

Παρακ. καὶ κεχρυσῴμην. κεχρυσῷο. κεχρυσῶτο.

ὁ ὑπερσ. κεχρυσῴμεθον. κεχρυσῶσθον. κεχρυσώισθην.

κεχρυσῴμεθα. κεχρυσῷσθε. κεχρυσῶντο.

Ἀόρ. α'	χρυσωθείην.	χρυσωθείης.	χρυσωθείη.
		χρυσωθείητον.	χρυσωθειήτην.
	χρυσωθείημεν.	χρυσωθείητε.	χρυσωθείησαν.
Μέλ. α'	χρυσωθησοίμην.	χρυσωθήσοιο.	χρυσωθήσοιτο.
	χρυσωθησοίμεθον.	χρυσωθήσοισθον.	χρυσωθησοίσθην.
	χρυσωθησοίμεθα.	χρυσωθήσοισθε.	χρυσωθήσοιντο.
Μετ' ὀλίγ. μέλ.	κεχρυσωσοίμην.	κεχρυσώσοιο.	κεχρυσώσοιτο.
	κεχρυσωσοίμεθον.	κεχρυσώσοισθον.	κεχρυσωσοίσθην.
	κεχρυσωσοίμεθα.	κεχρυσώσοισθε.	κεχρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

Ἐνεστ. καὶ παρατ.	Ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ. οῖ.	χρυσόηται. ῶται.
	χρυσοώμεθον ώμεθον	χρυσόησθον. ῶσθον.	χρυσόησθον. ῶσθον.
	χρυσοώμεθα. ώμεθα.	χρυσόησθε. ῶσθε.	χρυσόωνται. ῶνται.
Παρακ. καὶ ὑπερσ.	ἐὰν κεχρυσῶμαι.	κεχρυσῷ.	κεχρυσῶται.
	κεχρυσώμεθον.	κεχρυσῶσθον.	κεχρυσῶσθον.
	κεχρυσώμεθα.	κεχρυσῶσθε.	κεχρυσῶνται.
Ἀόρ. α'	ἐὰν χρυσωθῶ.	χρυσωθῇς.	χρυσωθῇ.
		χρυσωθῆτον.	χρυσωθῆτον.
	χρυσωθῶμεν.	χρυσωθῆτε.	χρυσωθῶσι.

Ic aduertendum eſt ꝙ ſecunda pſona præteriti perfecti per ω magnũ ſcribenda eſt ſecundũ grámaticorum præceptionem licet in pleriſq; codicibus per η inueniatur quorum uerba hæc ſunt τὸ δεύτερον ἐὰν κεχρυσῶ, καὶ οὐ διαφέρειν ἐὰν κεχρυσώνῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικὸν γένηται, ἀλλ' ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς δεύτερον παθητικοῦ γίνεται.

hoc est secunda persona ἐὰν κεχρυσῶ & debebat esse, ἐὰν κεχρυσώκῃ· ut a tertia actiui secunda passiui fiat. at in circunflexis, & terminatis in μι· tertia persona præteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι. πεποιῇ. ἐὰν βεβοώκῃ. ἐὰν βεβοῶμαι. βεβοῷ. sic ἐὰν κεχρυσώκῃ. ἐὰν κεχρυσῶμαι. κεχρυσῷ.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς χρυσοῦσθαι. οῦσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. κεχρυσῶσθαι.
ἀόριστος α. χρυσωθῆναι. μέλλων α. χρυσωθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων κεχρυσώσεσθαι

Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς ὁ χρυσούμενος. ουμένου. ἡ χρυσουμένη. ουμένης. τὸ χρυσούμενον. ουμένου.
παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ὁ κεχρυσωμένος. ἡ κεχρυσωμένη. τὸ κεχρυσωμένον.
ἀόριστος α. ὁ χρυσωθείς. ἡ χρυσωθεῖσα. τὸ χρυσωθέν.
μέλλων α. ὁ χρυσωθησόμενος. ἡ χρυσωθησομένη. τὸ χρυσωθησόμενον.
μετ' ὀλίγον μέλλων ὁ κεχρυσωσόμενος. ἡ κεχρυσωσομένη. τὸ κεχρυσωσόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστὼς	χρυσοῦμαι. οῦμαι.	χρυσοῖ. οῖ.	χρυσοῦται. οῦται.
	χρυσούμεθον. ούμεθον.	χρυσοῦσθον. οῦσθον.	χρυσοῦσθον. οῦσθον.
	χρυσούμεθα. ούμεθα.	χρυσοῦσθε. οῦσθε.	χρυσοῦνται. οῦνται.
παρατατικός	ἐχρυσούμην. ούμην.	ἐχρυσοῦ. οῦ.	ἐχρυσοῦτο. οῦτο.
	ἐχρυσούμεθον. ούμεθον.	ἐχρυσοῦσθον. οῦσθον.	ἐχρυσούσθην. ούσθην.
	ἐχρυσούμεθα. ούμεθα.	ἐχρυσοῦσθε. οῦσθε.	ἐχρυσοῦντο. οῦντο.
ἀόριστος α.	ἐχρυσωσάμην.	ἐχρυσώσω.	ἐχρυσώσατο.
	ἐχρυσωσάμεθον.	ἐχρυσώσασθον.	ἐχρυσωσάσθην.
	ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε.	ἐχρυσώσαντο.
μέλλ. α.	χρυσώσομαι.	χρυσώσῃ.	χρυσώσεται.

	χρυσωσόμεθον.	χρυσώσεσθον.	χρυσώσεσθον.
	χρυσωσόμεθα.	χρυσώσεσθε.	χρυσώσονται.

Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός	χρυσόου·οῦ.	χρυσοέσθω·ούσθω.
	χρυσόεσθον·οῦσθον.	χρυσοέσθων·ούσθων.
	χρυσόεσθε·οῦσθε.	χρυσοέσθωσαν·ούσθωσαν.
ἀόριστος α΄	χρύσωσαι.	χρυσωσάσθω.
	χρυσώσασθον.	χρυσωσάσθων.
	χρυσώσασθε.	χρυσωσάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός	χρυσοοίμην·οίμην.	χρυσόοιο·οῖο.	χρυσόοιτο·οῖτο.
	χρυσοοίμεθον·οίμεθον.	χρυσόοισθον·οῖσθον.	χρυσοοίσθην·οίσθην.
	χρυσοοίμεθα·οίμεθα.	χρυσόοισθε·οῖσθε.	χρυσόοιντο·οῖντο.
ἀόριστος α΄	χρυσωσαίμην.	χρυσώσαιο.	χρυσώσαιτο.
	χρυσωσαίμεθον.	χρυσώσαισθον.	χρυσωσαίσθην.
	χρυσωσαίμεθα.	χρυσώσαισθε.	χρυσώσαιντο.
μέλλων α΄	χρυσωσοίμην.	χρυσώσοιο.	χρυσώσοιτο.
	χρυσωσοίμεθον.	χρυσώσοισθον.	χρυσωσοίσθην.
	χρυσωσοίμεθα.	χρυσώσοισθε.	χρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός	Ἐὰν χρυσόωμαι·ῶμαι.	χρυσόῃ·οῖ.	χρυσόηται·ῶται.
	χρυσοώμεθον·ώμεθον.	χρυσόησθον·ῶσθον.	χρυσόησθον·ῶσθον.
	χρυσοώμεθα·ώμεθα.	χρυσόησθε·ῶσθε.	χρυσόωνται·ῶνται.
ἀόριστος α΄	Ἐὰν χρυσώσωμαι.	χρυσώσῃ.	χρυσώσηται.
	χρυσωσώμεθον	χρυσώσησθον.	χρυσώσησθον.
	χρυσωσώμεθα.	χρυσώσησθε.	χρυσώσωνται.

Ἀπαρέμφατα. μέσα.

Ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. χρυσόεσθαι ἤτοι χρυσοῦσθαι. ἀόριστος α. χρυσώσασθαι. μέλλων α. χρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς ὁ χρυσοόμενος. οὐμενος. ἡ χρυσοομένη. ουμένη. τὸ χρυσοόμενον καὶ παρατατικοῦ. οὐμενον.

ἀόριστος α. ὁ χρυσωσάμενος. ἡ χρυσωσαμένη. τὸ χρυσωσάμενον.

μέλλων α. ὁ χρυσωσόμενος. ἡ χρυσωσομένη. τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων. ῥημάτων.

Περὶ τῶν εἰς μι ῥημάτων.

u

Erba in μι desinentia fiunt a uerbis sextæ coniugatiōis barytonorum ab iis potissimū quæ synæresim patiuntur. sunt autem horum coniugationes quatuor.

Prima igitur coniugatio fit a uerbis barytonis circunflexorum primæ coniugationis, a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet η. i passiui autem penultima, ε. ut τιθέω. τιθῶ. τίθημι. passiuum τίθεμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστώς. Τίθημι. τίθης. τίθησι. Δυϊκά. τίθετον. τίθετον.
Πληθυντικὰ τίθεμεν. τίθετε. τιθεῖσι. καὶ ἰωνικῶς. τιθέα

παρατατικός. Ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. ἐτίθετον. ἐτιθέτην. ἐτίθεμεν. ἐτίθετε. ἐτίθεσαν.

παρακείμενος. Τέθεικα. τέθεικας. τέθεικε. τεθείκατον. τεθείκατον. τεθείκαμεν. τεθείκατε. τεθείκασι.

ὑπερσ'. ¶ Ἐτεθείκειν. ἐτεθείκεις. ἐτεθείκει. ἐτεθείκειτον. ἐτεθει-
κείτην. ἐτεθείκειμεν. ἐτεθείκειτε. ἐτεθείκεισαν.

ἀόρ. α'. ¶ Ἔθηκα. ἔθηκας. ἔθηκε. ἐθήκατον. ἐθηκάτην. ἐθήκα-
μεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν.

ἀόρ. β'. ¶ Ἔθην. ἔθης. ἔθη. ἔθετον. ἐθέτην. ἔθεμεν. ἔθετε. ἔ-
θεσαν.

μέλ. α'. ¶ Θήσω. θήσεις. θήσει. θήσετον. θήσετον. θήσομεν. θήσετε.
θήσουσι.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ'. ¶ Τίθετι. τιθέτω. ¶ Δυϊκά. τίθετον. τιθέτων. ¶ Πλη-
θυντικά. τίθετε. τιθέτωσαν.

παρακ'. καὶ ὑπερσ'. ¶ Τέθεικε. τεθεικέτω. τεθείκετον. τεθεικέτων. τεθεί-
κετε. τεθεικέτωσαν.

ἀόρ. β'. ¶ Θέτι. ἢ θές. θέτω. θέτετον. θέτων. θέτε. θέτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστῶτ. καὶ παρατ'. ¶ Τιθείην. τιθείης. τιθείη. ¶ Δυϊκὰ τιθείητον. τιθειήτην.
¶ Πληθυντικὰ τιθείημεν. τιθείητε. τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν.

παρακ'. καὶ ὑπερσ'. ¶ Τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι. τεθείκοιτον. τεθει-
κοίτην. τεθείκοιμεν. τεθείκοιτε. τεθείκοιεν.

ἀόρ. β'. θείην. θείης. θείη. θείητον. θειήτην. θείημεν. θείητε. θείη-
σαν. καὶ θεῖεν.

μέλ. α'. ¶ Θήσοιμι. θήσοις. θήσοι. θήσοιτον. θησοίτην. θήσοιμεν.
θήσοιτε. θήσοιεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ'. ¶ Ἐὰν τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθῆτον. τιθῆτον.
¶ Πληθυντικὰ. ἐὰν τιθῶμεν. τιθῆτε. τιθῶσι.

παρακ'. καὶ ὑπερσ'. ἐὰν τεθείκω. τεθείκῃς. τεθείκῃ. ἐὰν τεθείκητον.
τεθείκητον.

τεθείκητον. ἐὰν τεθείκωμεν. τεθείκητε. τεθείκωσι.
ἀόρ. β΄. ἐὰν θῶ. θῇς. θῇ. ἐὰν θῆτον. θῆτον. ἐὰν θῶμεν. θῆτε.
θῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τιθέναι. παρακ. καὶ ὑπερσ. τεθεικέναι. ἀόρ. β΄. θεῖναι.
μέλλ. α΄. θήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ τιθεὶς. τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα. τῆς τιθείσης. τὸ τι-
θὲν. τοῦ τιθέντος.
παρακ. καὶ ὑπερσ. Ὁ τεθεικώς. τοῦ τεθεικότος. ἡ τεθεικυῖα. τῆς τεθει-
κυίας. τὸ τεθεικὸς. τοῦ τεθεικότος.
ἀόρ. β΄. Ὁ θεὶς. τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα. τῆς θείσης. τὸ θὲν τοῦ θέντος
μέλλ. α΄. Ὁ θήσων. τοῦ θήσοντος. ἡ θήσουσα. τῆς θησούσης.
τὸ θῆσον. τοῦ θήσοντος.

Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστώς. Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. Δυϊκὰ τιθέμεθον. τίθε-
σθον. τίθεσθον. Πληθυντικὰ τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται.
παρατατικός. Ἐτιθέμην. ἐτίθεσο. ἐτίθετο. ἐτιθέμεθον. ἐτίθεσθον. ἐτι-
θέσθην. ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο.
παρακ. Τέθειμαι. τέθεισαι. τέθειται. τεθείμεθον. τέθεισθον
τέθεισθον. τεθείμεθα. τέθεισθε. τέθεινται.
ὑπερσ. Ἐτεθείμην. ἐτέθεισο. ἐτέθειτο. ἐτεθείμεθον. ἐτέθεισθον
ἐτεθείσθην. ἐτεθείμεθα. ἐτέθεισθε. ἐτέθειντο.
ἀόρ. α΄ Ἐτέθην. ἐτέθης. ἐτέθη. ἐτέθητον. ἐτεθήτην. ἐτέθη-
μεν. ἐτέθητε. ἐτέθησαν.
μέλλ. α΄. Τεθήσομαι. τεθήσῃ. τεθήσεται. τεθησόμεθον.
τεθήσεσθον. τεθήσεσθον. τεθησόμεθα. τεθήσεσθε. τε-
θήσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Τίθεσο. τιθέσθω. ¶ Δυϊκὰ τίθεσθον. τιθέσθων.
παρατατ. ¶ Πληθυντικὰ τίθεσθε. τιθέσθωσαν.
παρακ. καὶ ¶ Τέθεισο. τεθείσθω. τέθεισθον. τεθείσθων. τέθει-
ὑπερσ. σθε. τεθείσθωσαν.
ἀόρ. α'. ¶ Τέθητι. τεθήτω. τέθητον. τεθήτων. τέθητε. τε-
θήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς & ¶ Τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο. ¶ Δυϊκὰ. τιθείμεθον. τιθεῖσθον.
παρατ. τιθείσθην. ¶ Πληθυντικὰ τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο.
παρακ. καὶ ¶ Τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο. τεθείμεθον. τεθεῖσθον. τε-
ὑπερσ. θείσθην. τεθείμεθα. τεθεῖσθε. τεθεῖντο.
ἀόρ. α'. ¶ Τεθείην. τεθείης. τεθείη. τεθείητον. τεθειήτην. τεθεί-
ημεν. τεθείητε. τεθείησαν.
μέλ. α'. ¶ Τεθησοίμην. τεθήσοιο. τεθήσοιτο. τεθησοίμεθον. τε-
θήσοισθον. τεθησοίσθην. τεθησοίμεθα. τεθήσοισθε. τεθήσοιντο.
μετ' ὀλ. μέλ. ¶ Τεθεισοίμην. τεθείσοιο. τεθείσοιτο. τεθεισοίμεθον.
τεθείσοισθον. τεθεισοίσθην. τεθεισοίμεθα. τεθείσοισθε.
τεθείσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμε-
παρατ. θον. τιθῆσθον. τιθῆσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τιθώμεθα.
τιθῆσθε. τιθῶνται.
παρακ. καὶ ¶ Ἐὰν τεθῶμαι. τεθῇ. τεθῆται. ἐὰν τεθώμεθον. τεθῆ-
ὑπερσ. σθον. τεθῆσθον. ἐὰν τεθώμεθα. τεθῆσθε. τεθῶνται.
ἀόρ. β'. ¶ Ἐὰν τεθῶ. τεθῇς. τεθῇ. ἐὰν τεθῆτον. τεθῆτον. ἐὰν
τεθῶμεν. τεθῆτε. τεθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. β

ἐνεστὼς & παρατατικός. Τίθεσθαι. παρακείμενος & ὑπερσυντέλικος. τεθεῖσθαι. ἀόριστος α΄. τεθῆναι. μέλλων α΄. τεθήσεσθαι. μετὰ μικρὸν μέλλων. τεθείσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. ἡ τιθεμένη. τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον. τοῦ τιθεμένου.

παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ τεθειμένος. τοῦ τεθειμένου. ἡ τεθειμένη. τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον. τοῦ τεθειμένου.

ἀόριστος α΄. Ὁ τεθεὶς. τοῦ τεθέντος. ἡ τεθεῖσα. τῆς τεθείσης. τὸ τεθέν. τοῦ τεθέντος.

μέλλων α΄. Ὁ τεθησόμενος. τοῦ τεθησομένου. ἡ τεθησομένη. τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον. τοῦ τεθησομένου.

μετὰ μικρὸν μέλλων. Ὁ τεθεισόμενος. τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη. τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον. τοῦ τεθεισομένου.

Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστὼς. Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. sicut & passiua

παρατατικός. ἐτιθέμην. ἐτίθεσο. ἐτίθετο.

ἀόριστος β΄. Ἐθέμην. ἔθεσο. καὶ ἔθου. ἔθετο. ἐθέμεθον. ἔθεσθον. ἐθέσθην. ἐθέμεθα. ἔθεσθε. ἔθεντο.

μέλλων α΄. Θήσομαι. θήσῃ. θήσεται. sicut τύψομαι. τύψῃ.

Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς & παρατατικός. Τίθεσο. καὶ τίθου. τιθέσθω. τίθεσθον. τιθέσθων. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

ἀόριστος β΄. Θέσο. καὶ θοῦ. θέσθω. θέσθον. θέσθων. θέσθε. θέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς & παρατατικός. Τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο. sicut et passiua.

ἀόρ. α'. ἀλλὰ β'. Ὀ θείμην, θεῖο, θεῖτο. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

μέλ. α'. Ὀ θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο. θησοίμεθον, θήσοισθον, θησοίσθην. θησοίμεθα, θήσοισθε, θήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται sicut & passiua.

ἀόρ. α'. Ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται. ἐὰν θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον. ἐὰν θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Τίθεσθαι. ἀόρ. β' θέσθαι. μέλ. α' θήσεσθαι.

παρατ. Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

ἀόρ. β'. Ὁ θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον.

μέλ. α'. Ὁ θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

Secunda coniugatio uerborum in μι.

Ecunda coniugatio uerborum in μι fit a uerbis barytonis circunflexorũ secundæ coniugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet η. In passiui autem penultima, α. ut ἱστάω ἱστῶ ἵστημι passiuum ἵσταμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκὰ ἵστατον, ἵστατον.
Πληθυντικὰ ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

παρατ. Ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἵστατον, ἱστάτην. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

παρακ. Ἕστηκα, ἕστηκας, ἕστηκε. ἑστήκατον, ἑστήκατον. ἑστήκαμεν, ἑστήκατε, ἑστήκασι.

ὑπερ

ὑπερσ. Ἑστάκειν· ἑστάκεις· ἑστάκει· ἑστάκειτον· ἑστακείτην· ἑστάκειμεν· ἑστάκειτε· ἑστάκεισαν.

ἀόρ. α'. Ἔστησα· ἔστησας· ἔστησε· ἐστήσατον· ἐστησάτην· ἐστήσαμεν· ἐστήσατε· ἔστησαν.

ἀόρ. β'. Ἔστην· ἔστης· ἔστη· ἔστητον· ἐστήτην· ἔστημεν, ἔστητε· ἔστησαν.

μέλ. α'. Στήσω· στήσεις· στήσει· στήσετον· στήσετον· στήσομεν· στήσετε· στήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἵσταθι· ἱστάτω. Δυϊκὰ ἵστατον· ἱστάτων. Πληθυντικὰ ἵστατε· ἱστάτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Ἕστακε· ἑστακέτω· ἑστάκετον· ἑστακέτων· ἑστάκετε· ἑστακέτωσαν.

ἀόρ. α'. Στῆσον· στησάτω· στήσατον· στησάτων· στήσατε· στησάτωσαν.

ἀόρ. β'. Στῆθι· στήτω· στῆτον· στήτων· στῆτε· στήτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἱσταίην· ἱσταίης· ἱσταίη. Δυϊκὰ ἱσταίητον· ἱσταιήτην.

Πληθυντικὰ ἱσταίημεν· ἱσταίητε· ἱσταίησαν· καὶ ἱσταῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Ἑστάκοιμι· ἑστάκοις· ἑστάκοι· ἑστάκοιτον· ἑστακοίτην· ἑστάκοιμεν· ἑστάκοιτε· ἑστάκοιεν.

ἀόρ. α'. Στήσαιμι· στήσαις· στήσαι· ἢ αἰολικῶς στήσεια· καὶ ἀττικῶς στήσειας στήσειε· στήσαιτον· στησαίτην· στήσαιμεν· στήσαιτε· στήσαιεν· καὶ στήσειαν ἀττικῶς.

ἀόρ. β'. Σταίην· σταίης· σταίη· σταίητον· σταιήτην· σταίημεν· σταίητε· σταίησαν· καὶ σταῖεν

μέλ. α'. Στήσοιμι· στήσοις· στήσοι· στήσοιτον· στησοίτην· στήσοιμεν· στήσοιτε· στήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ Ἐὰν ἱστῶ· ἱστᾷς· ἱστᾷ. Δυϊκὰ ἐὰν ἱστῆτον· ἱστῆτον.
παρατατικός Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστῶμεν· ἱστῆτε· ἱστῶσι.

παρακείμενος καὶ ἐὰν ἑστήκω· ἑστήκῃς· ἑστήκῃ· ἐὰν ἑστήκητον· ἑστήκητον.
ὑπερσυντέλικος ἐὰν ἑστήκωμεν· ἑστήκητε· ἑστήκωσι.

ἀόριστος α΄. Ἐὰν στήσω· στήσῃς· στήσῃ. ἐὰν στήσητον· στήσητον. ἐὰν στήσωμεν· στήσητε· στήσωσι.

ἀόριστος β΄. Ἐὰν στῶ· στῇς· στῇ. ἐὰν στῆτον· στῆτον. ἐὰν στῶμεν· στῆτε· στῶσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ Ἱστάναι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος· ἑστηκέναι. ἀόριστος α΄. στῆσαι·
παρατατικός ἀόριστος β΄. στῆναι. μέλλων α΄. στήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ Ὁ ἱστὰς τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα. τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν
παρατατικός. τοῦ ἱστάντος.

παρακείμενος καὶ Ὁ ἑστηκώς. τοῦ ἑστηκότος. ἡ ἑστηκυῖα. τῆς ἑστηκυίας.
ὑπερσυντέλικος τὸ ἑστηκός. τοῦ ἑστηκότος.

ἀόριστος α΄. Ὁ στήσας. τοῦ στήσαντος. ἡ στήσασα. τῆς στησάσης. τὸ στῆσαν. τοῦ στήσαντος.

ἀόριστος β΄. Ὁ στὰς τοῦ στάντος. ἡ στᾶσα. τῆς στάσης. τὸ στὰν τοῦ στάντος.

μέλλων α΄. Ὁ στήσων. τοῦ στήσοντος. ἡ στήσουσα. τῆς στησούσης. τὸ στῆσον. τοῦ στήσοντος.

Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται.

παρατατικός. Ἱστάμην. ἵστασο, καὶ ἱστῶ. ἵστατο. ἱστάμεθον. ἱστάσθον. ἱστάσθην. ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵσταντο.

παρ. ¶ Ἕσταμαι. ἕστασαι. ἕσταται. ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἕστασθον. ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕστανται.

ὑπερ. ¶ Ἑστάμην. ἕστασο. ἕστατο. ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἑστάσθην. ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕσταντο.

ἀόρ. ά. ¶ Ἐστάθην. ἐστάθης. ἐστάθη. ἐστάθητον. ἐσταθήτην. ἐστάθημεν. ἐστάθητε. ἐστάθησαν.

μέλ. ά. ¶ Σταθήσομαι. σταθήσῃ. σταθήσεται. σταθησόμεθον. σταθήσεσθον. σταθήσεσθον. σταθησόμεθα. σταθήσεσθε. σταθήσονται.

μετ' ὀλ. μέλ. ¶ Ἑστάσομαι. ἑστάσῃ. ἑστάσεται. ἑστασόμεθον. ἑστάσεσθον. ἑστάσεσθον. ἑστασόμεθα. ἑστάσεσθε. ἑστάσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἵστασο καὶ ἵστω. ἱστάσθω. ¶ Δυϊκά. ἵστασθον. ἱστάσθων.
¶ Πληθυντικά. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν.

παρ. καὶ ὑπερ. ¶ Ἕστασο. ἑστάσθω. ἕστασθον. ἑστάσθων. ἕστασθε. ἑστάσθωσαν.

ἀόρ. ά. ¶ Στάθητι. σταθήτω. στάθητον. σταθήτων. στάθητε. σταθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. ¶ Δυϊκά. ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. ¶ Πληθυντικά. ἱσταίμεθα. ἱσταῖσθε. ἱσταῖντο.

παρ. καὶ ὑπερ. ¶ Ἑσταίμην. ἑσταῖο. ἑσταῖτο. ἑσταίμεθον. ἑσταῖσθον. ἑσταίσθην. ἑσταίμεθα. ἑσταῖσθε. ἑσταῖντο.

ἀόρ. ά. ¶ Σταθείην. σταθείης. σταθείη. σταθείητον. σταθειήτην. σταθείημεν. σταθείητε. σταθείησαν.

μέλ. ά. Σταθησοίμην. σταθήσοιο. σταθήσοιτο. σταθησοίμεθον. σταθήσοισθον. σταθησοίσθην. σταθησοίμεθα. σταθήσοισθε. σταθήσοιντο.

μετ' ὀλ. μέλ. ¶ Ἑστασοίμην. ἑστάσοιο. ἑστάσοιτο. ἑστασοίμεθον. ἑστάσοισθον. ἑστασοίσθην. ἑστασοίμεθα. ἑστάσοισθε. ἑστάσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστῇ. ἱστῆται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον. ἱστῆσθον. ἱστῆσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστώμεθα. ἱστῆσθε. ἱστῶνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστῇ. ἑστῆται. ἐὰν ἑστώμεθον. ἑστῆσθον. ἑστῆσθον. ἐὰν ἑστώμεθα. ἑστῆσθε. ἑστῶνται.

ἀόριστος α'. ¶ Ἐὰν σταθῶ. σταθῇς. σταθῇ. ἐὰν σταθῆτον. σταθῆτον. ἐὰν σταθῶμεν. σταθῆτε. σταθῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἵστασθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ἑστάσθαι. ἀόριστος α'. σταθῆναι. μέλλων α'. σταθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων. ἑστάσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον. τοῦ ἱσταμένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ὁ ἑσταμένος. τοῦ ἑσταμένου. ἡ ἑσταμένη. τῆς ἑσταμένης. τὸ ἑσταμένον. τοῦ ἑσταμένου.

ἀόριστος α'. Ὁ σταθείς. τοῦ σταθέντος. ἡ σταθεῖσα. τῆς σταθείσης. τὸ σταθέν. τοῦ σταθέντος.

μέλλων α'. ¶ Ὁ σταθησόμενος. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

μετ' ὀλίγον μέλλων. ¶ Ὁ ἑστασόμενος. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. sicut et passiua.

παρατατικός. ¶ Ἱστάμην. ἵστασο. ἵστατο. et cætera.

ἀόριστος α'. ἐστησάμην. ἐστήσω. ἐστήσατο. ἐστησάμεθον. ἐστήσασθον. ἐστησάσθην. ἐστησάμεθα. ἐστήσασθε. ἐστήσαντο.

μέλλων α'. ¶ Στήσομαι. στήσῃ. στήσεται. στησόμεθον. στήσεσθον. στήσεσθον. στησόμεθα. στήσεσθε. στήσονται.

¶ Προστακτικά

Προστακτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἵστασο· καὶ ἵστω· ἱστάσθω. sicut & passiua.

Ἀόρ. α. Στῆσαι· στησάσθω. στήσασθον· στησάσθων. στήσασθε στησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἱσταίμην· ἱσταῖο· ἱσταῖτο. sicut & passiua.

Ἀόρ. α. Στησαίμην· στήσαιο στήσαιτο στησαίμεθον· στησαίσθην. στησαίσθην. στησαίμεθα· στήσαισθε· στήσαιντο.

μέλλων α. Στησοίμην· στήσοιο· στήσοιτο. στησοίμεθον· στήσοισθον· στησοίσθην. στησοίμεθα· στήσοισθε· στήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἐὰν ἱστῶμαι· ἱστᾷ· ἱστᾶται. sicut & passiua.

Ἀόρ. α. ἐὰν στήσωμαι· στήσῃ· στήσηται. ἐὰν στησώμεθον· στήσησθον· στήσησθον. ἐὰν στησώμεθα· στήσησθε· στήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἵστασθαι. Ἀόρ. α. στήσασθαι. μέλλων α. στήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ὁ ἱστάμενος· τοῦ ἱσταμένου. ἡ ἱσταμένη· τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον· τοῦ ἱσταμένου.

Ἀόρ. α. Ὁ στησάμενος. ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

μέλλων α. Ὁ στησόμενος. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

Tertia cõiugatio uerborum in μι.

Tertia cõiugatio uerborũ in μι fit a uerbis barytonis circunflexorum tertiæ cõiugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet ω μέγα. in passiui autem ο μικρὸν ut διδόω· δίδωμι. passiuum.

δίδομαι. ¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστώς. ¶ Δίδωμι. δίδως. δίδωσι. ¶ Δυϊκά. δίδοτον. δίδοτον.
¶ Πληθυντικά. δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι. ¶ Ἰωνικῶς διδόασι

παρατατικός. ¶ Ἐδίδων. ἐδίδως. ἐδίδω. ἐδίδοτον. ἐδιδότην. ἐδίδομεν
ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν.

παρακείμενος. ¶ Δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε. δεδώκατον. δεδώκα
τον. δεδώκαμεν. δεδώκατε. δεδώκασι.

ὑπερσυντέλικος. ¶ Ἐδεδώκειν. ἐδεδώκεις. ἐδεδώκει. ἐδεδώκειτον. ἐδε
δωκείτην. ἐδεδώκειμεν. ἐδεδώκειτε. ἐδεδώκεισαν.

ἀόριστος α'. ¶ Ἔδωκα. ἔδωκας. ἔδωκε. ἐδώκατον. ἐδωκάτην. ἐδώ
καμεν. ἐδώκατε. ἔδωκαν.

ἀόριστος β'. ¶ Ἔδων. ἔδως. ἔδω. ἔδοτον. ἐδότην. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔ-
δοσαν.

μέλλων α'. ¶ Δώσω. δώσεις. δώσει. δώσετον. δώσετον δώσομεν
¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. (δώσετε δώσουσι.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Δίδοθι. διδότω. ¶ Δυϊκά. δίδοτον. διδότων. ¶ Πλη
θυντικά δίδοτε. διδότωσαν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Δέδωκε. δεδωκέτω. δεδώκετον. δεδωκέτων. δε
δώκετε. δεδωκέτωσαν.

ἀόριστος β'. ¶ Δόθι καὶ δός. δότω. δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Διδοίην. διδοίης. διδοίη. ¶ Δυϊκά διδοίητον διδοιή
την. ¶ Πληθυντικά. διδοίημεν. διδοίητε. διδοίησαν.
καὶ διδοῖεν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Δεδώκοιμι. δεδώκοις. δεδώκοι. δεδώκοιτον. δεδω
κοίτην. δεδώκοιμεν. δεδώκοιτε. δεδώκοιεν.

ἀόριστος α'. ¶ Δοίην. δοίης. δοίη. δοίητον. δοιήτην. δοίημεν.
δοίητε. δοίησαν. καὶ δοῖεν.

μέλ. α'. ¶ Δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. δώσοιτον. δωσοίτην.

¶ Πληθυντικὰ δώσοιμεν. δώσοιτε. δώσοιεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ [παρατατικός]. ¶ Ἐὰν διδῶ. διδῷς. διδῷ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν διδῶτον. διδῶτον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν διδῶμεν. διδῶτε. διδῶσι.

[παρακείμενος] καὶ [ὑπερσυντέλικος]. ¶ Ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. ἐὰν δεδώκητον. δεδώκητον. ἐὰν δεδώκωμεν. δεδώκητε. δεδώκωσι.

[ἀόριστος] β'. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. ἐὰν δῶτον. δῶτον. ἐὰν δῶμεν. δῶτε. δῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ [παρατατικός]. ¶ Διδόναι. [παρακείμενος] καὶ [ὑπερσυντέλικος]. δεδωκέναι. [ἀόριστος] β'. δοῦναι. μέλ. α'. δώσειν.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ [παρατατικός]. ¶ Ὁ διδούς. τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τῆς διδούσης. τὸ διδόν. τοῦ διδόντος.

[παρακείμενος] καὶ [ὑπερσυντέλικος]. ¶ Ὁ δεδωκώς. τοῦ δεδωκότος. ἡ δεδωκυῖα. τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός. τοῦ δεδωκότος.

[ἀόριστος] β'. ¶ Ὁ δούς. τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα. τῆς δούσης. τὸ δόν. τοῦ δόντος.

μέλ. α'. ¶ Ὁ δώσων. τοῦ δώσοντος. ἡ δώσουσα. τῆς δωσούσης. τὸ δῶσον. τοῦ δώσοντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστώς. ¶ Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ¶ Δυϊκὰ διδόμεθον. δίδοσθον. δίδοσθον. ¶ Πληθυντικὰ διδόμεθα. δίδοσθε. δίδονται.

[παρατατικός]. ¶ Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. ἐδιδόμεθον. ἐδίδοσθον. ἐδιδόσθην. ἐδιδόμεθα. ἐδίδοσθε. ἐδίδοντο.

[παρακείμενος]. ¶ Δέδομαι. δέδοσαι. δέδοται. δεδόμεθον. δέδοσθον. δέδοσθον. δεδόμεθα. δέδοσθε. δέδονται καὶ ἰωνικῶς. δεδόαται.

BIBLIOT[ECA] ... SEVILLA

ὑπερσ. ἐδεδόμην. ἐδέδοσο. ἐδέδοτο. ἐδεδόμεθον. ἐδέδοσθον. ἐδεδόσθην. ἐδεδόμεθα. ἐδέδοσθε. ἐδέδοντο. καὶ ἰωνικῶς ἐδέδατο.

ἀόρ. α΄. ἐδόθην. ἐδόθης. ἐδόθη. ἐδόθητον. ἐδοθήτην. ἐδόθημεν. ἐδόθητε. ἐδόθησαν.

μέλ. α΄. δοθήσομαι. δοθήσῃ. δοθήσεται. δοθησόμεθον. δοθήσεσθον. δοθήσεσθον. δοθησόμεθα. δοθήσεσθε. δοθήσονται.

μετ. μέλ. δεδόσομαι. δεδόσῃ. δεδόσεται. δεδοσόμεθον. δεδόσεσθον. δεδόσεσθον. δεδοσόμεθα. δεδόσεσθε. δεδόσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Δίδοσο, ἢ δίδου. διδόσθω. Δυϊκά. δίδοσθον. διδόσθων. Πληθυντικά. δίδοσθε. διδόσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. δέδοσο. δεδόσθω. δέδοσθον. δεδόσθων. δέδοσθε. δεδόσθωσαν.

ἀόρ. α΄. Δόθητι. δοθήτω. δόθητον. δοθήτων. δόθητε. δοθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. Δυϊκά. διδοίμεθον. διδοῖσθον. διδοίσθην. Πληθυντικά. διδοίμεθα. διδοῖσθε. διδοῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο. δεδοίμεθον. δεδοῖσθον. δεδοίσθην. δεδοίμεθα. δεδοῖσθε. δεδοῖντο.

ἀόρ. α΄. Δοθείην. δοθείης. δοθείη. δοθείητον. δοθειήτην. δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν καὶ δοθεῖεν.

μέλ. α΄. Δοθησοίμην. δοθήσοιο. δοθήσοιτο. δοθησοίμεθον. δοθήσοισθον. δοθησοίσθην. δοθησοίμεθα. δοθήσοισθε. δοθήσοιντο.

μετ. μελ. Δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο. δεδοσοίμεθον. δεδοσοίσθον. δεδοσοίσθην. δεδοσοίμεθα. δεδόσοισθε. δεδόσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς ἡ παρατ. Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. Δυϊκὰ ἐὰν διδώμεθον. διδῶσθον. διδῶσθον. Πληθυντικὰ ἐὰν διδώμεθα. διδῶσθε. διδῶνται.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Ἐὰν δεδῶμαι. δεδῷ. δεδῶται. ἐὰν δεδώμεθον. δεδῶσθον. δεδῶσθον. ἐὰν δεδώμεθα. δεδῶσθε. δεδῶνται.

ἀόρ. α'. Ἐὰν δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. ἐὰν δοθῆτον. δοθῆτον. ἐὰν δοθῶμεν. δοθῆτε. δοθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς ἡ παρατ. Δίδοσθαι. παρακ. ἡ ὑπερσ. δεδόσθαι. ἀόρ. α'. δοθῆναι. μελ. α'. δοθήσεσθαι. μετ. μελ. δεδόσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. Ὁ δεδομένος. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.
ἀόρ. α'. Ὁ δοθείς. ἡ δοθεῖσα. τὸ δοθέν.
μελ. α'. Ὁ δοθησόμενος. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.
μετ. μελ. Ὁ δεδοσόμενος. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστὼς Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. sicut passiua.
παρατ. Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. et alia
ἀόρ. β'. Ἐδόμην. ἔδοσο ἡ ἔδου. ἔδοτο. ἐδόμεθον. ἔδοσθον. ἐδόσθην. ἐδόμεθα. ἔδοσθε. ἔδοντο.
μελ. α'. Δώσομαι. δώσῃ. δώσεται. δωσόμεθον. δώσεσθον. δώσεσθον. δωσόμεθα. δώσεσθε. δώσονται.

¶Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶Δίδοσο ἢ δίδου. διδόσθω. sicut & passiua.
ἀόρ. β'. ¶Δόσο καὶ δοῦ. δόσθω. Δόσθον. δόσθων. δόσθε. δόσθωσαν.

¶Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut & passiua.
ἀόρ. β'. ¶Δοίμην. δοῖο. δοῖτο. Δοίμεθον. δοῖσθον. δοίσθην. δοίμεθα. δοῖσθε. δοῖντο.
μέλ. α'. ¶Δωσοίμην. δώσοιο. δώσοιτο. Δωσοίμεθον. δώσοισθον. δωσοίσθην. δωσοίμεθα. δώσοισθε. δώσοιντο.

¶Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sic & passiua.
ἀόρ. β'. ¶Ἐὰν δῶμαι. δῷ. δῶται. Ἐὰν δώμεθον. δῶσθον. δῶσθον. Ἐὰν δώμεθα. δῶσθε. δῶνται.

¶Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶Δίδοσθαι. ἀόρ. β'. δόσθαι. μέλ. α'. δώσεσθαι.

¶Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶Ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.
ἀόρ. β'. ¶Ὁ δόμενος. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.
μέλ. α'. ¶Ὁ δωσόμενος. ἡ δωσομένη. τὸ δωσόμενον.

¶Quarta cõiugatio uerborum in μι fit a uerbis barytonis sextæ coniugationis in νῶ desinentibus. Et in penultima actiui habẽt ῡ productũ in passiui uero penultia idẽ ῠ correptũ, ut ζωννύω. ζώννυμι, passiuũ ζώννυμαι.

¶Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς ¶Ζώννυμι. ζώννυς. ζώννυσι. ¶Δυϊκά. ζώννυτον. ζώννυτον. ¶Πληθυντικά ζώννυμεν. ζώννυτε. ζωννύουσι.

παρατατικός. Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκὰ ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθυντικὰ ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ζευγνύναι.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστώς. Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. Δυϊκὰ ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον. Πληθυντικὰ ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

παρατατικός. Ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο. ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην. ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. Δυϊκὰ ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. Πληθυντικὰ ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ζεύγνυσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ ζευγνύμενος. ἡ ζευγνυμένη. τὸ ζευγνύμενον.

ℭ ΚΑῚ ΠΑ'ΛΙΝ ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ ῬΗΜΑ'ΤΩΝ.

u Erba in μι desinentia fiunt a uerbis sextæ coniugationis barytonorum partim ab iis quæ habẽt circunflexa, partim ab aliis quæ non habent. Deriuatiua a barytonis quæ habent circunflexa reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt annumerata ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt ut τιθέω. ῶ. τίθημι. Alia autem ab iis solum quæ in νῶ desinunt, & ipsa quoq; trisyllaba sunt licet reduplicationẽ non habeant, ut ζωννύω. ζώννυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio & si a barytonis habentibus circunflexa deriuentur, ut δίζημι. ὄνημι. φίλημι. ἄρημι. ἵλημι. unde ἵληθι καὶ ἵλαθι. δείκνυμι. ἴσημι. κρέμημι γήρημι, unde γηράς γηράντος. ὄρημι unde ποθόρημι compositum. Θεόκριτος

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι.

Νίκημι. θεόκριτος σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω. οὔτε φιλητάν. & alia similia. ℭ Annotantur nõnulla quæ numerũ triũ syllabarũ excedunt, quæ etiam poetica sunt ἀείσημι. ἀλάλημι. ἀκάχημι. ἀλαλύκτημι, quorum passiua hoc est ἀκάχημαι. ἀλαλύκτημαι penultima producta ἔθει αἰολικῷ apud poetas frequẽtissimo habẽtur ĩ usu. Quiq; etiã annotãtur, quæ cõiter in usu sũt & a uerbis in νῶ desinentibus deducuntur. ut κεράννυμι. πετάννυμι. ἀμόργνυμι. ὀρέγνυμι. ὀνίνυμι. ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. ᾧ δ᾽ ἐθέλῃ μεγάλως παραγίγνεται ἠδ᾽ ὀνίνησι. ℭ Sunt & quædam æolica

his

his similia ut δοκιμῶμι· ἐλευθερῶμι· & cætera.

¶ Inueniuntur alia quæ cõtrarium patiuntur, quoniam disyllaba sunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέγω· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ. ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia disyllaba quæ licet cõmuniter nõ annotẽtur, frequẽter tamẽ apud poetas ín usu sunt, ut γνῶμι· τλῆμι· δῦμι· φῦμι & similia. sed de his & nõ nullis aliis in fine huius tractatus dícetur. Nunc ad ea reuertamur quæ secundũ naturam uerborum in μι regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolũt, Nam prima syllaba ex reduplicatione fit, si a barytonis circũflexorũ deducantur.

De reduplicatiõe.

Est autem reduplicatio duplex propria & impropria. Propria fit tribus modis communi, ionico, & attico. sed ex his cõmunis & ionicus sunt similes inter se præterq̃ in hoc ꝙ in cõmuni, ι ponitur, in ionico. ε. Fiũt autem ambo duobus modis prout uerbum incipit aut a consonãte tenui, aut a crassa. Nam si a tenui ícipiat siue sola sit, siue cũ alia, eadẽ repetit̃ ut δῶ δίδω δίδωμι· πλῶ πιπλῶ πίπλημι & πίμπλημι. Si a crassa, ꝑ ea siue sola sit siue cũ alia consonãte ἀντίστοιχον eiꝰ hoc ẽ tenuis põitur ut θῶ τιθῶ τίθημι· χρῶ κιχρῶ κίχρημι. Ionico cũ ε. ut ἱμῶ τέἱμω φνῶ πέφνω. κλῶ κέκλω. Et hac reduplicatione iones respuentes præteritorũ augumentum in oĩbus modis & tẽporibus, maxime autẽ in ambobus aoristis uti cõsueuerũt, cuius usus apud Homerum frequẽtissimus est in uerbis nec solũ in ῶ desinentibus sed ẽt

ῑ μι ἰλιάδος ε̄ ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅττι κεν εἴπω, ἐν ἰλιάδος Δ̄, ὑπὸ δὲ ῥόος κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, καὶ ἰλιάδος ζ̄ φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. Attico modo fit in ptõ perfecto, quãdo uerbũ incipit a mutabilibus uocalibus. hoc ẽ ab ᾱ ε̄ ο̄ sequẽte conso nãte, i quã nõ desinat prima syllaba, sed quæ sit pricipium sĩæ, q̃ reduplicatio fit hoc mõ. Nã pricipales duæ lr̃æ p̃ntis p̃ponũtur cõi ptõ & tertia syllaba a pricipio corripit̃ sicut in ptõ attico dictũ ẽ, ut ἀκούω ἤκουκα ἀκήκοκα καὶ μέσος ἤκουα ἀκήκοα. ἐλεύθω· ἤλευκα ἐλήλυκα ἐν μέσος ἤλευθα ἐλήλυθα. Et hæc dicit̃ propria reduplicatio q̃m prima cõsonãs præsentis repetit̃. Impropria item duob⁊ fit modis. uno p ἰῶτα altero p ε̄. sed p ἰῶτα item duob⁹ modis. uno quãdo uerbũ ĩcipit a uocali ut ἕω, ἱῶ, ἵημι · altero quãdo uerbũ incipit a σ̄ ut σῶ ἱσῶ ἵστημι. in quo σ̄ nõ repetitur pp difficultatẽ ꝓnuntiandi aut in cõcinnitatẽ, sed utroq; modo ἰῶτα solũ præponitur & hic modus cois est. Per ε̄ solã ut ὦ ἐῶ ἕημι ἕεμαι καὶ ἧμαι. Et hac attici uti solẽt in ptĩs uerbo℞ ab ο̄ incipiẽtium ut ὥρακα ἑώρακα, ὦσμαι ἔωσμαι, quos poetæ imitati etiã in aliis temporibus aliorũ uerborum tã in ω̄ q̃ in μῑ desinẽtium ea frequenter utũtur ut εἶπον ἔειπον, ἧκα ἕηκα ὠσάμην ἐωσάμην. et hæc dicitur reduplicatio impropria quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis p̃ponitur. Cum aũt alia uerba appellata sint parti barytona parti circũflexa ab accentu, hæc a terminatiõe in μῑ, in quã desinũt nuncupata sũt, qa pleraq; trisyllaba sunt et accentũ hẽnt in antepenultima. horũ μῑ finalis

breuis ē. Penultĩa uero est uaria ſcḋm uarias uocales, quæ inueniũtur ĩ penultima barytonorũ a q̄bus ĩmediate fiũt, quæ q̄dē uocales χαρακτηριστικαὶ ſũt, hoc est formatiuæ tã barytonoꝝ q̄ circũflexorũ, & terminatorum ĩ μι, quæ sunt ε. α. ο. υ. quibus ĩ proprias lõgas mutatis & extrema ĩ μι breuē cõuersa, q̄tuor fiũt cõiugatiões uerborũ in μι ut τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζώννυμι. ab eo q̄d est ζωννύω. q̄d nõ circũflectitur quia nõ patitur synæresim Næc me fugit ab aliis traditũ eē, tres primas cõiugationes uerborũ in μι fieri a circũflexis. sed si q̄s dilĩgẽtius ĩuestigare uoluerit, inueniet a barytonis hæc uerba potius deduci q̄ a circũflexis, quia circũflexa uerba disyllaba sunt, hæc autẽ trisyllaba, illa etiã annumerata, quã perduplicationẽ assumunt. Ea eni accidentalis est. nec remanet nisi in præsenti & ptõ imperfecto qua, abiecta circũflexũ uerbũ monosyllabũ relinquitur, ut θῶ. στῶ. δῶ, unde non uidetur apte deduci posse ullum deriuatum in μι cũ minus duarũ syllabarũ esse non possit abiecta ēt reduplicatione. Deinde nõ potest discerni quotæ coniugationis sit ununquodque uerbum illorum cũ formatiua explicite nõ existat ante ω finalẽ nisi resoluantur in barytona a quibus fiunt. Minus igitur per ipsa cognoscemus immediate uerba terminata in μι. Mediate tamen concurrunt circunflexa uerba ad horum formationem, cum formentur non ab omnibus uerbis barytonis, sed ab iis solum, quæ patiuntur synæresim & easdẽ mutatiões uocaliũ suscipiãt, quas et circũ

flexa uerba. Oportet igit̃ primũ cognoscere naturã barytonorum: utrũ ab eis circũflexa uerba deduci possint. deinde an apta sint suscipere reduplicationẽ. quoniam ab his potissimum fiunt uerba in μι. Tertio scire oportet quæ sint eorum penultimæ, quibus cognitis facile poterimus distiguere unãquãq; horũ coniugationẽ, ac ipsa uerba recte formare, prius tamẽ resolutis circũflexis ĩ barytona, a quib⁹ deducta sunt, ut in eis explicitæ appareãt formatiuæ literæ, quæ ĩ circũflexis implicitæ erant, hoc est. ε α καὶ ο ut τιθῶ τιθέω. ἱστῶ ἱστάω. διδῶ διδόω. quæ etiam formatiuæ sunt cõiugationum uerborũ in μι, & per eas distinguntur sicut & circũflexorum coniugationes. Esto igitur ε formatiua primæ cõiugationis terminatorum in μι. α secundæ, ο tertiæ, quæ quidem & si in singulari numero actiuorũ in proprias longas mutentur, in duali tamẽ & plurali, & ĩ eorum passiuis in easdem breues iterum uertuntur. ε quidem mutatur in η secũdum præceptionẽ uerborũ in μι. q̃q̃ per ι in diphthongũ etiã augeri possit. α ẽt in η cũ uocalem longam nullam habeat sibi propriam in quã mutetur. ο uero mutatur in ω ut τιθέω. τιθῶ. τίθημι. ἱστάω ἱστῶ. ἵστημι. διδόω. διδῶ. δίδωμι. In quibus extrema, hoc est ω magnum mutata est in μι breuem. penultimæ uero, quæ in barytonis breues erant in proprias longas mutatæ sunt quod factum est ut tempus quod in extrema amissũ fuerat in penultima repararetur. At in duali et plurali et in eorum passiuis cum ultima sit natura

breuis

breuis nihil cogit penultimam produci, ζεύγνυμι uero quartum sortitum est locum, cum simili uerbo deductum non sit. Patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis non uocalis sed temporis tantum. nam cum ῡ sit anceps nec habeat uocalem longam sibi propriam in quam mutari possit, eadem breuis in se ipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est q̄ præsens horum uerborum propriam sortitum est formationē, & declinationem, nec ulli uerborum inflexioni similem. At præteritum imperfectum & secundus aoristus ubique sequūtur formationē & uariationem aoristi passiui uerborum in ω paucis ad modū uariatis, ut ἐτύφθην ἐτίθην. τύφθητι·τίθετι & cætera pro quibus talis datur regula, Quandocunq; participium inuenitur terminatum in ς oxytonum, hoc ē cum accentu acuto in ultima, & declinatum per ντ ut est τιθεὶς τιθέντος, θεὶς θέντος, tunc indicatiuus eiusdem temporis hoc est præteriti imperfecti & secundi aoristi uerborū in μι terminabit ī ν cum penultima uocali præsentis temporis, ut ἐτίθην ἔθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην ἔστην ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων ἔδων ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν. finali syllaba producta ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι cuius penultima longa est Imperatiuus uero desinit ī θι ut τίθετι. non tamen τίθεθι dicimus propter alternitatem duarum densarum sed τίθετι. Optatiuus desinit in ην, ut τιθείην. Subiunctiuus in ω circunflexum. ἐὰν τιθῶ. Infinitiuus in ναι τιθέναι. Futurum uero horum uerborum

ſecundum aliquos a præſente proprii deriuatiui fit abiecta reduplicatione & extrema in σῶ mutata, ut τίθημι θήσω. Et ſic minuitur una ſyllaba a præſenti. ſi uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præſenti, ut φημὶ φήσω. Poſſumus tamen dicere hæc futura primitiuorum eſſe, & uerba in μι cum propria non habeant futura a primitiuis ea ſumere, ſicuti & circunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, & primus aoriſtus primitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis ſi triſyllaba ſunt omnino carent futuro, nec declinantur niſi uſque ad paratatικum. Si uero diſyllaba & futurum habēt, & ſecundum aoriſtū, ut δῦμι δύσω ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

¶ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ͂Ν
εἰς μι ῥημάτων.

Verba in μι deſinentia primæ coniugationis fiunt (ut dictum ē) a uerbis barytonis circūflexorum primæ coniugationis a quibus deriuautur. Et in penultima actiui habent η In paſſiui autem penultima ε, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducātur, ut τιθέω τιθῶ τίθημι. paſſiuum τίθεμαι.

¶Ὀριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Τίθημι fit ut ſupra dictum eſt non a τιθῶ circunflexo primæ coniugationis, ſed a τιθέω barytono

ipsius, ω ī μι & ε in η mutatis, & accētu ī antepenul-
timam retracto. secunda persona a prima fit abiecto ι,
& μ in σ mutata τίθης. Tertia a secūda addito ι τίθησι.
nec subscribit' ἰῶτα secūdæ & tertiæ psonæ quēadmo
dum in uerbis terminatis in ω quoniam nihil nō pro
latū inuenitur ī uerbis terminatis in μι nā ἰῶτα indi-
phthongis ī propriis nullum habet solum, excipitur φη-
μὶ φής. cuius secunda persona acuitur, & ei subscribitur
ι κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν. ¶ Δυϊκά. Prima psona dua-
lis non fit propter duas regulas inuicem repugnantes,
ut in indicatiuo barytonoru actiuorum dictum est. se-
cunda persona a secunda plurali τε in τον conuersa. τί-
θετε τίθετον. Tertia similis est secūdæ duali τίθετον. ¶ Πλη-
θυντικά. τίθεμεν a prima singulari fit extrema in μεν mu-
tata, & penultima quæ longa est in propriam breuem
conuersa τίθημι τίθεμεν. uel fit a genitiuo participii. Nā
regula est ꝙ participium præsentis temporis, & futuri
abiiciens extremā syllabam genitiui, & ante τ susci-
piens μεν facit primam personam pluralem, ut τιθεὶς τι-
θέντος τίθεμεν. cuius penultima ēt remanet breuis. Secun
da persona a prima fit μεν in τε mutata τίθεμεν. τίθετε.
Tertia τιθεῖσι ad similitudinem datiui pluralis eius par-
ticipii. Nam tertia persona pluralis præsentis tempo-
ris & futuri uerborum tam in ω q̄ in μι desinentium
similis est datiuo plurali patticipii eiusdem temporis
ut τύπτων τύπτοντος τύπτουσι. sic τύπτομεν τύπτουσι. τι-
θεὶς τιθέντος. τιθεῖσι. sic τίθεμεν τιθεῖσι cuius penultima

diphthõgo ꝓducta est. ἰωνικῶς τιθέασι. a tertia cõmuni, ſubtracto ι de diphthõgo, & α interpoſito. Sic enĩ tertiã pſonã pſentis tẽporis iones formare conſueuerũt ĩ uerbis in μι hoc eſt corripientes penultimam tertiæ perſonæ cõmunis pluralis numeri & α productum ante σι aſſumentes q̃q̃ in tertia plurali præteriti perfecti & præteriti pluſq̃ perfecti paſſiuorum id corripiant, quia uerba in ι deſinentia natura longam habere uolunt penultimam, & in ι deſinere ut τίπτουσι. τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι. ἰωνικῶς εἰσὶ κοινῶς, ἴασι ἰωνικῶς. ὀδυσσείας π̄ ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. ϛ. ἰλιάδος. β̄ ἡμῖν μ. ἐείκοσι ἀεὶ ἔασι πανἀχαιῶν. ἴσι ἴασι ἰλιάδος. π̄. καὶ τὰ γ' ἀνδρὶ ἴασι ἀπὸ κρήνης μέλαν ὕδωρ. & alia multa, Seruant etiam accentum in eadem ſyllaba in qua prius erat, circunflexo tamẽ in acutum mutato, cum etiam ſyllaba & locum, & tẽpus mutauerit. ſic & attici, inquit Apollonius hac eadem tertia perſona plurali præſentis temporis uerborum in μι uti conſueuerunt τιθέασι. διδόασι ζευγνύασι. ℭ ἐπ...

ℭ Ἐτίθην fit a prima perſona præſentis, extrema in ν mutata, & ε communi augumento præpoſito, ut τίθημι ἐτίθην. extrema ſyllaba διὰ τοῦ η. nam præteritum imperfectum & ſecundus aoriſtus uerborum in μι penultimam proprii actiui præſentis ſeruare debent ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona a prima fit, ν in σ conuerſo. ἐτίθην ἐτίθης. Tertia a ſecunda abiecto σ ἐτίθη. ℭ Δυϊκὰ Prima perſona dualis non formatur propter duas regulas inter ſe repugnantes, ut ſupra dictum eſt.

ctum est. Secunda persona a secunda plurali fit τε in τον mutata ἐτίθετε ἐτίθετον. Tertia a secunda duali τον in την conuersa ἐτίθετον ἐτιθέτην. ℂΠληθυντικά. Prima persona pluralis a prima singulari fit ultima correpta, & ante ν pposita με ἐτίθην ἐτίθεμεν. secūda psona a prima fit μεν in τε conuersa ἐτίθετε. Tertia a prima pluralis extrema in σαν mutata, ἐτίθεσαν. Hoc in loco aduertēdum est q in omnibus numeris & personis eædē sunt uocalium mutationes quæ in præsenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est cognationem quam habet præteritū imperfectum cum præsenti. Etiam annotandum est q in prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in μι, singularis numerus non est in usu, sed pro eo utimur singulari numero suorum circunflexorum hoc est ἀπὸ τοῦ τιθέω ῶ. ἐτίθουν. ἐτίθεις. ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω ῶ. ἵστων. ἵστας ἵστα ἀπὸ τοῦ διδόω ῶ. ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου. Vtimur ēt & tertia psona plurali eorundem circunflexorum ἐτίθουν. ἵστων. ἐδίδουν.

ℂ περὶ.

ℂPræteritum perfectum proprium non est in uerbis desinentibus in μι nec præteritum plusquamperfectum ut supra dictum est, sed loco eorum utimur primitiuorum temporibus. non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. παρακείμενος ergo τέθεικα, a futuro fit, ut θήσω τέθεικα. cuius penultima debuerat esse η cum sit penultima futuri. sed mos bœotorum optinuit. ut η mutaretur in ει diphthongum. Vbi enim dores seruant η, ibi bœoti mutant η in ει

diphthongū, Vbi uero dores mutant η̄ in ᾱ illic bœoti seruant η̄. Et quod dores dicunt ἥρωες id bœoti scribunt εἵρωες. Quod autem dores dicunt ἀδὺ, ut θεόκριτος ἀδύτι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, bœoti scribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum est de hoc præterito τέθεικα, quoniam dores non consueuerunt mutare η̄ in ᾱ, bœoti mutauerunt in ει diphthongum. Secunda persona a prima fit addita. σ̄ τέθεικα τέθεικας. Tertia etiam a prima, ᾱ in ε̄ conuersa τέθεικε. ℭ Δυϊκὰ τεθείκατον τεθείκατον. ℭ Πληθυντικὰ τεθείκαμεν τεθείκατε τεθείκασι. ℭ Ὑπερ.

ℭ Ἐτεθείκειν. ἐτεθείκεις. ἐτεθείκει, sicut ἐτετύφειν ἐτετύφεις ἐτετύφει. ℭ Δυϊκὰ ἐτεθείκειτον ἐτεθεικείτην ℭ Πληθυντικὰ ἐτεθείκειμεν. ἐτεθείκειτε. ἐτεθείκεισαν. ℭ Ἀορ. α.

ℭ Ἔθηκα, a futuro fit, sicut a τύψω ἔτυψα. Debuerant tamen habere σ̄ ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθησα. sed quinq; annotantur aoristi, duo quidem in barytonis ut εἶπα ἤνεγκα. tres uero in his uerbis quæ sunt ἔθηκα. ἔδωκα. ἧκα. quoniam non seruant consonantes suorum futurorum, sed per mutas potius enuntiantur quod est contra propriam naturam primi aoristi. Secunda persona ἔθηκας Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε. ℭ Δυϊκὰ ἐθήκατον. ἐθηκάτην. ℭ Πληθυντικὰ. ἐθήκαμεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν. ℭ Ἀορ. β.

ℭ Ἔθην a futuro fit, extrema in ν̄ mutata, ac præposito ε̄ cōmuni augumento ut θήσω. ἔθην. extrema διὰ τοῦ η̄ ut in præterito perfecto est dictum Cur autem a futuro formetur, & non a primo aoristo, quemadmodum secun-

dus aoristus uerborum in ῶ desinentium hæc est ratio. Nam secūdus aoristus uerborū in ῶ desinentium fit a primo, extrema in ορ mutata, & ante finalem syllabam præposita consonāte medii præteriti, quæ cōmunis est trium temporum, hoc est præteriti medii secundi aoristi, & secundi futuri, ut τέτυπα. ἔτυπον. τυπῶ & idem habent principium cum primo. At in uerbis terminatis in μι cum medium præteritum nō inueniatur, cuius consonantē accipere debet secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationē hoc est a futuro, cum ab eo apte formari possit. Secunda persona ἔθης. Tertia ἔθη. sicut & præteritum imperfectum. ℭΔυϊκά ἔθετον. ἐθέτην. ℭΠληθυντικά ἔθεμεν. ἔθετε. ἔθεσαν.

ℭQuo in loco aduertendum est ꝙ penultima pluralium producēda fuerat. quoniā aoristus secūdus quā uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima. ut ἔστην ἔστημεν. ἔγνων ἔγνωμεν. sed annotātur tres aoristi, hoc est ἔθην. ἔδων ἧν. qui cū in usu communiter non sint in singulari numero a quo cætera formanda sunt, a communi regula deflexerūt, & ut forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in īdicatiuo corripiunt penultimam pluralium secundum analogiam præteriti imperfecti, ut ἔθην ἔθεμεν. ἔδων ἔδομεν ἧν ἕμεν quod misi significat quam cæteri aoristi producunt ἔστην ἔστημεν. ἔφην ἔφημεν ἔγνων ἔγνωμεν.

In imperatiuο uero, quod cum deberet desinere in θι.

per cõmuné regulã, φ quãdocunq; participiũ desinit in σ oxytonũ,& declinatur p ντ Impatiuus desinit in θι sortiti sunt lõge diuersam terminationé hoc est in σ ut θὲς. δὸς. ἕς. At in infinitiuo & si in ναι desinãt,in penultima tamé habét diphthógum ut θεῖναι. δοῦναι. εἶναι. qđ oíno respuunt infinitiua in ναι desinentia. μεχ'ά. ℂΘήσω. a præsenti fit abiecta reduplicatione.& extrema ĩ σω mutara,ut τίθημι. θήσω. Vel potius a primitiuo barytono,cum hæc uerba propriũ nõ habeant futurũ,ut τιθέω abiecta reduplicatione, & extrema in η mutata, θέω. θήσω.. θήσεις. θήσει. ℂΔυϊκὰ θήσετον θήσετον. ℂΠληθυντικὰ θήσομεν. θήσετε. θήσουσι.

ℂSecundũ futurũ non inuenitur, ea ratione, qua nec præteritũ mediũ. Nam ut mediũ præteritũ minuitur una syllaba ab actiuo, sic ét secũdus aoristus a primo, Secundũ futurũ a primo. Igitur primo futuro dissyllabo existente opus esset secundũ monosyllabũ eé hoc est θῶ quod absurdum est.

ℂΠροστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

Τίθετι a genitiuo sui pticipii fit abiecto ν & extrema in θι mutata, quia quãdocunq; participiũ desinit in σ oxytonũ & declinatur p ντ Impatiuus desinit in θι ut τιθεὶς τιθέντος τίθεθι. Vel fit a prima psona plurali extrema in θι conuersa τίθεμεν τίθεθι.. sed pp alternitaté duarũ densarũ secunda mutatur in propriã tenué ut τίθετι. Penultima uero corripitur. Nã regula est φ impatiua ĩ θι & infinitiua ĩ ναι desinétia penul-

timã seruare debét primæ psonæ pluralis numeri proprii indicatiui & si a genitiuo participii ét formétur, ut τίθεμεν. τίθεντι. τιθέναι. Est & alia regula φ imperatiua uerborũ in μι præsentis temporis corripiũt penultimã Homerus tamẽ eam produxit ὀδυσσείας γ̄. ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Annotandũ est φ in uerbis terminatis in μι secundæ personæ imperatiuorũ circũflexorũ præsentis tẽporis magis sunt in usu q̃ secũdæ psonæ imperatiuorũ uerborum in μι ut ἐτίθεε. ἐτίθει τίθει. ἵσταε. ἵστα. ἵστα. ἐδίδοε. ἐδίδου. δίδου. Tertia persona a secunda fit extrema in τω mutata ut τίθετι. τιθέτω. ℭ Δυϊκά τίθετον τιθέτων. ℭ Πληθυντικά τίθετε. τιθέτωσαν. ℭ Παρακείμενος.
ℭ Τέθεικε τεθεικέτω a tertia persona præteriti actiui sicut τέτυφε. τετυφέτω. ℭ Δυϊκά τεθείκετον. τεθεικέτων. ℭ Πληθυντικά τεθείκετε. τεθεικέτωσαν. ℭ Ἀόριστος α´.

ℭ Prim' aoristus non inuenitur. Nã debuerat esse θῆκον θηκάτω ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. quẽadmodũ ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. τύψον τυψάτω. sed quia abnegauit consonantẽ futuri & accepit mutã hoc est κ & si per oẽs modos secundũ artẽ formari ac flecti possit, eius tamẽ usus nõ est. hoc idẽ patitur & ἔδωκα, & ἧκα sicut in primo aoristo barytonorum dictum est. ℭ Ἀόριστος β´.

ℭ Secundus aoristus debuit esse a gtõ sui participii sicut & præsens abiecto ν & extrema in θι mutata ut θεὶς θέντος. θέτι. uel a prima psona plurali extrema in θι mutata ἔθεμεν. θέτι. altera densa in tenuẽ conuersa, tamẽ θέτι non dicimus duabus regulis inter se repugnantibus.

Quarũ prior ẽ, ꝙ impatiua in θι & infinitiua in ναι desinentia seruare debẽt penultimã primæ psonæ pluralis numeri proprii indicatiui ut in præsenti dictũ est. Altera ẽ ꝙ impatiua in θι & infinitiua in ναι secũdi aoristi penultimã habere uolũt natura pductã, ut στῆθι. γνῶθι. στῆναι γνῶναι. Sed cũ tres inueniãtur aoristi secundi hoc est ἔθην. ἔδων. ἧν corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secũdo aoristo indicatiui dictũ est, quã impatiua & infinitiua habere debent, euenit ut p priorẽ regulã penultima corripetur ut θέτι ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι. ἀπὸ τοῦ ἔδομεν ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alterã uero quæ propria est secundi aoristi, eueniret ut eadẽ produceretur, ut θῆτι δῶθι ἧθι, quare opus fuit aliunde eade ducere, hoc est a secunda persona singularis eiusdem tẽporis, abiecto incremento, & longa in propriam breuẽ conuersa, ut ἔθην ἔθης, θές. ἔδων. ἔδως δός. ἧν ἧς ἕς. At in aliis uerbis talis error non accidit cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut ἔστημεν. ἔγνωμεν. & cæter. Tertia persona θέτω tanq̃ ab eo ꝙ ẽ θέτι, extrema in τω mutata. ℭ Δυϊκὰ θέτον θέτων.

ℭ Πληθυντικὰ θέτε θέτωσαν.

ℭ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ℭ Ὁ ἐνεστὼς ὁ παρατατικός.

ℭ Τιθείην, a genitiuo sui pticipii fit abiecta ν cõsonante & addita ι penultimæ, ac extrema in ην mutata per cõmunem regulam, ꝙ quandocũq; participiũ desinit in ς oxytonũ & declinatur p ντ optatiu⁹ desinit in ην purum, ut τιθείς τιθέντος. τιθείην τιθείης τιθείη. sicut τυφθείην

τυφθείης τυφθείη. ¶ Δυϊκὰ τιθείητον τιθειήτην. ¶ Πληθυντικὰ τιθείημεν. καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν. τιθείητε. τιθείησαν. a tertia persona singulari addita σαν τιθείη τιθείησαν. Vel a prima plurali extrema in σαν mutata τιθείημεν τιθείησαν. nã quandocunq; prima persona pluralis optatiuorum ante μεν habuerit monophthõgum hoc est solam uocalem, tunc in σαν mittit tertiã personã. Quando uero ante μεν diphthõgum habuerit, subtracto μ facit tertiam personã pluralẽ, ut τύπτοιμεν τύπτοιεν, sicut in primo aoristo passiuo barytonorum dictũ est. Ob quã rem si prima persona pluralis horum uerborum p syncopã abiiciat penultimã non in σαν sed in εν tertia terminabit cum penultima quæ in ĩtegra dictiõe antepenultima erat, sit diphthongus ut τιθείημεν τιθεῖμεν, subtracto μ fit τιθεῖεν ἀττικῶς. [illegible]

¶ Τεθείκοιμι. a genitiuo participii extrema in μι mutata & addita ἰῶτα penultimæ ut τεθεικώς τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι. sicut τετύφοιμι τετύφοις τετύφοι. ¶ Δυϊκὰ τεθείκοιτον. τεθεικοίτην. ¶ Πληθυντικὰ τεθείκοιμεν. τεθείκοιτε τεθείκοιεν. Ἀόρ. α. ¶ Θήκαιμι. θήκαις. θήκαι. ἄχρηστα. Ἀόρ. β. ¶ Θείην. a gtõ sui pticipii fit sicut & præsens, ut θεὶς θέντος θείην θείης. θείη. ¶ Δυϊκὰ θείητον θειήτην. ¶ Πληθυντικὰ θείημεν. θείητε. θείησαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. ὀδυσσείας. γ. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. καὶ ἰλιάδος. δ. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν. Μέλ. α. ¶ Θήσοιμι. a gtõ participii eiusdẽ tpis extrema in μι mutata, & add. ἰῶτα penultiæ θήσων θήσοντος θήσοιμι θήσοις θήσοι. ¶ Δυϊκὰ θήσοιτον θησοίτην. ¶ Πληθυντικὰ θήσοιμεν. θήσοιτε. θήσοιεν.

¶ Ἐὰν τιθῶ a tertia persona præteriti impfecti extrema in ω conuersa & abiecto augumento, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ sicut ἐτύφθη ἐὰν τυφθῶ. Vel fit a prima persona, quoniam tria tempora indicatiui hoc est præteritum imperfectū præteritum perfectum, & aoristi abiecto incremento præterquam in præterito perfecto & extrema in ω mutata faciunt subiunctiuum. Cur autem τιθῶ circunflectatur iam dictum est ꝙ quandocunq; participium desinit in εις oxytonū, & declinatur per ντ subiūctiuus desinit in ω circunflexum. Secunda persona τιθῇς. Tertia τιθῇ ἰῶτα quidem subscripto, quia omne uerbum in ω desinens habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthongum desinētes aut propriam aut impropriam. Etiam aduertendum est ꝙ in hac prima coniugatione secunda & tertia persona præsentis tēporis & aoristi secundi modi subiunctiui desinunt in ῃ. ut τιθῇς. τιθῇ. θῇς. θῇ. in secunda desinunt in ᾳ ut ἱστᾷς. ἱστᾷ. στᾷς. στᾷ. in tertia in ῳ ut διδῷς διδῷ. δῷς δῷ.

¶ Est enim talis regula generalis modi subiūctiui. καθόλου τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ῃ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ πλὴν τῶν δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι. ἐκεῖνα γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν διδῷς. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθῆτον. τιθῆτον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τιθῶμεν. τιθῆτε. τιθῶσι. ¶ Παρακείμενος. τεθείκω a prima psona ptī actiui hoc est τέθεικα sicut a τέτυφα ἐὰν τετύφω. Secūda psona ἐὰν τεθείκῃς.

Tertia

Tertia ἐὰν τιθείη. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθείητον τιθείητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τιθείημεν. τιθείητε τιθείωσι. ¶ Ἀόρ. α΄.

¶ Ἐὰν θήκω. θήκῃς θήκῃ. ἄχρηστα. ¶ Ἀόρ. β΄.

¶ Ἐὰν θῶ. a tertia persona secundi aoristi, uel a prima sicut & præsens ut ἔθην. ἔθη. ἐὰν θῶ θῇς θῇ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν θῆτον θῆτον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν θῶμεν. θῆτε. θῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

Ιθέναι. a prima persona pluralis numeri præsentis temporis fit, extrema in ναι mutata. Est enim regula, q prima persona pluralis præsentis temporis uerborum in μι extrema in ναι conuersa facit infinitiuum ut τίθεμεν τιθέναι. δίδομεν διδόναι. accentu ē in penultimam translato, quia omne infinitiuum in ναι desinens in penultima habet accentum ut τετυφέναι τιθέναι. potest etiam & a genitiuo participii formari τιθείς τιθέντος τιθέναι nam omne participiũ in ς oxytonum per ντ declinatum facit infinitiuum in ναι. Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiua præsentis temporis uerborum in μι corripiunt penultimam. εἶναι uero tanq̃ disyllabum secutum aoristos disyllabos produxit penultimam. ¶ Παρ΄ ὁ ὑπερ΄.

¶ Τεθεικέναι a tertia persona præteriti actiui add. ναι. τέθεικε. τεθεικέναι. sicut τέτυφε τετυφέναι. ¶ Ἀόρ. α΄. θῆκαι. ¶ Ἀόρ. β΄. Θεῖναι. cũ diphthongo in penultima, θῆναι tñ esse debuerat. Nam formatio secundi aoristi infinitiui modi a tertia persona singulari eiusdem temporis, modi indicatiui fit abiecto augumento & add. ναι ut ἔθην ἔθης ἔθη.

θεῖναι & tunc penultima natura producitur, sicut & propria eius regula postulat, Est etiam & alia formatio cõmunis tam præsentis temporis q̃ aoristi secūdi uerborum in μι hoc est a genitiuo participii ut θεὶς θέντος. θέναι. uel a prima persona plurali modi indicatiui abiecto īcremento & extrema in ναι mutata, ut ἔθεμεν θέναι. Vbi euenit penultimá correptam esse contra naturam secundi aoristi. quare idem error hic accidit, qui & imperatiuo modo, hoc est duarum regularum repugnantia, quarum prior est q̃d imperatiua in θι & infinitiua ī ναι secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt. & hæc regula propria est secundi aoristi. Est & alia regula generalis, q̃ imperatiua in θι & infinitiua ī ναι seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui aoristi secundi corripi. sed hic error tribus uerbis tantum accidit. quæ superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est ἔθην ἔδων ἧν corripiunt penultimam pluralium contra eorū naturā, quā īfinitiua eiusdem tēporis seruare debēt ut ἔθεμεν θέναι. ἔδομεν δόναι. ἕμεν ἕναι. QVæ quidé infinitiua ut hāc euitarēt repugnantiá acceperunt subiūctiuas uocales hoc est ι & υ in diphthongū (nā ε per ι augetur, & ο μικρὸν per υ ψιλόν) & sic productam fecerūt eorū penultimá, ut θεῖναι. δοῦναι. εἷναι. q̃ iccirco annotata sunt, qm̃ diphthongū habēt in penultima contra ppriā naturā. Nā īfinitiua ī ναι habētia ν̄ declinati-

uum respuūt habere diphthógū in penultima. at ī aliis
uerbis siue a tertia psona singulari siue a pˢma plurali
formētur infinitiua secūdi aoristi, penultima semp est
lōga cū indicatiuo eadē in oī nūero semp producatur,
ut ἔγνω ἔγνωμεν γνῶναι. ἔστην ἔστημεν στῆναι καὶ τὰ λοιπά.
¶ Μέλλ. α´. Θήσειν a tertia psona eiusdē tēporis fit, ut θήσω.
θήσεις. θήσει. θήσειν. sicut a τύψω. τύψεις. τύψει. τύψειν.
¶ Participiorū formatiōes ī. proprio tractatu latissime
habētur, ¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.
¶ Τίθεμαι. ab actiuo fit extrema ī μαι ac penultīa ī pro
priā breuē mutatis. τίθημι τίθεμαι. Corripitur ēt penultīa
ad similitudinē penultimæ primæ psonæ pluralis nūe
ri actiui. Quia oē uerbū passiuū siue mediū habēs in
fine μι declinatiuū penultimā uult hr̄e. primæ psonæ
pluralis proprii īdicatiui actiui τύπτομεν. τύπτομαι. τίθε
μεν τίθεμαι. Est autē μι declinatiuū (ut ēt in barytonis di
ctum est) qđ in prima psona oīum numerorū ex decli
natiōe sumitur ut τίθεμαι. τιθέμεθον τιθέμεθα. ἐτιθέμην. ἐτιθέ
μεθον ἐτιθέμεθα. Secūda psona τίθεσαι a tertia fit τ in σ
mutato. Est. n. regula ꝙ uerba passiua habētia partici
piū actiuū ī σ oxytonū mutato τ tertiæ psonæ singu-
laris in σ faciūt secundā psonam singularē eiusdē nu-
meri. τίθεται τίθεσαι. Tertia a prima μαι ī ται mutata τίθε
ται. ¶ Δυϊκὰ τιθέμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον. ¶ Πληθυντικὰ τι
θέμεθα. τίθεσθε. τίθενται. ¶ Παρατ.
¶ Ἐτιθέμην. a prima persona singulari præsentis tpis μαι
in μην mutata, ac ē cōi incremento præposito. τίθεμαι ἐτι
θέμην. secūda psona ἐτίθεσο a tertia singulari τ ī σ cōuerso

per eandem regulam quæ in præsenti dicta est ἐτίθετο ἐτίθεσο Tertia uero a prima μην in το conuersa ἐτιθέμην· ἐτίθετο. ¶ Δυϊκὰ ἐτιθέμεθον· ἐτίθεσθον· ἐτιθέσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐτιθέμεθα· ἐτίθεσθε· ἐτίθεντο.

¶ παρ'. Τέθειμαι. esse debuerat. quoniam cum præterito passiuo uerborum in μι cætera cum præteritis barytonorum communia sint, hoc habet proprium, ut penultimam in debitam breuem coniugationis conuertatur δέδωκα δέδομαι. Sed quia præteritum actiuum huius uerbi actiui τίθημι amisit propriam penultimam & assumpsit ει diph. boeotorum more, eandem etiam retinuit præteritum passiuũ ut τέθεικα τέθειμαι. Secuuda p̃sona τέθεισαι a tertia τ in σ conuerso. Tertia a prima μαι ĩ ται mutata τέθειμαι τέθειται. ¶ Δυϊκὰ τεθείμεθον τέθεισθον· τέθεισθον. ¶ Πληθυντικὰ τεθείμεθα τέθεισθε· τέθεινται· καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

¶ ὑπερ'.

¶ Ἐτεθείμην· a præterito passiuo μαι in μην mutata, & ε præposito, cũ præteritum a consonante incipiat τέθειμαι ἐτεθείμην. habet etiam eandẽ penultimam cum præterito passiuo utcunq; sit. Secũda persona ἐτέθεισο a tertia τ in σ conuerso. Tertia a prima extrema in το mutata ἐτέθειτο. ¶ Δυϊκὰ ἐτεθείμεθον ἐτέθεισθον· ἐτεθείσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐτεθείμεθα· ἐτέθεισθε· ἐτέθειντο

¶ ἀό. α'.

¶ Ἐτέθην a tertia persona præteriti passiui extrema in θην mutata, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis aoristus passiuus uerborum in μι penultimam correptam habere

habere debet,ut τεθεῖσθαι ἐθέθην. sed pp alternitaté duarũ désarũ penultima mutatur in propriã tenué,non aũt extrema,ut ἐτέθην.qđ factũ est ne ꝑpriã terminationé amitteret primus aoristus passiuus. Annotantur ἐσυνώθην καὶ ἠδυνάσθην quorum penultima producitur, sed non sũt a themate uerborũ in μι nã alterũ a circunflexo uerbo hoc est συνόω.ῶ. deducitur,alterũ uero a barytono hoc est δυνάζω. Secũda persona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. sicut ἐτύφθην ἐτύφθης ἐτύφθη. ℃Δυϊκὰ ἐτέθητον ἐτεθήτην. ℃Πληθυντικὰ ἐτέθημεν. ἐτέθητε. ἐτέθησαν. καὶ ἔτεθεν. ℃ὁ β΄.

℃Secundus aoristus passiuus nõ inuenitur,qm̃ secũdi aoristi actiui uendicarunt sibi eorũ terminationé,hoc é ἔθην. μέλλ. α΄. ℃Τεθήσομαι. a secũda ꝑsona primi aoristi passiui addita ομαι et abiecto ε cõmuni icreméto,ut ἐτέθην ἐτέθης τεθήσομαι. Secũda persona a tertia fit abiecto τ, et ε et α in η, ac ι subscripto τεθήσῃ. Tertia a prima μαι in ται ac penultima in ε mutatis, τεθήσεται. ℃Δυϊκὰ τεθησόμεθον. τεθήσεσθον. τεθήσεσθον ℃Πληθυντικὰ τεθησόμεθα. τεθήσεσθε. τεθήσονται. μέλλ. β΄ μέλλ. ℃Τεθείσομαι. a secũda persona præteriti passiui interposita ομ ut τέθειται τεθείσομαι. Differt autem a passiuo futuro penultima solũ. ℃Πληθυντικὰ τεθεισόμεθα. τεθείσεσθε. τεθείσονται.

℃Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

℃Τίθεσο. a secũda ꝑsona pt̃i impfecti passiui abiecto incremento,ut ἐτιθέμην ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο τιθέσθω. ad similitudiné imꝑatiui pt̃i ꝑfecti passiui barytonorũ tertiæ cõiugationis. ℃Δυϊκὰ τίθεσθον. τιθέσθων. ℃Πληθυντι

κὰ τίθεσθε. τιθέσθωσαν. παρ. ⁊ ὑπερ. Τίθεισο a secũda p̄sona p̄ti plusq̄p̄fecti abiecto ε̄ ut ἐτιθείμην ἐτίθεισο. τιθείσθω. Δυϊκὰ τίθεισθον τιθείσθων. Πληθυντικὰ τίθεισθε. τιθείσθωσαν p̄ ad similitudinē barytonorū. Ἀο. α΄. Τέθητι. a tertia p̄sona primi aoristi passiui abiecto īcremēto, & add. θι syll. ἐτέθη τέθηθι. sed p̄p alternitatē duarum densarū extrema ī tenuē cõuertit, ut τέθητι τεθήτω. sicut τύφθητι τυφθήτω. Δυϊκὰ τέθητον τεθήτων. Πληθυντικὰ τέθητε τεθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ⁊ παρατατ.

Τιθείμην a p̄ria p̄sona p̄sentis t̄pis passiui īdicatiui mōi extrema ī μην mutata, & add. ι penultimæ, sicut in passiuis barytonorū dictū ē, ut τίθεμαι τιθείμην. τιθεῖο.. τιθεῖτο accētu circũflexo in penultīa secundæ & tertiæ p̄sonæ, sicut ī optatiuo passiuo uerborū circũflexorū p̄mæ cõiugationis dictū est. Δυϊκὰ τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. Πληθυντικὰ τιθείμεθα τιθεῖσθε. τιθεῖντο. παρ. ⁊ ὑπερ. Τεθείμην a prima p̄sona p̄ti passiui μαι in μην cõuersa τέθειμαι τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο accētu circũflexo in penultima primæ & secũdæ p̄sonæ sicut in præsenti. Δυϊκὰ τεθείμεθον. τεθεῖσθον. τεθείσθην. Πληθυντικὰ τεθείμεθα. τεθεῖσθε. τεθεῖντο. Ἀο. α΄. Τεθείην. a gtō participii passiui eiusdē t̄poris extrema in ην mutata, & add. ι penultimæ, ν tamē prius subtracto ut τεθεὶς τεθέντος. τεθείην. τεθείης τεθείη. sicut τυφθείην τυφθείης. τυφθείη. Δυϊκὰ τεθείητον τεθειήτην. Πληθυντικὰ τεθείημεν. τεθείητε τεθείησαν. μέλ. α΄. Τεθησοίμην a p̄ria p̄sona futuri pass. īdicatiui extrema in μην mutata, & addita ι penultimæ τεθήσομαι. τεθησοίμην. τεθήσοιο. τεθήσοιτο.

τεθησοίμεθα. τεθήσοισθε. τεθήσοιντο. μέλλ. μέσ. ¶ Τεθεισοίμην.
a prima psona eiusdé tpis, ut τεθείσομαι. τεθεισοίμην. τεθείσοιο
τεθείσοιτο. ¶ Δυϊκὰ τεθεισοίμεθον. τεθείσοισθον. τεθεισοίσθην.
¶ Πληθυντικὰ τεθεισοίμεθα. τεθείσοισθε. τεθείσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ϗ παρατ.

¶ Ἐὰν τιθῶμαι. a prima psona subiũctiui actiui add. μαι
ἐὰν τιθῶ. ἐὰν τιθῶμαι. Nã subiũctiuũ actiuũ assumpta
μαι syll. passiuum facit. Potest ét formari a prima pso
na passiui, modi indicatiui, penultía in ω mutata. Nã
oé uerbũ passiuũ siue mediũ habés in fine μ declinati-
uũ extrema in μαι mutata, si in eã nõ desinat, & uocali
penultimæ syllabæ in ω cõuersa subiũctiuũ passiuum
facit, ut τίθεμαι ἐὰν τιθῶμαι. penultía circũflexa. qm̃ τίθημι
hẽt in usu. Subiũctiua ení í μαι desinétia præsentis
tpis a uerbis desinétib' in μι si habeãt indicatiuũ actiuũ
in usu circũflectũtur in penultima, ut τίθημι ἐὰν τιθῶμαι
ἵστημι ἐὰν ἱστῶμαι. Si aũt nõ habeãt actiuũ in usu acuũtur
í ante penultima δύναμαι. ἐὰν δύνωμαι. qa δύνημι nõ est in
usu ἐπίσταμαι. ἐὰν ἐπίστωμαι. Alia aũt si a circũflexis existãt
circũflectuntur. ἐὰν νοῶ. ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ ἐὰν φιλῶμαι.
Etiã quãdo sint ptí perfecti ἐὰν πεποιῶμαι ἐὰν μεμνῶμαι.
QVod etiam seruandum é in uerbis desinétibus in μι
quia & ipsa in præteritis perfectis circunflectuntur.
Grauantur autem ea quæ a barytonis existũt, ut ἐὰν τύ-
πτω ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω ἐὰν τύπωμαι. Secunda pso
na τιθῇ. quæ similis est tertiæ psonæ actiui eiusdem tpis
¶ Δυϊκὰ τεθησοίμεθον. τεθήσοισθον. τεθησοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ

p cõem regulã φ in uerbis circũflexis, & terminatis in μι uniuersaliter tertia psona subiunctiui actiui ẽ secunda subiũctiui passiui. Tertia psona a secũda fit. addita ται τιθῇ τιθῆται. possũt tamẽ & alio mõ formari secũda & tertia psona, sicut in barytonis dictũ ẽ, hoc est, secunda a tertia, subtracto τ & η i α ac ι subscripto τιθῆται τιθῇ. Tertia uero a prima μαι in ται, ac penultia in η cõuersa. τιθῶμαι τιθῆται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμεθον. τιθῆσθον. τιθῆσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τιθώμεθα. τιθῆσθε. τιθῶνται. τοῦ ἐνεστῶτος. ¶ Ἐὰν τεθῶμαι a coĩ ptõ passiuo hoc ẽ τέθειμαι. (nã τέθειμαι boeotorũ est) penultima in ω mutata p cõem regulã supra in præsenti dictã φ oẽ uerbũ passiuũ siue mediũ habẽs in fine μι declinatiuũ & cætera. Moscopulus tamẽ formari uult a ptõ actiuo subiũctiui modi sicut & præsens add. μαι ἐὰν τεθείκω. ἐὰν τεθείκωμαι. sed quia hoc ptm̃ nõ ẽ in usu, nec ẽt uidetur hæc regula eẽ cõis oĩum tẽporũ nã in uerbis terminatis in ω. si ab actiuo ptõ modi subiũctiui formari liceret passiuũ dicẽdũ esset, ἐὰν τετύφω. ἐὰν τετύφωμαι. nec opus esset supplere p participium & uerbũ substãtiuũ, uidet̃ potius eẽ formãdũ a ptõ passiuo cõi modi ĩdicatiui penultima in ω mutata. sicut in aliis uerbis, ubi nulla ĩtercesserit cõsonãs, nec diphthõgus fuerit ut πεποίημαι. ἐὰν πεποιῶμαι. sic τέθειμαι. ἐὰν τεθῶμαι. Secũda psona ἐὰν τεθῇ. a tertia singulari ptĩ actiui extrema syllaba abiecta & accẽtu acuto in circunflexũ mutato ἐὰν τεθήκω τεθήκῃς τεθήκῃ. τεθῇ. ẽ.n. regula ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι καθόλου τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ

εὐφραντικοῦ ¶ Παρακείμενος τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀποβολῇ τῆς τελ ταίας συλλαβῆς τοῦ δευτέρου τοῦ παθητικοῦ μέσου. Terria τέθηται, a secūda add. ται. Potest ét formari tertia a p̄ma, & secū da a tertia ut supra ī p̄nti dictū est. ¶ Ἀόρ. ά. Ἐὰν τεθῶ a tertia persona p̄mi aoristi passiui extrema ī ω mutata, et augumēto abiecto, ut ἐτέθην ἐτέθης ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ. τεθῇς τεθῇ sicut ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τεθῆτον. τεθῆτον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τεθῶμεν. τεθῆτε. τεθῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά ¶ Ἐνεστὼς & παρατ.

¶ Τίθεσθαι. a tertia p̄sona singulari passiui extrēa in θαι mutata ac σ īterposito. τίθεται τίθεσθαι. Nā omne uerbū passiuū, siue mediū habens ī tertia p̄sona τ purū hoc ē nulla cōsonante antecedēte cuiuscūq; sit tēporis facit infinitiuū mutata extrema ī θαι, ac σ interposito, ita tn̄ ut ubi fuerit incremētū abiiciatur, excepto p̄tō perfecto, et paulo post futuro, ut ī barytōis dictū est. Potest ēt fieri a secūda pluralis numeri τροπῇ τοῦ ἐψιλοῦ εἰς αι δίφθ. τίθεσθε τίθεσθαι. ¶ Παρακ. & ὑπερσ. Τεθεῖσθαι. a tertia p̄sona singularis p̄ti passiui extrema ī θαι mutata, ac īterposito σ seruato quidē augumēto, & accētu ī p̄eultimā trāssū pto. τέθειται. τεθεῖσθαι. Vel a 2ᵃ persona pluralis sicut ēt p̄sēs penultīa tn̄ circūflexa cū sit natura lōga āte breuē ¶ Ἀόρ. ά. ¶ Τεθῆναι. a tertia p̄sona p̄mi aoristi passiui addita ναι. syllaba. ἐτέθη. τεθῆναι. sicut ἐτύφθη τυφθῆναι. ¶ Μέλλ. ά. Τεθήσεσθαι. a tertia p̄sona singulari eiusdē tēporis uel a secū da plurali ¶ Μετ' ὀλ. μέλλ. Τεθείσεσθαι ¶ Ῥήματα μέσα.

Verba media sicut in barytonis dictū est, in præ

ſeti & ptō impfecto formationē habētcōmunē cū paſ ſiuis,& ſi ueteres grāmatici ī his duob⁹ tēporib⁹ ea nul lo modo uariare cēſuerūt iccirco eundē ordinē quo in barytōis uſus ſū ī his quoq; uerbis ſuandū putaui. Eſto igr̄ hoꝝ uerboꝝ tertius locus & p oīa tpa q̄ formari poſ ſunt ſit eorū uariatio. ℂὈρισικὰ μέσα. ἐνεστῶς

ℂΤίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. ſicut paſſiua. ℂΔυϊκὰ τιθέμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον ℂΠληθυντικὰ τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται. ℂΠαρατ. ἐτιθέμην. ἐτίθεσο. ἐτίθετο. ℂΔυϊκὰ ἐτιθέμεθον. ἐτιθέσθον. ἐτιθέσθην ℂΠληθυντικὰ ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο. ℂΠαρ' mediū ptm̄ p fectū,et ptm̄ pluſq̄pfectū ī his uerbis formari nō poſſūt, ſicut neq; in uerbis circūflexis a qb⁹ deriuātur. ut in ptō medio barytonorū dictū ē. ℂἈορ. α'. ἐθηκάμην. ἐθήκω. ἐθήκα το. ab actiuo, hoc ē ἔθηκα. ſicut ἐτυψάμην ἐτύψω. ἐτύψατο. ἀ πὸ τοῦ ἔτυψα. ℂΔυϊκὰ ἐθηκάμεθον. ἐθήκασθον. ἐθηκάσθην. ℂΠλη θυντικὰ ἐθηκάμεθα. ἐθήκασθε. ἐθήκαντο. ℂἈορ. β'. ἐθέμην. a pri ma pſona ſi aoriſti actiui extrēa uocali ī propriā breuē cōiugatōis mutata, ac interpoſita μη̄ ἔθην. ἐθέμην antiq tm̄ a prīo aoriſto paſ. formari uoluerūt, extrema in μην mu tata, & tenui in denſā cōuerſa ἐτέθην. ἐθέμην. Secūda pſo na a tertia fit τ̄ in σ̄ mutato ἔθετο. ἔθεσο κοινῶς. & abiecto σ ἰωνικῶς ἔθεο ἐν κράσει τοῦ ε̄ κ ο̄ εἰς ου ἀττικῶς ἔθου. Tertia pſo na a pīma, extrema ī το mutata ἔθετο. ℂΔυϊκὰ ἐθέμεθον. ἔθε σθον. ἐθέσθην. ℂΠληθυντικὰ ἐθέμεθα. ἔθεσθε. ἔθεντο. ℂμελ. α'. ℂΘήσομαι. a futuro actiuo fit add. μαι & ω̄ mag. in ο̄ par uū mutato ut θήσω. θήσομαι. θήσῃ. θήσεται. ℂΔυϊκὰ θησόμεθον. θήσεσθον θήσεσθον. ℂΠληθυντικὰ θησόμεθα. θήσεσθε. θήσονται. μελ. β'. Secūdū futurū mediū formari nō pōt, cū actiuū oīo de

ficiat, ¶ Προστακτικὰ μέσα ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ¶ Τίθεσο κοινῶς ἢ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς. Tertia psona τιθέσθω. ¶ Δυϊκὰ τίθεσθον τιθέσθων. ¶ Πληθυντικὰ τίθεσθε τιθέσθωσαν. ¶ ἀόρ. α'. Prim⁹ aorist⁹, θῆκαι θηκάσθω eē debuerat ficut τύψαι τυψάσθω. sed ī usu nō est. ¶ ἀόρ. β'. ¶ Θέσο, a secunda psona secūdi aoristi medii abiecto incremēto, ut ἐθέμην ἔθεσο, θέσο κοινῶς. καὶ θέο ἰωνικῶς unde κάτθεο. Hesiodus οὐδὲ ταῦτα περὶ ἐνὶ κάτθεο θυμῷ καὶ θοῦ ἀττικῶς. Tertia persona θέσθω. ¶ Δυϊκὰ θέσθον θέσθων. ¶ Πληθυντικὰ θέσθε θέσθωσαν.

¶ Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Τιθείμην. τιθεῖο τιθεῖτο. ¶ Δυϊκὰ τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. ¶ Πληθυντικὰ. τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο. ¶ ἀόρ. α'. Θηκαίμην. θήκαιο θήκαιτο ἄχρηστα. ¶ ἀόρ. β'. Θείμην a pma psona secūdi aoristi medii, abiecto in cremēto & add. ī penultimæ ἐθέμην θείμην. θεῖο. θεῖτο. ¶ Δυϊκὰ θείμεθον θεῖσθον θείσθην. ¶ Πληθυντικὰ. θείμεθα. θεῖσθε. θεῖντο. ¶ μέλλ. α'. Θησοίμην a pma psona medii futuri extrēa in μην cōuersa & addita ī penultīæ θήσομαι θησοίμην. θήσοιο. θήσοιτο. ¶ Δυϊκὰ. θησοίμεθον. θήσοισθον. θησοίσθην. Πληθυντικὰ. θησοίμεθα. θήσοισθε. θήσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ μέσα ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμεθον. τιθῆσθον. τιθῆσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τιθώμεθα. τιθῆσθε. τιθῶνται. ¶ ἀόρ. α'. Ἐὰν θήκωμαι θήκῃ. θήκηται ἄχρηστα. ¶ ἀόρ. β'. Ἐὰν θῶμαι. a pma psona s̄i aoris. medii extrēa ī μαι mutata & abiecto īcremēto, ac penultia ī ω cōuersa ἐθέμην ἐὰν θῶμαι. θῇ. θῆται. Δυϊκὰ ἐὰν θώμεθον θῆσθον. θῆσθον. ¶ Πληθυντικὰ. ἐὰν θώμεθα. θῆσθε. θῶνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι. ¶ ἀόρ. α'. ¶ Θήκασθαι. usitatum apud ora

toresa tertia pſona pmi aoriſti medii ἰθήκατο. ℭ ... ἐ-
θέσθαι a tertia perſona ſecundi aoriſti medii ἔθετο
ℭ ... θέσθαι.

ℭ Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Verba in μι ſecundæ cõiugatiõis fiunt(ut ſupra
ē dictũ)a uerbis barytonis circunflexorũ ſecundæ cõiu
gationis a quibus deriuātur. Et in penultima actiui ha
bēt η. In paſſiui aũt penultima α, qđ oſtēdit & quotæ
ſint cõiugationis, & unde deducātur, ut ἱστάω. ἱστῶ. ἵστημι.
Paſſiuũ ἵσταμαι. ℭ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ. ἐνεστῶς.
ℭ Ἵστημι. ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo barytono fit, unde ἱστῶ uer
bum ſecũdæ coniugationis circunflexorum, extrema
in μι cõuerſa,& penultima hoc ē α quæ breuis eſt ī pro
priā longā mutata,ac accētu ī antepenultimā retracto,
ut ἱστάω ἵστημι At ἱστάω ἀπὸ τοῦ στάω, cui pponitur ι ſolũ,
& ē reduplicatio abuſiua ſiue ī propria cũ cõſonãs non
reduplicatur,ut in prĩcipio huius tractatus dictum eſt,
nam σιστάω dicēdum fuerat,& σίστημι, ſed ,pter difficilē
pronuntiationē non repetitur σ. Habet etiam aſpira
tionē in prima ſyllaba,quoniã ι ante σ aſpiratur niſi
fiat ſyncopa,uel ſubſequatur ρ poſt σ, quia tũc tenui
ſpiritu ſcribitur,ut, ἵστε. ἵστω. ἀπὸ τοῦ ἵσαμι. ἱστάω ἱστεον, et ἱστρ.
Secunda pſona a prima fit extrema in σ mutata, ἵστημι
ἵστης. Tertia a ſecũda addito ι ἵστησι. ℭ Δυϊκὰ ἵστατον ἵστατον.
penultima correpta . ℭ Πληθυντικὰ. ἵσταμεν. ἵστατε.
tertia ἱστᾶσι ad ſimilitudinem datiui pluralis participii
actiui eiuſdē temporis penultima circunflexa, quia α

quæ uocalis ancepes ē hic natura habetur lōga. Ionice uero nō formatur tertia persona ī hac secūda coniugatione διὰ τὴν κακοφωνίαν. nam ἱστάασι dicendum fuerat παρατ. ¶Ἵστην. ἵστης. ἵστη. a præsenti sicut ἐτίθην. ¶Δυϊκὰ ἵστατον. ἱστάτην. penultīa correpta sicut et præsens. ¶Πληθυντικὰ ἵσταμεν. ἵστατε. ἵστασαν. παρακ. ¶Ἕστηκα esse debuerat a futuro στήσω cuius penultimā præteritū pfectum seruare debet sed ne coincidat cū ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἕστηκω mutata ē η in α & dicimus ἕστακα. ἕστακας. ἕστακε. ¶Δυϊκὰ ἑστάκατον. ἑστάκατον. ¶Πληθυντικὰ ἑστάκαμεν. ἑστάκατε. ἑστάκασι. Seruat enī aspirationē præsentis, quoniā ε ingrediens præterita tēpora modi indicatiui si remanet in aliis modis spm̄ thematis seruat, ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ παρακ. ἕστακα. ἑστάκε ἑστάκοιμι. ἐὰν ἑστάκω. ἑστακέναι. ἑστακὼς ἑστακότος. Si uero cadit hoc est si nō remanet in aliis modis, sicut est ī ambobus aoristis, tenuē spm̄ habet ut ἔστησα, στῆσον. στήσαιμι. & cætera ἔστην. στῆθι. σταίην. ἐὰν στῶ. & alia. ὑπερσ. ¶Ἑστάκειν. ἑστάκεις. ἑστάκει. a præterito perfecto, unde & eundem seruat spiritū, cū in aliis modis idē sit præteritum perfectum & præteritū plusq̄ pfectum. ¶Δυϊκὰ ἑστάκειτον. ἑστακείτην. ¶Πληθυντικὰ ἑστάκειμεν. ἑστάκειτε. ἑστάκεισαν. ἀόρ. α'. ¶Ἔστησα. ἔστησας. ἔστησε ¶Δυϊκὰ ἐστήσατον. ἐστησάτην. ¶Πληθυντικὰ ἐστήσαμεν. ἐστήσατε. ἔστησαν. ἀόρ. β'. ¶Ἔστην. ἔστης. ἔστη. a futuro extrema ī σ mutata & ε communi incremento præposito στήσω ἔστην. ¶Δυϊκὰ ἔστητον. ἐστήτην. ¶Πληθυντικὰ ἔστημεν. ἔστητε. ἔστησαν. μέλλ. ¶Στήσω. στήσεις στήσει. sicut τύψω. τύψεις. τύψει.

¶ Ἵσταθι. fit a gtō participii p̄ntis tp̄is abiecto ς & extréa ἱ in θι mutata ἱστὰς ἱστάντος ἵσταθι. Vel a p̄ma p̄sona pluralis núeri extréa ἱ in θι côuersa ἵσταμεν ἵσταθι. in usu tñ nô é, sed p̄ eo utimur ἵστα a uerbo circúflexo ἱστάω. ῶ. úde ↄpositū καθίστα ἰλιάδος ι. μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα. Tertia p̄sona a p̄a fit, extréa ἱ in τω mutata ἵσταθι ἱστάτω. Δυϊκὰ ἵστατον. ἱστάτων. ¶ Πληθυντικὰ ἵστατε ἱστάτωσαν. ¶ Παρακείμενος & ὑπερσυντέλικος. Ἕσταθι. ἑστάτω. sicut τέτυφε τετυφέτω. ¶ Ἀόρ. α'. Στῆσον. στησάτω. sicut τύψον τυψάτω. ¶ Ἀόρ. β'. Στῆθι. a p̄ria p̄sona pluralis núeri secúdi aoristi abiecto ícreméto & extréa in θι mutata ἔστημεν. στῆθι. Vel a gtō participii eiusdé tp̄is abiecto ς & extréa ἱ in θι mutata, ac etiã penultía p̄ducta ad similitudiné p̄riæ p̄sonæ pl'is secúdi aor. p̄ côem regulã, q̄ íperatiua in θι. & ífinitiua in ναι desinétia seruare debét penultimã p̄mæ p̄sonæ pl'is numeri p̄prii ídicatiui, quæ qdé í p̄o aor. lóga é. Est & alia regula q̄ secúdis aori. é p̄pria. qđ ípatiua í θι & ífinitiua í ναι p̄i aor. péultimã hére uolút natura p̄ductã, & sic dicédũ erit στὰς στάντος στῆθι. Pôt ét formari a tertia p̄sona sing. abiecto ícreméto, add. θι syll. ut ἔστην. ἔστης. ἔστη. στῆθι. sic ἐτύπην. ἐτύπης. ἐτύπη. τύπηθι. Tertia p̄sona a p̄a fit sicut í p̄séti στῆθι. στήτω. ¶ Δυϊκὰ στῆτον. στήτων. ¶ Πληθυντικὰ στῆτε. στήτωσαν. ¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἱσταίην a gtō sui p̄ticipii fit extréa í ην mutata & add. ι penultíæ ἱστὰς. ἱστάντος. ἱσταίην. ἱσταίης. ἱσταίη. ¶ Δυϊκὰ ἱσταίητον. ἱσταιήτην. ¶ Πληθυντικὰ. ἱσταίημεν. κατὰ συγκοπὴν ἱσταῖμεν. ἱσταίητε. ἱσταίησαν. κατὰ συγκοπὴν ἱσταῖεν, ἀντὶ τοῦ ἱσταῖμεν. subtracto μ sicut in p̄mo aor. pass. barytonorũ dictũ é. ¶ Παρακ'. &

Παρακ. ἑστήκοιμι· ἑστήκοις· ἑστήκοι. sicut τετύφοιμι· φοις· φοι. Ἀόρ. α΄.
Στήσαιμι· στήσαις· στήσαι. ἢ αἰολικῶς στήσεια. καὶ ἀττικῶς στήσειας
σειε. Ἀόρ. β΄. Σταίην a gtõ sui pticipii sicut ẽt psens. ut σταὶς
στάντος. σταίην σταίης σταίη. Δυϊκὰ σταίητον σταιήτην. Πληθυν-
τικὰ σταίημεν. καὶ συγκοπῇ σταῖμεν· σταίητε· σταίησαν· καὶ ἀττικῶς
σταῖεν. ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Μέλλ. α΄. Στήσοιμι· στήσοις· στήσοι. sicut τύ-
ψοιμι· τύψοις· τύψοι. Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ
παρατατ. Ἐὰν ἱστῶ a tertia psona singulari pti ĩpfecti siue a
pma ut in subiũctiuo pmæ cõiugatiõis dictũ ẽ & extre-
ma in ω circũflexũ mutata. ἵστην ἵστης. ἵστη. ἐὰν ἱστῶ ἱστῇς. ἱστῇ
καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ
τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ η. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω με-
γάλου. Δυϊκὰ ἐὰν ἱστῆτον ἱστῆτον. Πληθυν. ἐὰν ἱστῶμεν. ἱστῆτε.
ἱστῶσι. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν ἑστήκω ἑστήκῃς. ἑστήκῃ. sicut ἐὰν τε-
τύφω. τετύφῃς τετύφῃ. Ἀόρ. α΄. ἐὰν στήσω· στήσῃς· στήσῃ. Δυϊκὰ
ἐὰν στήσητον· στήσητον. Πληθυντικὰ ἐὰν στήσωμεν· στήσητε· στήσω-
σι. Ἀόρ. β΄. ἐὰν στῶ στῇς. στῇ. a tertia persona secundi ao
risti, sicut & præsens. Δυϊκὰ ἐὰν στῆτον. στῆτον. Πληθυν-
τικὰ ἐὰν στῶμεν. στῆτε. στῶσι. Ἀπαρ. ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ.
Ἱστάναι a prima psona pluralis nũeri ἵσταμεν, extrema
in ναι mutata. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἑστηκέναι sicut τετυφέναι. Ἀόρ. α΄.
στῆσαι. Ἀόρ. β΄. στῆναι. Μέλλ. α΄. στήσειν. Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς.
Ἵσταμαι. a pria psona actiui η ĩ α in correptũ & extre-
ma ĩ μαι mutatis ἵστημι. ἵσταμαι. Secunda persona ἵστα-
σαι κοινῶς. καὶ ἵστη ἀττικῶς a tertia psona sicut a τύπτεται.
τύπτῃ. Tertia psona ἵσταται. Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον.
ἵστασθον. Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται.

Ἐνεστ'. ¶ Ἵσταμαι. secūda persona ἵστασο, ἢ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ α καὶ ο εἰς ω μέγα ἵστω. Tertia ἱστάσθω. ¶ Δυικὰ ἱστάμεθον ἵστασθον ἱστάσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν. Παρακ'. ¶ Ἕσταμαι. ἕστασαι. ἕσταται. a præterito actiuo penultima correpta ac principali aspirata, cum etiam in aliis modis ē seruetur sicut in actiuis. ¶ Δυικὰ ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἕστασθον. ¶ Πληθυντικὰ ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕστανται. καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται esse debuerat, sed propter hiatum, siue malum sonum in usu non est.

Ὑπερσ'. ¶ Ἑστάμην ἕστασο. ἕστατο. a præterito perfecto extrema i in μην mutata. ¶ Δυικὰ ἑστάμεθον. ἑστάσθην. ἑστάσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕσταντο. Ἀορ. ά.

¶ Ἐστάθην. ἐστάθης. ἐστάθη. ¶ Δυικὰ ἐστάθητον. ἐσταθήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐστάθημεν. ἐστάθητε. ἐστάθησαν. καὶ ἔσταθεν. principali syllaba tenui spiritu signata quoniam ē cadit ut σταθῆτι τὸ προστακτικὸν & reliqua. Μελ. ά.

¶ Σταθήσομαι. σταθήσῃ. σταθήσεται. a secunda persona aoristi passiui abiecto augumento & addita ομαι. ¶ Δυικὰ σταθησόμεθον σταθήσεσθον σταθήσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ σταθησόμεθα σταθήσεσθε. σταθήσονται. ¶ Μετ' ὀλ. μελ'.

¶ Ἑστάσομαι. ἑστάσῃ. ἑστάσεται. a secunda persona præteriti passiui interposita ομ. ¶ Δυικὰ ἑστασόμεθον. ἑστάσεσθον. ἑστάσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἑστασόμεθα. ἑστάσεσθε. ἑστάσονται. principali syllaba aspirata cum ē in aliis modis seruetur, sicut in præterito perfecto.

¶ Προστακτικὰ παθητικά. ¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατ'.

¶ Ἵστασο. ἢ ἵστω. a secūda persona præteriti imperfecti passiui

fiui ἱστάσθω. ¶ Δυϊκὰ ἵστασθον. ἱστάσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἵστασθε. ἱστάσθωσαν. παρατατικοῦ καὶ ὑπερσυντελίκου. ¶ Ἕστασο ἑστάσθω. ¶ Δυϊκὰ ἕστασθον. ἑστάσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἕστασθε. ἑστάσθωσαν. ἀορ. α΄. ¶ Στάθητι. σταθήτω. ¶ Δυϊκὰ στάθητον. σταθήτων. ¶ Πληθυντικὰ στάθητε. σταθήτωσαν. ¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.
¶ Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ. ¶ Δυϊκὰ ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἱσταίμεθα. ἱσταῖσθε. ἱσταῖντο. παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου. ¶ Ἑσταίμην. ἑσταῖο. ἑσταῖτο. accētu circunflexo in penultima sicut in præsenti ἱσταίμεθον. ἑσταῖσθον. ἑσταίσθην ¶ Πληθυντικὰ ἑσταίμεθα ἑσταῖσθε ἑσταῖντο. ἀορ. α΄. ¶ Σταθείην. σταθείης. σταθείη. ¶ Δυϊκὰ σταθείητον. σταθειήτην. ¶ Πληθυντικὰ σταθείημεν. σταθείητε. σταθείησαν. μέλ. α΄. ¶ Σταθησοίμην. σταθήσοιο. σταθήσοιτο. ¶ Δυϊκὰ σταθησοίμεθον. σταθήσοισθον. σταθησοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ σταθησοίμεθα. σταθήσοισθε. σταθήσοιντο. μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντος. ¶ Ἑστασοίμην. ἑστάσοιο. ἑστάσοιτο. ¶ Δυϊκὰ ἑστασοίμεθον. ἑστάσοισθον. ἑστασοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἑστασοίμεθα. ἑστάσοισθε. ἑστάσοιντο. ¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.
¶ Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστᾷ. ἱστᾶται. διὰ τοῦ α. licet a qbusdā διὰ τοῦ η inueniam has pesonas uidelicet secundā & tertiā declinatas. sed ego regulā censeo potius sequendā quæ tradit tertiā psonam subiunctiui actiui fieri secundam passiui eiusdē modi & tēporis q̃uis inueniatur in actiuo ēt aliter declinatū hoc tēpus a nō nullis q̃ regula tradat. Illi enī ponunt ἐὰν ἱστῶ ἱστῇς ἱστῇ, regula uero ἱστᾷς ἱστᾷ διὰ τοῦ α quæ dicit primā coniugationem uerborū in μι declinari p η̄ secundam per α tertiā per ω in modo subiū-

ctiuo cũ præsertim τὸ χαρακτηριστικὸν seruandũ sit. ❡ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον ἱστᾶσθον ἱστᾶσθον. ❡ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστώμεθα. ἱστᾶσθε. ἱστῶνται. [illegible] καὶ [illegible]. ❡ Ἐὰν ἱστῶμαι. a ptõ passiuo modi indicatiui penultima in ω mutata. sicut in prima cõiugatione dictũ est. ἵσταμαι ἐὰν ἱστῶμαι. secunda psona ἐὰν ἱστᾷ a tertia actiui eiusdẽ temporis & modi abiecta extrema syllaba ἐὰν ἱστάκω. ἱστάκῃς. ἑστάκῃ. ἱστᾷ. Tertia ἐὰν ἱστᾶται. Δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον ἱστᾶσθον ἱστᾶσθον. ❡ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστώμεθα. ἑστᾶσθε. ἑστῶνται. ❧ α'. ἐὰν σταθῶ. σταθῇς. σταθῇ. ❡ Δυϊκὰ ἐὰν σταθῆτον. σταθῆτον. ❡ Πληθυντικὰ ἐὰν σταθῶμεν. σταθῆτε. σταθῶσι. ❡ Ἀπαρέμφατα παθητικὰ ἐνεστῶτος [illegible]. ❡ Ἵστασθαι. a tertia psona singularis passiui ἵσταται uel a secunda plurali ε in αι diphthongo mutato [illegible]. ἱστάσθαι sicut τίθεσθαι. ❧ α' σταθῆναι. μελλ. α' σταθήσεσθαι. [illegible]. ἱστάσεσθαι. ❡ Ὀρθοτικὰ μέσα. ἐνεστῶς.

❡ Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται ab actiuo sicut & passiua. ❡ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. ❡ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται. [illegible]. ❡ Ἱστάμην ἵστασο & ἵστω ἵστατο. ❡ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἱστάσθην. ἱστάσθην. ❡ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα ἵστασθε ἵσταντο. [illegible]. ❡ Mediũ præteritũ formari non põt, neq; præteritũ plusq̃pfectũ ut in ptõ medio barytonorũ dictũ est, neq; mediũ futurũ secundũ. ❧ α'. ἐστησάμην ἐστήσω. ἐστήσατο. sicut ἐτυψάμην. ἐτύψω. &c. ❧ β'. Secundus aoristus nõ ẽ in usu in hoc uerbo ἵστημι. posset tamẽ formari secundũ analogiam ab actiuo hoc est ἔστην. ἐστάμην extrema uocali mutata in propriã breuẽ α scilicet, ac interposita μη. Vel potius a primo aoristo passiuo

antiquorũ more extrema in μην mutata · ἑστάθην · ἑστάμην · ἕστασο, καὶ ἕστω · ἕστατο. & est literatura similis ptõ plusq̃ pfe/cto passiuo, differt tamen spiritu μετ. ά. ❡Στήσομαι.

❡Προστακτικὰ μέσα · ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. (στήσῃ · στήσεται.

❡Ἵστασο · ἢ ἵστω · ἱστάσθω sicut & passiua. ἀόρ. ά. ❡Στῆσαι · στησά/σθω · ὡς τύψαι τυψάσθω. ❡Εὐκτικὰ μέσα · ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

❡Ἱσταίμην · ἱσταῖο · ἱσταῖτο. sicut & passiua. ἀόρ. ά ❡Στη/σαίμην · στήσαιο · στήσαιτο · ὡς τυψαίμην · τύψαιο · τύψαιτο. μετ. ά.

❡Στησοίμην · στήσοιο · στήσοιτο · ὡς τυψοίμην · τύψοιο · τύψοιτο.

❡Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

❡Ἐὰν ἱστῶμαι · ἱστῇ · ἱστῆται. sicut & passiua. ἀόρ. ά. ❡Ἐὰν στήσωμαι · στήσῃ · στήσηται · ὡς τύψωμαι · τύψῃ · τύψηται.

Ἀπαρέμφατα μέσα · ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ❡Ἵστασθαι · ἀόρ. ά · στήσασθαι. μετ. ά · στήσεσθαι. ❡Tertia cõiugatio uerborũ ι μι.

Erba ι μι tertiæ cõiugatiõis fiũt ut supra diximꝰ a barytõis a quibꝰ deriuãtur circũflexa tertiæ cõiugationis. Et in penultima actiui hẽnt ω. in passiui autẽ penultima ο paruũ, qđ ostendit & quotæ sint cõiugatio/nis & unde deducãtur ut διδόω · δίδωμι. Passiuũ uero δίδο/μαι. ❡Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶτος

❡Δίδωμι. fit a διδόω barytono · cuiꝰ circũflexũ est διδῶ. extrema in μι & penultĩa hocẽ ο paruo, ĩ ω magnũ mutatis, ut διδόω δίδωμι · διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω. p reduplicatio/nẽ ppriã quæ ẽ cũ bis eadẽ cõsonãs repetitur cũ ι uocali ut in principio huius tractatus dictũ est. Secunda pso/na a prima fit, extrema in σ mutata δίδως. Tertia a se/cũda addito ι δίδωσι. ❡Δυϊκὰ δίδοτον δίδοτον. ❡Πληθυντικὰ

δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι, ad similitudiné datiui pluralis proprii participii. καὶ ἰωνικῶς διδόασι. δυϊκόν. ¶ παρατατ.

¶ Ἐδίδων. ἐδίδως. ἐδίδω a præsenti, sicut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. extrema διὰ τοῦ ω μεγάλου. nam ut in τίθημι dictum est præteritum imperfectum et secúdus auristus uerborũ in μι penltimã proprii actiui præsentis seruare debent ut δίδωμι. ἐδίδων. ἔδων. ¶ Δυϊκά ἐδίδοτον. ἐδιδότην. ¶ Πληθυντικά. ἐδίδομεν. ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν. ¶ παρακ. Δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε. ¶ ὑπερσ.

¶ Ἐδεδώκειν. ἐδεδώκεις. ἐδεδώκει. ¶ ἀόρ. α΄.

¶ Ἔδωκα. ἔδωκας. ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα. ἔδωσας. ἔδωσε. ¶ ἀόρ. β΄.

¶ Ἔδων. ἔδως. ἔδω. a futuro extrema in ν mutata, ac ε cõmuni augumento præposito. ¶ Δυϊκά ἔδοτον. ἐδότην. ¶ Πληθυντικά. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔδοσαν. penultima correpta contra regulam. ¶ μέλ. α΄.

¶ Δώσω. δώσεις. δώσει. ἀπὸ τοῦ δόω. ο in ω mutato.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

¶ Δίδοθι. διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω. penultima correpta ut in τίθημι dictum est, quam Homerus produxit. ὀδυσσείας γ΄ ἀλλ᾽ ἄνασσ᾽ ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Δέδωκε. δεδωκέτω. a tertia persona præteriti perfecti actiui. sicut τέτυφε. ¶ ἀόρ. α΄.

¶ Δῶκον. δωκάτω. ὡς τύψον τυψάτω. secundum artem sed usus deest. ¶ ἀόρ. β΄.

¶ Δόθι. δότω ἄχρηστα, penultima correpta cõtra regulã ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictũ est. Sed pro eo utimur δὸς δότω δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

εὐκτικά

¶ Ἑνικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

¶ Διδοίην. διδοίης. διδοίη. sicut τιθείην. τιθείης a gtō pticipii διδούς.τος. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ. δεδώκοιμι δεδώκοις δεδώκοι. sicut τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι. ¶ ἀόρ. α'. δώκαιμι. δώκαις. δώκαι. sicut τύψαιμι. τύψαις. ἄχρηστα. ¶ ἀόρ. β'. δοίην. δοίης. δοίη. a gtō participii δοὺς δόντος. ¶ Δυϊκὰ διδοίητον. διδοιήτην. ¶ Πληθυντικὰ διδοίημεν ἢ συγκοπῇ διδοῖμεν. διδοίητε διδοίησαν. καὶ ἀττικῶς. διδοῖεν ἀπὸ τοῦ διδοίημεν ἐκβολῇ τοῦ μ. ὀδυσσείας ω̄ οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. ¶ μέλλ. α'. δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. ὡς τύψοιμι. τύψοις. τύψοι.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατ.

¶ Ἐὰν διδῶ. διδῷς. διδῷ. διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου. ut in prima & secunda coniugatione dictum est. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. sicut ἐὰν τετύφω. φῃς. φῃ. ¶ ἀόρ. α'. ἐὰν δώκω. δώκῃς. δώκῃ. ὡς ἐὰν τύψω. ψῃς. ψῃ. ἄχρηστα. ¶ ἀόρ. β'. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου. ὡς εἴρηται.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

¶ Διδόναι a prima persona plurali extrema in ναι mutata. παρακ. καὶ ὑπερσ. δεδωκέναι. ὡς τετυφέναι. ¶ ἀόρ. α'. δῶκαι. ἄχρηστον. ¶ ἀόρ. β'. δοῦναι διὰ διφθόγγου. ut in τίθημι dictum est. μέλλ. α'. δώσειν.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστὼς

¶ Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ab actiuo ω̄ magno in ō paruū & extrema in μαι mutatis ¶ Δυϊκὰ διδόμεθον. δίδοσθον. δίδοσθον. ¶ Πληθυντικὰ διδόμεθα. δίδοσθε. δίδονται. παρατατ.

¶ Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. ¶ Δυϊκὰ ἐδιδόμεθον. ἐδιδόσθον. ἐδιδόσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐδιδόμεθα ἐδίδοσθε. ἐδίδοντο.

ℭ Παρακ'. δέδομαι. δέδοσαι. δέδοται. a ptō actiuo δέδωκα ω magno ī o paruū mutato. ℭ Δυϊκὰ δεδόμεθον. δέδοσθον. δέδοσθον. ℭ Πληθυντικὰ δεδόμεθα. δέδοσθε. δέδονται. καὶ ἰωνικῶς δεδόαται.

ℭ Ὑπερσ'. ἐδεδόμην. ἐδέδοσο. ἐδέδοτο. ℭ Δυϊκὰ ἐδεδόμεθον. ἐδέδοσθον. ἐδεδόσθην. ℭ Πληθυντικὰ ἐδεδόμεθα. ἐδέδοσθε. ἐδέδοντο. καὶ ἰωνικῶς ἐδεδόατο.

ℭ Ἀόρ. α'. ἐδόθην. ἐδόθης. ἐδόθη a tertia pſona singulari præteriti passiui extrema in θην mutata. ℭ Δυϊκὰ ἐδόθητον. ἐδοθήτην. ℭ Πληθυντικὰ ἐδόθημεν. ἐδόθητε. ἐδόθησαν.

ℭ Μέλλ. α'. δοθήσομαι. δοθήσῃ. δοθήσεται. a secunda persona aoristi passiui abiecto augumēto, & add ομαι ℭ Δυϊκὰ δοθησόμεθον δοθήσεσθον δοθήσεσθον. ℭ Πληθυντικὰ δοθησόμεθα. δοθήσεσθε. δοθήσονται.

ℭ Μετ' ὀλίγ. μέλλ'. δεδόσομαι. δεδόσῃ. δεδόσεται. a secūda pſona pti passiui interposita ōμ. ℭ Δυϊκὰ δεδοσόμεθον. δεδόσεσθον. δεδόσεσθον ℭ Πληθυντικὰ δεδοσόμεθα. δεδόσεσθε. δεδόσονται.

ℭ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ'.

ℭ Δίδοσο ἀρχαῖον. δίδου. εὔχρηστον. διδόσθω. ℭ Δυϊκὰ δίδοσθον. διδόσθων. ℭ Πληθυντικὰ δίδοσθε. διδόσθωσαν.

ℭ Παρακ' καὶ ὑπερσ'. δέδοσο. δεδόσθω. ℭ Δυϊκὰ δέδοσθον. δεδόσθων. Πληθυντικὰ δέδοσθε. δεδόσθωσαν.

ℭ Εὐκτικὰ παθητικά. ℭ ἐνεστὼς καὶ παρατ'. διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο.

ℭ Παρακ' καὶ ὑπερσ'. δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο. sicut τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο. ἀρχαῖστα.

ℭ Ἀόρ. α'. δοθείην. δοθείης. δοθείη. ℭ Δυϊκὰ δοθείητον. δοθειήτην.
ℭ Πληθυντικὰ δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν. καὶ δοθεῖεν. καὶ τοῦτο

μᾶλλον ἐν χρήσει. ¶ μέλλ. α'.

¶ Δοθησοίμην δοθήσοιο. δοθήσοιτο. a prima psona futuri pass.

¶ μετ' ὀλ. μέλλ. δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο. a prima persona eiusdē tpis. ¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sicut ἐὰν τιθῶμαι. At secunda & tertia persona ω magno scribuntur, quoniam ut in ἵστημι dictum est, prima declinatio uerborum in μι per η declinatur. Secunda per α. Tertia per ω. in modo subiunctiuo. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ἐὰν δεδῶμαι. ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda persona ἐὰν δεδῶ. a tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis extrema syll. abiecta ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. ἐὰν δεδῶ. Tertia. ἐὰν δεδῶται. ἄχρηστα. ¶ ἀόρ. α'. ἐὰν δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. a tertia psona aoristi passiui extrema in ω circūflexum mutata. sicut ἐὰν τυφθῶ. θῇς. θῇ. ¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Δίδοσθαι a tertia psona singulari δίδοται uel a ta plurali ε in αι diph. cōuerso. δίδοσθαι. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ. δεδόσθαι. sicut τεθεῖσθαι. ¶ ἀόρ. α'. δοθῆναι. μέλλ. α'. δοθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλλ. δεδόσεσθαι

¶ Ῥήματα μέσα ὁριστικά. ἐνεστώς.

¶ Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. sicut passiua. παρατ. ἐδιδόμην. ἐδίδοσο. & ἐδίδου. ἐδίδοτο. ¶ ἀόρ. α'. ἐδωκάμην. ἐδώκω. ἐδώκατο a primo ἀόρ. actiuo ἄχρηστα. ἀόρ. β'. ἐδόμην. ἔδοσο καὶ ἔδου. ἔδοτο a passiuo aor. fit antiquorū more extrema in μην mutata ἐδόθην ἐδόμην. in usu tamen non est. sed eius compositum, hoc est ἀπεδόμην. ἀπέδου. μέλλ. α'. δώσομαι. δώσῃ. δώσεται. ὡς θήσομαι. θήσῃ. ται. ¶ Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Δίδοσο. καὶ δίδου. διδόσθω. sicut passiua.

ἀόριστος α'. δῶκαι. δωκάσθω. sicut τύψαι. τυψάσθω. ἄχρηστα.
ἀόριστος β' δόσο ἄχρηστον. δοῦ. δόσθω ἄχρηστα.

Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut passiua.
ἀόριστος α' δωκαίμην. δώκαιο. δώκαιτο. ἄχρηστα.
ἀόριστος β'. δοίμην. δοῖο. δοῖτο. ἄχρηστα.
μέλλων α' δωσοίμην. δώσοιο. δώσοιτο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sicut passiua.
ἀόριστος α' ἐὰν δώκωμαι. δώκῃ. sicut ἐὰν τύψωμαι. ψῃ. ἄχρηστα.
ἀόριστος β'. ἐὰν δῶμαι. δῷ. δῶται ἄχρηστα. ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

Ἀπαρέμφατα. μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Δίδοσθαι. ἀόριστος α'. δώκασθαι. ἄχρηστον. ἀόριστος β'. δόσθαι ἄχρηστον.
μέλλων α' δώσεσθαι.

Quarta coniugatio uerborũ in μι.

Erba in μι quartæ cõiugationis fiũt ut dictũ ẽ a uerbis barytonis sextæ coniugationis in νω desinentibus in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habẽt ῡ pductum, in passiui uero penultima idẽ ῠ correptum, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, et unde deducantur, nec suscipiunt reduplicationẽ quẽadmodum aliarum trium coniugationũ uerba in μι desinentia, ut ζεύγνύω. ζεύγνυμι. passiuum ζεύγνυμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς

Ζεύγνυμι a ζευγνύω uerbo barytono fit extrema in μι mutata, & penultima, quæ in barytono breuis est uidelicet ῠ in seipsam productam conuersa. Secunda persona

sona ζώννυς a prima fit extrema in σ cõuersa. Tertia a secunda addita σ. Δυϊκὰ ζώννυτον· ζώννυτον.
Πληθυντικὰ ζώννυμεν· ζώννυτε· ζωννῦσι secundum communem regulam esse debuerat ad similitudinem datiui pluralis. καὶ ἰωνικῶς ζωννύασι. Sed usus optinuit ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali barytonorum. ut ζωννύουσι· ῥηγνύουσι· πηγνύουσι, σβεννύουσι. & similia. Παρατ.
Ἐζώννυν· ἐζώννυς· ἐζώννυ. Δυϊκὰ ἐζώννυτον· ἐζωννύτην. Πληθυντικὰ ἐζώννυμεν· ἐζώννυτε· ἐζώννυσαν. Nec ultra declinatur. Nam huiusmodi uerba si polysyllaba sint, in præsenti solum & ptõ impfecto uariantur tã in actiuis q̃ in passiuis. Si uero disyllaba, & futurum primum & secundum aoristũ habẽt, ut κλῦμι. παρατ. ἔκλυον μέλ. α΄. κλύσω. ἀόρ. β΄. ἔκλυν. ἡ μετοχὴ κλὺς κλύντος. τὸ προστακτικὸν κλῦθι. ὡς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. & cætera quæ ab his deducũtur. δῦμι. παρατ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόρ. β΄. ἔδυν. & similia ĩ quibus secũdus aoristus par ẽ ptõ impfecto cum nõ habeat reduplicationem.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ζώννυθι· ζωννύτω. Δυϊκὰ ζώννυτον· ζωννύτων. Πληθυντικὰ ζώννυτε· ζωννύτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ζωννύην· ζωννύης· ζωννύη. Δυϊκὰ ζωννύητον· ζωννυήτην. Πληθυντικὰ ζωννύημεν· ζωννύητε· ζωννύησαν.
Quæ & si regulariter formari possunt a genitiuo participii ζωννῦντος ζωννυῶντος sicut & alia uerba in μι in usu

tamē non ſunt. At eorum paſſiua omnino deficiunt in hoc modo optatiuo· quia ſi formarentur ſecundū regulam oporteret ea habere ῡ diphthongum in penultima ſequente conſonāte cū hic modus formetur a prima perſona indicatiui paſſiui extrema in μην mutata. & add. ῑ penultimæ ut τύπτομαι τυπτοίμην· ſic ζεύγνυμαι ζευγνυίμην· ſed hoc fieri non pōt, quia poſt ῡ diphthongū ſequeretur μ̄ conſonās, qđ eēt conrra regulam, quæ poſt ῡ diphthongū uocalē tantummodo admittit ut ἄρπυια· μυῖα· τετυφυῖα, qua cautū eſt ut poſt ῡ diph, uocalis tātum ſequatur, non aūt conſonans. ¶ Subiunctiuus ēt tā actiuorum q̄ paſſiuorum huius quartæ coniugationis non pōt formari duabus regulis inter ſe repugnantib⁹ quarum altera eſt ꝙ ſubiunctiua uerborū in μι eādē uocē & eundē accentū habere debent cū ſuis primitiuis· ſic enim circūflexa coīter appellantur, & ſi uerba in μι ab eis mediate deriuentur ſicut ſupra dictū eſt. ut τιθῶ· ἱςῶ· διδῶ· ἐὰν τιθῶ· ἐὰν ἱςῶ· ἐὰν διδῶ & ſimilia. Secundū quam regulā etiā ſubiunctiua quartæ coniugationis coguntur eandē habere uocalem, & accētum cum ſuis primitiuis, quæ barytona ſunt, ut ζευγνύω· ἐὰν ζευγνύω· πηγνύω· ἐὰν πηγνύω· Altera regula eſt ꝙ omne participium in σ̄ ὀξύτονον declinatū per ντ̄ ſubiunctiuū facit circunflexū, ut τυφθεὶς ἐὰν τυφθῶ· τιθεὶς ἐὰν τιθῶ· ſic ζευγνὺς ζευγνύντος· ἐὰν ζευγνυῶ· πηγνὺς· πηγνύντος· ἐὰν πηγνυῶ· qđ priori regulæ omnino repuguat· ob quā rem ſubiunctiuus modus prorſus defecit.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

Ζωννύναι.

Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς

Ζώννυμαι. ζώννυσαι. ζώννυται. ab actiuo fit penultima quæ est longa in se ipsam breuem conuersa.
Δυϊκὰ ζωννύμεθον. ζώννυσθον. ζώννυσθον. Πληθυντικὰ ζωννύμεθα. ζώννυσθε. ζώννυνται. Παρατατικός.
Ἐζωννύμην. ἐζώννυσο. ἐζώννυτο. Δυϊκὰ ἐζωννύμεθον. ἐζώννυσθον. ἐζωννύσθην. Πληθυντικὰ ἐζωννύμεθα. ἐζώννυσθε. ἐζώννυντο.

Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ζώννυσο. ζωννύσθω. Δυϊκὰ ζώννυσθον. ζωννύσθων.
Πληθυντικὰ. ζώννυσθε. ζωννύσθωσαν.

Ἀπαρέμφατα. παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ζώννυσθαι.

ΤΈΛΟΣ.

De uerbis in μι quæ omnino regulas non sequuntur.

p Ostea q̃ de uerbis in μι dictũ est quæ trisyllaba sunt & regulariter formari possunt. & quorũ usus per omnes modos frequenter habetur, Nunc de iis dicendũ ẽ quæ ĩ cõibus regulis declinant nec per omnes modos & tem pora ac genera eorũ inflexio inuenitur. Et primũ de disyllabis quorũ cum εἰμὶ substantiuũ uerbum frequentissimo sit in usu, abeo incipiendũ esse duxi. Verũ quoniam ἴω primitiuum eius secundũ uarium accẽtũ & spiritum uaria habet significata, hæc primũ exponã. Barytonũ.n.& tenui spũ signatũ, sum, siue existo significat & ẽt uado & pficio, Aspiratũ uero ĩduo, & sedeo, unde ἕζω. significat ẽt mitto, unde ἱέω ἱῶ κατὰ μεταπλασμόν. At ἰῶ circũflexũ & tenuẽ spiritũ habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω sino significat. aspiratum uero, sedeo & fit ἀπὸ τοῦ ἱέω.

Περὶ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω.

B ἴω igitur q̃d existo significat sextæ cõiugatiõis barytonorũ deriuatur εἰμὶ. extrema in μι mutata sicut τιθέω τίθημι. & ἰῶτα ancipiti assumpta. q̃m uerba in μι desinentia penultimã productã habere uolũt, & ε̄ in η̄ cõuerti nõ potuit ne coincideret cũ hoc uerbo q̃d est ἠμὶ τὸ λέγω ἀπὸ τοῦ φημὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. & ẽt ne penitus amitteret omnes partes, siue literas sui primitiui, quoniã deriuatiua oĩo aliquid de suis primitiuis seruare debent. præterea ut saperet naturã uerborũ in μι quar

tæ cõiugatiõis quæ in penultima ῡ ancipitem ,longam habere uolũt. Nã ῑ nõ põt ꝓduci per ῡ, sed per ει aut ῑ & sic penultima ẽ diphthongo facta ẽ longa, & εἰμὶ dictũ est q̃d omnino est contra, cõem regulam uerborum in μι, quæ uolũt habere in penultima aut η si sint primæ, uel secũdæ cõiugationis, aut ω, si sint tertiæ aut ῡ longã, si sint quartæ, iccirco hoc uerbũ excipitur, & ẽt εἶμι τὸ πορεύομαι cum & ipsum ẽ diphthongũ habet in penultima, & ẽ quartæ cõiugationis uerborũ in μι cũ eius primitiuũ non patiatur synæresim in modo indicatiuo, & ẽt sit ei par syllabis, sicut ζωννύω ζώννυμι. Acuit extremã, q̃d est etiam cõtra cõem dictorũ uerborũ regulam nam uerba in μι aut habẽt circũflexũ accentum in penultima si sint disyllaba, aut acutũ in antepenultima si polysyllaba sint. sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ & φημὶ ἠμὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ ἠμί, quæ cũ sint enclitica opꝰ est ut acuãt extremam. Nã oĩs enclitica dictio accentũ, supra extremam hẽt aut acutũ, aut circũflexũ, si per se ꝓferatꝰ, nunq̃ aũt grauẽ nisi ꝑpathos eẽt grauis accẽtus ut σφέας ἀπὸ τοῦ σφάς. ἰλιάδος Δ. καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. cũ aliis uero enunciata inclinatur ad accẽtũ præcedentis syllabæ. si dictio præcedẽs ꝑmiserit, ut εἰμὶ ἐγώ εἰμι. φημὶ σύμφημι. Secũda ꝑsona εἷς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ extrema in σ mutata sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης. cuius apud poetas frequẽtissimus est usus Quo in loco aduertẽdum est, εἷς acutum habere accentum q̃q̃ per communem regulam circunflecti appetat. Nam omne

uerbum in longam desinens accentum suscipientem circūflectitur, quod ut quibusdam placet factum est ne coincidat cum ἧς secunda persona ἀπὸ τοῦ ἡμὶ τὸ τα ρυόμαι quæ circunflexum habet accentum. est etiam en cliticum ut αἵματός ἧς ἀγαθοῖο φίλον τέκος ὅδυσσεῦ. ab iecto uero σ fit ἧ τὸ ὑπάρχεις & circunflectitur, quæ deducitur ab ἧς quod acuitur ut dictum est, nec inclina tiuum est ἧ, ut υἱὸς ἐμοῦ ἧ σύ. & si ἡμὶ. ἧς. ἐστὶ ἐγκλιτικὰ sint. Pōt ēt & alio modo formari sm Apollonium, hoc est a uerbo barytono ἕω τὸ ὑπάρχω. passiuum ἕομαι. Secunda persona ἕη κοινῶς καὶ ἕει ἀττικῶς, & κράσει ἧ. Nam consueuerunt attici formare hoiusmodi secundas per sonas passiuorum per ει diphthongum. quorum qua tuor in usu habentur hoc est βούλομαι βούλει. ὄψομαι. ὄψει. μὲ μεῖ. οἴομαι οἴει. καὶ ἕομαι ἕει. καὶ κράσει ἧ. Est & alia secūda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequentissimus est usus, hoc est ἐσσὶ quæ secundum aliquos fit a secunda persona regulariter formata ἀπὸ τοῦ ἡμὶ, hoc est ἧς cui addito altero σ & ἰῶτα in finem tran slato fit ἐσσί. σ enim necessario duplicatur. quoniam simplex σ cum ἰῶτα prolato est χαρακτηριστικὸν ter tiæ personæ, ut τύπτουσι. τίθησι. δίδωσι. Sed alio modo eā format Herodianus hoc ē ἀπὸ τοῦ ἐμὶ īterposito σ ἐσμὶ facit cuius extrema in σ cōuersa fit ἐσσί. geminato σ sed quoniam nulla dictio in eādem consonantem geminatam desinere potest additum est ι & sic ἐσσὶ fa-

ctum est, quod inclinatur ut σχέτλιός ἐσσι γεραιέ. Tertia persona ἐστὶ cuius uaria est formatio cum nullo modo regulariter formari possit quin coincidat cum tertia plurali. nam si a prima persona formare uoluerimus μι in σι conuersa, ἐσὶ fiet Si a secunda regulariter formata, hoc ē εἷς addito ι fiet tertia singularis εἰσὶ & talis est tertia pluralis. Iccirco alii alio modo eam fotmarunt. Quidam enim a príma persona εἰμὶ abiecto prius ι de diphthongo. deinde extrema in σι conuersa secundum communem regulam, ac postremo σ in τ mutato δωρικῶς ἐντὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι desinens uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima esset longa positione. & sic factum est ἐστί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam. hoc est a secunda persona ἐσσὶ mutato altero σ in τ fit ἐστί. non tamen doricum est, licet in τι desinat, sed dorico simile. Nam dorica proprie secundum Herodianum in τι purum desinunt, hoc est nulla consonanre praecedente τ ut φατὶ· δίδωτι. at ἐστὶ σ habet ante τ. ¶ Δυϊκὰ ἐτὸν ἐτόν. esse debuerat penultima correpta ἀπὸ τοῦ εἰμί. interposito uero σ ἐστὸν ἐστὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι quae illā in singulari tm̄ ꝑductā hēre uolunt Ἰλιάδος α. ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμοῖο. ¶ Πληθυντικὰ ἐσμὲν· καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμί Ἰλιάδος ν· οὐ γάρ τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν. ἐστὲ ἐσὶ καὶ εἰσί

īterposito ι ut penultima producatur sicut dictum est ad similitudinē datiui pluralis proprii participii cū ι desinat. & ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθεῖσι τιθέασι. retracto accentu in antepenultimā cū nō amplius sit encliticū. polysyllaba enī enclitica esse nō possunt, sed disyllaba tm̄ & monosyllaba. ¶ [illegible]

¶ Ἦν a prima psona præsentis fit, extrema in ν mutata, ut εἰμὶ ἦν. sicut ἵστημι ἵστην. deinde soluta diphthōgo, & ε in η cōuerso sicut ἔμελλον ἤμελλον. fit ἦν. ι tn̄ prius abiecto, quoniā desinentia in ν nihil uolūt habere nō prolatū ante ν. Iones uero dicūt ἔα. ἰλιάδος ε ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι siue ἀπὸ τοῦ ἦν dissoluta diphthongo in εα ἰωνικῶς sicut ἤδειν ἤδεα. siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η in εα soluta ēt ἰωνικῶς abiecto ν ut ξέρξην ξέρξεα. Nā α respuit habere post se ν nisi dictio ex declinatōe desinat in ι· μοῦσαν & ἔτυψαν a declinatione habēt ν καὶ οὐ κατὰ πάθος. & sic fit ἔα. Vnde mutata ε in η fit ἦα. ἄλλοτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νέος ἀμφιελίσσης. Attici uero ε & α κατὰ κρᾶσιν εἰς η uertentes η dicūt sicut ἤδεα ἤδη. Aristophanes in pluto. δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ με λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetæ uero pponentes ε primæ psonæ communi ἦν. ἔην dicunt ἰλιάδος λ. ὡς ἔον ἔσποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν.

Dicunt etiam ἔσκον. ὡς τύπτεσκον καὶ χαίρεσκον. Et sic prima persona præteriti imperfecti uaria est secundum uariā idiomata. Communes enim ἦν dicunt Iones uero ἔα & ἦα. attici uero ἦ monosyllabum. At poetæ ἔην & ἔσκον. Secunda persona a prima fit ι in σ

mutato ut ᾖν. ᾖς. sicut ἐτίθην ἐτίθης. nec subscribitur ι ut in τίθημι dictum est cui addita θα syllaba αἰολικῶς ᾖσθα dicimus ὀδυσσείας π. ᾖ χάρτοι νέον ᾖσθα γέρων, ἠδ᾽ ἀεικέα ἔστ᾽. ᾖσθα tamen inuenitur subscripto ι in modo indicatiuo, sed hoc est a uerbo barytono εἴδω ὁ μέλ. ὁ παρακ. ᾔδειν ᾔδεις add. θα ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα. sicut. οἶδα οἶδας οἶδασθα. οἶσθα. Tertia persona ᾖ esse debuerat a secunda persona abiecto σ secundum cōem regulam uerborum in μι, ut ἐτίθης ἐτίθη. sic ᾖς ᾖ. sed in usu nō est. pro ea autem utimur ᾖν quæ a barytono uerbo deriuatur, hoc est ἔω. ὁ παρατ. ἦον. ἦες. ἦε. καὶ ἦεν. Nam ε si in id desinat tertia persona uerborum appetit post se ν & κράσει τοῦ η καὶ ε εἰς η fit ἦν. καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς σ δωρικῶς ἦς. θεόκριτος. ἦς χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ εὔκριτος ἐς τὸν ἄλεντα εἵρπομες ἐκ πόλιος. poetæ uero præponentes ε ἔην dicunt ἰλιάδος ω. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, ἔρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ ὀδυσσείας ζ ἡ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην. κεχάρητο δὲ θυμῷ. Deinde producētes ε in η. ἤην faciunt ὀδυσσείας τ. κείνη ἐν παλάμαις ἐνθάδ᾽ ὀδυσσεὺς ἤην. iones uero ἔσκεν dicunt. Et sic tertia persona sex modis inuenitur. hoc est ἦεν. ἦν. ἦς. ἔην. ἤην. καὶ ἔσκεν quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit abiecto temporali augumento, & addita σκε ἰωνικῶς ἔεσκε sed ppalternitatē duorum εε alterum abiicitur & fit ἔσκε. ὀδυσσείας ι. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε τήλεμος. Sed aduertēdū est φ ἦν tertia persona cōis, & ἦμην & ἦεν nunq̃ inueniuntur absq; ν. ¶ Δυϊκὰ ἦτον. ἤτην. ¶ Πληθυντικὰ ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες. ἦτε. ἦσαν. καὶ συσταλῇ ἔσαν. Illud uero Hesiodi ĩ theogonia τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χα-

ροποιὸ λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. nõnulli dicũt hoc esse bœotorum more ac thebanorũ, qui singulare uerbũ pluralibus nõibus & masculini generis & fœminini iũgere cõsueuerũt. Pindarus in olympiis μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται. ἀντὶ τοῦ τέλλονται, τουτέστιν ὑπάρχουσι. & διήκτο σάρκες ἀντὶ τοῦ διήκοντο. qđ attici solũ in nõibus neutris faciunt. QVidã autẽ pluralem eẽ existimãt per syncopã ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν ἔτυφθεν, p̃ ἐτύφθησαν. quod ẽt bœotorũ est.

ℭ παρ. ἦκα. ἦκας. ἦκε. a futuro ἔσω. ὑπερσ. ἤκειν. ἤκεις. ἤκει. ἄχρηστα. μέσ. παρ. ἦκα. ἦκας. ἦκε. ἄχρηστα. Aliqui tamẽ uolunt ἦκα esse ἦα primã personã pti imp̃fecti. ut dictum ẽ, ἀπὸ τοῦ ἦν esse potius q̃ medii pti p̃fecti ℭ μέσ. ὑπερσ. ἤκειν. ἤκεις. ἤκει. ℭ παρ. παθητικός. ἦμαι. ἦσαι. ἦται. ἄχρηστα. ℭ ὑπερσ. παθητικός. ἤμην. ἦσο. ἦτο. ἄχρηστα. quibusdã tamen placet hoc esse præteritũ imp̃fectũ ἀπὸ τοῦ ἧμαι cuius actiuũ ẽ εἰμί ὁ παρατ. ἤμην. ἦσο. ἦτο. Εὐριπίδης. ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

ℭ ἀόρ. α. ἦσα. ἦσας. ἦσε. a futuro ἔσω. ἄχρηστα.

ἀόρ. β. ἦν. ἦς. ἦ. a futuro ἔσω. sicut ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθην ἔθης ἔθη. sed in usu nõ est pro eo aũt utimur præterito imp̃fecto ἦν. ἦς. ἦν. ℭ μέλλ. α.

ℭ Ἔσω ἀπὸ τοῦ ἔω. sed in usu nõ habetur, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci. ℭ μέλλ. μέσος

ℭ Ἔσομαι. ἔσῃ. καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς. ἔσεται. συγκοπῇ ἔσται. ἄχρηστα πάντα. ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicunt ἐσοῦμαι. ἐσῇ. ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ. ἀποκοπῇ. sicut ποιῶ. ποιοῦμαι.

Ἴσθι. ἀπὸ τοῦ ἔθι. qđ secundum cõem regulam formatũ est ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima persona plurali, extrema in θι mutata, uel a gtõ participii ἐὶς ἐόντος ἔθι. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ ἔσθι καὶ ἴσθι ε in ι mutato. Quia quãdocunq; fit pleonasmus alicuius cõsonantis in habentibus penultimã desinẽtem in ε, uertitur ut plurimum ε in ι ut ῥέπω. ῥίπτω. μένω. μίμνω. sic ἔσθι. ἴσθι. Tertia persona ἔστω ἀπὸ τοῦ ἔθι. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ ac seruato ε ĩ mutato contra regulã iã dictã. Δυϊκὰ ἔστον. ἔστων. Πληθυντικὰ ἔστε. ἔστωσαν. καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. uel erit dualis pro plurali. ἔσο uero ab eo qđ ẽ ἦσο. formatur a secunda persona ptĩ impfecti ἤμην ἦσο ἦτο. quãdo accipitur pro eo qđ est ἴσθι sis uel es. qđ est tpis præsentis & præteriti impfecti impatiui modi. Si aũ ponatur in significatione ptĩ perfecti accipe poterimus deriuatũ eẽ a præterito plusq̃perfecto, qđ in hoc uerbo simile ẽ uoce præterito impfecto. utrunq; enim facit ἤμην ἦσο ἦτο. licet significatione differant inter se quo ad tempus. Inuenitur etiam ἔσσο σ geminato ὀδυσσείας α. ἄλκιμος ἔσσ᾽, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

Εὐκτικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἴην. εἴης. εἴη a gtõ pticipii ἐὶς ἐόντος qđ ĩ usu nõ habet᷑. sicut τιθείην τιθείης ἀπὸ τοῦ τιθείς. θέντος. Δυϊκὰ εἴητον. εἰήτην. Πληθυντικὰ εἴημεν. εἴητε. εἴησαν καὶ συγκοπῇ εἶμεν. εἶτε. εἶεν. non autem εἶσαν cum penultima primæ personæ pluralis diphthongus existat, sicut in primo aoristo passiuorum barytonorum dictum est. ὀδυσσείας ι. οἵτινες ἔσαν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. ἀντὶ τοῦ εἴησαν.

¶ Ὑποτακτικά. ἐνεστὼς ὁ παρατατικός.

¶ Ἐὰν ὦ, quod circunflectitur quia eius participium in σ oxytonum desinens declinatur per ντ ut ἐὸς ἐόντος & si in usu nõ sit nec obstat altera regula quæ in ζεύγνυμι dicta est, ꝙ subiunctiua uerborum in μι eandem uocẽ & eundem accẽtum habere debent cum suis primitiuis circunflexis, quia licet ἔω barytonum sit, a quo deriuatur εἰμι quartæ coniugationis, ut dictum est, possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum ὦ, cũ ante ω præcedat ε licet in usu non habeatur, sicut neq; πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω. & similia quæ disyllaba sunt primæ coniugationis circunflexorum. At ζευγνύω nullo modo synæresim pati potest cum neque ᾱ, neque ε̄, neque ō paruum præcedat ω̄ magnum. Secunda persona ῇς cui addita θα αἰολικῶς fit ῇσθα. ἰῶτα subscripto. Tertia persona ῇ. ἢ ἰωνικῶς ῇσι add. σι syllaba. ¶ Δυϊκά. ἐὰν ἦτον. ἦτον.

¶ Πληθυντικά. ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

¶ Ἀπαρέμφατα. ἐνεστὼς ὁ παρατατικός.

¶ Εἶναι. ἔμεν tamen esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima persona plurali sicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. Nam infinitiua uerborum in μι præsentis temporis penultimã correptam habere uolũt At εἶναι tanq̃ δισύλλαβον δισυλλάβους ἀοείσους imitatũ producit penultimam. formatur autẽ uel ἀπὸ τοῦ ἐμὲν. extrema in ναι mutata. ἐμὲν. εἶναι Vel ἀπὸ τοῦ ἐμὲν. interposito ι εἶναι καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ ἔμμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. sicut in infinitiuo actiuorũ barytonorum dictum est. καὶ δωρικῶς ἦμεν προσθέσει τοῦ ε in η.

ἦ. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ· ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι. μέλλ. α.

¶ Ἔσεσθαι. a tertia persona singulari medii futuri ἔσεται.

¶ Μετοχαί. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ εἷς. τοῦ ἕντος. sicut τιθεὶς τιθέντος. sed in usu nõ est. Pro eo autem utimur ὁ ὢν τοῦ ὄντος quod ab ὦ circunflexo inusitato deriuatur ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. τὸ ὄν. τοῦ ὄντος. ¶ μέλλ. μέσ.

¶ Ὁ ἐσόμενος. τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τῆς ἐσομένης. τὸ ἐσόμενον. τοῦ ἐσομένου. Sed de hoc satis, cũ nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nunc uero de cõpositis quæ ab eo deriuantur, & de eorum significatione.

¶ Ἔνεστιν. ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι. ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστι.

¶ Ἔξεστιν. ἀντὶ τοῦ ἄδεια ἐστί.

¶ Σύνεστιν. ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει. καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ. καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται. καὶ συντυγχάνει. καὶ συνουσιάζει.

¶ Πρόσεστι. ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις, οἷς ἔχω ἔστι μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

¶ Μέτεστιν. ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστίν, ἤγουν μετοχή, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἔστι μοι πλούτου.

¶ Πάρεστιν. ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν, ἢ παροῦσα ἐστίν. ἢ ἐπὶ οὐδετέρου παρόν ἐστι.

¶ Ἔπεστιν. ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον, οἷον ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἐπ' ἐμοί ἐστι. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

¶ Περίεστιν. ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστίν, ἤγουν πλῆθος καὶ συντάσσεται

ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν· ἤγουν περίεσμι σοφίας. περίεστι δὲ ἀντὶ τοῦ κρείττων ἐστί. καὶ ὅμηρος περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν· περὶ δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι. ἤγουν περίεστε μέν. καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν· περίεστε δὲ καὶ ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. περίεστιν. ἀντὶ τοῦ ζῇ. ὡς ἄπεστιν. ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί.

Τὸ ἔπι γὰρ περίεσι.

Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς

Ἶμι τὸ πορεύομαι. hoc est uado, fit a uerbo barytono ἔω. Pro quo aduertendum est quod quatuor sunt uerba in ω̄ desinentia quæ uado significant, quorum primum est ἴω ut dictum est a quo deriuatur ἔω, interposito ἰῶτα. cui subtracto ε̄ fit ἴω. unde ἶμι disyllabum. & ἱέω. ἵω. ἀπὸ τοῦ ἴω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ῑ. unde ἵημι τὸ πορεύομαι. A uerbo igitur ἔω διὰ διφθόγγου fit εἶμι. & est quartæ coniugationis uerborum in μῑ cum eius primitiuum non patiatur synæresim quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam εῑ diph. in penultima contra naturam uerborum ī μῑ & eadem circunflectitur cū sit longa natura ante breuem. Secūda persona εἶς a prima fit extrema in σ̄ mutata καὶ αἰολικῶς εἶσθα. ἰλιάδος κ̄. εἰ μὲν γάρ κε ἔστε νῦν ἀπολυσόμεθ᾽ ἠὲ μεθῶμεν. ἤτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. hoc est ibis. Tertia persona εἶσι a secunda add. ἰῶτα ἰλιάδος γ̄. ὅς τ᾽ εἶσι διὰ δουρός. Δι

καὶ ἵχνη ἴτι θάτι ΐ. Nam singularia cum ε diphon. scribũtur ut productam habeãt penultimam secũdum regulæ præceptionem. Dualia uero & pluralia solo ι correpto, siue a proprio singulari fiant abiecto ι de diphtho. siue ἀπὸ τοῦ ἵημι. ὁδοιπόρος ἐν ἔρωτι λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται. præsens pro futuro. ℂΠληθυντικὰ ἵημι. ἵεσι κοινῶς. penultima producta cũ in ι desinat καὶ ἰωνικῶς ἱᾶσι. ἰλιάδος π. καὶ τοῦ πληθοῦς ἱᾶσι νέφεα ὑπὸ ῥιπῆς μελανύδρου. accentu ineadem syllaba seruato. Nam Iones interponentes α in huiusmodi personis accentũ relinqunt in eadẽ syllaba, in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauerit ut τιθέασι τιθέασι ἱέασι. ℂ...
ℂΕἶν ἕεσθε. ἀόριστα. a præsenti sicut τίθην ἀντὶ τοῦ τίθημι.
ℂΔυϊκὰ ἵετον. ἵετην. ℂΠληθυντικὰ ἵημι. ἵετε. ἵεσαν. penultima correpta ἰλιάδος γ. οἱ δ' ὅτε δὴ ἵεσαν σὺν μένεα πνείοντες ἀχαιοὶ καὶ παλινορσυσμῶ πολλὴν τοῦ ἢ ἰλιάδος ν. τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤιεσαν ἐς πόλεμον. Quidam tamen uolunt hanc esse tertiam personam pluralem primi aoristi ἀπὸ τοῦ ἕω. ... ἕσω. ... α. ἔσα. tertia pluralis ἔσαν. ... διαλύσει, ... τροπῆ τοῦ ε εἰς η ἤισαν. ℂ...
ℂΕἶκα. εἶκας. εἶκε. ἀόριστα. ℂ...
ℂΕἶα. εἶας. εἶε. ι uero in η conuerso, ac ι subscripto ἧα dicimus, ... διαλύσει ἤια. ἠίας ἤιε. ὀδυσσείας λ. ὁ τότε δὴ παρὰ κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤια. & ἰλιάδος α. εἶθ' ἥιε ρυπτεσιλεώς, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

¶ ὑπερσ. Ἤειν. ἤεις. ἤει. a præterito perfecto ε in η cõuerso ἀττικῶς ac ι subscripto in usu.

¶ μέσ. ὑπερσ. Ἤειν. ἤεις. a præterito medio. ¶ Δυϊκὰ ἤειτον. ἠείτην. ¶ Πληθυντικὰ ἤειμεν. ἤειτε. ἤεισαν. ἢ κατὰ συστολὴν ἤεσαν. & sic omnia cõposita ab his ut ἀνήειν. ἐξήειν. ἀνήειμεν. ἐξήειμεν. ἀνήεσαν. ἐξήεσαν. συνήεσαν. συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν καὶ ἐξίεσαν ἀντὶ τοῦ ἐπέμψαν. διὰ τοῦ ἰῶτα. ¶ Ἀόρ. ά.

¶ Εἶσα. εἶσας. εἶσε. ¶ Δυϊκὰ εἴσατον, εἰσάτην. ἀχῆσα.

¶ Secundus aoristus non inuenitur. sed pro eo utimur aoristo primitiui hoc est ἴον. ἴες. ἴε. ἀπὸ τοῦ ἴω. unde participium ἰών. ἰόντος. καὶ ἐξιών ἐξιόντος secundũ aliquos. At secundum Theodorũ libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα præsentis tpis est nam tria uerba annotantur, hoc est. ἴω. ἰῶ & κίω. quorum participia acuunt extremam, ut ἰών. ἰόντος. ἰὼν ἰόντος. κιὼν. κιόντος. quæ cum sint præsentis tẽporis barytona esse debuerãt. τὸ προστακτικὸν ἴε, καὶ ἔξιε κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, καὶ ἔξει ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις ποῦ στρεψιάδης; ἔξει τὸ ῥ᾽ἀσκαὐτὴν λαβών.

¶ μέλ. ά. Εἴσω. εἴσεις. εἴσει. ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in usu non est. Vtimur autem pro eo præsenti tempore hoc est εἶμι. εἶς. εἶσι. ἰλιάδος ά. νῦν δ᾽ εἶμι φθίηνδε hoc est ibo Hesiodus ἐν ἔργοις. τῇ δ᾽ εἶς. ἧος ἂν ἐγώ περ ἄγω. hoc est ibis & ἰλιάδος σ. ἂψ πόλιν εἶσι θοὰς ἐπὶ νῆας. hoc est ibit ¶ Προστακτικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατατ.

¶ Ἴθι. unde ἄπιθι. fit a prima persona plurali extrema in θι mutata ἴμεν. ἴθι. sicut δίδομεν. δίδοθι. Tertia persona ἴτω, a secunda extrema in τω mutata. ¶ Δυϊκὰ ἴτον. ἴτων. ¶ Πληθυντικὰ ἴτε. ἴτωσαν.

εὐκτικὰ

Εὐκτικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἴην. εἴης. esse debuerat secundú artem a genitiuo participii ἐὶς ἔντος. quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμί. Sed in hac significatione in usu non habetur. Neq; subiunctiuus modus, quia coincideret subiúctiuo eiusdem uerbi substantiui. hoc est ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ.

Ἀπαρέμφατα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἴναι. a prima persona plurali, extrema in ναι mutata ἴμεν. ἴναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι iterposita μαι sylla ba καὶ ἰωνικῶς ἴμεν. qđ omnino simile est primæ psonæ plurali ἰλιάδος α. ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ᾽ ἴμεν. hoc est ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως. quod fit aut ἀπὸ τοῦ ἴναι præposito ε, aut ἀπὸ τοῦ ἱέναι quod idem significat ἀπὸ τοῦ ἵημι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι καὶ ε. εἶναι. unde παρεῖναι & ἀπεῖναι ab eo cóposita et hæc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nuncauté de compositis eiusdem huius uerbi εἶμι.

Ἔνειμι. ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι. καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται. ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

Εἴσειμι. ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.

Ἔξειμι. ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

Πρόσειμι ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.

Ἄνειμι ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

Κάτειμι ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

Δίειμι τὸ γράμμα. ἤγουν διέρχομαι. percurro.

¶Μέτειμι λόγους ἤκουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι πρᾶ ἤγουν μετα (λάζω.
¶Πάρειμι ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμι
¶Ἔπειμι ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι exequor
¶Περίειμι ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι obeo obambulo.
¶Ἄπειμι ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

¶Περὶ τοῦ ἵημι.

Ἡμι uaria significat secundũ uatium spiritũ. denso enĩ spiritu mitto & cupio significat. tenui aũt, uado. Nec ĩn omnibus modis & tẽporibus, ac generibꝰ idẽ ẽ usus & scriptura. iccirco in tria illud distinguere licet secũdũ tria diuersa significata, hoc est ἵημι τὸ πέμπω. ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἵημι τὸ πορεύομαι. quorũ ἵημι τὸ πέμπω cũ cius inflexio magis sit in usu id in primis formandũ & declinãdũ eẽ censui. ¶Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος.
¶Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit extrema in μι ac penultima in propriam longã mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πέμπω ꝑ reduplicationem, quæ ĩpropria dicitur, ut in principio uerborũ in μι dictũ est. & patitur synæresim, & est prmæ cõiugationis circunflexorũ, ut ἱέω. ῶ. unde ἵημι. sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω τίθημι cuius formationem & inflexionem in oĩbus modis & tẽporibus & generibus hoc uerbũ ἵημι oĩo imitatur. Secũda ꝑsona ἵης. Terria ἵησι sicut τίθης τίθησι. ¶Δυικὰ ἵετον. ἵετον. ¶Πληθυντικὰ ἵεμεν. ἵετε. ἱεῖσι κοινῶς. ἰλιάδος γ. δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. sicut τιθεῖσι τιθέασι καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς α μακρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι trisyllabum. sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ

προϊόμαι. differunt tamẽ & accentu & spiritu. Nam ἴασι acutũ accentũ habet in antepenultima & tenui spũ signatur. ἱᾶσι uero penultimã circũflectit, & densum spiritũ hẽt. Differunt ẽt in cõpositione præpositionũ, quoniã nõ cũ omnibus & eisdẽ præpositionibus utrũq; cõponitur. Nã cũ ἐν ἐνιᾶσι dicimus, nõ aũt ἐνίασι. Cum εἰς uero econtrario εἰσίασι dicimus, nõ aũt εἰσιᾶσι. Cũ σὺν καὶ συνίασι. & συνιᾶσι dicim⁹. Cũ πρὸς προσίασι. nõ ãt προσιᾶσι. licet προσίεμαι & προσιέμενος & προσήκατο & προσέμενος dicamus. Nã cõposita huius præpositionis πρὸς cũ actiuis huius uerbi ĩ usu coĩter nõ habẽtur. nõ. n. dicimus προσίημι neq; προσήσω. neq; προσῆκα & cæt. sic igit᷑ neq; προσίασι. At εἶμι cõtrariũ facit. dicimus enĩ πρόσειμι. & πρόσεισι sic ẽt προσίασι dicendũ est. Cũ πρὸ uero προϊᾶσι non προΐασι. Cum ἀνὰ utrũq; dicimus, & ἀνίασι. & ἀνιᾶσι. Etiam cũ κατὰ & κατίασι. & κατιᾶσι. Cum διὰ διᾶσι non διᾶσι licet διιᾶσι dicatur. Cũ μετὰ. & μετίασι & μετιᾶσι dicimus. Etiam cũ παρὰ & παρίασι. & παριᾶσι. Cũ ἀντὶ uero neutrũ cõponitur. ¶

¶Ἦν. ἦς. ἦ. sicut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. pro quo magis utimur singulari primitiui ἵεον ἵουν. ἵεες. ἵεις ἵεε ἵει. ἰλιάδος π̄ ἐν δὲ παρηοείησιν ἀμύμονα πίδακα ἵει. καὶ ἐν συνθέσει ἀφίει. προΐει. ¶Δυϊκὰ ἵετον ἱέτην. ¶Πληθυντικὰ ἵεμεν. ἵετε. ἵεσαν. unde διΐεσαν. τὸ διέπεμπον. ¶

¶Εἶνα. εἶκας. εἶκε. cuius penultima η esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἥσω. sed ne coincideret cum ἧκα primo ἀορίστω. cuius usus frequentissimus est, mutauit η in

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SEVILLA

ει diphthongum bœotorũ more, sicut τέθεικα ἀπὸ τοῦ θή-
σω q̃d præteritum & si in usu non sit, ab eo tamen deri-
uatis frequenter utimur, ut εἱκώς. καὶ ἀφεικώς. ἐξ ἀφεικέναι·
παρεικὼς ἐξ παρεικέναι. & cætera. ℭ παθ.

ℭ Εἵκειν. εἵκεις. εἵκει. ℭ Δυϊκὰ εἵκειτον. εἱκείτην. ἄχρηστα. ℭ ἀόρ. α'.

ℭ Ἧκα. ἧκας. ἧκε. διὰ τοῦ η̄. sicut ἔθηκα. ἔθηκας. ἔθηκε. ἧκα enim esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἥσω. ut in τίθημι dictum est.
Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturã. ut ἀφῆκα, παρῆκα. ἀνηκάμην. συνηκάμην. At præposito ε̄ atticorum more εἷκα dicimus καὶ ξυνέηκα. ἰλιάδος α̅ τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. ℭ ἀόρ. β'.

ℭ Ἧν. ἧς. ἧ. a futuro ἥσω sicut ἔθην. a futuro θήσω. ℭ Δυϊκὰ ἕτον ἕτην. ℭ Πληθυντικὰ ἕμεν. ἕτε. ἕσαν. penultima correpta contra cõmunem regulam secundi aoristi uerborum in μι. Nam aoristus secundus quam uocalem in singulari habet in ultima, eandẽ in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην ἔστημεν. sic ἧν ἧμεν dicẽdũ fuerat. sed de hoc in τίθημι satis dictum est. ℭ μέλλ. α'.

ℭ Ἥσω. ἥσεις. ἥσει. ἰλιάδος ε̄ ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. ἀπὸ τοῦ ἱέω abiecta reduplicatione & ε̄ in η̄ mutato. sicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω. μεθήσω. ἐξ ἀνήσω. ἀνήσεις. ἀνήσει. ἰλιάδος β'. οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ℭ Προστακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

ℭ Ἵεθι ἱέτω. a genitiuo participii, uel a prima persona pluralis extrema in θι mutata ἵεμεν ἵεθι sicut τίθεμεν τίθετι.
ℭ Δυϊκὰ ἵετον ἱέτων. ℭ Πληθυντικὰ ἵετε. ἱέτωσαν. unde ἄνιετε. sed in usu non habetur nisi apud poetas ἰλιάδος μ̄

ἀργείων καὶ μηνοῖν ἐνίετε· οἱ δ᾽ ἀπὸ δαλοῦ πῦρ αὐτῇ τοῦ ἐμβάλλετε.

Παρακ. ὑπερσ. Εἶκε· εἰκέτω· sicut τέθεικε· τεθεικέτω· ἄχρηστα.

Ἀόρ. α'· ἧκοι· ἡκάτω· ἀπὸ τοῦ ἧκα· ἄχρηστα.

Secundus aoristus debuit esse a gtō participii extrema in θι mutata, uel a prima psona pluralis sicut & præsens ἕμεν ἕθι. tamen ἕθι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus sicut in τίθημι de hoc secūdo aoristo dictum est. Sed ἕς potius in usu habetur, quod fit a secunda persona proprii aoristi longa in breuē mutata ἧς, ἕς. unde ἄφες· πρόες· ἄνες· κάθες· πάρες· & cætera. Tertia persona ἕτω. Δυϊκὰ ἕτον· ἕτων. Πληθυντικὰ ἕτε· ἕτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱείην· ἱείης· ἱείη· a genitiuo participii ἱείς· ἱέντος· sicut τιθείην ἀπὸ τοῦ τιθείς· τιθέντος. Παρακ. καὶ ὑπερσ.

Εἵκοιμι· εἵκοις· εἵκοι· ὡς τεθείκοιμι· κοις· κοι. Ἀόρ. β'.

Εἵην· εἵης· εἵη· a gtō participii sicut θείην· θείης· θείη. Μέλλ. α'.

Ἥσοιμι· ἥσοις· ἥσοι· sicut θήσοιμι θήσοις· θήσοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱῶ· ἱῇς· ἱῇ· sicut ἐὰν τιθῶ· τιθῇς· τιθῇ. Παρακ. ὑπερσ.

Ἐὰν εἵκω· εἵκῃς· εἵκῃ· ὡς ἐὰν τεθείκω· κῃς· κῃ. Ἀόρ. β'.

Ἐὰν ὦ· ᾗς· ᾗ· καὶ διαλύσει ἕω· ἕῃς· ἕῃ· πλὴν τοῦ ἱέω· ἱέῃς· ἱέῃ· καὶ ἐφείω· ἐφείῃς· ἐφείῃ. Ἰλιάδος α' ὅτε κέν τοι, ἀάπτους χεῖρας ἐφείω immisero.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱέναι· a prima persona plurali extrema in ναι mutata ἵεμεν ἱέναι. sicut τίθεμεν τιθέναι. ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι· καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.

¶ Παρ'. εἱκέναι. sicut τεθεικέναι unde καθεικέναι, ἀφεικέναι. προεικέναι.

¶ Ἀορ. β'.

Εἷναι. unde καθεῖναι. ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕμεναι tamen esse debuerat, a prima persona plurali secundũ cõem regulam uerborum in μι. ut ἕμεν. ἕναι. sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ propria est secundi aoristi. Quod imperatiua in θι & infinitiua in ναι secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam non ε in η conuerso, sed assumpto ι in diphthongo sicut in τίθημι latius dictũ est sic factum est εἷναι. καὶ ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς ἕμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἕμεν. unde μεθέμεν. ἰλιάδος α. αὐτὰρ ἐγὼ σε λίσσομαι Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. QVo in loco aduertendum est ꝙ tria sunt εἷναι primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Secundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. & hæc duo tenuem spiritum habent, & præsentis temporis sunt. Tertium uero ab hoc uerbo ἵημι. quod aspiratur & est secundi aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν. καὶ συναίρεσιν εἷναι.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

¶ Ὁ ἱεὶς τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος ὀρφικὸς ἐν ἀργοναυτικοῖς ἐκ στόματος μελίσπονδον ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ ὀδυσσείας ρ. δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. ¶ Παρ'. ὁ παρακ'.

¶ Ὁ εἱκὼς τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικώς. καθεικώς. παρεικώς.

¶ Ἀορ. β'. ὁ εἷς τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα τῆς εἵσης. τὸ ἓν τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς τος. ὁ ὑφεὶς τος. ἰλιάδος α. ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.

¶ Ὀριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς

¶ Ἵεμαι. ab actiuo, extrema in μαι ac penultima in propriam breuem mutatis ἵημι. ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. sicut τίθημι τίθεμαι. τίθεσαι τίθεται. ¶ Δυϊκὰ ἱέμεθον. ἵεσθον. ἵεσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵενται. ¶ Παρατατικός.

¶ Ἱέμην. ἵεσο. ἵετο. sicut ἐτιθέμην. ἐτίθεσο ἐτίθετο. Δυϊκὰ ἱέμεθον. ἵεσθον ἱέσθην. Πληθυντικὰ ἱέμεθα ἵεσθε ἵεντο. ¶ Ἀόριστος.

¶ Εἵμην διὰ διφθόγγου ἀπὸ τοῦ εἷκα. Vnde participium ἀφέμενος. ἀφειμένος καθ' ἑμένος ὑφειμένος. εἵμαι tamen esse debuerat, quoniam participium perfectum passiuum uerborum in μι uult penultimam habere correptam. Vsus tamen optinuit ut penultima actiui etiam in passiuo seruaretur, quod boeotorum more diphthongus est. sicut in τέθειμαι. pro passiuo ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda persona εἷσαι. διενηνόχασιν ὁρίσῃ. οὐκ ἀρα κατεθήσει ὁρίσῃς ἀφεῖσαι. hoc est liberatus es. Tertia persona εἷται. ὅθεν ἀπαρέμφατα εἷσθαι καὶ ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκὰ εἵμεθον. εἷσθον εἷσθον. Πληθυντικὰ εἵμεθα εἷσθε εἷνται. unde ἀφέωνται τὸ ἠμέληνται. ¶ Ὑπερσυντέλικος. εἵμην εἷσο εἷτο. ὡς ἐτεθείμην. σο. το. ¶ Ἀόριστος δεύτερος. ἕθην. ἕθης. ἕθη. ὡς ἐτέθην. ἐτέθης ἐτέθη. penultima correpta. ¶ Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. a secunda persona praesentis imperfecti, sicut τίθεσο. τιθέσθω. Δυϊκὰ ἵεσθον. ἱέσθων. Πληθυντικὰ ἵεσθε. ἱέσθωσαν. ἀρχαϊστί.

¶ Ὀριστικὰ μέσου ἐνεστῶς

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. sicut & passiua. ¶ Παρατατικός. ἱέμην ἵεσο. ἵετο. καὶ τὰ λοιπά. ¶ Ἀόριστος α. ἡκάμην ἥκω. ἥκατο. ἀπὸ τοῦ ἧκα. aoristo actiuo qui licet excipiatur cum futuri consonantem non

seruauerit in usu nō hētur προσήκατο ἀπὸ τοῦ προσηκάμην.
& alia composita, sed in modo indicatiuo tm̄. μέσ. ἀόρ. β'.

¶ Ἕμην ab aoristo passiuo fit, extrema in μην mutata ἕθην
ἕμην, sicut ἐτέθην ἐτέμην. Secunda psona ἕσο κοινῶς καὶ
ἕο ἰωνικῶς. Tertia ἕτο. ¶ Δυϊκὰ ἕμεθον. ἕσθον. ἕσθην. ¶ Πλη
θυντικὰ ἕμεθα. ἕσθε. ἕντο. ὅμηρος αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος
ἐξ ἔρον ἕντο. ¶ Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἕσο. ἕσθω. a prima persona præteriti impfecti. sicut &
passiua. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Ἕσο κοινῶς a secunda persona medii aoristi secūdi καὶ ἰω
νικῶς ἕο. a tertia persona subtracto τ. sicut ἀπὸ τοῦ ἕθετο. θέτο
καὶ ἀττικῶς οὗ. unde πρόου. πρόσου. κάθου. & similia quæ in
usu habentur. QVo in loco aduertēdū est ꝙ μέσ. ἀόρ. β'.
in omnibus aliis modis & participiis habetur in usu, &
maxime in cōpositione. ut ἐὰν πρόωμαι καὶ τὸ ἀπαρέμφα-
τον προέσθαι. καὶ ἀφέσθαι. Καὶ ὑφέσθαι. καὶ μετοχὴ προέμενος. Re
liqua uero omnia tā media q̄ passiua, si quis formare
& inflectere uoluerit, sequatur regulas quæ habētur de
iis in τίθημι. ¶ Περὶ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

¶ Ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ἵημι. ἵης. ἵησι ἀπὸ τοῦ ἱέω. ῶ. τὸ ἐπιθυμῶ hoc est desidero qđ
etiam aspiratur, sicut ἵημι τὸ πέμπω & est eiusdem coniu
gationis uerborum in μι per quam secundum artem
potest regulariter uariari tam in actiua literatura quā
passiua per oēs modos & tempora. ¶ παρατατικός

¶ Ἵην. ἵης. ἵη. ¶ παρακείμενος. ἧκα. ἧκας. ἧκε. ¶ ὑπερσυντέλικος. ἥκειν. ἥκεις.
ἥκει. ¶ ἀόρ. α'. ἧκα. ἧκας. ἧκε. ¶ ἀόρ. β'. ἧν. ἧς. ἧ.

μέσ. α'.

μέλ. ά. ἥσω. ἥσεις. ἥσει. & sic per alios actiuorũ modos quæ tamen in usu nõ sunt.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. unde ἐφίεμαι. ἐφίεσαι. ἐφίεται.
¶ Παρατ. Ἱέμην. ἵεσο. ἵετο. ἰλιάδος ε. ἵετο δὲ αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat unde ἐφιέμην. ἐφίεσο. ἐφίετο.

¶ Προστακτικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. ἵεσθον. ἱέσθων. ἵεσθε. ἱέσθωσαν. & reliqua quæ & si oĩa in usu non sint regulariter tamen inflecti possũt.

¶ Περὶ τοῦ ἵημι τὸ πορεύομαι. ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ἵημι. ἵης. ἵησι. ἀπὸ τοῦ ἵω. ω. τὸ πορεύομαι. quod tenui spiritu signatur, & eo solo a superiori uerbo hoc est ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo duntaxat habetur κοινῶς ut ἰέναι. qđ a prĩa persona plurali fit extrema in ναι mutata ἵεμεν ἰέναι. unde ἀπιέναι καὶ μετιέναι καὶ κατιέναι. & similia. poetæ tamen ẽt aliis utuntur modis, & participiis ὀδυσσείας η. ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. ἰλιάδος φ. ἀξίου. ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι.

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. παρατ. ἱέμην. ἵεσο. ἵετο.

¶ Προστακτικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. ¶ Δυϊκὰ ἵεσθον. ἱέσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἵεσθε. ἱέσθωσαν. ἰλιάδος. μ. ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

¶ Μετοχαὶ ἐνεστῶτος καὶ παρατ.

¶ Ὁ ἱέμενος. τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη. τῆς ἱεμένης. Τὸ ἱέμενον τοῦ ἱεμένου. ὀδυσσείας ρ. εἷλε τὸ δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ, οἱ παλάμηφιν ἀρήρει ἄσυδι ἱέμενος. Reliqua uero si quis uariare uoluerit re

gulas uerborũ in μι primæ cõiugationis oĩno sequetur.

Περὶ τοῦ ἧμαι τὸ κάθημαι. ἐνεστώς

ἧ Μαι præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in μι. Est enim ἕω τὸ κάθημαι. a quo ἑέω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε καὶ συναιρέσει ἑῶ. unde ἕημι deriuatiuũ, sicut a τιθέω τιθῶ. τίθημι. Passiuum ἕεμαι. & κράσει τῶν δύο εε εἰς η ἧμαι. sicut δημοσθένεε δημοσθένη, licet frequentius & familiarius in ει diphthongũ fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est ne coincideret cum εἷμαι præterito passiuo ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι icipit a uocali, & duo εε per crasim in ει diphthongum plerunq; mutãtur, quãdo syllaba incipit a consonante, ut κέεμαι κεῖμαι δημοσθένεεσ δημοσθένεις. licet interdũ etiã in η commutentur ut δημοσθένεε δημοσθένη. Sed quando syll. incipit a uocali, duo εε ĩ ει diphthongum nunq̃ mutãtur sed in η ut ἕεμαι ἧμαι. Propter φ argui posset hoc uerbum neq; esse a uerbo in ω desinente, neq; in μι. Nam si a uerbo desinente in ω fieret, penultima esset aut ο sicut τύπτομαι. aut ου sicut ποιοῦμαι. aut ω sicut βοῶμαι. Si uero a uerbo in μι desinẽte, aut eius penultima esset ε ut τίθεμαι aut α ut ἵσταμαι aut ο ut δίδομαι. aut υ correptũ ut ζώννυμαι. quorum nullum uidemus esse. nec æolica sunt. Sed sciendum pathos, nã integrum eius est ἕεμαι quod habet ε correptum in penultima quod proprium est uerborum in μι primæ coniugationis, quod etiam secunda ostendit persona, quæ desinit in σαι.

quia omne tempus præsens in μαι desinens habens secundam personam in σαι est a uerbis in μι ut τίθεσαι ab eo quod est τίθεμαι. sic ἧσαι ab eo quod est ἧμαι. ἰλιάδος β. ἧσαι ὀνειδίζων· ὅτι οἱ μάλα πολλὰ δίδουσι. Tertia persona ἧται. ¶Δυϊκὰ ἥμεθον· ἧσθον· ἧσθον. ¶Πληθυντικὰ ἥμεθα· ἧσθε· ἧνται. καὶ ἰωνικῶς ἕαται. sicut κέαται ἀπὸ τοῦ κεῖται. ἀντὶ τοῦ κεῖνται. ἰλιάδος γ. οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Consueuit enim Homerus has tertias personas plurales præsentis temporis hoc est ἧνται καὶ κεῖνται a tertia singulari ionũ more formare tanq̃ tertiã pluralẽ præteriti passiui uerborum circunflexorum, corripiendo penultimam, ac interponendo α sicut πεποιέαται ἀπὸ τοῦ πεποίηνται. at metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est παρενθέσει τοῦ ι iterum producit, ut εἵαται. καὶ κείαται ἰλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ ὀδυσσείας υ. ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed super de hoc & aliis huiusmodi Eustathius uarias adducit sententias & Eraclidæ & Aristarchi & zenodoti quas referre longum esset. ¶Παρατ.

¶Ἤμην. ἧσο ἧτο. καὶ ἧσο ἐπενθέσει τοῦ σ. ut quibusdã placet ἰλιάδος α. ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧσο. ¶Δυϊκὰ ἥμεθον· ἧσθον· ἥσθην. Πληθυντικὰ ἥμεθα· ἧσθε· ἧντο. ἰλιάδος γ. τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. ἰλιάδος η. οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες. καὶ εἵατο. ὀδυσσείας γ. πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο. possunt etiã hæc ut quibusdã placet ἀπὸ τοῦ ἕω barytono deduci ut suo loco dicetur. Τὸ προστακτικὸν ἧσο. ἥσθω. ἰλιάδος ε. ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. καὶ ἰλιάδος δ. τέττα σιω-

τῶν ἧσο. & cætera. Componitur hoc uerbum cum κατὰ
præpositione, & idem habet significatum, ut κάθημαι.
κάθησαι. κάθηται. unde κάθησθαι infinitiuum [illegible] καθή-
μην κάθησο. κάθητο. καὶ κάθησο ἐπενθέσει τοῦ σ. sicut ἧτο. ἧσο. τὸ
προσεκτικὸν κάθησο. καθήσθω. ἰλιάδος α ἀλλ᾽ ἀκέουσα κάθησο.
ἐμῷ δ᾽ ἐπιπείθεο μύθῳ. & similia quæ in usu habentur in
quibus accẽtus retrahitur in antepenultimam nisi ubi
extrema lõga fuerit. cur autem hoc fiat, talis assignatur
ratio, Quoniam κάθημαι παρασύνθετον est, sicut ἀέκων ἀέ-
κοντος. præpositiões enĩ sumuntur cum partibus orati
onis aut per σύνθεσιν ut καταγράφω, aut per παρασύνθεσιν.
ut κάθημαι. aut per σύνταξιν ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduer
tendum est græcos id appellare σύνθετον, quod in ipsa
prima positione uerbi componitur. ut καθέζω ex κατὰ
& ἕζω. utrunque enim per se dicitur. παρασύνθετον uero
non id solũ quod a cõposito deriuatur, ut φίλιππος φι-
λιππίζω. sed etiam quod non in ipsa prima positione
uerbi fit. quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis si
cut est κάθημαι. cuius prima positio esset ἕημι si in usu
existeret, inde ἕιμαι passiuum, quorum neutrum com
ponitur. non enim καθέημι dicimus, neq; καθεῖμαι, sed
κάθημαι, quod deriuatum est ἀπὸ τοῦ ἕιμαι postq̃ κατὰ
κρᾶσιν factum est ἧμαι, ut dictum est. Quare neq; mi-
randum est si κάθημαι non eundem habet accentum,
quem ἧμαι, cum traditum sit ꝙ in compositis accentus
simplicium non mutatur, siue ꝙ κάθημαι non est cõ-
positum, sed decompositum, siue ꝙ ut ἀέκων non hẽt
cõpositionem

cōpositionem positiuā, sic etiam κάθημαι. & ut ex ᾱ pticu la priuatiua, & ἑκὼν componitur ἀέκων. sic ex κατὰ & ἧμαι cōponitur κάθημαι. quia sicut non possumus dicere ἄκων deriuatum ab ἀέκω. quoniā ἀέκω non inuenitur sic etiā κάθημαι non potest dici deriuatum esse ab eo qđ est καθέημι, uel καθέεμαι. quorū neutrū est in usu, sed cōpositum esse ex κατὰ & ἧμαι. sicut ἄκων ex ᾱ particula priuatiua & ἑκὼν ἑκόντος, quod est participiū non positiuum, hoc est præsentis temporis, sed aoristi secundi. Sciendū est aūt huiusmodi cōpositionē, si cōpositio sit de cōpositionē appellari, & propterea accētum transcēdere. & ut non dicimus ἀεκὼν ἀεκόντος. sed ἀέκων ἀέκοντος sic etiam nō dicimus καθῆμαι καθῆσαι. sed κάθημαι κάθησαι Est & alia cōis regula uerborū in μι φ oē uerbū passiuū in μαι desinens a uerbo in μι declinatū in cōpositione accentum retrahit in tertiam a fine nisi quid impediat, ut κεῖμαι ἀπόκειμαι. ἧμαι κάθημαι. ἥμην καθήμην. ἧσο κάθησο. ἧτο. κάθητο. καὶ τὰ λοιπά.

℃Sed quoniam alia uerba sunt in ω̄ desinentia, hoc est ἕω. ἑῶ. ἕζω. ἵζω. ἱζάνω. quæ idem significāt qđ κάθημαι. & eorum usus uarius est & mixtus, ab re non erit etiā de ipsis hoc in loco aliquid dicere. ἕω τὸ κάθημαι καὶ ἐνδύομαι

℃Est igitur ἕω barytonū & aspiratum quod sedeo etiā significat & induo, ut supradictum est, & in utraque significatione eius præterita augentur non ε̄ in η̄, secundum cōmunem regulā, sed ῑ in diph assumpto cū sit de numero sexdecim uerborū quæ coīter annotantur, ut

in augumento præteritorũ dictum est. Non tamẽ in usu habetur in omnibus temporibus, nam ἕω præsenti tẽpore in neutra harum significatione utimur, neque ἕον præterito imperfecto, neque εἷκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum hoc est εἷμαι. εἷσαι ἢ ἕσαι ἰῶτα abiecto, ac σ geminato ἕσται καὶ ἕσσαι, σ interiecto, in utraq; habetur significatione, & pro induo, & pro sedeo. Pro induo ὀδυσσείας ψ. νῦν δ᾽ ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. καὶ ὀδυσσείας ω. ἀλλά σε γῆρας λυγρὸν ἔχει, αὐχμεῖς τε κακῶς, ἢ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ ὀδυσσείας λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. siue εἷσαι ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusq̃ perfectũ passiuum hoc est εἵμην. εἷσο, καὶ ἕσσο ἕστο καὶ ἕσο, ἢ εἵατο ἰωνικῶς. ἰλιάδος γ. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκα. Et ὀδυσσείας χ. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς ποδάργου. & ἰλιάδος ψ. καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. & ἰλιάδος σ. οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ᾽ ἐϋννήτους. participio quoq; hoc est ἑμένος utitur Homerus. ἰλιάδος α. ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. idest impudentiam indute & ἰλιάδος σ. τρὶς δὲ δύ᾽ αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. In alia uero significatione hoc est sedeo frequentissimo habentur in usu maxime in tertiis personis pluralibus ἧνται & ἧντο. ἢ ἰωνικῶς εἵαται & εἵατο. ἢ παρενθέσει τοῦ ι διὰ τὸ μέτρον εἰάται ἢ εἵατο. quæ pro præsenti etiam & præterito imperfecto sumũtur. iccirco nonnulli uolũt huiusmodi personas in hac significatione præsentis tẽporis esse & præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ ἧμαι ut supra dictũ est. Aduertendum est hoc in loco ἧμαι præteritũ passiuum eadẽ lite

ratura & eisdem accentibus diuersa habere significata secūdū diuersa themata a quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ ἀφίεμαι fiat, dimissus sum siue liberatus significat Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι. indutus sum. ⊙ ά.

ℭ Εἷσα, εἷσας, εἷσε. ἢ ἕσα, ἕσας, ἕσε abiecto ι de diph. ac geminato σ a futuro ἕσω fit, & pro sedere feci siue locaui accipitur ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ κὰδ δὲ ἐν ἀθήνῃς εἷσεν ἐν πίονι νηῷ. & ὀδυσσείας ξ. ἐς δίφρον δ' ἔμ' ἕσσας. et etiam pro idui ὀδυσσείας π. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσε. ἑσσάμην uero & ἑσσάμην μέσως. ⊙ ά. ἀντὶ τοῦ ἐνεδυσάμην hoc est indutus sum accipitur ἰλιάδος κ. ἑσσάμενος δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. & in eodem ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος, προσθέσει τοῦ ε. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οἱ ῥά φυλάσσουσίν τε δίκας ἢ σχέτλια ἔργα ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poetica sunt.

ℭ Ἕζω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit πλεονασμῷ τοῦ ζ. & est quartæ coniugationis barytonorum, cuius præterita augentur ε in η mutato per cōmunem regulam ut ἕζω. ἧζον. ℭ παρ'.

ℭ Ἧκα & componitur cum κατὰ præpositione, ut καθέζω. unde καθέζομαι. ℭ ...

ℭ Καθεζόμην. ℭ παρ'.

ℭ Καθήσομαι. καθήσεαι. καθήσεται. ℭ ...

ℭ Καθήμην. καθῆσο. καθῆστο. ἰλιάδος α. καὶ ῥ' ἀκέουσα κάθησο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonantes accentum suorum

simplicium etiā in cōpositione seruant, ut ἧγμαι κατῆγμαι. ἧργμαι κατῆργμαι, sic ἧσμαι καθῆσμαι & ἥσμην καθήσμην. Est & alia regula ꝙ oīa præterita indicatiua a uocali natura lōga incipientia accētum seruant in cōpositione, quē eorum simplicia habent. ut εἶχον κατεῖχον. εὗρον ἐξεῦρον. ἧπτα συνῆπτα. ὦγον ἀνῶγον. ὥρμαι ἀνώρμαι. ὦσμαι ἀπῶσμαι. sic ἧσμαι. καθῆσμαι. excipitur εἶξεν ὑπόειξεν. & εἶκον ἀπόεικον σύνοιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα, αἰολικὰ sunt. gaudent enim æoles accentuū transmutatione, ut ἀτρέμας ἄτρεμας & similibus. Positum est indicatiua præterita, quoniā εἰπὲ ἔξειπε & εὑρὲ ἔφευρε. & δὸς κάθδος imperatiua sunt non aūt indicatiua. Additū est a uocali incipientia propter ἄγεσ περίαγεσ. χεῦε κατέχευε. κεῖτο κατέκειτο. Additum est ēt a natura longa propter ἶζε ἔφιζε cuius penultima apud poetas coīs est. Præterea καθῆσμαι & καθήσμην ἀπὸ τοῦ καθέζομαι nō sunt decomposita ut κάθημαι. sed cōposita. iccirco accentū seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est ꝙ hoc uerbum literatura passiua magis in usu habet̄ q̄ actiua, ut apud Homerum latissime uidere licet.

ℭ Ἵζω etiā ἀπὸ τοῦ ἵω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ ζ ac ε in ι mutato, sicut ῥέπτω ῥίπτω μένω μίμνω. & componitur cum κατὰ ut καθίζω. παρατατικὸς ἐκάθιζον. ℭ πρξ´

ℭ Κεκάθικα ἡ μετοχὴ κεκαθικώς. ℭ δ´ά.

ℭ Ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν κάθισον ὡς τύψον. ℭ μέλ´ά.

ℭ Καθίσω. & reliqua quæ magis sunt in usu in literatura actiua q̄ passiua. Significationem uero nunc actiuā habēt

habent ἰλιάδος γ· ἄλλους μὲν κάθισον τρῶας. nunc neutra lē Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ· ἥτε δίκῃ βασιλεῦσι παρ αἰδοίοισι καθίζει καὶ ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ· ὃς τρώων σκοπὸς ἷζε ποδώκεϊ πεποιθώς.
¶ Κεῖμαι. etiam præsentis temporis est. & primæ coniugationis uerborum in μι sicut ἧμαι. Est κέω barytonū cuius passiuo usus est Homerus ὀδυσσείας π. καὶ τὰ μὲν ἐν σπείεσσι θεῶν ἰότητι κέονται. & ἰλιάδος χ. ἀτάρ τοι εἵματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι κέονται, a quo κείω unde fit deriuatiuū in μι κεῖμι Passiuum κέεμαι. καὶ κρᾴσει τῶν δύο εε εἰς ει diphthongum κεῖμαι. sicut ποιέετον ποιεῖτον. Propter quod etiam argui posset hoc neque esse a uerbo in ω desinente, neque in μι cum eius penultima sit ει diphthongus, quam nullum uerbum passiuum in μαι desinens inuenitur habere, sed aut α· aut ε· aut ο· aut ου· aut υ· aut ω· Sed hoc est κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiua a uerbis in μι communiter annotantur hoc est ἧμαι & κεῖμαι. quæ cū æolica non sint penultimā habent productam, alterum quidem η monophthongum, alterum uero ει diphthongum. Sed de hoc in ἧμαι satis est dictum. Secunda persona κεῖσαι. Tertia κεῖται. ¶ Δυϊκὰ κείμεθον κεῖσθον. κεῖσθον. ¶ Πληθυντικὰ κείμεθα. κεῖσθε. κεῖνται. καὶ ἰωνικῶς κέαται. καὶ παρενθέσει τοῦ ι διὰ τὸ μέτρον κείαται. ἰλιάδος ω· δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει. ¶ Παρατ.
¶ Ἐκείμην ἔκεισο. ἔκειτο. ¶ Δυϊκὰ ἐκείμεθον ἔκεισθον. ἐκείσθην ¶ Πληθυντικὰ ἐκείμεθα. ἔκεισθε. ἔκειντο. καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο. καὶ ἰωνικῶς κέατο καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι κείατο.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω ἰσῶ fit, & est secundæ coniugationis uerborum in μι. Est enim εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλων εἴσω unde ἰσῶ circunflexum, abiecto ε de diph. quoniam uerba in ω desinentia ex barytonis in circunflexa mutata terminantur in penultima in ι correptam. ut πείθω. πιθῶ. στείχω στιχῶ. φείδω φιδῶ. sic εἴδω ἰδῶ. εἴσω ἰσῶ secundæ coniugationis circunflexorum. unde fit deriuatiuum ἴσημι. ut ἰσάω. ῶ. ἴσημι. καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η in α mutato θεόμενος ἐν ὁδοῖ πόροις. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. hoc est noui. Secunda persona ἴσης. Tertia ἴσησι. ¶ Δυϊκὰ ἴσατον ἴσατον. ¶ Πληθυντικὰ ἴσαμεν. καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ δωρικῶς ἴδμεν. τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, ὡς ὀσμὴ ὀδμή. Secunda persona ἴσατε καὶ ἴστε. ἰλιάδος β ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε. πάρεστέ τε. ἴστε τε πάντα. Tertia persona ἴσασι accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participii ἱσὰς ἱσάντος. ἱσὰς tamen oxytonum esse debuerat cum sit participium præsentis temporis a uerbo in μι secundæ couiugationis sicut ἱστάς. βιβάς. κιχράς. Sed secutum est participia disyllaba primi aoristi actiui uarytonorum habentium ι in penultima, quæ sunt ut χίσας. πρίσας. κτίσας. & cætera cum similem habeant literaturam. hac igitur ratione ἴσας ἴσαντος in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι. quam scripturam in, & accenum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino secuta est. ¶ Παρατ.

¶ Ἴσην ἴσης ἴση. sicut ἵστην ἵστης ἵστη.

Σαθι. a genitiuo participii, siue a prima persona pluralis numeri sicut ἴσαθι. & patitur συγκοπὴν omnibus numeris & personis, ut ἴσαθι. ἴσθι. ἰσάτω ἴστω. ¶Δυϊκὰ ἴσατον ἴστον. ἰσάτων ἴστων. ¶Πληθυντικὰ ἴσατε. ἴστε. ἰσάτωσαν ἴστωσαν. ἢ ἴστων. In quibus syncopam patientibus aduertendum est ꝙ principalis syllaba aspiranda fuerat quia ι ante σ per communem regulam aspiratur nisi sequatur ρ ut ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. ἱστορῶ. ἱστιαῖος κύριον ὄνομα. ἱστὸς ἱστίον. ἵστημι. At Ἴστρος fluuii nomen tenui spiritu scribitur, quia post σ sequitur ρ. Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta ut ἴστω. ἴστον. ἴστων. ἴστε. ἴστωσαν ἢ ἴστων. καὶ ἴστεον. Hoc etiam aduertendum est ꝙ secunda persona huius imperatiui hoc est ἴσθι & scriptura, & accentu eadem est cum secunda imperatiui substantiui uerbi εἰμὶ nec discerni possunt nisi ex orationis sententia. Cætera uero omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab ε príncipium habent. ut ἴσθι. ἔστω. ἔστον. ἔστων. ἔστε. ἔστωσαν καὶ ἔστων. Hæc autem ab ἰῶτα ut ἴσθι. ἴστω. & cætera.

¶Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς.

Σαμαι. ἴσασαι. ἴσαται. ἀπὸ τοῦ ἴσημι. penultima in ꝓpriã breuem mutata. καὶ ἐπενθέσει τοῦ σ ἴσαμαι ἴσασαι. ἴσαται. nec aspiratur principalis syllaba q̃q̃ post ι sequatur σ quod ionum more factum est, quia-

spirationem fugientes pro ea tenui spiritu utuntur, ut ἀπίσημαι ἀντὶ τοῦ ἀφίσημαι. & ἀπικόμην. ἀντὶ τοῦ ἀφικόμην. & sic in aliis huiusmodi, quorum ἵσαμαι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita, ut ἐπίσαμαι. ἐπίσασαι. ἐπίσαται in quibus π non mutatur in φ sicut in ἐφίστημι & ἀφίστημι ἀπὸ τοῦ ἵστημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Esse.n. ἵστημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω. ἰσῶ. μέλλων. ἰσήσω ὁ παρακείμενος. ἵσηκα. ὁ παθητικὸς ἵσαμαι. ἵσασαι. ἵσαται. unde uerbale nomen ἰσατὸς καὶ συγκοπῇ ἰσὸς quod non aspiratur quamquam σ post ι sequatur. a quo nomine fit uerbum ἰσάω ἰσῶ. unde ἵστημι. τὸ παθητικὸν ἵσαμαι. Philo uero sic. Est ἕδω barytonum ὁ μέλλων ἕσω. ὁ παρακείμενος ἕκα. ὁ παθητικὸς ἕσμαι. unde ἰσὸς uerbale nomē sicut a δέδοται δοτός abiecto ε de diphthongo. ut ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἰσὸς quod neque sic deductum aspiratur fit uerbum ἰσάω. ἰσῶ. a quo ἵστημι. passiuum. Vnde ἐπίσαμαι. μέλλων ἐπιστήσομαι. ἐπιστήσῃ. ἐπιστήσεται. Isocrates ad demonicum, τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ. & reliqua.

¶ Θεματικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς

Φ Ημὶ τὸ λέγω. ἀπὸ τοῦ φάω. φῶ. deriuatur, nec reduplicationem suscipit, sicut τίθημι. quoniam φημὶ encliticum est, τίθημι autem non enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba nunquam autem polysyllaba. Habet etiam acutum accentum supra extre-

mam, quod est contra naturam uerborum in μι nam uerba in μι si disyllaba sunt accentum habent in penultima, ut γνῶμι πλῆμι. Si polysyllaba antepenultimã. sed ab hac regula duo uerba excipiuntur, hoc est εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. & φημὶ τὸ λέγω, ut supra dictum est. Secunda persona φὴς accẽtu acuto, ac ἰῶτα subscripto contra regulam uerborum in μι φ nihil ἀνεκφώνητον. hoc est non prolatum inuenitut in uerbis in μι quemadmodũ in ω desinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet ι in secunda persona singulari præsentis temporis ut inquit Eustathius ὀδυσσείας π. οὐ δή που φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. διὰ τοῦ ι. Sunt qui dicãt φὴς a uerbis in μι tonum suscipere. literaturã uero a uerbis in ω. Nam uerba, in ω in secunda & tertia psona diphthongũ habent διὰ τοῦ ἰῶτα Tertia psona φησί. Dicimus ẽt εἰμὶ ἧς ἧσι κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ nec aspiratur principalis syllaba propter φ ablatum, quoniã η ante μι ψιλοῦται quibusdam paucis exceptis. ¶ Δυϊκά φατόν. φατόν Πληθυντικά φαμέν. φατέ. φασί. ⁊ δωρικῶς φαντί. φᾶσι tamẽ barytonũ esse debuerat ad similitudinem datiui pluralis eius pticipii. ut supra in aliis dictũ est. quod accentũ grauẽ supra extremã habet, ut φάς φάντος φᾶσι. quoniam omnis datiuus pluralis disyllabus in ι desinẽs non per protensionem sicut est λόγοισι pro λόγοις in nominibus quidem acuit extremam, ut βοσὶ ζωσὶ excipitur παῖς παιδὸς παισί. In participiis uero accentum grauem habet supra extremam, ut βᾶσι. στᾶσι. sic igitur φᾶσι at φα-

οἱ uerbũ acuit᷑,qm̃ encliticũ. παρατ. ἔφην ἔφης ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε φῆν, φῆς, φῆ. ἰλιάδος ε. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμ. ἀντὶ τοῦ ἔφης quæ cũ sit secũda p̃sona præteriti ĩperfecti accẽtum habet circunflexum, nec subscribitur ι ut in secunda præsentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε ἦν. ἦς. ἦ. ❡ Δυϊκὰ ἔφατον. ἐφάτην. ❡ Πληθυντικὰ ἔφαμεν. ἔφατε. ἔφασαν. ἀποβολῇ τοῦ ε φάσαν. ἰλιάδος β'. ὡς φάσαν. ἡ πληθύς. καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔφαν. ἔτι βοιωτικῶς. ἰλιάδος γ'. ὣς ἄρ' ἔφαν. καὶ φάν. ὀδυσσείας η'. ὣς φάν. τοὶ δ' ἀναστάντες ἔσσαντο κοιμηθῆναι. accentu acuto. quoniam si post ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinq̃tur syllaba breuis accentũ suscipiẽs acuitur, ut ἔβαν βάν. ἰλιάδος δ'. βὰν δ' ἔμεν καθ' ὅμιλον. Si uero lõga circũflectitur ut ἔβη βῆ. ἔφη φῆ. καὶ ἰλιάδος δ'. ἦ καὶ ταλθύβιον δ' οὐκ ἤρυκα προσηύδα. ἀόρ. α'. ἔφην. ἔφης. ἔφη. a futuro φήσω. sicut ἔστην. ἔστης. ἔστη. ἀπὸ τοῦ στήσω. ❡ Δυϊκὰ ἔφητον. ἐφήτην. ❡ Πληθυντικὰ ἔφημεν. ἔφητε. ἔφησαν. penultima producta. καὶ βοιωτικῶς ἔφαν. Vbi aduertendum est singularem numerũ secundi aoristi uerborum in μι non suscipiẽtium reduplicationẽ eundẽ esse cum singulari numero præteriti imperfecti eiusdem modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorũ formatione dictũ est, ut γνῶμι ὁ παρατ. ἔγνων. ἔγνως. ἔγνω. ἀόρ. β'. ἔγνων. ἔγνως. ἔγνω. τλῆμι. ὁ παρατ. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. ἀόρ. β'. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. in aliis uero numeris sola penultima differunt, quoniam præteritum imperfectum corripit penultimam. Secundus uero aoristus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationẽ suscipientitibus differt secundus. ἀόρ.

a præterito imperfecto reduplicatione tantum in sin
gulari numero ut ἐτίθην, ἔθην quæ si subtrahatur coinci
dunt omnino. sicut in uerbis non habentibus redupli
cationem. nam si ab eo quod est ἐτίθην subtrahatur τι syl
laba quæ est reduplicatio ἔθην remanet, & talis est secun
dus aoristus, & sic in aliis. At in aliis numeris & redupli-
catiōe differūt & penultīa.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

Αμαι φασαι φαται ab actiuo φημὶ sicut ἵσταμαι ἀπὸ
τοῦ ἵστημι. sed in usu non sunt. ¶ παρατ. ἐφάμην ἔ-
φασο. ἔφατο. & cætera, quæ inflexionem uerborum in μι
secundæ coniugationis omnino sequuntur. τὸ ἀπαρέμ-
φατον φᾶσθαι penultima circunflexa quia natura produ
cta est, & ultima breuis pro sententia heraclidis apud Eu
stathiū ὀδυσσείας ζ qui ait, quēadmodum ab eo quod est τι-
θέω. τιθῶ. fit τίθημι & ab eo quod est ἱστάω. στῶ. ἵστημι sic ab eo
quod est φάω ῶ secundæ coniugationis φημὶ passiuum φα-
μαι inusitatum uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι.
Aliis tamen placet ab eo quod est ἐφάμην medio aoristo secun
do factum esse, & propterea acui in penultima tanquam α
natura breuis sit in penultima sicut τυπέσθαι. sed sentētia
heraclidis magis probatur.

¶ Περὶ τοῦ ἀλάλημαι καὶ ἀκάχημαι.

¶ Ἄλλα αὔτως ἀλάλημαι ἀνὰ εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ.

Iuersas īter grāmaticos īuenio opiniōes sup his
uerbis utrū sint pñtis tpis, an pti perfecti quia ze-
nobius uult ēa esse præsentis temporis. Dicit enim esse

BIBLIOTECA UNIV. SEVILLA

ἀλάω ἀλῶ, ab eo ἄλημι ἄλημαι & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ cõiugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι passiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος quæ non fierent si ἀλάλημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de passiuis dictionibus uult esse præteriti ꝑfecti. ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuũ esse ἤλαμαι. καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον. & per transpositioné ἀλάλημαι. Sed sciendum est ꝙ ἀλαλήμενος & ἀκαχήμενος non sunt præterita quia debuissent acui in penultima sicut πεποιημένος τεθειμένος Sed ἀλῶ ἄλημι καὶ ἀλάλημι ἀκαχῶ ἀκάχημι præsentis téporis sunt passiua ἀλάλημαι, & ἀκάχημαι αἰολικῶς nam æoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος præsentis temporis sicut a δίζημι δίζημαι διζήμενος. οὐ γὰρ ἔγωγε πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων. ex magno etymologico.

¶ περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alii præteritum perfectum esse uolunt. alii uero præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ. unde ἀλύω. sicut αὐῶ ἀρύω. a quo ἀλύσσω, sicut ὀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς sic ab ἀλύσσω ἀλυκτός. Et sicut ab eo quod est ἄπηκτος uerbale nomé fit ἀπηκτῶ, Sic ab eo quod est ἀλυκτὸς ἀλυκτῶ cuius præteritum ꝑfectum est ἠλύκτηκα. passiuũ ἠλύκτημαι.

καὶ ἀπὸ

καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἀλαλύκτημαι. Alii uero qui præsentis tẽporis hoc eẽ uolũt sic. Est uerbum ἀλυκτῶ a quo ἀλύκτημι. passiuũ ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enĩ huius modi uerbis producunt passiuorũ penultimã ut ποίημι νόημι ποίημαι. νόημαι. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enĩ multis huiusmodi uerbis æolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος. καὶ ἀκαχήμενος. καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. οὕτω μεθόδιος.

Περὶ τοῦ κάθῃ. ἐπίστῃ. δύνῃ. καὶ μέμνῃ.

Κάθῃ. ἐπίστῃ. & δύνῃ. Secũdæ psonæ sunt præsentis temporis passiuæ uocis a uerbis in μι παράλογα hoc est præter rationem, pro iis quæ sunt κάθησαι, ἐπίστασαι. δύνασαι. quæ secundum cõem regulam uerborũ in μι formatæ sunt a tertia persona singulari τ in σ mutato, ut κάθημαι κάθηται κάθησαι. ἐπίσταμαι ἐπίσταται. ἐπίστασαι. δύναμαι. δύναται. δύνασαι. sicut τίθεμαι τίθεται τίθεσαι. a quibus subtracto σ fiũt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῷ. ut κάθηαι. ἐπίσταϊ, δύναι. sicut δίζημαι. δίζηται δίζηαι. ὀδυσσείας λ΄ Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ᾽ ὀδυσσεῦ. deinde penultĩa in ε conuersa fit κάθεαι. ἐπίσεαι. δύνεαι. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ac ι subscripto κάθῃ. ἐπίστῃ & δύνῃ dicimus ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum barytonorum ut τύπτομαι τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ secunda persona præteriti passiui. Est enim μνάομαι μνῶμαι secundæ coniugationis circunflexorum.

ὁ περ. μέμνημαι. μέμνηται a qua τ in σ conuerso fit secunda psona μέμνησαι ποιῶς. sicut βεβόηται βεβόησαι. σ uero subtracto fit μέμνηαι ἰωνικῶς. deinde η in ῃ cōuersa καὶ ἐν κράσει τοῦ ῃ καὶ α εἰς η ac ι subscripto fit μέμνῃ.

Περὶ τοῦ ἵστη. & ἵσαι.

Στη. Alii dicūt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorū desinétium in θι & augumentū sequi, ut ἵσταθι. ἀποκοπῇ ἵστα & per ἔκτασιν ἵστη. Si breuis sit ἀποκοπὴν esse dicūt. Si uero longa per ἔκτασιν. ab eo quod est ἱστάω ἱστῶ. ἵσταε ἵστα. sicut ab eo quodest βοάω. βοῶ. ita φίλεε, & τρύφων. Nos autem dicimus non solum in uerbis desinentibus in ω sed etiā in iis quæ desinūt in μι tertias præteritorū impfectorū fieri secundas impatiuorum, ut τίθει. ἐτίθει ἔα sic & attici si non utantur terminatione in θι utūtur tertiis personis præteritorū imperfectorum in impatiuis ut ἐτίθειν ἐτίθεις ἐτίθει τίθει ἐπίμπλην ἐπίμπλης ἐπίμπλη. πίμπλη. sic ἵστην ἵστης ἵστη ἵστη ἰλιάδος φ ἵστη δὲ μέγα κῦμα πολλῷ δ᾽ ὀρυγμαδῷ ὄρυε. Etiā hæc dorica sunt. Dores enim dicunt ὅρα ὅρη & πίμπλα πίμπλη. οὕτως. ὑμεναιός.

Περὶ τοῦ τέθνηκα καὶ τέτληκα.

Εθνηκὼς ὁ πρὸ τοῦ ἢ ἵνα κτάμε βελλεροφόντην. ἰλιάδος ζ ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος. est tamen τεθνεὼς præsentis temporis ab eo quod est τέθνημι secundæ coniugationis τῶν εἰς μι cuius primitiuum est τεθνάω τεθνῶ. per reduplicatio-

nem quæ per ε̄ proprie fit ab eo quod est θνάω θνῶ eius participiũ τεθνὰς τεθνάντος, unde τεθναίην. sicut ἑστὰς ἑστάντος ἑσταίην. quod autẽ sit præsentis tpis τέθναθι ostendit quia habet ᾱ breue Ιλιάδος χ̄. τέθναθι. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. si enĩ esset secũdi aoristi, ᾱ debuisset longum esse, quia impatiuũ in θι desinens, secundi aoristi natura productã habet penultimam. nec me fugit esse qui tradiderint τέθνημι nõ τέθνημι esse thema huius quod est τεθναίης. sed hos potius sequor q̃ τέθνημι ponũt. et si τεθνάμεναι κατ' αὔξησιν τῆς συλλαβῆς inueniatur penultima producta quia ut illi uolunt erit pti perfecti temporis ἀποβολῇ τοῦ κ̄ καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ καὶ κράσει τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ productum τεθνηκέναι. τεθναέναι τεθνᾶναι. quod et si nõ nego ita fieri posse, non tamẽ facit ad rem. QVærimus enim thema huius uerbi non alia tempora, & si τεθνᾶναι eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc non impediet quominus et in præsenti sit τεθνάναι penultima correpta a prima p̃sona plurali secundũ cõem regulã μεν in ναι conuersa τέθναμεν τεθνάναι siue a genitiuo participii τεθνὰς τεθνάντος τεθνάναι. Et licet τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod est θνάω θνῶ per reduplicationem quæ per ε̄ fit sicut ἵστημι, tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, quia altera est propria, altera impropria, sicut ex iis quæ de reduplicatione antea sunt dicta facile est cuiuis cognoscere.

¶ Idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτλημι

a quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν ἰλιάδος ε̄ & τετλαίην. & τετλάναι. quod absque reduplicatione etiam inflectere licet, ut τλῆμι· τλῆς· τλῆσι· μέλ. τλήσω. ὁ β' ἀόρ. ἔτλην· ἔτλης· ἔτλη· τὰ πληθυντικὰ ἔτλημεν· ἔτλητε. τὸ προστακτικὸν τλῆθι. ἡ μετοχὴ τλὰς τλάντος. τὸ εὐκτικὸν τλαίην τλαίης· τλαίη. ἰλιάδος δ̄. τλαίης κεν μενελάῳ ἔπι προέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην· καὶ ἀφεσταίην.

Ibuit quærere quæ sit positio huius uerbi ἑσταίην. sed a nemine traditũ hoc ad huc potui ĩuenire, licet Eustathius dixerit ἀφεσταίην eius compositũ noue formatum esse, & cõmune ac consuetum pro ipso poni ἀποσταίην· ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amari tanq̃ magis poeticum. Sed ex his nõ intelligo quod esse uelit thema huius uerbi ἵστημι. an aliud. sed non uideo ἵστημι thema ipsius esse posse. Siue enim uellemus dicere ἑσταίην esse præsentis temporis optatiui modi huius quod est ἵστημι non ἑσταίην faceret sed ἱσταίην ἀπὸ τοῦ ἱστὰς ἱστάντος per reduplicationem quæ fit p ῑ qualis reduplicatio est in præsenti indicatiui. Siue esse a secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι uidelicet ἔστην, incrementum caderet, & σταίην faceret ἀπὸ τοῦ στάντος. non ἑσταίην. Sed hoc & alia consideranti nullum uisum est rationabilius thema q̃ ἵστημι. licet hoc forsitã ĩ præsenti nõ sit ĩ usu sed multa alia etiam inueniuntur nec solum in uerbis, uerum etiam in aliis partibus orationis, quorum positiones, aut principia, uel simplicia non sunt in usu. nec reduplicatio quæ facta sit per ε̄ noua haberi potest cũ

in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τιμῶ τέτιμω· φρῶ πέφρω· ἕω εἵω ἑῶ· unde ἕημι ἵεμαι ἧμαι τὸ καθῆμαι τλῆμι τέτλημι· θρῆμι τέθνημι & aliis cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius cõpositum declarat quod est ἀφεστείην· quod non fieret si ἑστείην esset secundi aoristi, & maxime quia ε incrementum caderet. Nec solum ἑστείην placet esse ab eo quod est ἵστημι. sed etiam ἕστασαν & ἕστασθι ἰλιάδος ῡ μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. & ἑστάναι. unde ἐφέστασαν & ἐφέστασθι & ἐφεστάναι quorum ἕστασαν tertiam personã præteriti imperfecti esse placet. ἕστασθι uero & ἑστάναι præsentis temporis & præteriti imperfecti cum præsertim penultima in his correpta sit secundum regularum præceptionem, & secundum ἀναλογίαν fiãt, nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus sicut si hoc secũdum nonnullos alios uellem accipere præteriti perfecti esse temporis per metaplasmos & syncopas & huiusmodi figuras alias super alias. qui quantũlibet, hoc ostendere conẽtur, nõ poterunt quin ἑστάναι præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ratione a præterito perfecto deduci, cuius thema ἵστημι esse fateri opus est a quo omnia supradicta regulariter deducũtur. Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur tamen mihi libuit huic loco inferre, cum apud Homerum usum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

¶Τέλος τῶν εἰς μι ῥημάτων.

¶ Περὶ ῥημάτων τῶν μέχρι παρατατικοῦ κλινομένων.

Erba in βω desinentia βαρύτονα & quæ habent ε in penultima, ſiue ſolum ſiue cum aliqua immutabili futuro carẽt, & uſq; ad præteritum imperfectum ſolum uariantur, ut ῥέμβω. ἔρρεμβον. φέρβω ἔφερβον.

¶ Etiã in σκω desinentia, ut γνώσκω ἐγίνωσκον. ὀλέσκω ὤλεσκον. excipitur ἀλύσκω. ἀλύξω. & θρώσκω θρήξω. διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω nõ autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδαχή.

¶ Etiam in ανω βαρύτονα. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

¶ Etiam in ειρω διὰ τῆς ει διφθόγγου. φθείρω. ἐγείρω.

¶ Etiam in εω a præſenti ſiue a futuro deriuata θέω βρωσείω. excipitur. κλέω. Quæ enim horum a præſenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut τέλω τελέω. ἐτέλεον. μέσ. ἐτελεόμην. διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. ἰλιάδος α.
Quæ uero a futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω βρωσείω. excipitur ὀψείω ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψεον facit.

¶ In αθω quoq; deſinẽtia, & in εθω & in υθω. ut κιάθω ἐκίαθον. τελέθω ἐτέλεθον. μινύθω ἐμίνυθον.

¶ Etiam cum implicatiõe conſonantis, ut ἄχθω. ἐρέχθω.

¶ Verba etiam quintæ coniugationis habentia primã ſyllabam ex reduplicatione, in liquidam deſinentem, ut μαρμαίρω. καρκαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω deſinentia, & quæ ante ω per implicationem duas habent conſonantes, quorum altera ſit liquida ut μέμβλω. ὄφλω ἔγρω. δάκρω.

¶ Etiam in ω purum ῃ diphthongo antecedente, ut ὀπύω. ἀγύω.

Etiam in νῶ super duas syllabas habentia deriuata in μι ut πιτνύω πίτνυμι ὀλλύω ὄλλυμι Attica quoque βαρύτονα a circunflexis facta ut ἀλέξω. ἕψω.

Etiam æolica διὰ τῶν δύο σσ, ut ὅσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω. λίσσω ἀπὸ τοῦ βλέπω. πέσσω ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω ἀπὸ τοῦ κορύπτω.

Etiam quæ a futuro deducũtur βαρύτονα ut ὀρσω. ἄξω.

Etiam in δω habentia ante δ aut λ aut ν. ut ἔλδω. μέλδω. σπέρδω κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἀρχὴ τοῦ α.

Γω. μέλλων ἄξω. παρακείμενος ἦχα. καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β΄. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Ἄγαμαι. cuius actiuum est ἄγημι ἀχρήστου. ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. ἀόριστος α΄ ἠγάσθην.

Ἄγνυμι. μέλλων ἄξω ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακείμενος. ἦχα. καὶ μέσος ἦγα ἀχρήστου. ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος α΄ ἦξα καὶ ἔαξα. ὅθεν κατέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων αἱρήσω. ἀόριστος β΄. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι. μέλλων αἱρήσομαι. παρακείμενος ᾕρημαι. ἀόριστος α΄ ᾑρέθην. μέσος. ἀόριστος β΄. εἱλόμην ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων αἰσθήσομαι. παρακείμενος ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β΄. ᾐσθόμην. ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι. οῦμαι ἀχρήστου.

Ἁλίσκομαι. μέλλων ἁλώσομαι. ἀπὸ τοῦ ἁλόω ἁλῶ. ἀόριστος β΄ ἥλων. ἥλως. ἥλω. καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ ὁ ἁλούς. τοῦ ἁλόντος.

Ἁμαρτάνω. παρατατικός. ἡμάρτανον. μέλλων ἁμαρτήσω.

ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω ῶ. παρακ. ἡμάρτηκα. ἀόρ. δεύτερος ἥμαρτον.

Ἀμφιέννυμι. μέλ. ἀμφιέσω. παρακ. παθητικὸς ἠμφίεσμαι.

Ἀναμιμνήσκω. μέλ. ἀναμνήσω. ἀόρ. ἐμνήσθην. ἀπὸ τοῦ ἀναμνάω ἀναμνῶ ἀχρήστου.

Ἀπεχθάνομαι. μέλ. ἀπεχθήσομαι. παρακ. ἀπήχθημαι. μέσ. ἀόρ. β΄. ἀπηχθόμην. ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι οῦμαι. ἀχρήστου.

Ἀπολέω λῶ καὶ ἀπολλύω. ἢ ἀπόλλυμι. μέλ. ἀπολῶ ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω. ἢ ἀπολέσω. παρακ. ἀπώλεκα. ἢ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. μέσος. παρακ. ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Ἀρέσκω. μέλ. ἀρέσω. ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

Ἄχθομαι. μέλ. ἀχθέσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. ἀόρ. α΄. ἠχθέσθην.

Ἀρχὴ τοῦ β΄.

Βαίνω. μέλ. βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω ῶ. ἀχρήστου. ἀόρ. β΄. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι. ἀχρήστου.

Βάλλω. μέλ. βαλῶ. παρακ. βέβαλκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω ἔψαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν καὶ τροπὴν τοῦ α. εἰς η. βέβλακα, βέβλημα ἀχρήστου. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω. βέβληκα. ἀόρ. β΄. ἔβαλον.

Βλαστάνω. μέλ. βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω ῶ. ἀχρήστου. ἀόρ. β΄. ἔβλαστον.

Βιόω. μέλ. βιώσω. ἀόρ. β΄. ἐβίων. ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ ὁ βιούς βιόντος.

Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι. ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

Βρώσκω. μέλ. βρώσω. ἀπὸ τοῦ βρόω ἀχρήστου.

Ἀρχὴ τοῦ γ.

Γαμέω γαμῶ. μελ. γαμήσω. ἀόρ. α΄ ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

Γηράσκω. μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω γηρῶ ἀχρήστου.

Γίνομαι καὶ γίγνομαι. μέλλων γενήσομαι. παρ. γεγένημαι. μελ. ἀόρ. α΄ ἐγενησάμην. μελ. ἀόρ. β΄ ἐγενόμην. ἀπὸ τοῦ γενέομαι [illegible] ἀχρήστου. μελ. παρ. γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γινώσκω. ὅθεν ἀναγινώσκω, ἢ καταγινώσκω. & similia. ὁ μέλλων γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω. ἀόρ. β΄ ἔγνων ἔγνως ἔγνω. ἡ μετοχὴ ὁ γνοὺς τοῦ γνόντος ἀπὸ τοῦ γνῶμι.

Γείνομαι. μέλλων γεινοῦμαι. μελ. ἀόρ. α΄ ἐγεινάμην.

Ἀρχὴ τοῦ δ.

Δεύω ὁ παρ. παθητικός. δέδευσμαι ἀπὸ τοῦ δεύζω. καὶ δεδεύημαι ἀόρ. β΄ ἐδεύην ἀπὸ τοῦ δεύεω ἀχρήστου.

Δάκνω. μέλλων δήξω. ἀόρ. β΄ ἔδακον. ἀπὸ δήκω ἀχρήστου.

Δέω τὸ δεσμῶ. μέλλων δήσω. παρ. παθητικὸς δέδεμαι. ἀόρ. α΄ ἐδέθην.

Δέομαι τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μελ. δεήσομαι. ἀόρ. α΄ ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω ἀχρήστου.

Δείδω. μελ. δείσω. παρ. δέδεικα. καὶ ἰωνικῶς δέδια, διὰ τοῦ ι μόνον. Nam quandocūque præteritum actiuum abiicit κ ἔθει ἰωνικῷ, corripitur penultima. μελ. παρ. δέδοικα, διὰ τῆς οι διφθόγγου. δέδοιδα tamen esse debuerat διὰ τοῦ δ cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteriti medii sed propter alternitatem trium δ δ δ seruatū est διὰ τοῦ κ, quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui

Διδράσκω, ὅθεν ἀποδιδράσκω, καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλων διαδράσω ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος α΄ διέδραν καὶ ἀπέδραν ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος καὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο. ἄλλοτε δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν ὡς Ἀριστοφάνης. δεῦρο δ᾽ αὖ οὐκ ἀπέδραμεν. καὶ οὐκ ἀπέδρων.

Ἀρχὴ τοῦ ε.

Εἴδω ἄχρηστον. μέλλων εἴσομαι. καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω. εἰδῶ ἄχρηστον. μέσ. παρ. οἶδα. ὑπερσ. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδὼς τοῦ εἰδότος. διὰ τῆς ει διφθόγγου.

Εἴρω ἄχρηστον. μέλλων ἐρῶ. ὁ παρ. εἴρηκα, ἀπὸ τοῦ ἐρέω. ἐρῶ ἄχρηστον.

Ἔρρω. μέλλων ἐρρήσω. ἀπὸ τοῦ ἐρρέω. ἐρρῶ ἄχρηστον.

Ἔρομαι. μέλλων ἐρήσομαι. ἀόρ. β΄ ἠρόμην. ἀπὸ τοῦ ἐρέομαι ἄχρηστον.

Ἔρχομαι. μέλ. ἐλεύσομαι ἀόριστος β΄ ἤλυθον καὶ συγκοπῇ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἄχρηστον.

Εὑρίσκω. μέλλων εὑρήσω. ἀόριστος β΄. εὗρον. παρ. παθητικὸς εὕρημαι. ἀόριστος α΄ εὑρέθην. ἀπὸ τοῦ εὑρέω. ἄχρηστον.

Ἔχω. μέλλων ἕξω ὅπερ δασύνεται. παρ. ἔσχηκα. ἀόριστος β΄ ἔσχον. ἀπὸ τοῦ σχέω. ῶ. ἄχρηστον.

Ἀρχὴ τοῦ ζ.

Ζεύγνυμι. μέλλων ζεύξω.

Ζώννυμι. μέλλων. ζώσω.

Ἀρχὴ τοῦ θ.

Θάπτω. μέλλων θάψω. ἀόριστος α΄ ἔθαψα. ἀόριστος β΄ ἐτάφην.

¶Θέλω μέλλων θελήσω. ἀόριστος α ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω θέλω. ἀχρήστου.

¶Θνήσκω. μέλλων μέλλων β θανοῦμαι. ἀόριστος β ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θάνω. παρακείμενος τέθνηκα. ἀπὸ τοῦ θνῶ θνήσω, ἀχρήστου. ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἰωνικῶς τέθναα. ὡς βέβηκα βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς τεθνᾶντος ἀπὸ τοῦ τεθνάω τεθνῶ. ἀχρήστου. τεθνειῶτος uero præteriti temporis ἀπὸ τοῦ τέθνεια. Vnde τεθνειὼς abiecto ι a quo τεθνηὼς ε in η cõuerso quo τεθνεὼς commune est. alia uero poetica. τέθνεια uero ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς. sicut τέθεικα. cuius thema est τέθνημι primæ cõiugationis uerborum in μι. Est enim θνέω τὸ ποιητικόν. ὁ μέλλων α θερῶ. ὁ δεύτερος θαρῶ. sicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ fit θνέω. τὸ περισπώμενον. θνῶ. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι. μέλλων θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα διὰ τῆς ει διφθόγγου βοιωτικῶς. a secũdo uero futuro κατὰ μετάθεσιν fit θνάω θνῶ. τεθνῶ. τέθνημι secundæ coniugationis ut supra dictum est.

¶Ἀρχὴ τοῦ ι.

¶Ἱκνοῦμαι. unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων ἵξομαι. μέλλων ἀόριστος β ἱκόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι. ἀχρήστου.

¶Ἵπταμαι. unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων πτήσομαι. ἀόριστος β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

¶Ἱλάσκομαι μέλλων ἱλάσομαι ἀπὸ τοῦ ἱλάω. ἀχρήστου.

Ἀρχὴ τοῦ κ.

Καίω. μέλλων καύσω. ἀόρ. β΄. ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλ. β΄. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι μέλλων καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων κλάγξω ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσ. παρ. κέκληγα.

Κλαίω. μέλ. κλαύσω.

Καθαιρέω. ῥῶ. ἀόρ. β΄. καθεῖλον. ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθάνω. μέλλων καταδαρθήσομαι. ἀόρ. β΄. κατέδαρθον ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω ἀχρήστου.

Κεραννύω καὶ κεράννυμι. μέλλων κεράσω. παρ. κεκέραμαι καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω καὶ κορέννυμι. μέλλων κορέσω ἀπὸ τοῦ κορέσω. q̄d est ī usu.

Κρύπτω. μέλλων κρύψω. ἀόρ. β΄. παθητικὸς ἐκρύβην ἀπὸ τοῦ κρύβω.

Ἀρχὴ τοῦ λ.

Λαγχάνω. μέλλων λήξω. παρ. εἴληχα. ἔλαχον. ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Λαμβάνω. μέλλων λήψομαι. παρ. εἴληφα. ἀόρ. β΄. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Λανθάνω. μέλλων λήσω. μέσ. παρ. λέληθα. ἀόρ. β΄. ἔλαθον ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου.

Ἀρχὴ τοῦ μ.

Μανθάνω. μέλλων μαθήσομαι. ἀπὸ τοῦ μαθέω. θῶ. παρ. μεμάθηκα. ἀόρ. α΄ ἐμάθησα ἀχρήστου. ἀόρ. β΄. ἔμαθον sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω. πῶ. ἐδούπησα. ἔδουπον.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι. ἀπὸ τοῦ μαχέομαι ἀχρήστου.

Μέλομαι τὸ φροντίζω· μέλλων μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω μελῶ ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος μέμηλα ποιητικόν.

Μένω· μέλλων μενῶ· παρακείμενος μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω νῶ. ὁ β' ἀόριστος ἔμεινα.

Μισγύω καὶ μίσγυμι· μέλλων μίξω· ὁ β' ἀόριστος ἐμίγην. ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω· μέλλων μόρξω.

Ἀρχὴ τοῦ ο.

Οἴχομαι· μέλλων οἰχήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι ἀχρήστου. μέσος ὁ β' ᾠχόμην.

Οἴομαι καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς ᾤμην. μέλλων οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι ἀχρήστου. ὁ β' ᾠήθην.

Ὀφείλω· ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω ὀφειλῶ ἀχρήστου καὶ ὄφλω ὀφλήσω κατὰ συγκοπὴν παρακείμενος ὤφληκα. ἀόριστος α' ὤφλησα. ὁ β' ὦφλον.

Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι· μέλλων ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω ὀμῶ· παρακείμενος ἀττικῶς ὀμώμοκα.

Ὀμόργνυμι· μέλλων ὀμόρξω.

Ἀρχὴ τοῦ π.

Πάσχω· μέλλων πήσομαι. ὁ β' ἔπαθον. ἀπὸ τοῦ πήθω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος πέπονθα. ἀπὸ τοῦ πονῶ πονήσω· πεπόνηκα. μέσος πέπονα καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πέπονθα.

Πίπτω· μέλλων πεσοῦμαι ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων πέσω. καὶ δωρικῶς πεσῶ, ὁ μέσος πεσοῦμαι. παρακείμενος πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω πτῶ. ἀόριστος β' ἔπεσον, ἀπὸ τοῦ πεσῶ πεσήσω ἀόριστος α'.

ἐπέσησα· ἄχρηστα. ὁ β΄. ἔπεσον· a quo deduci posset. μέλ. πεσῶ, καὶ μέσ. πεσοῦμαι.

Πεταννύω καὶ πετάννυμι. μέλ. πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω ῶ.

Πηγνύω ἢ πήγνυμι. μέλλων πήξω. μέσ. παρ. πέπηγα. ὁ β΄ ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω. ἄχρηστον.

Πίνω. μέλ. πώσω. παρ. πέπωκα. ἀπὸ τοῦ πόω ῶ. ὁ β΄ ἔπιον. ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι. μέλλων πεύσομαι. παρ. πέπυσμαι. μέσ. ὁ β΄ ἐπυθόμην. ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράττω τὸ πωλῶ. μέλλων περάσω.

Ἀρχὴ τοῦ ρ.

Ῥέω. μέλλων ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρ. ἐρρύηκα. ὁ β΄ ἐρρύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω ῶ. ἄχρηστον.

Ῥηγνύω ῥήγνυμι. μέλ. ῥήξω. ἀόριστος β΄ ἐρράγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω. ἄχρηστον.

Ῥωννύω ἢ ῥώννυμι. μέλ. ῥώσω. παρ. ἔρρωμαι. ὑπερ. ἐρρώμην· ἔρρωσαι· ἔρρωται. τὸ προστακτικόν. ἔρρωσο. ἐρρώσθω. ἔρρωσθον. ἐρρώσθων. ἔρρωσθε. ἐρρώσθωσαν. ἢ ἐρρῶσθαι ἀπαρέμφατον.

Ἀρχὴ τοῦ σ.

Σβεννύω. καὶ σβέννυμι. μέλλων σβέσω καὶ σβήσομαι ἀπὸ τοῦ σβέω. ἀόριστος β΄. ἔσβην. ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἄχρηστον.

Σεύομαι. ἀόριστος α΄ ἐσύθην. ἀόριστος α΄ ἐνεργητικὸς ἔσσευα.

Στρωννύω καὶ στρώννυμι. μέλ. στρώσω. ἀπὸ τοῦ στρόω. ἄχρηστον.

Στορεννύω καὶ στορέννυμι. μέλλων στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω. ἄχρηστον σπένδω μέλ. σπείσω ἀπὸ τοῦ σπείδω

Ἀρχὴ τοῦ τ.

Τανύω, ἢ τάνυμι. μέλλων τάσω.

¶ Τέμνω. μέλλων τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔτεμον.

¶ Τιτρώσκω. μέλλων τρώσω. ἀπὸ τοῦ τρώω. ἀχρήστου.

¶ Τρέχω. μέλλων θρέξω. καὶ δραμοῦμαι. μέσ. μέλλ. β. παρ. δεδράμηκα ἀπὸ τοῦ δραμέω. ῶ. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔδραμον. ἀπὸ τοῦ δρέμω, uel ἀπὸ τοῦ δραμέω. μῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β. δραμῶ. καὶ ὁ μέσ. δραμοῦμαι.

¶ Τυγχάνω. μέλλων τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρ. τετύχηκα ἀπὸ τοῦ τυχέω ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔτυχον. ἀπὸ τοῦ τύχω ἀχρήστου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

¶ Τρώγω. μέλλων φαγοῦμαι. ἀόριστος β. ἔφαγον.

¶ Ἀρχὴ τοῦ υ.

¶ Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων ὑποσχήσομαι ἢ ὑποστήσομαι ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι ὅθεν καὶ ὑπέστην δεύτερος ἀόριστος. παρ. ὑπέσχημαι. ἀόριστος α. ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπεσχόμην. ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι. οῦμαι. ἀχρήστου.

¶ Ὑπνώττω. μέλλων ὑπνώσω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ φ.

¶ Φέρω. μέλλων οἴσω. ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσ. παρ. ἐνήνοχα ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α. ἤνεγκον. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

¶ Φθάνω μέλλων φθάσω. ἀόριστος β. ἔφθην. ἀπὸ τοῦ φθάω. φθῆμι ἀχρήστου.

¶ Φθίνω. μέλλων φθίσω. ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

¶ Φύω. μέλλων φύσω. ἀόριστος β. ἔφυν. ἀπὸ τοῦ φῦμι.

¶ Φρίττω. μέλλων φρίξω. μέσ. παρ. πέφρικα ἀπὸ τοῦ φρίκω. ἀχρήστου.

Ἀρχὴ τοῦ χ.

Χάσκω. μέλλων χανοῦμαι. παρακείμενος κέχηνα. ἀόριστος β΄. ἔχανον ἀπὸ τοῦ χάνω ἀχρήστου.

Χαίρω. μέλλων χαιρήσομαι. ἀπὸ τοῦ χαιρέω χαιρῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἐχάρην.

Χωννύω καὶ χώννυμι. μέλλων χώσω. ἀπὸ τοῦ χόω.

Ἀρχὴ τοῦ ω.

Ὠθέω ῶ. μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α΄ ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς ἔωσμαι.

Τέλος τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων.

Περὶ μετοχῆς.

μ Ετοχὴ ἐστὶ λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc est. Participiũ est dictio participans nominum ac uerborum proprietatem. nominis quidem genera & casus. Verbi autem significationes tempora & cõiugationes. & coĩter species, figuras, & numeros. Dicitur autẽ μετοχὴ παρὰ τὸ μετέχω quod latine participo significat, eo φ partem capit nominis partemq; uerbi. pro quo ὁ τύπτων commune sit exemplum quod habet generalẽ sui definitionẽ in eo φ pars orationis esse dicitur. Specialẽ uero in eo φ partem capit noĩs, partemq; uerbi. Propriũ est huic parti sẽper in deriuatione cõsistere, quod de nulla alia pte orationis dici potest. Nã aliæ partes & primitiuas habent species ut a βασιλεὺς noĩe βασιλικός. ab ἄδω uerbo ἀρδεύω.

& alia

& alia. Participium autem semper in deriuatione est, ut a γράφω ὁ γράφων. τοῦ γράφοντος. a τύπτω ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. quod fit a prima persona præsentis tẽporis modi ĩdicatiui add. ν̄ τύπτω ὁ τύπτων. Nã oẽ uerbũ in ω̄ desinens apposita ν̄ cõsonante participiũ facit ἡ γενικὴ τοῦ τύπτοντος a ntõ fit ω̄ magno in ο̄ paruũ mutato, addita τοῦ τύπτων τύπτοντος διὰ τοῦ ντ̄. Quoniam omnis genitiuus participii proprium separans nominatiuum διὰ τοῦ ντ̄ declinatur, dempto participio præteriti imperfecti τὸ π̄ ον̄ ο̄μικρόν. Quoniam participia declinãdo corripiuntur, nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν ποιοῦντος ἑστὼς ἑστῶτος. ἡ δοτικὴ τῷ τύπτοντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τύπτοντα. ἡ κλητική. ὦ τύπτων. nam participia omnia ĩparibus syllabis declinata. & nomina participalia eundẽ habent nominatiuũ, & uocatiuũ. ¶ Δυϊκὰ τὼ τύπτοντε. τοῖν τυπτόντοιν. ὦ τύπτοντε. Πληθυντικὰ οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι. Quoniam omnis datiuus singularis desinens in ῑ prolatum, ante ipsum suscipiens σ̄, ac elementa renuens, quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic τύπτοσι dicendum fuerat sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualẽ tempore, siue maiorem penultima aliorum casuum, accipit ῡ & fit τύπτουσι, sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ο̄ μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῡ μεγεθύνεται. hoc est, ο̄ enim productum per appositionem τοῦ ῡ producitur

¶ Τὸ θηλυκόν.

¶ Ἡ τύπτουσα. a genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum extremam genitiui in σα cōuertens, ac penultimā natura producens fœmininum facit. producitur autē penultīa per assumptionē τοῦ υ in diphthongo, ut supra dictum est, prius tamen τ consonante abiecta τὸ σα. correptū quoniam fœminina ī α a masculinis formata, æqualem tempore habent α cum extrema genitiui masculini eius. uel sic. Omne fœmininum in α desinens ὀξυνόμενον siue περισπώμενον producit α προπαροξύτονον uero siue προπερισπώμενον corripit ipsum ἡ γενικὴ δὲ τύπτοντος. sicut τῆς μούσης. & reliqua.

¶ Τὸ οὐδέτερον.

¶ Τὸ τύπτον. a genitiuo masculini fit extrema syllaba abiecta nam omnis genitiu⁹ participii διὰ τοῦ ντ declinatus abiecta τος syll. neutrū facit τὸ ἦτον μικρὸν, nā omne neutrum ni ν desinens extremam corripit. ἡ γενικὴ τοῦ τύπτοντος. sicut & masculinum quoniā omne neutrum a masculino formatū cuiuscunq; sit declinationis eandē seruat declinationem.

¶ Παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ὁ τετυφὼς. τοῦ τετυφότος. a prima persona præteriti perfecti α in ως conuersa, & accētu acuto in ultimam translato. quia participia in ως desinentia acuunt extremā & per ω magnum scribuntur quodquidem in obliquis in ο paruum conuertitur, & decliatur per τ.

¶ Τὸ θηλυκόν.

¶ Ἡ τετυφυῖα. fit a genitiuo participii eiusdem præteri-

ti temporis, τὸ in ᾱ conuersa, ac ῡ penultimæ add. Nã τὸ μικρὸν ut supra dictum est, προσθέσει τοῦ ῡ producitur & sic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τοῦ διφθόγγου. sicut τοῦ τύπτοντος τύπτουσα. Sed quoniam fœminina a masculinis formata in ᾱ purum desinentia ut plurimum ἰῶτα in penultima habere uolunt additum est ἰῶτα & abiectum τὸ μικρὸν cum tres uocales in eadẽ syllaba minime locari possint. & sic ῡ diph. impropria facta est. τὸ ᾱ βραχὺ. quia omne fœmininum in ᾱ desinens προπαροξύτονον siue προπερισπώμενον corripit ᾱ ut supra dictum est. Vnde pe nultima quæ natura lõga est ante breuem suscipiens ac centum circunflectit̃ ἡ γενικὴ τῆς τετυφυίας. τὸ ᾱ. μακρὸν Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo producit extremam. supans autem corripit. ¶ Τὸ οὐδέτερον

¶ Τὸ τετυφὸς a genitiuo participii masculini fit τετυφό τος ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφός. τοῦ τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφὸς & reliqua.

¶ Ἀόριστος ᾱ.

Τύψας a prima persona primi aoristi abiecto au gumento, & addito σ ἔτυψα ὁ τύψας. Vel a secun da persona eodẽ modo abiecto augumento tantum. τὸ ψᾶσ. μακρὸν quoniam masculina in σας desinentia barytona, siue nomina sint, siue participia producunt extremam. ἡ γενικὴ τοῦ τύψαντος. sicut τοῦ τύπτοντος.

¶ Τὸ θηλυκὸν.

¶ Ἡ τύψασα. fit a geitiuo participii masculini. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum extremam

genitiui in σα uertens, ac penultimam natura producens fœmininum facit. ἡ θηλυκή. ἡ τυψάσης. sicut τῆς μούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψαν a genitiuo participii masculini sicut τύπτον. τὸ ψᾶν. βραχύ quia omne neutrum in ν desinens & reliqua ut supra declinatur autem ὁ τύψας τοῦ τύψαντος. τῷ τύψαντι. ¶ Ἀόριστος β´.

¶ Ὁ τυπών a prima persona secundi aoristi, abiecto augumento & ο paruo in ω magnum mutato ac accentu ĩ ultimam translato. ut ἔτυπον ὁ τυπών τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπὸν τοῦ τυπόντος sicut participium præsentis temporis. ¶ μέλ. α´.

¶ Ὁ τύψων. a prima persona primi futuri προσθέσει τοῦ ν. τύψω. τύψων τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τύψουσα. τῆς τυψούσης τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψον τοῦ τύψοντος. ¶ μέλ. β´.

¶ Ὁ τυπῶν a prima persona secundi futuri, add. ν. cuius extrema circunflectitur. Nam participium secundi futuri ὁμόφωνος participio secundi aoristi nõ tamen ὁμότονον hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. participium enim secundi aoristi semper acuitur, & per ον declinatur, ac etiam neutrum in ὀν facit. Patticipium uero secundi futuri circunflectitur semper, & per οῦν declinatur ac perinde neutrum in οῦν habet. ut ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τυποῦν τοῦ τυποῦντος.

¶ Μετοχαὶ παθητικαὶ ἐνεστῶς ... γ´.

¶ Ὁ τυπτόμενος. ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit quia omne passiuũ siue medium habens in fine μαι declinatiuum uertens extremam

tremam primæ personæ ἰ μένος participium facit. τὸ πῶ: μικρὸν ut in uerbo. Quoniam omne uerbũ passiuũ & medium habens μ absq; synæresi in syllaba finali ō habere debet uel solum, uel cum ι exceptis subiunctiuis. τὸ μεῖ: ψιλὸν nam participia in μένος acuunt antepenultimã, ac p ε ψιλὸν scribũtur. τὸ νὸς: μικρὸν quoniã masculina & fœminina in νὸς μικρὸν desinentia, & neutra in ὸν, habentia genitiuũ in ου. p ο scribuntur. Ἡ χοινικὰ τοῦ τυπτομένου. Nã masculina in ὸς desinentia in οῦ faciunt genitiuũ. τὸ θηλυκὸν ἡ τυπτομένη a masculino fit. quoniã omne desinens in ὸς cum aliqua cõsonante præter ρ si fœmininũ habet, in η facit illud. ἡ γενικὴ τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου. a masculino fit. quoniam omne masculinum paribus syllabis declinatum cum ex se faciat neutrum simile proprio accusatiuo facit illud. & eandem habet declinationem, ut τὸν σοφὸν τὸ σοφὸν τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον. τὸ τυπτόμενον τοῦ τυπτομένου. τοῦ ... καὶ ... Ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. prima persona præteriti perfecti passiui, per regulam iam dictam quoniam omne passiuũ siue mediũ & cætera. Acuit penultimã contra cõmunem regulam quod participia in μένος desinentia acuũt antepenultimã. hoc autem factum est quoniam præteritum passiuum syncopã patitur, ac defectum syllabæ in uerbo. quibusdam tamen participiis cõtrarium euenit, quæ cum syncopam siue systolen patiantur, acuunt antepenultimam. ut ὁρμημένος ὅρμενος. δεδεγμένος δέγμενος ἠσμένος

&

ἄσμενος· ἀπὸ τοῦ ἥδομαι. τὸ εὐφραινόμενοι. τροπῇ τοῦ η εἰς ᾱ καὶ τῇ συστολῇ. τὸ θηλυκὸν ἡ τετυμμένη τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ τετυμμένον τοῦ τετυμμένου.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ τυφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima persona primi aoristi passiui. Quoniam omne uerbum in ν desinens cum uocali natura longa, nec habens μι declinatiuum, mutato ν in ς ὀξύτονον participium facit. τὸ φθεὶς diph. quia desinentia in εις διὰ τοῦ ντ declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam quoniam omnis nominatiuus & accusatiuus non existens ex synæresi acuuntur. Quo in loco quæri posset cur participium aoristi passiui non seruauit η sed illud in ει diph. mutauit. Dicitur quod desinentia in ης διὰ τοῦ η facientia triplex genus per ος purum appetunt declinari, ut ὁ εὐσεβὴς τοῦ εὐσεβέος. participia uero inæqualibus syllabis declinata uel per ντ declinantur, uel per τος absque ν ob quam rem mutauit η in ει diph. ut sit imitatio declinationis nominis quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere διὰ τοῦ ντ. ἡ γενική. τοῦ τυφθέντος. a nominatiuo fit addita τος syllaba ac subtracta subiunctiua uocali diphthongi, deinde ς in ν conuerso τυφθεῖντος tamen esse debuerat. Sed declinata per ντ syllabam quæ in nominatiuo natura existit longa in genitiuo uertunt in positione longam καὶ ἄλλως. Desinentia in ς cum diph. in genitiuo abiiciunt

subiunctiuā uocalē excipiūtur κλεὶς κλειδός. παῖς παιδός. ἡ δαὶς δαιτός. Declinatur ēt per ντ. quia oīs genitiuus participii proprium superans nominatiuum διὰ τοῦ ντ declinatur dempto præterito perfecto. ἡ δοτικὴ τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τυφθέντα. ἡ κλητικὴ ὦ τυφθείς Nam omnia participia inæqualibus syll. declinata & reliqua. ¶ Δυϊκὰ τὼ τυφθέντε. τοῖν τυφθέντοιν. ὦ τυφθέντε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ τυφθέντες. τῶν τυφθέντων. τοῖς τυφθεῖσι. a datiuo singulari fit. sicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι τύπτουσι differunt tamen diphthongo. Nam τύπτουσι producit penultimā διὰ τοῦ υ. quoniā ὀμικρὸν productū, additione τοῦ υ. producitur. τυφθεῖσι uero διὰ τοῦ ἰῶτα. quoniam ε productum, additione τοῦ ἰῶτα producitur, sicut χαρίεντι χαρίεσι. pōt etiam huiusmodi datiuus a ntō singulari deduci addito ι ac accentu ex acuto in circunflexum mutato. Vbi penultima natura longa accentū suscipiens breuem præcedit τυφθεὶς τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ ὦ τυφθέντες. ¶ Τὸ θηλυκὸν Ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης a genitiuo participii masculini fit. Nam omne participiū διὰ ντ declinatum extremam genitiui in σα conuertens, ac penultimā natura pducēs fœmininū facit, ut τυφθέντος τυφθεῖσα. ¶ Τὸ οὐδέτερον. Τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος. fit a genitiuo participii masculini extrema syll, abiecta. sicut τὸ τύπτον ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. τὸ φθερ: ψιλόν.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ τυπείς. τοῦ τυπέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima persona

& ii

secundi aoristi τὸ θηλυκὸν ἡ τυπεῖσα· τῆς τυπείσης τὸ οὐδέτερον τὸ τυπέν· τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationes & declĩationes participii primi aoristi omnino sequũtur

¶ μετ. α. ὁ τυφθησόμενος· τοῦ τυφθησομένου· ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima persona primi futuri passiui μαι in μενος conuersa. μετ. β. ὁ τυπησόμενος τοῦ τυπησομένου a prima persona secundi futuri passiui· τυπήσομαι. μετ' ὀλ. μετ. ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου· ἀπὸ τοῦ τετύψομαι prima persona τοῦ μετ' ὀλ. μέλλοντος μαι εἰς μενος conuersa.

¶ Μετοχαὶ μέσαι.

P Articipia media singula a singularis temporibus fiunt extrema in μενος conuersa quemadmodum & passiua ut τύπτομαι ὁ τυπτόμενος. ἐτυψάμην ὁ τυψάμενος ἐτυπόμην ὁ τυπόμενος· τύψομαι ὁ τυψόμενος τυποῦμαι ὁ τυπούμενος. excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit. extrema in ὼς mutata, ut τέτυπα ὁ τετυπώς· τοῦ τετυπότος.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ τῶν εἰς μι. ἐνεστὼς ὁ παρατ.

ὁ Τιθεὶς a prima persona τοῦ παρατατικοῦ ἐτίθην. Quoniam omne uerbum in ν desinẽs cum uocali natura longa, non habens μ declinatiuum, in σ ὀξύτονον facit participium τὸ θεὶς: diphthongꝰ. quoniam in ε desinentia διὰ τοῦ ντ declinata diph. habent. ἢ ἄλλως. ¶ Desinẽntia in ης διὰ τοῦ η, facientia triplex genus

genus & reliqua ut in primo aoristo passiuo dictū est ἀ ἄλλως primitiuum huius uerbi τίθημι hoc est τιθέω. τῶ a perfectiōe habet ι. ι ψιλόν uero cū producitur appositio ne τω ι producitur. ob quā rem prima coniugatio uerborum in μι facit participium διὰ τῶ ε διφθόγγου, non autem διὰ τω η. Quo in loco aduertēdum est φ omnia participia masculina uerborum actiuorum tā in ω q̄ in μι desinentiū extremam syllabam productam habent. Quo modo autem producatur aperiendum est. Nā in uerbis in ω patet, omnia participia in ω desinere, uno excepto, uidelicet primi aoristi quod in ας productā definit, ὁ τύψας. At in uerbis in μι quoniam eorū participia præsentis tpis, & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est. Cum igitur participia præsentis temporis horū uerborū formētur a prima persona ptī imperfecti, cuius extrema lōga é, in oībus cōiugationibus, ut ἐτίθην. ἵστην. ἐδίδων. ἐζεύγνυν. & ēt ipsa in longam desinere necesse est. appetant præterea τὰ χαρακτηριστικὰ coniugationum, hoc est formatiuas uocales, uidelicet ε. α. ο. υ, quæ breues sunt sicut ī eorum perfectis τιθέω. ἱστάω. διδόω ζευγνύω. opus est formare dicta participia alio & alio modo secundū diuersas uocales coniugationum. Participium igitur primæ coniugationis formatur a prima persona prateriti imperfecti, abiecto prius augumēto, deinde extrema uocali in propriā figuratiuā cōiugationis quæ est ε. & ν in ς mutatis, ac etiam accētu in ultimā translato, ut ἐτί-

& iii

θην ὁ τιθείς. sed quoniam extrema breuis est, contra parti-
cipiorum actiuorum naturã assumpto ῑ in diphthon-
go producitur ut supradictum est, & sic τιθεὶσ fit. ubi ser
uata est ῑ figuratiua uocalis coniugationis in ipsa di-
phthongo. Participiũ secundæ coniugationis etiã a pri
ma persona ptĩ impfecti fit extrema in propriã figura-
tiuã, quæ est ᾱ & ν̄ in σ̄ mutatis, ut ἵστην ὁ ἱστὰς τοῦ ἱστάντος
ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum ᾱ sit an
ceps & eadem breuis in se ipsam longã mutari possit.
In tertia coniugatione fit participium ét a prima per-
sona ptĩ imperfecti abiecto augumento, & ω̄ magno in
ō paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac ét
ν̄ in σ̄ mutatis, ut ἐδίδων ὁ διδὸς ubi ος syll. breuis est, quæ
assumpto ῡ producitur diphthongo ut supra dictum
est & sic fit διδούς. In quarta etiã a prima persona ptĩ im
perfecti fit participiũ abiecto augumento, & ν̄ in σ̄ con
uerso ut ἐζεύγνυν. ζευγνύς. ubi nulla est facta uocalis mu-
tatio cum ῡ ἀντίστοιχον nõ habeat in qđ mutari possit, sed
se ipsum breue in longũ mutat. ἡ γενικὴ τοῦ τιθέντος a no
minatiuo fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς τυφθέντος. ἡ δοτικὴ τῷ τι-
θέντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ ὦ τιθείς. sicut ὦ τυφθείς
Δυϊκὰ τὼ τιθέντε τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυντικὰ οἱ
τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. sicut τοῖς τυφθεῖσι. τοὺς τιθέν
τας. ὦ τιθέντες. τὸ θηλυκὸν ἡ τιθεῖσα. τῆς τιθείσης. τῇ τιθείσῃ. si-
cut ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τιθὲν. τοῦ τιθέν-
τος. sicut τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος. & cætera.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερ.

¶ Ὁ τεθεικὼς τοῦ τεθεικότος. ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima persona præteriti perfecti sicut τετυφὼς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεικυῖα. τῆς τεθεικυίας. sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθεικὸς τοῦ τεθεικότος. sicut τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ θήκας τοῦ θήκαντος esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἔθηκα sicut ὁ τύψας ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius usus nõ habetur quoniam hic aoristus exceptus est a regula cũ futuri consonanté non seruauerit sicut in uerbis dictũ est.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ θεὶς τοῦ θέντος ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi aoristi sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. τὸ θηλυκὸν ἡ θεῖσα τῆς θείσης sicut ἡ τιθεῖσα τῆς τιθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ θὲν τοῦ θέντος. sicut τὸ τιθὲν τοῦ τιθέντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος ἀπὸ τοῦ θήσω. sicut ὁ τύψων ἀπὸ τοῦ τύψω. τὸ θηλυκὸν ἡ θήσουσα. τῆς θησούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ θῆσον. τοῦ θήσοντος.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. μαι in μενος conuersa. sicut ὁ τυπτόμενος ἀπὸ τοῦ τύπτομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ τιθεμένη. τῆς τιθεμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τιθέμενον. τοῦ τιθεμένου.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερ.

¶ Ὁ τεθειμένος. τοῦ τεθειμένου. ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima persona præteriti perfecti passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθειμένη. τῆς τεθειμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ τεθειμένον. τοῦ τεθειμένου.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ τεθεὶς τοῦ τεθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτέθην. prima persona primi aoristi passiui. sicut ὁ τυφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεῖσα. τῆς τεθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τεθὲν τοῦ τεθέντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ τεθησόμενος. τοῦ τεθησομένου. ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι prima persona primi futuri passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθησομένη τῆς τεθησομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθησόμενον. τοῦ τεθησομένου.

¶ Μετὰ ὀλίγον μέλλων.

¶ Ὁ τεθεισόμενος. τοῦ τεθεισομένου. ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι prima persona τοῦ μετὰ ὀλίγον μέλλοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεισομένη τῆς τεθεισομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθεισόμενον. τοῦ τεθεισομένου.

¶ Μετοχαὶ μέσαι ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. a prima persona præsentis. quẽadmodum passiuũ τὸ. θηλυκὸν ἡ τιθεμένη. τὸ οὐδέτερον τὸ τιθέμενον.

¶ Participium præteriti medii nõ inuenitur cum nõ habeat unde formari possit. Nam in uerbis in μι, Mediũ præteritum & secundum futurum formari non possunt. sicut in uerbis dictum est.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ θέμενος. τοῦ θεμένου. ἀπὸ τοῦ ἐθέμην prima persona secundi aoristi medii τὸ θηλυκὸν ἡ θεμένη. τῆς θεμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ θέμενον τοῦ θεμένου.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ θησόμενος τοῦ θησομένου. ἀπὸ τοῦ θήσομαι prima persona primi futuri medii τὸ θηλυκὸν ἡ θησομένη. τῆς θησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ θησόμενον. τοῦ θησομένου.

Ὁ ἱστάς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima persona præteriti imperfecti η in α conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ ἱστᾶσα τῆς ἱστάσης τὸ οὐδέτερον τὸ ἱστὰν τοῦ ἱστάντος.

Ὁ ἑστηκὼς τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα extrema in κὼς mutata. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑστηκυῖα τῆς ἑστηκυίας. τὸ οὐδέτερον τὸ ἑστηκὸς τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑσταὼς τοῦ ἑσταότος ἀπὸ τοῦ ἕσταα ἰωνικῶς. Cõsueuerunt enim iones subtrahere κ in præteritis, ac penultimam corripere, ut βέβηκα βέβαα, sic ἕστηκα ἕσταα. unde participium ἑσταὼς ἑσταότος καὶ κατὰ συναλοιφὴν ἢ κρᾶσιν ἑστὼς ἑστῶτος. a quo fœmininum ἡ ἑστῶσα τῆς ἑστώσης. Nam regula est ꝙ participia in ως si sint ἀπαθῆ. hoc est sine passione per ο declinata in υια faciunt fœmininum ut ἑστηκὼς ἑστηκότος ἑστηκυῖα, Si uero patiantur & declinationem habeant per ω, faciunt fœmininum in σα ut ἑστὼς ἑστῶτος ἡ ἑστῶσα. Vnde διεστῶσα quo Isocrates ad demonicũ usus est sic inquiẽs ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ω magnum scribendum est, ut τὸ ἑστὼς τοῦ ἑστῶτος. & neutrum horum circunflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synæresis siue crasis ex acuto & graui circunflexum facit ut ποιέω ποιῶ, at in hoc participio ἑστὼς ĩ penultima habet grauem, ĩ ultima uero acutum, quoniã participia in ως præteriti perfecti super extremã habẽt acutum

ut τετυφώς. ex graui enim & acuto non fit circunflexus cum in diuersum tendāt, nec usquam ad unum concurrant. iccirco ἑστὼς siue masculini generis sit, siue neutri acuitur quamuis extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum fœmininis eadem syllaba quæ ex ultima penultima facta est circunflectitur, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uariata est, quæ eiusmodi est. Omnis longa natura ante breuem finalem & in eadem existens parte, ac tonum suscipiens, circunflectitur, ut μοῦσα μοῦσα. sic ἑστῶτος, & ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶτος ἀπὸ τοῦ βεβαώς. quorum fœminina sunt γεγῶσα. μεμῶσα βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγὸς τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμός. τοῦ μεμῶτος τὸ βεβὸς τοῦ βεβῶτος. Præterita uero cōmunia a quibus hæc deducuntur sunt γέγηκα ἀπὸ τοῦ γῶ γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ μήσω. βέβηκα ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω, a quibus subtracto κ ac penultima correpta ἰωνικῶς. fit γέγαα μέμαα βέβαα Vnde participia γεγαώς. μεμαώς. βεβαώς, & κράσει γεγώς. μεμώς. βεβώς.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ στήσας. τοῦ στήσαντος. ἀπὸ τοῦ ἔστησα prima persona primi aoristi. Sicut τύψας τύψαντος ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. τὸ θηλυκὸν ἡ στήσασα. τῆς στησάσης. τὸ οὐδέτερον τὸ στῆσαν, τοῦ στήσαντος.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ στὰς τοῦ στάντος. ἀπὸ τοῦ ἔστην. sicut ἱστὰς ἀπὸ τοῦ ἵστην. τὸ θη

λυκὸν ἡ στᾶσα. τῆς στάσης. τὸ οὐδέτερον τὸ στὰν τοῦ στάντος.

¶Μέλλων πρῶτος.

¶Ὁ στήσων. τοῦ στήσοντος. ἀπὸ τοῦ στήσω prima persona primi futuri ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

¶Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. μαι in μενος cõuersa. τὸ θηλυκὸν ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ ἱστάμενον τοῦ ἱσταμένου.

¶Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶Ὁ ἑσταμένος. τοῦ ἑσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἕσταμαι prima persona præteriti perfecti. ſicut τετυμμένος ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑσταμένη. τῆς ἑσταμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ ἑσταμένον. τοῦ ἑσταμένου.

¶Ἀόριστος πρῶτος.

¶Ὁ σταθείς. τοῦ σταθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐστάθην prima perſona primi aoriſti paſſiui, ſicut τυφθεὶς τυφθέντος ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην τὸ θηλυκὸν ἡ σταθεῖσα τῆς σταθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ σταθὲν τοῦ σταθέντος.

¶Μέλλων πρῶτος.

¶Ὁ σταθησόμενος τοῦ σταθησομένου. ἀπὸ τοῦ σταθήσομαι prima perſona futuri paſſiui. τὸ θηλυκὸν ἡ σταθησομένη τῆς σταθησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ σταθησόμενον. τοῦ σταθησομένου.

¶Μετ' ὀλίγον μέλ.

¶Ὁ ἑστασόμενος. τοῦ ἑστασομένου. a prima perſona τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος. ἑστάσομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑστασομένη τῆς ἑστασομένης τὸ οὐδέτερον τὸ ἑστασόμενον. τοῦ ἑστασομένου.

Μετοχαὶ μέσου. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱστάμενος τοῦ ἱσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἱστάμην. quemadmodum & passiuum.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ στησάμενος τοῦ στησαμένου. ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην. τὸ θηλυκὸν ἡ στησαμένη τῆς στησαμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ στησάμενον. τοῦ στησαμένου.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ στάμενος. τοῦ σταμένου. ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου, τὸ θηλυκὸν ἡ σταμένη. τῆς σταμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ στάμενον. τοῦ σταμένου.

Μέλλων α.

Ὁ στησόμενος. τοῦ στησομένου. τὸ θηλυκὸν ἡ στησομένη. τῆς στησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ στησόμενον. τοῦ στησομένου.

Τρίτη συζυγία: μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ διδούς. τοῦ διδόντος ἀπὸ τοῦ ἐδίδων prima persona præteriti imperfecti ω magno in ο paruum cõuerso, ac υ interposito sicut in prima coniugatione uerborum in μι dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ διδοῦσα. τῆς διδούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ διδόν. τοῦ διδόντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ δεδωκώς. τοῦ δεδωκότος. ἀπὸ τοῦ δέδωκα. τὸ θηλυκὸν ἡ δεδωκυῖα. τῆς δεδωκυίας. τὸ οὐδέτερον. τὸ δεδωκός. τοῦ δεδωκότος.

Ἀόριστος β.

Ὁ δούς. τοῦ δόντος. ἀπὸ τοῦ ἔδων. ὡς διδοὺς ἀπὸ τοῦ ἐδίδων. τὸ θηλυκὸν ἡ δοῦσα. τῆς δούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ δόν. τοῦ δόντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δώσων τοῦ δώσοντος. ἀπὸ τοῦ δώσω. τὸ θηλυκὸν ἡ δώσουσα. τῆς δωσούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ δῶσον. τοῦ δώσοντος.

ὁριστικὰ

¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ διδόμενος· τοῦ διδομένου· ἀπὸ τοῦ δίδομαι· τὸ θηλυκὸν ἡ διδομένη· τῆς διδομένης· τὸ οὐδέτερον· τὸ διδόμενον· τοῦ διδομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ὁ δεδομένος· τοῦ δεδομένου· ἀπὸ τοῦ δέδομαι· τὸ θηλυκὸν ἡ δεδομένη· τῆς δεδομένης· τὸ οὐδέτερον τὸ δεδομένον τοῦ δεδομένου.

Ἀόρ. α ὁ δοθεὶς τοῦ δοθέντος ἀπὸ τοῦ ἐδόθην prima persona primi aoristi passiui· τὸ θηλυκὸν ἡ δοθεῖσα τῆς δοθείσης τὸ οὐδέτερον· τὸ δοθέν· τοῦ δοθέντος

¶ Ὁ δοθησόμενος τοῦ δοθησομένου· τὸ θηλυκὸν ἡ δοθησομένη· τῆς δοθησομένης· τὸ οὐδέτερον τὸ δοθησόμενον· τοῦ δοθησομένου.

¶ Μετ. μέλ.

¶ Ὁ δεδοσόμενος τοῦ δεδοσομένου ἀπὸ τοῦ δεδόσομαι τὸ θηλυκὸν ἡ δεδοσομένη· τῆς δεδοσομένης· τὸ οὐδέτερον· τὸ δεδοσόμενον· τοῦ δεδοσομένου.

¶ Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ διδόμενος τοῦ διδομένου· ἀπὸ τοῦ δίδομαι sicut & passiuum. τὸ θηλυκὸν ἡ διδομένη τῆς διδομένης· τὸ οὐδέτερον τὸ διδόμενον τοῦ διδομένου.

Ἀόριστος α οὐκ ἔστιν. Ἀόρ. β.

¶ Ὁ δόμενος· τοῦ δομένου· ἀπὸ τοῦ ἐδόμην· τὸ θηλυκὸν· ἡ δομένη τῆς δομένης· τὸ οὐδέτερον τὸ δόμενον· τοῦ δομένου.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ δωσόμενος· τοῦ δωσομένου· ἀπὸ τοῦ δώσομαι· τὸ θηλυκὸν ἡ δωσομένη· τῆς δωσομένης· τὸ οὐδέτερον τὸ δωσόμενον τοῦ δωσομένου.

Ἡ τετάρτη συζυγία. μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστῶς καὶ παρατατικοῦ.

Ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος. ἀπὸ τοῦ ἐζεύγνυν prima persona præteriti imperfecti ut in prima coniugatione uerborum in μι dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Μετοχαὶ παθητικαὶ καὶ μέσαι. ἐνεστῶς καὶ παρατατικοῦ.

Ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου. ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc eadem media sunt.

Τέλος τῶν μετοχῶν.

Περὶ τῶν ἄρθρων

α Ἄρθρον δέ ἐστι μέρος λόγου πτωτικόν, προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc est. Articulus est pars orationis casualis præpositiua declinationi nominum & subiunctiua siue subordinatiua & hæc definitio uniuersaliter ab omnibus ponitur. Quæ uero in principio operis posita est a Theodoro gaza in quarto τῶν εἰς τέσσαρα accepimus.

Articulorum aliqui præpositiui aliqui suppositiui. præpositiui sunt hi. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ. τοῦ. τῷ. τόν.

Δυϊκά. τὼ τοῖν. Πληθυντικά. οἱ. τῶν. τοῖς. τούς.

Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ τῆς. τῇ. τήν. Δυϊκὰ τά. ταῖν. Πληθυντικά. αἱ τῶν ταῖς τάς.

Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ τοῦ τῷ τό. Δυϊκὰ τὼ τοῖν. Πληθυντικὰ τὰ τῶν τοῖς τά.

Suppositiui. ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅς οὗ ᾧ ὅν. Δυϊκὰ ὥ οἷν.

Πληθυντικὰ οἵ ὧν οἷς οὕς. ¶ Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. ¶ Δυϊκὰ ἅ. αἷν. ¶ Πληθυντικὰ αἵ. ὧν. αἷς. ἅς. ¶ Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. ¶ Δυϊκὰ ὥ. οἷν. ¶ Πληθυντικὰ ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

¶ Articuli præpositiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur τῷ enim ἀντὶ τοῦ τίνι; & τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα. & in aliis similiter. Sumuntur autem & pro demonstratiuo pronomine τὸν enim pro τοῦτον. & τὴν ἀντὶ τοῦ ταύτην. & in aliis similiter. Etiam cum δὲ cõiunctione compositi demonstratiua pronomina fiunt, ut ὅδε ἀντὶ τοῦ οὗτος. καὶ ἥδε ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliis casibus similiter.

¶ Articuli suppositiui cum nomine infinito τις compositi relatiua fiunt.

¶ Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις. οὗτινος. ᾧτινι. ὅντινα. ¶ Πληθυντικὰ οἵτινες. ὧντινων. οἷστισιν. οὕστινας. ¶ Θηλυκὰ ἑνικά. ¶ Ἥτις. ἧστινος. ᾗτινι. ἥντινα. ¶ Πληθυντικὰ αἵτινες. ὧντινων. αἷστισιν. ἅστινας. ¶ Οὐδέτερα ἑνικά. ¶ Ὅτι. οὗτινος. ᾧτινι. ὅτι. ¶ Πληθυντικὰ ἅτινα. ὧντινων. οἷστισιν. ἅτινα.

¶ Etiam si cum περ coniunctione repletiua cõponantur tantũdem possunt. ut ὅσπερ ἀντὶ τοῦ ὅστις. ἥπερ ἀντὶ τοῦ ἥτις. ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὅτι. eodem modo si cum aliis cõiunctionibus componentur τὲ scilicet & δή.

¶ Ἀρσενικὰ ἑνικά.

¶ Ὅσπερ. οὗπερ. ᾧπερ. ὅνπερ. ¶ Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ. ἧσπερ. ᾗπερ. ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ. οὗπερ. ᾧπερ. ὅπερ. & alia silr

¶ Τέλος.

¶ Περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν.

ἀ Ντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. idest pronomen est pars orationis declinabilis pro nomine assumpta. Dicitur autem ἀντωνυμία ἀπὸ τοῦ ἀντὶ quod prō significat, & ὄνομα nomen. ἐξ οὗ τοῦ προτέρου ὁ εἰς ω, τοῦ δευτέρου δὲ εἰς υ. Habet auté accidétia quatuor. genera numeros. casus & personas. ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος. ἡ δὲ κτητική. ἡ δὲ δεικτική. ἡ δὲ ἀναφορική. ἡ δὲ σύνθετος. idest pronominum, hoc quidem primitiuum. hoc possessiuum. hoc demostratiuũ. hoc relatiuum. hoc autem compositũ. Primitiua quidem tria. ἐγὼ σὺ ὅς. Horum declinationes positiuæ hæ.

¶ Πρώτου προσώπου.

¶ Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα ἐγώ. ἡ γενικὴ ἐμοῦ. ἡ δοτικὴ ἐμοί. ἡ αἰτιατικὴ ἐμέ. ¶ Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νῷ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῷν. ¶ Πληθυντικά. ἡ εὐθεῖα ἡμεῖς. ἡ γενικὴ ἡμῶν. ἡ δοτικὴ ἡμῖν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμᾶς.

¶ Τοῦ δευτέρου.

¶ Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα σύ. ἡ γενικὴ σοῦ. ἡ δοτικὴ σοί. ἡ αἰτιατικὴ σέ. ¶ Δυϊκά. σφῶ σφῶν. ¶ Πληθυντικὰ ὑμεῖς. ὑμῶν ὑμῖν. ὑμᾶς

¶ Τοῦ τρίτου.

¶ Ἑνικά. ὅς. οὗ. οἷ. ἕ. ¶ Δυϊκά. σφέ. σφίν. ¶ Πληθυντικὰ σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφᾶς. Appellantur.n. κλίσεις θεματικαί. idest declinationes positiuæ. quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

¶ Possessiua uero a primitiuis deriuata octo ἐμός. σός. ὅς. νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria

rum tria a genitiuis singularibus fiunt. hoc est ἐμός· ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ· σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ· ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero a nominatiuis dualibus hoc est νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ· σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ· & hæc de duob⁹ rũ dicuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφὲ non est nominatiui casus, sed accusatiui tantũ. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina idest ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμέες ἡμεῖς· ὑμέτερος· ἀπὸ τοῦ ὑμέες ὑμεῖς· σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφέες· σφεῖς· Et hæc nomina trium sunt generũ. Masculiua enim & neutra tertiam declinationem simplicium sequũtur. Fœminina uero secundam, ut sicut ἐμός· ἐμοῦ· ἐμῷ· ἐμόν· καλός· καλοῦ· καλῷ· καλόν. ἐμὴ ἐμῆς· ἐμῇ ἐμήν· sicut καλή· καλῆς· καλῇ καλήν· ἐμόν· ἐμοῦ· ἐμῷ· ἐμόν· sicut καλόν· καλοῦ· καλῷ καλόν·
Sic & σός· σή· σόν· & ὅς· ἥ· ὅν. Desinentia uero in ρος mittunt fœmininum in α & id quoq; in obliquis seruãt· ut νωΐτερος· νωϊτέρα· νωϊτέρας· νωϊτέρᾳ· σφωΐτερος· σφωϊτέρα· σφωϊτέρας· σφωϊτέρᾳ· ἡμέτερος· ἡμετέρα· ἡμετέρας· ἡμετέρᾳ· & alia similiter.

Demonstratiua autem duo οὗτος· καὶ ἐκεῖνος· quorum talis est inflexio· οὗτος τούτου· τούτῳ· τοῦτον· ὦ οὗτος. Δυϊκὰ τούτω· τούτοιν· ὦ τούτω. Πληθυντικὰ οὗτοι· τούτων τούτοις· τούτους· ὦ οὗτοι·

Θηλυκά.

Αὕτη· ταύτης· ταύτῃ· ταύτην· ὦ αὕτη.

Οὐδέτερα.

Τοῦτο· τούτου· τούτῳ· τοῦτο· ὦ τοῦτο·

¶Ἐκεῖνος. ἐκείνου. ἐκείνη. ἐκείνης. ἐκεῖνο. ἐκείνου. eodem modo declinatur.

¶Relatiuum autem unum, & ipſum quoq; trium exiſtit generum αὐτός. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτόν. αὐτή. αὐτῆς. αὐτῇ. αὐτήν. αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτό. Huius autem pronominis proprium eſt ſignificatio trium perſonarum ut αὐτὸς ἐγώ. αὐτὸς σύ. αὐτὸς ἐκεῖνος. & leuem ſpiritum ſemper habet. Si uero αὐτοῦ αὐτῷ αὐτὸν aſpirata inueniantur, ſciendum eſt pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν. nam aſpiratio quæ erat ſuper ε eadem etiam ſuper αυ ſeruatur.

¶Pronomina cõpoſita tria, quæ nominatiuũ non habent, uidelicet ἐμαυτοῦ σαυτοῦ. καὶ ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari. Tertiæ uero etiam in plurali, nec ſolum coniunctim, ſed ẽt diſiunctim.

¶Τοῦ πρώτου προσώπου.

ε Μαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς. ἐμαυτῇ. ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ ἐμαυτό.

¶Τοῦ δευτέρου προσώπου.

¶Σαυτοῦ. σαυτῷ σαυτόν. σαυτῆς σαυτῇ. σαυτήν. σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτό.

¶Τοῦ τρίτου προσώπου.

¶Ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτόν. ἑαυτῆς. ἑαυτῇ. ἑαυτήν. ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ ἑαυτό. ¶Πληθυντικὰ ἑαυτῶν. καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς. καὶ σφᾶς αὐτούς.

Varia declinatio secundum uaria idiomata τοῦ πρώτου προσώπου. ἑνικά.

ἐ Εὐθεῖα κοινῶς ἐγώ. ἀττικῶς ἔγωγε, accentu in antepenultimam retracto. καὶ δωρικῶς ἐγών καὶ ἐγώνη. ἡ γενικὴ κοινῶς ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε. quod inclinatur ut τὸ γένος μου σκόπει. καὶ ἰωνικῶς ἐμέο, καὶ ἐμεῦ. assumpto ι in diphthongum ἐμεῖο. ἀττικῶς ἐμέθεν, καὶ ἐμέθεν κατὰ συγκοπήν. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἐμοῦς. ἡ δοτικὴ ἐμοὶ & μοὶ abiecto ε quod etiam inclinatur, ut τοῦτό μοι λέγε. ἡ αἰτιατικὴ ἐμὲ καὶ μέ, ὅπερ ἐγκλίνεται. ut τοῦτό με δίδασκε. ἡ κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκὰ ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, νὼ κατὰ συγκοπήν. iccirco acuitur, sicut τὸ καλώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν καὶ νῷν. Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα ἡμέες ἡμεῖς. καὶ δωρικῶς ἁμές. καὶ αἰολικῶς ἄμμες. unde κατὰ ἀναλογίαν fit ἄμμε nominatiui casus, & accusatiui dualis numeri. ἡ γενικὴ ἡμέων ἡμῶν καὶ ἡμείων. καὶ αἰολικῶς ἀμμέων. ἡ δοτικὴ ἡμῖν μόνον, ultima producta, ob quam rem circũflectitur. eadem uero nonnunq̃ apud poetas corripitur, atque acuitur ἡμίν. iones tamen, & attici sæpe circumflectũt penultimam. Homerus ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεῶς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἁμὶν ὀξυτόνως. καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμέας ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Εὐθεῖα σὺ καὶ δωρικῶς τύ. καὶ τύνη penultima pro-
ἡ ducta licet σὺ corripiatur. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. τύνη μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ διὶ πατρί. ἡ γενικὴ σοῦ κοινῶς. καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς. σέοθεν καὶ σέθεν.

ἀττικῶς· καὶ σεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ σοὶ καὶ δωρικῶς τοί. ἡ αἰτιατικὴ σέ. καὶ δωρικῶς τύ. ἡ κλητικὴ σύ secundum aliquos. ¶ Δυϊκά ἡ εὐθεῖα. καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ. καὶ σφώ ὀξυτόνως. sicut νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν καὶ σφῷν. ¶ Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα. ὑμέες ὑμεῖς καὶ δωρικῶς ὑμές. καὶ αἰολικῶς ὕμμες. unde ὕμμε nominatiui casus dualis numeri κατὰ ἀναλογίαν. ἡ γενικὴ ὑμέων ὑμῶν. καὶ ὑμείων. καὶ αἰολικῶς ὑμμέων. ἡ δοτικὴ ὑμῖν qđ nũc ꝑducit extremã, nunc corripit, sicut ἡμῖν καὶ δωρικῶς ὑμιν. & αἰολικῶς ὔμμι. ἡ αἰτιατικὴ ὑμέας ὑμᾶς

¶ Τοῦ τρίτου προσώπου

ἡ Εὐθεῖα. ὅς. καὶ ἵ. secundum ueteres ἄχρηστα. ἡ γενικὴ οὗ καὶ ἰωνικῶς ἕο. καὶ εἷο. καὶ ἀττικῶς ἕοθεν. καὶ ἕθεν. & δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἕυ. ἡ δοτικὴ οἷ καὶ ἑοῖ. ἡ αἰτιατικὴ ἕ. ἡ κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκὰ σφωέ. & σφέ. in accusatiuo casu tantum ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν. & σφίν. Sciendum est σφωὲ & σφωΐν acutum accentum habere super extremã & inclinari ὅμηρος τίς τάρ σφωε, et καί σφωϊν δὸς ἀγγέλ. ¶ Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα σφέες σφεῖς καὶ σφὲς δωρικῶς. ἡ γενικὴ σφέων σφῶν. καὶ σφείων. ἡ δοτικὴ σφίσιν. ἡ αἰτιατικὴ σφέας σφᾶς.

¶ Περὶ τῶν κτητικῶν.

Ossessiua uero nomina præter supradicta, Alia apud poetas inueniuntur. ut τεός. τεή. τεόν. ἔθει δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σός. σή. σόν. ἑός. ἑή. ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς. ἥ. ὅν. Sunt & alia quæ a nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur

hoc est

hoc est ἄμες ὔμες σφὲς ἀπὸ μὲν τοῦ ἄμες· ἁμός· ἁμὰ· ἁμόν· pro ἡμέτερος ἡμετέρα· ἡμέτερον· ἀπὸ δὲ τοῦ ὔμες· ὑμός· ὑμὴ· ὑμόν· pro ὑμέτερος ὑμετέρα· ὑμέτερον· ἀπὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφός· σφὸ· σφόν ἀντὶ τοῦ σφέτερος· σφοτέρα· σφετέρον.

Annotandum est etiam genitiuos singulares deriuatiuorum pronominũ in ου κοινῶς desinentes διὰ τοῦ οιο omnino enũtiari ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς sicut & genitiuos nominũ tertiæ declinationis simplicium. cum & hæc ad ipsam declinationem referantur, ut ἐμός· ἐμοῦ· ἐμοῖο· sicut καλός· καλοῦ· καλοῖο· σός· σοῦ· σοῖο· & τεός· τεοῦ, τεοῖο· ὅς οὗ· οἷο· & ἑός· ἑοῦ· ἑοῖο· ἡμέτερος· ἡμετέρου· ἡμετέροιο· & alia similiter.

Περὶ δεικτικῶν οὗτος καὶ ἐκεῖνος.

Εὐθεῖα οὗτος κοινῶς· καὶ οὑτοσὶ ἀττικῶς. Nã proprium est atticorũ addere ἰῶτα pronominibus demõstratiuis secundæ personæ. ἡ γενικὴ τούτου καὶ τουτουί· ἡ δοτικὴ τούτῳ καὶ τουτῳί· ἡ αἰτιατικὴ τοῦτον καὶ τουτονί· ἡ κλητικὴ ἀττικῶς ὦ οὗτος. & reliqua.

Θηλυκά.

Αὕτη· καὶ αὑτηί· ταύτης· καὶ ταυτησί.

Οὐδέτερα.

Ἐκεῖνος· ἐκείνου· ἐκείνῃ· ἐκεῖνος· ἐκεῖνο· ἐκείνου. & alia. Eoles uero auferentes ε dicunt κεῖνος· κείνου· κεῖνο. Dores uero uertentes κ in τ & ε diphthongi in η subscribentesq; ι τῆνος· τήνῳ τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absq; ι scribi.

¶ Ὁ quoque articulus præpositiuus assumens δὲ & τὰς cõiunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est. ut ὅδε ἢ ὅδ'· τοῦδε· τῷδε, pro οὗτος τούτου· τούτῳ. ἥδε· τῆσδε· τῇδε pro αὕτη ταύτης ταύτην· τόδε καὶ τοῦδε τοῦδε τῷδε pro τοῦτο· τούτου· τούτῳ. Sic ὅγε· ἥγε· τόγε.

¶ Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia persona solum, ob quam rem μονοπρόσωπος appellatur. Quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoq; trium existit generum. Declinatur autem sic ὁ δεῖνα· τοῦ δεῖνος· τῷ δεῖνι· τὸν δεῖνα. λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ, ὁ δεῖνα· τοῦ δεῖνος· τὸν δεῖνα ἐγράψατο. hoc est quidã cuiusdam quendam accusauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα· τῆς δεῖνος· τῇ δεῖνι· τὴν δεῖνα. Neutrum τὸ δεῖνα· τοῦ δεῖνος· τῷ δεῖνι· τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα· τοῦ δεῖνατος. Et ὁ δεῖνα· τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεῖς· τοῦ δεῖνος· τῷ δεῖνι· τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

¶ Sunt & alia pronomina quæ μονόπτωτα siue μοναδικὰ appellantur. hoc est ἐμὶν· pro ἐμοί· & τίν· καὶ τεΐν· pro σοί. Et μὶν καὶ νίν· pro αὐτόν· αὐτὴν αὐτὸ καὶ αὐτοὺς αὐτὰς αὐτά. Et σφὲ ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et ψὲ ἀντὶ τοῦ σφᾶς δωρικῶς.

¶ Τέλος τῶν ἀντωνυμιῶν.

π Ρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν ἤγουν σύνταξιν. hoc est. Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem siue constructionem idest per regimen casus per compositionem ut σύνοικος cohabitator ἔμπειρος peritus. Per appositionem siue constructionem ἐν τῷ οἴκῳ in domo ἐπὶ τὴν ἀττικήν. in agrum atticum, Nominibus enim iuncta per compositionem omnibus casibus præponitur ut ὁ ἔμπειρος. τοῦ ἐμπείρου. τῷ ἐμπείρῳ τὸν ἔμπειρον. ὦ ἔμπειρε. per appositionem uero, siue constructionem nunq̃ nominatiuo aut uocatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam compositionem ut ἀνατέλλω orior. διαλέγομαι differo. Cum participiis, per compositionem, secundum uerborum figurã, ex quibus nascuntur ut ἀνατέλλων. oriẽs διαλεγόμενος differens. Et præterea per appositionem obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem. per appositionem solam, ut ὑπ' ἐμοῦ a me, πρὸς σέ. ad te. Cæteris uero partibus orationis per solam cõpositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria τὸ ὀξύνεσθαι εἰ ἐπιδέχεται τόνον .i. acui si tonũ admittat. τὸ ψιλοῦσθαι hoc est principalem syllabam leuigari. demptis quæ in principio ῡ habent. βραχυκαταληκτεῖν. hoc est

extrema syllaba corripi, quibusdā exceptis, ut ī eis faci le discerni potest. Sūt autem numero decem & octo tā tum diuersas singulæ habentes significationes. Quarū sex sunt monosyllabæ ἐν. εἰς. ἐξ. σὺν. πρὸς. πρὸ. Duode cim uero disyllabæ ἀνὰ. κατὰ. διὰ. μετὰ παρὰ ἀντὶ. ἐπὶ. περὶ. ἀμφὶ. ἀπὸ. ὑπὸ. ὑπέρ.

Περὶ συντάξεως τῶν προθέσεων.

N quidem præpositio datiuo semper iungitur ἐν οἴκῳ. in domo. ἐν ἀγορᾷ. in foro. Genitiuo uero κατέλλειψιν τῆς δοτικῆς. idest per defectum datiui ἀττικῶς ἐν ᾅδου. ἀντὶ τοῦ. ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου. in domo plutonis. Inuenitur etiam apud poetas ἐνὶ κατέπεπτωσιν τοῦ ι, καὶ ἐν. εἰν uero παροξύτονοι uim uerbi habet. hoc est ἔνεστι.

Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς accusatiuo semper iūgitur εἰς ἐκκλησίαν ad ecclesiam εἰς ἀγορὰν ad forum. Genitiuo uero κατέλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου. ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. ad domum præceptoris. Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis. πρὸς uero maxime ī rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγορὰν uado ad forum. πέμπω τὸ χρυσίον πρὸς σέ. mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου. καὶ ἀναφορᾶς. hoc est in laude, & relatione. ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα retulit enim ad magistratum dicimꝰ & hymnos ad apollinē. πρὸς uero econtrario πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnunq̄ uti

mur & εἰς ut ἠγνωμονήκεισαν εἰς ἡμᾶς. ingrati fuerunt contra nos.

¶Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur genitiuo semper iūgitur, & motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾶς ex foro. habet enim ξ sequente uocali. κ̄ uero si consonans sequatur ἐξ ἀττικῆς ex agro attico ἐκ μεγάρων ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος. ex iuuentute ἐξ ἀλεξάνδρου tēpore alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακά. ex pigritia mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλοῦ ex luto ἐξ ἀργύρου. In compositione uero ἔμφασιν significat ἐξέφαγον. μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον usque ad finem comederunt. significat & τὸ ἔξω. ut ἔκφρων ὁ ἔξω τῶν φρενῶν extra mentes. similiter in uerbis. ἐξέρχομαι egredior.

¶Σὺν uero quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur datiuo semper iungitur σὺν θεῷ. σὺν λόγῳ. cum deo, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν. καὶ τὸ ὁμοῦ ποιεῖν idest cū aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere σύνοικος. ὁ σὺν ἑτέροις οἰκῶν. cum aliis habitans σύμβουλος. ὁ σὺν ἑτέρῳ βουλευόμενος cum altero consultans.

¶Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν hoc est motum a persona πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ a deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου hoc est in iure iurando accipitur πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κώνειον per deos o' uiri iudices date mihi uenenum. Vel cum τὸ ἐναντίον. ἢ

τὸ ἐνώπιον .i. corā significat πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus. uel τὸ καθῆκον. hoc est officium siue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδάς. non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo auté iungitur cū τὸ ἐγγὺς ἢ παρακείμενον. idest prope & adiacens significat πρὸς τοῖς ποσίν. ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpositionis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ ἢ ἀργύριον. da mihi cū ueste & argentum.

Accusatiuo uero iungitur cum significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι. hoc est motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα. Vado ad magistratum. Etiam cum σχέσιν τινὰ ἢ λόγον significat idest habitum quendam, & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo, uel παράδειγμα. idest exemplum ᾄδει πρὸς αὐλόν cantat ad tibiam.

Πρὸ uero genitiuo semper iungitur & τόπον. καὶ χρόνον hoc est locum & tempus significat, ut πρὸ τῆς πύλης ante ianuam πρὸ ἀλεξάνδρου φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων. ante alexandrum philippus imperauit macedonibus. Similiter & in cōpositione, ut πρόμαχος. qui ante alium pugnat. πρεσβύτερος. maior natu. Accipitur ét ἐμφαντικῶς. ut προπετής. petulans. īcontinens.

Ἀνὰ accusatiuo semper iungitur. ἀνὰ στρατόν. per exercitum. ἀνὰ ἄστυ. per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ ἀνὰ στόμα. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στόματος. in ore. In compositione ue

ro significat τὸ ἄνω. ut ἀνάβασις. ascensus. ἀναβαίνω. ascendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν retro flexionem. ut ἀναδρομή. recursus. ἀνατρέχω recurro. Illud uero Homeri χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticum est ἀντὶ τοῦ σύν. idest aureo sceptro.

¶ Κατὰ uero genitiuo & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem, ἐπὶ κατηγορίας ἢ κατηγορίας. hoc est. in delatione, & accusatione κατὰ αἰσχίνου λόγος contra æschinē oratio. Etiam cum ἐπάνω significat. κατὰ γῆς κάθημαι. super terra sedeo. siue περί, ἢ περὶ τοῦ circa aliquid uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dicitur siue prædicatur de homine. Illud uero homeri κατ' οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπό. i. ab olympi uerticibus. Accusatiuo uero iungitur cum ὅμοιον significat hoc est simile κατὰ δημοσθένην γράφει. secundum demosthenem scribit. Siue χρόνον. καθ' ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνήρ. nostris temporibus fuit sapiens uir. Siue κίνησιν. idest motum κατὰ νῆας ἀχαιῶν per naues achiuorum. Siue cum significat περί τι καὶ ἔντηρι. καθ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν circa uiam hæc faciebant ἢ ἔμειναν κατὰ χώραν. manserunt in regione.

¶ Διὰ genitiuo iungitur, & accusatiuo. genitiuo quidem cum ἐνέργειαν τινα hoc est actionem quandam significat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον ἐγένετο. per te hæc forsan melius facta fuissent. Siue μέσον. ut ἐπορευόμην δι' ἀγορᾶς. ibā p forū. Accusatiuo uero iūgitur cū αἰτίαν. i. cām

significat διὰ σὲ ταῦτα γράφω. propter te hæc scribo. Non nunq̃ tamen apud homerum significat τὸ μέσον ἰλιάδος κ. διὰ τεύχεα, καὶ μέλαν αἷμα. perq; arma. & nigrum sanguinem.

¶Μετὰ genitiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo cum ἕνωσιν. hoc ē unionem significat. ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος suauis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον significat. id est post. μετὰ τὴν ἑορτήν. post festum. Πλάτων μετὰ σωκράτην. Plato post Socratem. Illud uero homeri μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. cum tertiis. hoc est cū hominibus tertiæ ætatis regnabat, poeticum est.

¶Παρὰ genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo, cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat, hoc est motum a persona παρὰ θεοῦ τἀγαθά. a deo bona. ἀπὸ enim præpositio, & ἐκ maxime sunt motui de loco familiares. παρὰ uero, & πρὸς. motui a persona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν, ἢ ἐγγύς. hoc est statum & prope significat παρ' ἐμοὶ διατρίβει. apud me moratur. Accusatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι hoc est motum ad aliquid significat παρὰ σὲ ἔρχομαι. ad te uenio. Vel cum significat τὸ διά τι. propter aliquid ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία. quia iniuria fit, ultio. supple est. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας. hoc est extra considerationem siue denuntiationem. ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. præter intentionem contingit.

¶Ἀντὶ genitiuo iungitur semper ἀντὶ πολλῶν χρημάτων ꝓ multis pecuniis. Significat enī ἀμοιβὴν καὶ καταλλαγὴν

hoc est

hoc ē uicissitudinem, et permutationem, ut ἐκεῖνος ἀντὶ ἐκείνου. ille pro illo ἀντὶ ἵππου ὁ χρυσός. pro equo aurum In compositione uero iterdum τὸ ἴσον significat ut ἀντίθεοι πολύφημον diis parē polyphemū. Interdum uero τὸ ἐναντίον ut ἀντίθεον δόγμα contrarium deo decretum, siue placitum.

¶Ἐπὶ genitiuo datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem cum significat χρόνον. ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου. imperante athenis pythodoro. Vel τὸ περί τι. ἢ ἔν τινι circa aliqd & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα. circa multa, uel in multis disceret aliqs quæ dicūtur. Siue significat τὸ ἐπάνω. ut τετράποδα ἐπὶ γῆς. quadrupeda super terrā. Vel cum κίνησιν significat ἀττικῶς ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο. in agrum atticum proficiscebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν. idest causam significat ἐπ' ἀγαθῷ πάντα ἐποίει propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν καὶ αὐτεξούσιον. idest potestatem, & arbitriū. ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων. In potestate siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue τὸ ὕστερον. idest post ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξῄει. post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἑστήκει ἰσχυρᾷ. super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν idest insidias significat. ἐπὶ τῷ δήμῳ contra populū. Accusatiuo uero iungitur cum κίνησιν significat ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν. in forum.

¶Περὶ uero genitiuo, datiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo cum αἰτίαν idest causam significat μάχομαι περὶ

σοῦ pugno pro te. Datiuo aũt iuncta idem propemodũ significat ποιητικῶς. ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. timui flauo menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως ποιητικῶς ut κεῖνοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. statim tibi sanguis niger fluet in hasta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς περὶ πύργῳ circa turrim. Accusatiuo uero iungitur cum significat τὸ κύκλῳ, siue σύστασιν. ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν circa aram steterunt. περὶ τὴν πόλιν τὸ στράτευμα. circũ urbem exercit⁹. interdum aũt significat τὸ ἐγγύς ut περίπου τὴν ἀλεξάνδρειαν. prope Alexãdriam. in compositione uero significat τὸ κύκλῳ. περιφορὰ circũferentia περιδρομὴ circuitio. περιδινεῖν circũuoluere. περιστρέφειν circũuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον. hoc est præstantius ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος. i. achilles præstantior fuit hectore. Dicitur quoq; περίειμι τούτων βουλῇ ποιητικῶς. & περίειμι μάχεσθαι. hoc est antecello his consilio, mente, & pugna ὅμηρος ὀδυσσείας α. ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν & ἰλιάδος α. οἳ περὶ μὲν βουλὴν δαναῶν. περὶ δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι. Etiã περιουσίαν καὶ πλῆθος significat, ut περίεισί μοι πλοῦτος. hoc ẽ opulẽtia siue multitudo ẽ mihi diuitiarũ.

¶ Ἀμφὶ uero eãdẽ habet significationẽ & uim, quã περί. Nam poetæ sæpenumero ambas simul ponunt ὅμηρος ἰλιάδος θ. ἕκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους. hoc est circunuertebat περὶ tamen frequentiori est in usu.

¶ Ἀπὸ genitiuo semper iũgitur, & motũ de loco significat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως ex urbe ἀπὸ τοῦ δικαίου. a iusto. In compositione uero ἀφαίρεσιν, καὶ στέρησιν. ἢ πλείονα ἔμφασιν

hoc est negationem, priuationem uel maiorem empha sim significat. ἄρνησιν ἀπόφημι. ut ἀπαγορεύω. στέρησιν ἀπίμαθον ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν ἀποχαρίζομαι ἀπεργάζομαι.

¶ Ὑπὸ genitiuo datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem cum αἴτιον idest causam significat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω significat ut ὑφ' εἵματος κρύπτοντα χεῖρα. sub ueste occultantem manũ. Datiuo quoq; & accusatiuo iuncta idem significat ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι sub arbore sedeo. Significat etiam cũ accusatiuo aliquem sub aliquo eẽ καθ' ὑποταγὴν per subiectionem, ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compositione uero nunc λάθρα. idest clam significat, ut ὑφείλετο, surripuit. nunc uero ἐλάττωσιν idest diminutionem ut ὑποβέβηκε. nunc autem μετριότητα. idest mediocritatem, ut ὑπόχρυσον τὸ μετρίως χρυσοῦν. nunc uero nihil plusq̃ simplex dictio significat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν ostendit.

¶ Ὑπὲρ gtõ & accusatiuo iungitur gtõ cum βοήθειαν idest auxilium significat ut ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος. pro Ctesiphonte oratio. Etiam cum causam significat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ. de q̃bus locutus sum, iterũ loquar. Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. supra fumum gubernaculum. Accusatiuo uero cum τὸ πλέον καὶ ἐπέκεινα significat. hoc est plus & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ. supra hominem sapit. ὑπὲρ τὴν θρᾴκην ἡ μακεδονία. ultra thraciam macedonia. In compositione uero eadem habet significata, ut ὑπέρμαχος. ὑπερήνωρ. ὑπερέχω ὑπερακοντίζω. & talia.

Propositiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes, ut simpliciter dicam, suum exigunt casum κατηγορῶ σου accuso te. ἀφίσημί σου absisto siue deficio a te. ὑπερέχω σου ātecello tibi παραινῶ σοι moneo te. p̄terq̄ possessiua, & acquisitiua ἐμφοροῦμαι. ἐντρυφῶ καὶ παραπολαύω σου fruor te. ἡ περιτίθημί σοι circumpono tibi. tamen ἡ κατὰ composita, ét intendit eodem casu. καταθεὶς πάντα peredit omnia. κατεῖπέ μοι enarrauit mihi. Et hæc tamen & si quid aliud cōpositum sic proferretur, nihil prohibetet destitui a proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου. idest contra alterū dicere & καταθεῖν.
hoc est exedere. Vocetur
autem hoc præpo
sitiuū, illud ue
ro uer-
bale.

Τέλος τῶν προθέσεων.

Ἐπίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι idest aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, qđ de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος καὶ σχῆμα idest ſpecies & figura. Species duæ. primitiua ut νῦν. deriuatiua ut νυνί. Figuræ duæ ſimplex ut πάλαι. compoſita ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua ſunt χρόνου σημαντικὰ idest té poris ſignificatiua, ut νῦν nunc τότε tunc ποτὲ aliquando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. αὐτίκα ſtatim. παραχρῆμα ſtatim. αὖθις. rurſus ἐξαίφνης repente. τέως interea tantiſper ἕως donec uſque. ἡνίκα quando. ἔπειτα μετέπειτα poſtea ἐπεί. ἐπειδή. ἐπειδὰν poſtq̃. cum σήμερον hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perendie χθὲς καὶ ἐχθὲς heri προχθές. nudiustertius. πάλαι diu olí. ἀρτίως modo. εὐθὺς καὶ εὐθέως ſtatim. πρωῒ mane. ἑσπέρας ueſperi. ἐφόσον dum. ἀεὶ αἰεὶ αἰὲν ſemper. ὄφρα donec. dum. τόφρα interea.

Aliqua aũt τόπου idest loci. ἐνταῦθα hic ἐκεῖ illic ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἴσω καὶ ἔσω intus. intro. ἔξω foris. foras. αὐτοῦ. illic. ποῖ quo. ὅποι quo ὅθεν unde. ὅθεν ποθεν undecũq;. αὐτόθεν ex eodé loco. ἐκεῖθεν inde. αὐτόθι in eodem loco. δεῦρο huc. αὐτόσε iſtuc. ἄνω ſupra. κάτω infra.

ἔμπροσθεν ante. ὄπισθεν retro. ἐγγὺς prope. πόῤῥω procul. ποῦ ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῆ nusq̃. ὅπου ubi. ὅπόθεν unde. ἔνθεν inde. ἐπέκεινα ultra. μακρὰν longe. procul. ἐν δεξιῶν dextrorsum. ἐξ ἀριστερῶν sinistrorsum.

¶ Aliqua aũt ποιότητος. idest qualitatis, ut εὖ bene. καλῶς bene. ἡδέως iocunde. σοφῶς sapienter. πεπαιδευμένως docte. ἀπαιδεύτως indocte. ὡραίως pulchre. αἰσχρῶς turpiter. ἱκανῶς satis. πλουσίως copiose. ἀφθόνως abundanter. ῥαδίως facile. εὐχερῶς agiliter. λεπτῶς graciliter. ταπεινῶς humiliter. ἃ δὴ καὶ μεσότητος λέγεται. Quæ nempe & medietatis dicuntur. de quibus quæsitum est, cur media appellentur. Sed dicendum est ea ita nuncupata esseq; uia quodam modo sunt media inter nomina & aduerbia. Substantiam enim habent ex nominibus, terminationes uero, & compositiones aduerbiorum. Vel quia ex media nominum appellatione capiuntur postea q̃ fiunt a genitiuo pluralis numeri, qui medius est eorum quæ communia sunt trium generum ν in ς cõuerso, propter hoc etiam dicuntur media uerbi gratia καλῶν hic enim genitiuus cũ sit pluralis nũeri medius hoc est communis masculini. & fœminini, & neutrigeneris. Conuerso igitur ν in ς factum est aduerbium medium, ut καλῶς sic σοφῶν σοφῶς & alia Quæ uero non fiunt a genitiuo plurali, talem non se quũtur denominationem, ut κυνηδὸν canine. βοτρυ

βότρυδὸν racematim. ἀγεληδὸν gregatim.

¶ Aliqua aũt ποσότητος idest quantitatis ἅπαξ simul δὶς bis. τρὶς ter. τετράκις quater. πολλάκις. sæpe. ὀλιγάκις raro.

¶ Aliqua aũt ἀθροίσεως idest congregationis, ut ἅμα simul. ὁμοῦ una. συλλήβδην comprehensim. ἀθρόως confertim.

¶ Aliqua autem παρακελεύσεως. idest hortationis. ut εἶα eia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖγε euge. φέρε age.

¶ Aliqua autem διαιρέσεως idest diuisionis ut αὖθι sine seorsum. δίχα diuisim.

¶ Aliqua autem ἐξαιρέσεως. idest exceptionis. ut πλὴν præter

¶ Aliqua autem τάξεως. idest ordinis. ut ἑξῆς deinceps. ἐφεξῆς deinceps. εὐθὺς statim. εὐθέως statí.

Aliqua autem ὁμοιώσεως idest similitudinis. ut ὡς tanquam. ὥσπερ quéadmodum. οὕτως sic. καθὰ sicut. ἢ uelut. ἤπου ueluti. ὥστε uti. ὃν τρόπον quéadmodum.

¶ Aliqua autem ἀποστάσεως. i. separationis. ut ὥστε ut.

¶ Aliqua autem συγκρίσεως. i. cõparationis. ut μᾶλλον magis. πλέον plus. ἧττον minus.

¶ Aliqua autem ἐπιτάσεως. i. intensionis. ut λίαν ualde ἄγαν multum. πάντη prorsus. παντελῶς penitus. παντάπασι omnino. πάνυ nimium. σφόδρα uehementer. μάλιστα maxime.

¶ Aliqua auté ἀνέσεως idest remissiui. ut ἠρέμα quiete

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA SEVILLA

ἠσυχῆ quiete. μόγις μόλις uix. κατα μικρὸν paulatim. βάδην passim. βραδέως tarde. ὡσεὶ fere.
¶ Aliqua autem βεβαιώσεως idest confirmationis ut δηλαδὴ profecto δήπουθεν nempe. πάντως omnino. ὄντως uere. ἦ reuera.
¶ Aliqua auté κατωμόσεως idest iurandi. ut ναὶ μὴν certe.
¶ Aliqua auté ἀπωμόσεως. idest abiurationis ut μὰ per.
¶ Aliqua auté ἀρνήσεως idest negandi ut οὐ non οὐχὶ nõ οὔκουν nec οὐδαμῶς nullomodo. ἥκιστα minime. οὔτε nec. οὐδὲ neq;.
¶ Aliqua auté ἀπαγορεύσεως idest abiurationis ut μὴ ne
¶ Aliqua auté ἐνδεχομένου. idest euentus ut ἴσως forte τάχα fortuitu. τυχὸν forte.
¶ Aliqua aũt ἐρωτήσεως. idest interrogatiõis ut πόθεν un de πού ubi. ποῖ quo. πῶς quomodo.
¶ Aliqua aũt δείξεως idest demonstrationis. ut ἰδοὺ ecce ἠνὶ en. ὧδε huc. ἐκεῖ illic. ἐνθάδε hic.
¶ Aliqua autem κλήσεως idest uocãdi ut ὦ, ὠ.
¶ Aliqua aũt διασαφήσεως. idest declarationis ut ἤγουν ui delicet. οἷον ut. idest. τουτέστι hoc est.
¶ Aliqua aũt θέσεως idest positionis. Est autem aduer bium positionis, quod determinat positionem rei. siue deliberationem. Si enim dixero πλευστέον decerno nauigandum esse. γραπτέον scribendum esse ἀναγνωστέον legendum esse & alia.
¶ Aliqua aũt εὐχῆς idest uoti ut εἴθε ὤφελον. utinam.

aliqua

¶Aliqua autem σχετλιασμοῦ idest exclamationis.ut ὢ heu. ἰοὺ hei. οἴμοι hei mihi. αἲ hei. ἰὼ heu.
¶Aliqua autem θαυμασμοῦ. i.admirationis.ut ὦ. φεῦ.
¶Aliqua autem θειασμοῦ. idest furentis.ut εὐοῖ heu euoe. εὐαὶ heu.
¶Aliqua autem ἐκπλήξεως idest perculsionis.ut ἆ. ἆ. ἡράκλεις hercules.
¶Σχέσεις hoc est habitudines localium aduerbiorum sunt tres ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον οἷον οἴκοι οἴκοθεν. οἴκαδε idest in loco. de loco ad locum. ut domi. domo. domum, Et quæ ἐν τόπῳ sunt in θι desinunt, ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ. in cœlo. quæ autem ἐκ τόπου in θεν ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, e coelo. quæ uero εἰς τόπον, in δε καὶ σε ut οὐρανόνδε καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν in cœlum. Similiter ἀγρόθι. in agro ἀγρόθεν. ex agro. ἀγρόνδε & ἀγρόσε in agrum. πάντοθι. ubiq; πάντοθεν undiq;. πάντοσε ad oēm locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε aliō. ἰλιόθι, in ilio. ἰλιόθεν, ex ilio: ἰλιόσε καὶ ἰλιόνδε. ad ilium. Itē ἑκασταχῇ καὶ ἑκασταχοῦ in singulis partib9 ἑκασταχόθεν a singulis partibus ἑκασταχόσε ad singulas partes πανταχοῦ ubiq;. πανταχόθεν undiq; πανταχόσε ad oēm locū. ¶Oīa uero aduerbia in θεν, habentia in penultima ο paruum, deriuātur a nominibus.ut ἀγρός. ἀγρόθεν. οὐρανὸς οὐρανόθεν. & hæc quæ de loco sunt, ablatiuus casus erant apud antiquos. quem superfluum, & nihil plusquam genitiuum significantem sustulerunt iuniores qui etiam cū

præpositione constituebatur ut ostendit τὸ ἐξουρανόθεν. & ἐξαγρόθεν. Sũt uero pauca quædã, quæ scribũtur p ω̄ magnũ ut ἀμφοτέρωθεν ex ambabus partib⁹ ἀμφοτέρωθι ĩ ambabus partib⁹ ἀμφοτέρωσε ad ambas. ptes ἑκατέρωθεν utriq; ἑκατέρωθι utrobiq; ἑκατέρωσε utroq; ἑτέρωθεν ex altera pte. ἑτέρωθι ĩ altera pte ἑτέρωσε ad alterã ptẽ. Quæ aũt nõ hñt ĩ penultia ω̄ magnũ ĩ σι desinũt in loco ĩ ζε uero ad locũ ἀθήνηθεν ἐξ ἀθηνῶν ex athenis ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις in athenis ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας ad athenas. θήβηθεν ex thebis θήβησι ĩ thebis. θήβαζε ad thebas. τὸ δὲ ἐγγύθεν idest de propinquo loco, ἐγγύθι idest prope. Prӕterea in ω̄ desinentia duas habent habitudines ĩ loco & ad locũ ut ἄνω superius & supra. κάτω inferius & infra. ἔξω foris & foras ut ἔξω διατρίβει foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω. exiuit foras ἔσω intro & intus ut Sophocles ἐν τραχινίαις γυναιξὶν ἔσω στέγης· καὶ εὐριπίδης καὶ τὸν γέροντα τὴν ἔσω χεῖραν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον πόρρω. procul sum & eo ἄνωθεν uero superne κάτωθεν inferne ἔξωθεν de foris, de loco sunt. ἵνα autem οὗ ὅπου. πῆ. ποῦ omnia sunt ın loco & significãt ubi. ποῖ uero ad locum ıdest quo. ut ποῖ πορεύῃ. idest quo uadis? Et dicũtur quæ sunt in loco ἐπὶ στάσεως quæ uero ad locũ ἐπὶ κινήσεως. hoc est in statu & motu.

Τὸ δὲ ἐκτὸς .i. foris ἐπὶ στάσεως est. raro etiam ἐπὶ κινήσεως.

Εἴσω uero ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον semper ἐπὶ στάσεως.

Ἐνταῦθα hic ἐντεῦθεν. hinc. ἐνθάδε huc ἔνθεν δὲ hinc δεῦ

ρο huc τῇδε hic. ὧδε huc. omnia hæc significant locum ubi est qui loquitur. αὐτόθι uero istic. αὐτόθεν istinc αὐτοῦ istuc significant locum apud eum qui audit quamuis si ἐνταῦθα & huiusmodi, aliū iueniūtur significantia locum q̃ qui est apud eum qui audit, tunc id fit cum & locus est manifestus, & persona ad quam fit sermo. Thucydides. ἕως ἀφίκοντο ἐς ῥήγιον donec puenerunt ad regium καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο & ibi congregabātur. rarissime tamen inuenitur non prædicto loco.

¶Est etiam ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε καὶ ἕως τούτου hoc est pro tunc & hactenus ut ἐνταῦθα τύχης. καὶ ἐς δεῦρο τύχης idest hucusq; fortuna secuta est. hinc illud. hac troiana tenus fuerit fortuna secuta. ἐκεῖ illic. ἐκεῖσε illuc. καὶ ἐκεῖθεν illinc. inueniūtur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur.

¶Et est notandum magis approbatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ. ut ἐκεῖ τυγχάνω illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι. illuc discedo. & est ἐκεῖ ἀναφορικὸν idest relatiuum cuius ἀνταποδοτικὸν idest redditiuum est ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα. ἐκεῖ, ἔνθα ὁ δεῖνα. ubi est quidam: illic ubi qdā. ὅπου καὶ ὅπη διὰ τοῦ η í loco. ὅποι uero p οι ad locū. Ποῦ ἐπὶ στάσεως. ποῖ p οι ἐπὶ κινήσεως. ὡς τὸ ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη. quo iuit Andromache. πῆ. per η ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως. ut apud Euripidē ποῦ βῶ ποῦ στῶ quo eā, ubi stē. πόθεν ex quo loco & ex qua causa & πόθεν dubitatiuū est

ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς· idest minime. ὡς μὲν ἀξία, πόθεν. ut quidem digna, non. τὸ ποῦ est locale & interrogatiuum & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abundat. πῶς simpliciter interrogatiuum est ut πῶς ἔχεις. ut uales? & ἔμφασιν. idest ostensionem significat intensionis ut ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ᾽ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ λίαν idest ualde. Ego hoc modo ualde semp sum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον idest quodãmodo encliticum est ut δοκοῦμεν δή πως εἰς ἕλληνας ξυντελεῖν uidetur quodãmodo ĩter græcos annũerandus. Etiam localia aduerbia ἑξαχῶς idest sex modis capiuntur. ἄνω supra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ante ὄπισθεν retro δεξιὰ ad dextrã. ἀριστερὰ ad sinistram

διότι καὶ ἡ καθ᾽ ἡμᾶς κίνησις ἑξαχῶς λαμ-
βάνεται. idest quoniam & qui
in nobis est motus
sex modis
accipi
tur.

ΘΕΩ̂ ΔΟ
ΞΑ
ι

¶Περὶ συνδέσμων. de coniunctionibus.

Σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc est. Coniunctio est pars orationis indeclinabilis coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα. figura. Simplex ut ἐπεί. cōposita ut ἐπειδή.

¶Coniunctionum aliquæ sunt συμπλεκτικοί. idest copulatiuæ. ut μὲν quidem. δὲ autem. τέ, q;. καὶ &. ἀλλὰ sed ἀτὰρ sed. αὐτὰρ sed ὅτι, φ.

¶Aliquæ autem διαζευκτικοί. idest disiunctiuæ ut ἤ uel. ἤτοι siue. ἠὲ siue.

¶Aliquæ autem συναπτικοί. idest continuatiuæ. ut εἰ, si. εἴπερ εἴδη εἰδήπερ, siquidem.

¶Aliquæ autem παρασυναπτικοί. idest subiunctiuæ. ut ἐπεὶ ἐπείπερ quoniam. ἐπειδὴ ἐπειδήπερ postq̃.

¶Aliquæ aũt. αἰτιολογικοὶ idest causales. ut ἵνα ut. ὅπως ut. ὄφρα ut. γὰρ enim ὅτι, φ. διότι quia. καθότι quoniam ἕνεκα, causa οὕνεκα, quia.

¶Aliquæ autē ἀπορηματικοί i. dubitatiuæ. ut ἆρα an. εἶτα postea μῶν num. μὴ an.

¶Aliquæ autem συλλογιστικοί i. collectiuæ siue rationales. ut ἄρα ergo ἀλλὰ sed. ἀλλὰ μὴν uerum. οὖν igitur. τοίνυν igitur. τοιγάρτοι itaq; τοιγαροῦν ergo.

¶Aliquæ autē παραπληρωματικοί. i. repletiuæ. ut δὴ iam. ῥα nempe. θὴν quidē. νυ certe. πού. γοί. αὖ. οὖν. πέρ. πρό. μὴν δῆτα. τί. quidē. At τί non solum repletiua est, sed etiā diminutiua, & causalis.

¶Aliquæ autem δυνητικοὶ.i.potestatis. ut ἄν. κέ. κὲν. si. siue utique .inueniuntur etiam apud poetas repletiuæ

¶Aliquæ autem διακριτικοὶ siue ἐπιλεκτικοὶ.i.discretiuæ siue electiuæ. ut ἤ.q̄.

¶Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ idest extenuatiuæ siue diminutiuæ. ut γοῦν saltē ὁ saltem.

¶Aliquæ autem ἐναντιωματικοὶ.i.aduersatiuæ. ut ὅμως tamen καίτοι & si καίπερ q̄q̄. ἔμπης. tamē εἰκαὶ etsi.

¶Τέλος.

¶Collectio τῶν ἦ.ἦ.ἦ. ex diuersis autoribus per eundem fratrem Vrbanum.

Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον prima persona præteriti imperfecti. ἀπὸ τοῦ εἰμὶ eram.

¶Ἦν ἀντὶ ὑπῆρχε. 3a pſona pti impfecti eiuſdē uerbi erat

¶Ἦμην ἀντὶ τοῦ ἤμην p̄ma pſona pti pluſq̄ pfecti fuerā & fui

¶Ἦν ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως. aduerbium indignationis.

¶Ἦν ἀντὶ τοῦ ἐάν. Si ut ἦν που ἀκούσω. Si alicubi audiam.

¶Ἣν ἀντὶ τοῦ ἥντινα. articulus subiunctiuus.quam.

¶Ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην pronomen relatiuum hanc.

¶Ἣν ἀντὶ τοῦ ἑήν. pronomē posseſſiuum. suam

¶Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. secunda persona ἀπὸ τοῦ ἦν eras.

¶Ἦσ ἀντὶ τοῦ ἦν tertia persona δωρικῶς erat.

¶Ἦς secūda pſona subiūctiui ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἐὰν ὦ ᾖς sim sis.

¶Ἧσ ἀντὶ τοῦ ἧστινος gtūs casus articuli subiūctiui cuius.

¶ Ἢ ὅς ἀντὶ τοῦ ταύτης gtūs ꝑnominis demõstratiui. huius.

¶ Ἢ ὅς ἀντὶ τοῦ ἑῆς genitiuus pronominis possessiui suæ.

¶ Ἢ σύνδεσμος διαζευκτικὸς idest cõiunctio disiunctiua uel personarum. εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἠέ σὺ πηλείδη πάντων ἐκπαγλότατ᾽ ἀνδρῶν idest unus auté uir consiliarius esto uel aiax, uel idomeneus uel Vlysse siue tu pelide omnium ad mirabilissime uirorum uel rerum ut ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα. uel nox, uel dies, ἢ ζωή, ἢ θάνατος uel uita uel mors.

¶ Ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, ἤγουν ἀδιακρίτως idest sub disiunctiua idetermīnate, siue indiscrete ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον. da mihi aurum, aut argentū καὶ ὅμηρος τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἢ κακός, ἢ ἀγαθός idest omnium enim sagittæ attingunt quicunq; mittat siue ignauus, siue fortis.

¶ Ἢ διασαφητικός, ἤγουν ἀναιρετικὸς κατὰ Θεόδωρον. idest explanatiua siue sublatiua est quando duobus propositis unum tollit. ut βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι ut inquit Theodorus idest uolo ego populum saluum esse, q̃ perdi, idest saluum esse & non perdi.

¶ Ἢ ἀντὶ τοῦ αὖ καὶ εἰ. ut ἤ τοι ὅ γε δὴ ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι. hoc est si talis existens in nauibus per pontum currētibus. Et illud. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Si & generatione posterior esset.

¶ Ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ ut est apud Platonem. μίνως, ἢ περὶ νόμων idest minos & de legibus.

¶ Ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. idest utrum. Ut διάνδιχα μερμήριξεν ἢ ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ utrum hic ensem acutum educens a femore.

¶ Ἢ συγκριτικός. Comparatiua ut βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Melius uel mori uno tempore, uel uiuere, q̃ corrũpi in graui pugna.

¶ Ἢ περιττεύει. idest abundat. ut ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι quoniam præstantior est.

¶ Ἢ adiunctiua ἀλλὰ coniunctioni ἀλλ' ἢ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀλλά. nisi.

¶ Ἢ μὲν ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἰδέ. hoc est incœptiua.

¶ Ἢ δὲ uero ἐπακολουθητικὸς τοῦ ἢ μὲν hoc est subsecutiua. ut ἢ μὲν ὅσοι ναίουσι οὐρανὸν ἠδ' ὅσοι κληρώσαντο χθόνα hoc est. Et quicunq; habitant cœlum, & quicunq; fortiti sunt terram.

¶ Ἤτοι æquiualẽs μὲν fit oratiõis præpositiua apud poetas. ut ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. Hic quidem sic fatus sedit.

¶ Ἤτοι uero æqualẽs ἢ, præpositiua fit τοῦ ἢ, ut ἤτοι ἀγαθὸν ἢ φαῦλον. uel bonum uel malum.

¶ Ἦ ἀπορηματικὸς ἀντὶ τοῦ ἆρα idest dubitatiua, qua dubitantes, & interrogantes utimur, & semper orationi præponitur. nisi aliquid καθ' ὑπερβατὸν impediat ἰλιάδος. β. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει τρώων ἱπποδάμων. idest an etiam & auro indiges. quod aliquis feret troianorum equidomitorum. Est ét λ πικός

τισ ἀπο

τις ἀπορηματικῶς secundum Theodorum, hoc est solutiua quædam cũ dubitatione ἰλιάδος ι· τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης, ἢ οὐχ ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο; Quid autem populum duxit huc congregans atrides, an non Helenæ causa bene comatæ.

Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη. dixit ut. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. dixit & nigris superciliis anuit Saturnius.

Ἦι tertia persona subiunctiui ἀπὸ τοῦ εἰμί· ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ.

Ἦ aduerbium affirmandi. ἀντὶ τοῦ ὄντως. Vt, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. profecto ualde iam mortuus est menoetii fortis filius.

Ἡ articulus præpositiuus. ut ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει altera autem æstate fluit.

Ἣ articulus subiunctiuus. ut ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Quæ infinitos dolores achiuis posuit.

Ἣ pronomen relatiuũ. ut αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων· ἣ δ' εὖ μάλα ἠνιόχευεν. hæ autẽ bene currebant. hæc aũt bene ualde equos regebat.

Ἥ pronomen possessiuum tertiæ personæ fœminini generis. ut ὅς ἥ ὅν. ἀντὶ τοῦ ἑός ἑή ἑόν.

Ἧι datiuus casus articuli subiunctiui ᾗ· ᾗς· ᾗ.

Ἧι datiuus casus pronominis relatiui ᾗ· ᾗς· ᾗ.

Ἧι dtũs casus tertiæ psonæ pnoís possessiui ut ᾗ· ᾗς ᾗ.

Ἧ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπιρρήματος. ut ᾗ θέμις ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὡς θέμις ἐστί quatenus fas est.

Ἧ ἀντὶ τοῦ καθὰ ἐπιρρήματος ὁμοιώσεως. idest similitudinis. quemadmodum.

Ἧ aduerbium loci ἀντὶ τοῦ ὅπου. ut αὐτοῦ ὑπὸ πρώτην ᾗ λε

πότουπροθέε χαλκός idest curuaturam sub primam. ubi tenuissimum currebat æs.

ᾟ ἀντὶ τοῦ ὅπη aduerbium loci. ἡσίοδος· τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' οὖν ἐγώ περ ἄγω. eo autem ibis quo te ego ago

ᾟχι ἀντὶ τοῦ ὅπου. ubi

Σημείωσαι ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύφωνι παραβολήν. parabolam. Vt ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας idest utque leo lætatus est magnum nactus corpus.

Ὡς ἀνταπόδοσιν redditionem. ut ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων idest sic per turbam subiit troianorum illustrium.

Ὡς ὑπερβολήν superlationem. ut ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός idest ut nō grauius & impudentius aliud muliere.

Ὡς ἀναφοράν. Relationem ut ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. Sic hi quidem talia interse loquebātur.

Ὡς θαυμασμόν. admirationem ut ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ ut bonæ mentes erant prudenti penelope.

Ὡς βεβαίωσιν confirmationem. ut, ὡς χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποισ. Sic gratiosum est homo hominibus.

Ὡς ὁμοίωσιν similitudinem. ut, ὣς ὅδ' ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱῒ ἔοικεν. ita hic Vlixis magnanimi filio assimilatus est.

Ὡς τὸ οὕτως Sic. ut ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ.

Sic fatus portis erupit splendidus Hector.

¶Ὡς τὸ ὅμως. tamen. ut, ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. sed neque tamen sotios liberauit cupiens quã quam.

¶Ὡς τὸ ὅπως. ut. ut ὡς ἀπείσω διῒ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι Vt libes ioui patri & aliis immortalibus.

¶Ὡς τὸ ὁμοίως similiter. ut ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν. Similiter me indecorem in argiuis fecit.

¶Ὡς τὸ ὅσον. Quantum. ut, καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Et carnem quantum ei manus capiebant circumiicienti.

¶Ὡς τὸ τόσον. tantum. ut ὡς δὲ Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν. Tantum phæaces sup omnes periti homines.

¶Ὡς τὸ ὡσαύτως. eodem modo. ut ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. Eodem modo rursus nunc mihi inuidetis dii mortalem hominem adesse.

¶Ὡς τὸ ἕως. donec. ut. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Donec hic multum uictum & aurũ congregans.

¶Ὡς τὸ ἀλλὰ Sed. ut, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθεν εὐεργέτου. Sed non est gratia postea benefactoris.

¶Ὡς τὸ ὅτι. ꝙ quia. ut, ἔγνως ὡς θεός εἰμι. Nouisti ꝙ deus sum.

¶Ὡς τὸ ἐπεὶ postquam. ut ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἔσσευαν ὠκέες ἵπποι. Posteaquam uidit locum desertum

ubi steterant ueloces equi.

¶ Ὥς τὸ εἴθε. utinam. ut ὡς ὤφελλ' αὐτόθ' ὀλέσθαι. utinam il lic periisset.

¶ Ὥς τὸν εἰ σύνδεσμον συναπτικόν. Si, coniunctionem con tinuatiuam. ut ὡς ὑμεῖς πορέμεν θοὴν ἐπὶ νῆα ἵκοισθε. Si uos a me celerem ad nauem iretis.

¶ Ὥς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον. narratiuū caput ut ὥς τ' ἦλθ' ὥς αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. Sicq; uenit. Sic ægistho machinatus est pernitiosam mortem.

¶ Ὥς τὸ καθάπερ. quéadmodum. ut ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον κίκονας δάμασ' αὐτὰρ ἔπειτα. Cœpit autem quemad modum primum ciconas domuit. sed postea καὶ ἰλιάδος. ξ. ὡς ἴδεν. ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν

¶ Ὥς τὸ εὐθέως. statim. ut ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. ut uidit, statim ipsum magis subiit ira.

¶ Ὥς τὸ ἀλλὰ μήν. atqui ὡς τοῦτο ἀληθῶς ἀττικὸν τὸ χωρίον. atqui hæc uere attica regio.

¶ Ὥς τὸ λίαν. ualde. ut ὥς τις θαρσαλέος, καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης. Valde quidam audax, & impudens es mendicus.

¶ Ὥς τὸν ἵνα σύνδεσμον. ut coniunctionem. ut ὥς μοι καὶ τὸν ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Vt mihi & hunc uirum magnum nomines.

¶ Ὥς τὸν διό. ea propter. ut, ὣς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος Ea propter postea a te chare fili.

¶ Ὥς τὴν πρὸς πρόθεσιν. ad. ut ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς

τὸν ὁ

τὸν ὅμοιον. Vt semper similem agit deus ad similem.

¶ Ὡς τὸν περὶ συνδέσμου. idest enim coniunctionem. ut ἰλιάδος φ̄ ὥς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. non enī tibi fluuio domari fatale est.

¶ Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει. χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως ἢ τὸ ὁμῶς. καὶ δασύνεται πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὡτίον.

ΤΕ'ΛΟΣ.

a
INstitutiones
Aldus manutius.
Fratris Vrbani
στοιχεῖα appellantur
¶ Συλλαβή ἐστι.

b
Attici uero
καὶ ὦ εἰρεσίας.
συμποιητικῶς.
Ἡ μεσότης

c
terimus
literæ
circunflexa
πετραλόγας

d
ἀδμὴς
Περὶ τῶν
syllabis
καταληκτικά

e
pellantur
Ἡ λαμπρὸς
ueniantur
siodi ἐν

f
καὶ πόλεως
Φησὶ καὶ
κιστῆ
dem sonū

g
duplex autem
est ἄνθρωπος.
Περὶ τοῦ ῥήματος.
¶ Prima igitur

h
Simplicium
qđ grauis
¶ De quarta
uir & græce

i
εἶναι ἄγχιστα
χεῖρουν
τοῦ τύπου ὁ μὲν
ut alterum

k

passiuum
& abiicientes
ἐτετύφθ.
cunda plurali

l

peratiuorum
uero &
bus numeris
τύπτειν καὶ

m

uum est
❡Ἀόριστος.
Secunda persona
psona imperatiui

n

circunflexum
ab actiuo
❡Εὐκτικὰ
πρξ'·καὶ

o

❡Ἀόριστος α'.
μέλ. α'.
τρίτη.
❡Ὁ β'.

p

ποιοίητον.
sentis face
ποιήθητον
❡Ἀπαρέμφατα

q

❡Ὁ α'.
iunctiui mo
χρυσώσαιτον
ἐκεχρυσώμεθα.

r

[illegible]'.
[illegible]'.
❡Προστακτικὰ
μέλ. α'.

ſ

breuis nihil
ipsius ω̄
ctum est
dus aoristus

t

habere debet
πεθησοίμεθα
ἐνεργητικοῦ
ficiat

u

εὐκτικά.
μᾶλλον.
sona ζεύγνυς.
❡Ἀπαρέμφατα

x

ἢ θεόκριτος.
καίτοι.
εὐκτικά.
προδίδομαι.

y

compositione
ratur &
habent
❡Προστακτικά.

z

in tam multis
❡Etiam in υ'
ἀρχὴ τοῦ
❡Θέλω

&

tremam pri
subiunctiua
genus &
❡Παρακείμενος

A	B
rum tria	περὶ τῶ
¶Varia de	δῶν racematim
hoc est.	aliqua
¶Περὶ προ	ubi est
	Περὶ συνδέσμων.

FINIS.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. ſ. t. u. x. y. z. &. A. B.

Omnes ſunt quaterni præter a. & B. quinternos.

Venetiis in ædibus Aldi Manutii Romani. M. IIID. menſe Ianuario.

Impetrauit ab Ill. S. V. & in hoc q̄d in cæteris ſuis.

¶ Castigationes errorum, quí incúria contigerunt. Tu uero lector scito accepisse hic nos chartá, ambas, quas uides paginas, aperto libro, & numerú post chartarum numerú, uersus significare. numerariq; uersus a primo primæ paginæ usq; ad ultimú secúdæ. i. a primo usq; ad quartú & qnq̃gesimú sic. a charra quarta, uersu qn quagesimo. scribe φιλῶ. c. vii, uer. xix, eé scri. ét. c. viii. uersu xxxiii, scri. cótractior. c. x. xliii. scri. ναυσικάα. b c. i. vi. suis scri. siue. c. ii. xxxiiii. post ὦ λησσὲ adde τὼ καὶ τὰ λησσὲ. c. iii. viii. scri. ὁ κυνώπης. & uersu ix. scri. μενελάῳ. & x. scri. faciunt uocatiuú. & uer. xviii. scri. faciunt genitiuú & xxiiii. post ἰωνικῶς adde τοῖς αἱρέσεις κοινῶς, ἢ αἰνέσεις καὶ αἰνέσεσι ἰωνικῶς. c. iiii. x. post Nam, adde ᾱ. & xi. scri. τοῦ ν̄. & xxiii. scri. λήθη. c. vi. xx. post ἀπὸ, adde τοῦ. c. viii. viii. scri. λιπόν. & xi. scri. δία. & xl. nominú. & xlviii. ὦ ἄλως. c car. i. xlvi. scri. ἀνδρογύνου. ἀνδρόγυνε. c. ii. xxi. scri, terminationis, & xxx. μελικάμελ. & liii. in ᾱς. c. v. xi. scri. χήλας. c. viii. xxxi. scr. ὁ μάθαλης τοῦ μάθαλητος. & xlii. πηλέιδης πηλῆδου. d c. iii. xx. declinationis. scri, cóiugationis. e c. i. xx. tn. scri. in. c. v. xvi. scri penultía. f c. i. iiii. scri. ὁ ἡρακλῆς. & xxi. scri. ὄφεις, ὄφις. c. v. xxv. scri. cótractorum declinatióe. c. vii. xiii. scri, δή. & xvi. scri. τὰς γραῦς καί. g c. ii. xvi. scri. ζηνοδώρος. c. iii. ii. scri. formationes, h c. i. viii. scri. aut in. ῶ & xxvi. perscriptam. scri. sumptá. c. ii. xxx. scri. indubitato. c. iii. xiiii. scri. inter ο & τ. c. iiii. xx. dele, & reliqua. & li. scri. φράτνω. c. v. xxxviiii. scri. acceptis, & xlvii. ναίω. c. vi. xlv. scri. πεφιληκυθῶς. i c. iii. xxiii. scri. τύπτοιτον. & xxvii. ἡμεῖς. & xxviii. post regulis, adde inuicé. c. v. xl. & scri.

ut.c.viii.xliiii.scri. ἀπὸ τοῦ ἄγω. k c.ii.xxxviiii.scri. ἦν ἐα
c.iii.vii.scri. ὀδυνασίας. & xxxv. ἀόριστος ᾱ. & xlvi. post, per. ῆ̄.
adde. nec uariantur in indicatiuo. c.vii, viii. scri. uel ῑ. di
phthongi. l c.i.li.scri. τύψον. Tertia persona τυψάτω.
c.ii.xiiii. ὄρσον scri. ὄρσου. & xxvii. scri. ἐλθὲ. εὑρὲ. c.iiii.x.scri.
Ἐὰν τύπτω. & xxv. scri. infinitiua. c.v. πολὺν scri πλεονασμῷ.
c.vii.xlii.scri. diphthōgū. & lii. scri. apte. c.viii.viii. ēt scri.
et. & xvi. βεβόαται. & xliiii. ζῶ. scri. ζῶ. m c.v.xxviii.
post. cus, adde cum. ῡ. c.vi.viiii. post prius adde in. &
xiiii. post rit, adde ῡ. excepta. n c.i. σαι̅. scri. ται̅. c.iii.iii
scri. addita. & xxv. scri. τύπτεσθε, τύπτεσθαι. c.v, xx. scri. ἐλε
λείφει. & xxi. ἐλελείφει. c.viii.xx. post λειβομένου adde. τοῦ ξ
καὶ τοῦ ξ ὁ λελειβομένος. ἡ λελειβομένη. τὸ λελειβομένον.
o c.ii.xxviii.scri. μετὰ β. c.iii.liiii.scri. ἠλδίειν. c.v.xxiiii.
dele primum ἐτμέτην. c.vi.viiii.scri. ἀπορήσομεν ἀπορούμεν.
c.vii.xxxv.scri. dicendum est. c.viii.xxiiii.scri. χαρακτηρι
στικὸν. ε. p c.i.xl. post ποιήσομεν adde, καὶ ἀττικῶς ποιήσει
αν c.ii.xxxiii.scr. barytonorū. & xli. ἀφαιρέσει. c.vi.xxviii
χαρακτηριστικὸν. c.vii.liiii. post. βεβόηθον. adde, βεβοήμεθα
βεβόηθε. βεβόηνται. c.viii dele primū uersum, eundémq;
scri. post dictioné ὤμουν. uersu. liiii. q c.i.xlii.scri. βοᾶσ
θαι. ἆσθαι. c.iii.liiii.scri. χρυσόντοιν ὤτοιν. χρυσόντοιν ὤτοιν. c.vi.l.
scri. τιθέασι. r c.v.xliiii.scr. διδόμενος διδομένη. c.vi.xxiiii
scri. ζώννυμι. c. vii.xxvii. dele totū græcū post ὀρέγνυμι.
usq;, sunt & quædā. s .i.xxviiii. post cū, adde à. et. xl.
ἐτίφθη scri. ἐτίθην. c.iii.xiii.scri. μελανύδρου. t .c.i.v. diri
ge totū sic. quoniā, cū cætera cōmunia sint ptō passiuo
uerborū in μι cū ptís barytonorū & cætera, & li. post τί

θεοῖ adde πῶν·c·iii·xiii·scri·μ̄·declinatiuũ·&·xxviii·de le ℭ·& scr·ἠχαρισμένος·c·iiii·xlv·scr·θᾶσαι·θορ·c·v·xlviii·ἐσπέκει scri·ἱστήκεπτε·c·vi·xx·scri·τῦφθαι·&·xlviiii·scri·μετὰ σήσειν·& uer·l·ī·in·ā·in·dele in· u c·i·xliiii·dele μέσα & scri· ἐπέγυμικα·c·ii·xliiii·scr·δίδωθαι·& xlviiii·scr·ἐδίδουν ἰδόγτο·c·v vi q̄ a coib⁹·c·vi·32·scr·ἑοι· c·viii·xxxv·πλὴν scr·πλεονασμῷ· x c·ii·xlv·πλὴν scri·πλεονασμῷ·c·iiii· xliii·scri· κασίασι & κασίασι·& uer·sequenti μεθίασι & μεθίασι·c·v·xi·scri·σφοῖς· & ·xlviii·πλὴν scri·πλεονασμῷ·c·vii·uer·primo·scri·in usu tñ·&·xxi·scr·ἀπὸ τοῦ ἵω &·xxxii scri·ἵεμην, ἵεσο· y c·iiii x·scri·ἵσαμι &·xxii·post,quæ,adde προβύτονα &·xxv·scr· accentũ·c·v·viii·scri·ἵσημι·&·xxx·post polysyll·adde in·c· vii·xxxi·post enim adde in·&·xlv·scri·ἀπίσασαι· z c·i· l·scri·huic loco ĩserere·c·iii·liii·dele διὰ τοῦ ῑ·&·c·iii·iiii·p⁹ πεπαύγος,adde ἀπὸ τοῦ πέπνυμι· τοῦτο δέ·c·v·xiiii·scri·nõ ẽ in usu·c·vi·dele ὑπισχόμην & scri·ἠνεγκα· ἐπ' ἤνεγκον·c·vii xxxv·scri·ꝓpriũ supãs·c·viii·xvii·scri·neutrũ ĩ. & c· v·xxxii·post ἱστάμενος adde [illegible] ·c·viii·xli·οὕτινος·

A c·i·xiii scri·Πρῶτον·&·xxiiii·scri·nec altera ab altera & xxxvi·scri·& hæc oĩa &·xxxviii·scri·ut ἐμὸς ἐμῷ ἐμοῖ ἐμὸν sicut·c·ii·xxxv· post ἐμοῦ·adde καὶ μοῦ·&·xxxviii·scri·κατὰ ἀπακοπὴν·c·iii·l·post ἐπέπερα adde τοῦτο καὶ τουτί· ἐ τουτὶ τοῦ τουΐ τουτουΐ·c·vi·viii·scri·ἀργύρειον & xli·scri·τὴν ἁπλῆν & xlv·scri,ἐπὶ τοῦ βασιλέ·c·viii·iiii· scri·ut αἱ φάσεις κατὰ λέξιν·&·xvi·post ποιητικῶς adde καὶ πρόσειμι νοῦν· B c·iii iiii·scri·πάντως·c·iiii·vii·scri·in penul· ō in ω̄·c·v·xlii·scri· idest subcõtinuatiuæ &·xlvii·scri ἄρα·c·vi·xvii·scri·ὑπῆρχε tertia ꝑsona·&·xxiii· scri· αὐτὶ τοῦ εἶν·& xxviiii·scri·αὐτὶ τοῦ

ἕως c.vii.vi.postq̄ adde,diu.&.xii.ἰδὲ scri.ἠδὲ c.x viii.scri.αὐπαθεσ & uersu sequenti scri.ægisthus.& uersu xiii dele totum græcum usq; ad ὡς τὸ ἀληθέως.

gl.in c.1.& c.in literis.§.ti.prox. Tractat etiam hic Inn. & Ho.q̃dã, quę expediunt plenissime in d. c. literis, & c.ex conquęstione,eo.ti.ideo dic ut ibi dicitur.

S V M M AE.

1 *Spoliatus agens possessorio & petitorio,& probans spoliationẽ,sed non dominium,cadit a petitorio,& obtinet in possessorio.*

2 *Vnanimiter,ista dictio innuit, quòd actus sit factus nemine discrepante.*

3 *Possessio eligendi acquiritur exercitio eligendi citra alium titulũ; & non sufficit interuenire in electione,nisi det uocẽ scientibus & patientibus illis,ad quos pertinet.4.21.intellige ut.§. nu. 35.*

5 *Electio epis. pertinet de iure communi ad canoni. cathedralis eccle. Ius eligendi est præscriptibile.*

6 *Libelli contrarij super eadem re, & in eodem iudicio admittuntur dati ex parte actoris & rei.*

7 *Possessio,uel quasi iurium incorporalium perditur,quando quis excluditur a loco,ubi talia exercentur.10.& sic non semper animo retinetur.8.*

9 *Fides testium minuitur, quando uariant, uacillant, uel negatiuam uolunt probare.*

10 *Ius eligendi,an perdatur ex eo, quia in actu electionis aliquis non fuit uocatus?*

12 *Electio facta exclusis,uel non uocatis illis, ad quas etiam pertinet, non est nulla ipso iure,sed annullanda.*

13 *Libellus est largissime interpretandus,ut comprehendat omnia,quæ possunt adaptari ad causam deductam in iudicio, nisi expresse illa sint excepta.38,etiam oblatus coram arbitro. 39.*

14 *Actus collegij expediuntur per consensum redditum in communi, non singulariter.*

15 *Spoliatus non restituitur ante omnia, nisi intentauerit simpliciter possessorium,& per modum conuentionis.*

16 *Exceptio spoliationis non obstat actori directe non agenti contra spo liatum...*

...inducta ad instar præscriptionis,puta certam p... requirit in ne...ssario titulum.

46 *Patientia illorum, ex quorum uoluntate transf...tur possessio, uel quasi iurium incorporalium,...tur pro tit.43.49.*

48 *Seruitus quomodo dicatur non esse in bonis,uel extra bona.*

49 *Prælatus præiudicat ecclesiæ patiendo rem ecclesiæ præscribi.*

50 *Diu,ista dictio uerificatur in tempore ultra sex menses.*

51 *Delictum non præsumitur in rebus modici præiudicij.*

52 *Petens restõnem auditur,licet hẽat contra se ius cõe,dummodo tollat præsumptionem,propter quam est contra se ius commune.*

53 *Qualis electio est ualidior, an facta ab habẽte proprietatẽ eligendi, & nõ possessionẽ,an ab habente possessionem, & nõ proprietatẽ.*

54 *Possessio iuris eligendi an acquiratur per illos, qui interfuerunt in postulatione.*

Ius decimandi si fuerit habitum in perceptione certæ speciei fructuũ, sufficit ad præscribendum ius decimandi quo ad quoscunque fructus illius fundi.

CAPITVLVM III.

1 CVm ecclesia. †Si spoliatus posses... & petitorio simul a... gẽs possessionẽ & spoliationẽ ꝓbat, sed n... dñiũ,seu ꝓprietatẽ, obtinebit ĩ possessorio, sed succũbet in petitorio. Et duę sunt partes pricipales In prima facti & ꝓcessus narratio. In secũda diffinitio ibi,[*Nos igitur.*]Prima subdiuiditur in quinq;.Primò.n... ponit petitionẽ actoris. Secũdò recõuẽtionẽ reorum ibi,[*Verum.*]Tertiò modũ ꝓcessus,ibi,[*Partibus.*] Qua... tò allegationẽ actoris,ibi[*Pars canonicorum.*] Quintò allegationẽ reorũ,ibi;[*Parte clericorum.*]Secũda principalis subdiuiditur in duas. Nã primò diffinit possessoriũ secundò petitoriũ,ibi;[*Verum.*]Casus li. Ecclesia Sutrina uacãte, canonici cõuenientes in unnm & inuocata spũs sancti grã,pastorẽ cõiter elegerunt. Petentes pos...

...o. in c. put. Tertiò qa loqt, qñ pars non est citata, nec cõuicta; & hæc solo ẽ melior ad tex. Aliæ duæ pcedẽtes sunt ueræ in se, sed nõ conueniunt lræ. † Vltimò scias, φ Inn. posuit hic gl. q̃ vr̃ paruæ utilitatis, q̃rendo, an ista iura incorporalia possideanť, uel quasi, nõ data realitate seu ꝓprietate iuris? & vr̃ primò φ non, qa sine ꝓprietate nõ est in eis dare quasi possessionẽ; ergo non pñt possideri, uel quasi. Quidã dñt φ in istis incorporalibus nõ dať possessio iuris uel quasi; sed exercitiũ seu actus ipsius iuris, ut dicať talis est in possessione exercẽdi iura epalia, uel in possessione eligendi uel iudicandi. Alii dicũt & forte melius ſm Inn. φ ꝓprius dr̃, φ aliqs est in possessione iuris eligendi uel eundi, q̃ quis est in possessione exercẽdi hæc iura. bñ. n. põt quis hr̃e possessionẽ alicuius iuris, licet ipse non habeat ipsum ius; qđ licet ipse nõ habeat, alius hẽt; & ẽt si nullus habet, ẽ tñ in actu uel habitu seruiendi ſm eum, & hoc videtur uerius; pro hoc allego gl. q̃ hoc aperte dicit in c. cum ecclesia. ĩ. eo. in uer. in trium Epis. Et de hoc an ista incorporalia[a] possideantur, uel quasi, dic ut no. in c. q̃relã, de ele. & in c. peruenit, de censi. & per Cyn. in l. si certis, C. de pact. & per Inn. in c. in literis, de rest. spo. & in ca. bonæ, de postu. præl. & in Sp. de rest. spo. §. nunc dicamus, uer. sed si aliquis; facit. c. cum ecclesia. ĩ. eo. titu.

S V M M AE.

Possessorium & petitorium si simul sunt intentata, & fuerint recepta probationes super utroque, prius cognoscitur super pos. secus si non fuerint super utroq;, quia non potest iudex accipere tantum probationes super possessorio. 2. 3.

Possessorium recuperandæ uel adipiscendæ si intentatur, an admittatur reus excipiens de proprietate, uel de crimine?

CAPITVLVM II.

D ultimum. †Si possessorio & petitorio est simul actũ, põt iudex prius ... terminare[b]. sic l. ordinarii, C. de rei uẽ. & l. ĩcerti, C. de ĩterdi. Sed prima opi. uerior ẽ, ut plene diceť in c. pastoralis. ĩ. eo. Hoc p̃supposito, φ simul possunt accumulari. rñdet ad 2riũ dupliciter. Primò, φ debet intelligi hoc c. ſm illa iura, ut prius terminetur possessoriũ, tñ incontinẽti dẽt ꝓnũciari sup petitorio. Certè hic intellectus nõ applaudit lræ: qa aperte ĩnuit possessoriũ examinãdũ & terminandũ. Itẽ nihil de nouo induceret hoc c. qđ nõ est dicendũ, maxime cũ faciat mẽtionem de iure ciuili, uidelicet de legibus præall. in q̃bus prius discutiť & terminatur possessoriũ, iõ forte gl. transit ad aliũ intellectũ, φ de iure, ex quo simul actũ ẽ, dẽt utrũq; una sñia terminari, sed iudex ex officio suo, ubi hoc uiderit expedire, poterit discutere ꝓbões sup possessorio, & illud prius terminare; & certe iste intellectus sic declaratus ẽ uerus & notabilis. Cõcludendo ergo aliqua, dic, φ aut dubitatur quis possideat, & tũc non dẽt agi petitorio & possessorio, ex quo q̃libet cõtẽdit se possessorẽ, & dñm; qa ĩsurgeret q̃dã 2rietas, nec apparet quis subire haberet onus probandi in petitorio; & hoc casu dẽt agi & discuti & terminari prius possessoriũ. Et sic loquuntur illa iura ciuilia. l. incerti, & l. ordinarii. sed ubi quis prætendit se spoliatum, & inten... utrũq; iudiciũ ...

b ZAC. Prius possessoriũ terminare. Adde Gul. de Cu. in l. ordinarii, & ibi in apo. Celsi ad ipsum, de rei uen. & Pau. de Ca. cõsi. 264. inc. quia per primum, in primo dubio.

c ZAC. Audiatur reus de proprietate. Adde đ hoc ꝑ Sp. ĩ ti. de test. §. nũc uidendũ, uer. Sed pone ago, &c. Et an uideať possessorio renũciare, q petit terminum ad probãdum in petitorio, uide φ non, ꝑ gl. & doc. ĩ c. suborta. ĩ. de re iudic.

c ANT. FR. De ꝓprietate. An per petitionẽ termini ad ꝓbãdũ in petitorio uideatur renũciari possessorio prius intentato, primò dicas, φ ista iudicia possessorii & petitorii dũr eẽ diuersa, & nihil inter se hr̃e cõe, ut l. nãlr, in §. nihil cõe, ubi plene de mã, ff. de acq. pos. & in l. si de ui, ff. de iud. tñ agẽs possessorio, admittiť ad probandũ de ꝓprietate, ut per Sp. ... de teste, ...

ricere abs... pot iudex recip... re pbationes sup... is diuisio.scđa,ibi ... autē.] Casus lit... quibusdam iudicibus quo ad possessoriū & pe... iudices uolētes parcere laboribus & partiū expensis de utraq;.q. cōmixtim audiūt allegōnes,& testes recipiūt;postmodū audiūt prius attestationes super pos.& pnunciāt fm tenorē illarū.quæritur utrū hoc fieri posset? Rñ. pa. ꝙ licite illud fieri pōt, cū ēt sit in iure ciui.expssum.B.† No. casum, in quo iudex supplet ex off. ad utilitatē priuatarū psonarū. licet n.partes egerit petit.& pos.pōt tñ iudex suspenso pet. examinare pos.& illud terminare.Et aduerte,quia tex. ogr,qñ prius recepit probōnes sup utroq;. an autē posit iudex a prin. solū admittere probationes sup pos. & sup eo tñ pcedere usq; ad decisionē,tex.nō aperit,nec loct.sed satis puto,ꝙ non.Nā de iu.maxime cano. qñ sta duo cōpassibilia sunt,pñt simul tractari, & iudex tenet utrūq; diffinire,ut in c.cū dilectus,& in c.cum ecc. eo.& l.cū fundū,ff.de ui & ui ar..cum ergo ab illis iuribus nō reperiamus fore recessum , nisi ī casu huius c. qđ loqt̄ mō pdicto;ergo &c.Itē, quia si afr diceremus, posset prius effectus oriri,ut qa partes facerēt maiores sumptus in pducēdo testes bis super istis iudiciis separatis.Itē mos gerēdus est partibus probare uolētibus, ut l.circa,ff.de prob.& c.licet,co.ti.† Prima gl.ē facilis. Vltima uerò in prin.all.cōcor.postmodū opp.de c.px. & c.cū dilectus,in qbus simul pcedit̄ sup utroq;,& una sña terminant̄.gl.aliquantulū se inuoluit,hēt tñ bonā notē,hāc uidelicet,ꝙ maximè de iure canonico pñt fiē accumulari,ut in pñis;& placebat hoc Martino glossa antiquo, & eius sequacibus. Sed Io. & sequaces dicebāt oppositū,ꝙ accumulari nō poterāt,sed de necessitate prius dēbat discuti & terminari qō possessoria p

...orat... ...ocedi,pro... ...lectus,... ut simul terminetur data prerogatiua possessorio in ordine pnūciādi;si tamē iudici uidebitur,poterit ex officio pcedere,put hic dr̄,& iste est uerus intellectus huius c. Sed nunc quæro de intellectu literæ,ibi:[*Prius audiant &c.*]Sol.duplex est intellectus.Primus,ꝙ receptis testibus super utroque, prius audiant,ideſt publicent attestationes super possessorio.Secundus intellectus est,ut exponat̄,audiāt, ideſt examinent,ut quia publicatis attestationibus super utroque prius examinent sup possessorio, quilibet intellectus est bonus, sed secundus uidetur magis amicus literæ.

4 † Querit Inn.an cōtra agentē possessorio recuperādæ,uel adipiscēdę,audiatur reus de proprietate illius rei, uel de

c crimine agere uolēs?dic,ꝙ nō;alle.c.in literis, & c.sequēs,j. ri.prox.Host.tenet cōtrariū in interdicto adipiscēdę , quia non reperitur inhoc illud interdictum priuilegiatū. Tu uero circa īterdictum recuperandę dic,ut plene dicetur in ca. in literis.j.de rest.spo. Circa interdictū adipiscēdę,an admittatur exceptio criminis in beneficialibus, dic, ut legitur & not.in c.accedēs,de accu. An autem

...pone ago. & maxime in bnficialibus p ea q... in rta.t.de re.iu. lib.6. Et adde,ꝙ utrūq; ueniēt rescripto,qñ in eo dr̄ , ꝙ talis faci sibi iniuriā in ta... li read ipsum p... tinēte,ut no. In... ī c.epi,de re.ecc... nō alie. & Ar. in c.si qs q̄, 11.q.1. & p Bal: plene... l.pe.in pe.c ol.in uer. quæro quid si ī rescripto, C... si a nō cōpe. iu... Et adde ēt ꝙ si actor & reus sūt eiusdem fori, ... cōmissio fit sup... facta,trahitur ad utrunq;, ut per Spe.in ti. de re... scr. præsenta. in §.fi.in uer. item quod faciat,circa medium. Et an ex petitione termini ad probandum in peti torio uideatur renunciari possessorio prius intentato,uide omnino glo.in uer. restitutio,in c.suborta,hic all.quam doct.omnes ibi sequuntur;de re iu. Et adde,ꝙ possessorii & petitorii causa in dubio uidetur eē cōmissa,etiam per simplicem commissionem, ut per do. de Ro. decis. 299.inc.si committatur,in nouis.

1185630 65

nstitutions Gra

11

L. L. T.

50